Din primete pergamente ale lui Jion Tzu

Nimeni nu ştie cum au încheiat primii Ochi ai Dragonului târgul lor plin de primejdii cu cei doisprezece dragoni energetici ai norocului. Cele câteva pergamente şi poeme care au supravieţuit peste secole îşi încep povestea mult după ce omul şi fiara-spirit au făcut un pact pentru apărarea ţinutului nostru. Totuşi, se spune că mai există încă un manuscris negru care vorbeşte despre începuturile sângeroase şi prezice un sfârşit catastrofal străvechii alianţe.

Dragonii sunt fiinţe elementare, capabile să manipuleze Hua — energia naturală care există în toate lucrurile. Fiecare dragon este în armonie cu unul dintre animalele cereşti ale unui ciclu de putere de doisprezece ani, care se derulează în acelaşi ritm, încă de la începutul timpului: Şobolan, Bivol, Tigru, Iepure, Dragon, Şarpe, Cal, Capră, Maimuţă, Cocoş, Câine şi Porc. Fiecare dragon este şi gardianul uneia dintre cele douăsprezece constelaţii cereşti, precum şi păstrătorul uneia dintre Virtuţile Supreme.

În prima zi a fiecărui an nou, ciclul se schimbă şi începe perioada unuia dintre animalele ciclului, iar dragonul acestuia devine ascendent, puterile lui dublându-se în următoarele douăsprezece luni. Dragonul ascendent este însoţit de un nou ucenic, pe care îl iniţiază în magia dragonului, şi, în timp ce acest băiat face cunoştinţă cu noua lui viaţă, fostul ucenic accede la rangul de Ochi al Dragonului şi la puterea deplină. El îşi înlocuieşte maestrul, fostul Ochi al Dragonului, care se retrage istovit şi iremediabil slăbit de cei douăzeci şi patru de ani de uniune cu dragonul. Este un târg crud, care îi dă Ochiului Dragonului puteri uriaşe — suficiente pentru a modifica direcţia musonului şi cursurile râurilor sau a opri cutremurele. În schimbul puterii de a controla natura, Ochiul Dragonului renunţă treptat la propria Hua în favoarea dragonului său.

Numai acei băieţi care au capacitatea de a vedea un dragon energetic pot spera să candideze la rangul de Ochi al Dragonului. Este un dar rar să poţi vedea dragonul anului în care te-ai născut, dar chiar şi mai rar este să fii în stare să-l vezi pe oricare dintre ceilalţi dragoni energetici. În fiecare an nou, doisprezece băieţi, născuţi cu doisprezece ani înainte, stau faţă în faţă cu dragonul ascendent, şi fiecare se roagă să fie suficient

de dăruit cât să-l aleagă creatura magică. Aceasta îl desemnează pe unul dintre ei şi, în momentul uniunii — şi numai în acest moment -, toţi oamenii pot vedea dragonul în deplina lui glorie.

Femeile nu-şi găsesc locul în lumea magiei dragonului. Se spune că ele pervertesc această artă şi nu au suficientă forţă fizică şi nici destulă tărie de caracter pentru a se uni cu un dragon energetic. De asemenea, se crede că ochiul femeii, prea obişnuit să se privească pe sine, nu poate vedea adevărul lumii energiei.

Capitolul unu

Am lăsat vârfurile celor două săbii să se înfigă în nisipul arenei. Era o mişcare incorectă, dar durerea care îmi răscolea măruntaiele mă făcu să mă ghemuiesc. Am urmărit cu privirea picioarele goale al maestrului de sabie Ranne, care înainta cu paşi rari, redistribuindu-şi greutatea pentru a aplica o lovitură puternică. Antrenamentul cu el făcea întotdeauna să mi se strângă stomacul de frică, dar de data asta era altfel. Era o durere care mă anunţa că sângeram. Numărasem greşit zilele lunii?

— Ce faci, băiete? întrebă el.

Am ridicat ochii. Ranne stătea în poziţie de luptă, cu ambele săbii gata pentru eleganta lovitură încrucişată cu care ar fi putut să-mi taie capul. Ţinea mâinile strânse pe plăsele. Ştiam că dorea să meargă până la capăt şi să scape şcoala de un schilod. Dar nu îndrăzni.

— Deja eşti epuizat? A treia figură ţi-a ieşit chiar mai prost decât de obicei.

Am clătinat din cap, strângând din dinţi ca să fac faţă altei dureri sfâşietoare.

— Nu am nimic, maestre.

M-am îndreptat cu grijă, ţinând în continuare săbiile cu vârful în jos.

Ranne se relaxă şi făcu un pas înapoi.

— Nu eşti pregătit pentru ceremonia de mâine, spuse el. N-o să fii niciodată pregătit. Nu eşti în stare nici măcar să termini seria de mişcări de abordare a adversarului. Se întoarse cu o

mişcare circulară, privind mânios către ceilalţi candidaţi care stăteau în genunchi la marginea zonei de antrenament. Dacă vreţi vreodată să vă apropiaţi de oglinzi, seria asta trebuie să fie perfectă. Aţi înţeles?

— Da, maestre, strigară unsprezece voci.

— Vă rog. Dacă-mi permiteţi, aş încerca din nou, am spus.

O altă crampă îmi sfâşie trupul, dar nu m-am mişcat.

— Nu, Eon-jah. Întoarce-te în cerc.

Am observat cum un val de nelinişte punea stăpânire pe ceilalţi unsprezece candidaţi. Ranne adăugase numelui meu particula jah, vechea formulă de alungare a ghinionului. M-am înclinat şi am încrucişat săbiile ca să-mi salut maestrul, imaginându-mi ce aş fi simţit dacă i-aş fi înfipt amândouă lamele în piept. În spatele lui Ranne, forma uriaşă, opacă a Dragonului Tigru se desfăşură şi se holbă la mine. Se părea că furia mea avea întotdeauna ca efect apariţia lui. M-am concentrat asupra Dragonului Iepure, urmărindu-i conturul sclipitor, sperând ca Paznicul Păcii să mă poată ajuta să-mi calmez furia.

În cercul candidaţilor, Dillon îşi schimbă poziţia şi aruncă o privire în arenă. Simţise dragonii? Cu toate că era mai receptiv decât ceilalţi, nici măcar el nu putea vedea un dragon energetic fără să mediteze ore în şir. Eu eram singurul candidat care putea vedea toţi dragonii când dorea, în afară de Dragonul Oglindă, desigur, care dispăruse cu multă vreme în urmă. Mă concentram din răsputeri să văd bestiile-spirit, ceea ce mă istovea, dar ăsta era singurul lucru care făcuse suportabili ultimii doi ani de antrenament. Era şi singurul motiv pentru care un infirm ca mine era acceptat să candideze — era ceva rar să vezi un dragon cu totul -, deşi, după cum îi plăcea maestrului Ranne să-mi reamintească, succesul nu era garantat.

— Înapoi în cerc. Acum! urlă Ranne.

M-am încordat şi am făcut un pas înapoi. Prea repede. Nisipul alunecă sub piciorul infim, care se răsuci spre dreapta. M-am lovit de pământ cu putere. Când trecu şocul surprizei, am simţit durerea sfâşiindu-mi umărul, şoldul, genunchiul. Şoldul meu! îmi betegisem şi mai mult şoldul? M-am pipăit, căutând cu degetele sub piele şi muşchi, ca să simt osul diform. Nu, nu mă durea. Era întreg. Şi celelalte dureri se potoleau deja.

Dillon se târî în genunchi, stârnind un nor de nisip, cu ochii măriţi de îngrijorare. Idiotul. Nu putea decât să agraveze

lucrurile.

— Eon, eşti...?

— Nu rupeţi formaţia, ne repezi Ranne. Mă lovi. Ridică-te, Eon-jah. Eşti o insultă pentru profesia de Ochi al Dragonului. Ridică-te!

M-am ridicat cu greu, sprijinindu-mă în mâini şi-n genunchi, gata să mă rostogolesc dacă mă lovea încă o dată. Nici o lovitură. Mi-am adunat săbiile şi m-am ridicat, cuprinsă de încă o crampă în timp ce mă îndreptam. Nu mai era mult; trebuia să mă întorc la maestrul meu înainte să se vadă sângele. Încă de când trupul meu ne trădase, cu şase luni în urmă, stăpânul meu păstra sub cheie, în biblioteca lui, departe de ochii indiscreţi, o provizie de cârpe moi şi de bureţi de mare.

Clopoţelul care anunţa jumătatea de oră tocmai sunase. Dacă Ranne mă lăsa să plec, m-aş fi putut duce până acasă şi să vin înapoi înainte ca dangătul clopoţelului să anunţe ora întreagă.

— Maestre, pot să plec de la antrenament până la următorul semnal de clopot? am întrebat.

Mi-am înclinat cu respect capul, dar am cercetat faţa dură şi încăpăţânată a lui Ranne. Probabil că se născuse într-un an al Bivolului. Sau poate în cel al Caprei.

Ranne ridică din umeri.

— Du săbiile la locul lor, în arsenal, Eon-jah, şi nu te deranja să te întorci. Câteva ore de antrenament în plus nu-ţi vor mări şansele pentru mâine.

Întoarse spatele, chemându-şi favoritul, pe Baret, să-mi ia locul pe nisip. Mă dăduse afară.

Dillon mă studie cu un aer îngrijorat. Eram candidaţii cei mai slabi. Chiar dacă avea vârsta potrivită — doisprezece ani, la fel ca toţi băieţii din grup era plăpând ca un băiat de opt ani, iar eu şchiopătam. În alte vremuri, nici nu am fi fost luaţi în considerare pentru Ochiul Dragonului. Nici unul din noi nu se aştepta să fie ales de Dragonul Şobolan la ceremonia de a doua zi. La toate casele de pariuri, lui Dillon i se dădeau şanse de 30:1. Eu aveam 1 000:1. Sorţii puteau fi împotriva noastră, dar nici măcar conciliul nu ştia cum avea să aleagă dragonul. M-am strâmbat căscând în spatele lui Ranne, în speranţa să-i smulg un zâmbet lui Dillon. Îşi strâmbă uşor buzele, dar expresia îi rămase la fel de serioasă.

O nouă crampă îmi sfâşie măruntaiele. Mi-am ţinut respiraţia,

aşteptând să treacă, apoi m-am întors şi m-am îndreptat cu prudenţă spre clădirea mică a arsenalului, stârnind nisipul fin cu piciorul bolnav. Dillon avea dreptate să fie îngrijorat. Deşi candidaţii nu se mai luptau pentru onoarea de a se apropia de oglinzi, încă trebuia să ne dovedim puterea şi rezistenţa executând seria ceremonială de figuri cu cele două săbii. Cel puţin Dillon reuşea să ducă la bun sfârşit seria de abordare, chiar dacă o executa prost. Eu nu reuşisem niciodată să stăpânesc complicatele mişcări ale celei de-a treia figuri a Dragonului Oglindă.

Se spunea că era nevoie de multă rezistenţă fizică şi mentală ca să negociezi cu dragonii energetici şi să manipulezi forţele pământului. Chiar se zvonea printre candidaţi că Ochiul Dragonului îşi ceda încet-încet, forţa vitală, în schimbul abilităţii de a manevra energiile, şi că acest pact îl făcea să îmbătrânească înainte de vreme. Maestrul meu fusese Ochiul Dragonului Tigru în timpul ultimului ciclu şi, după socotelile mele, ar fi trebuit să aibă numai puţin peste patruzeci de ani. Totuşi, înfăţişarea şi atitudinea erau ale unui bătrân. Poate era adevărat — un Ochi al Dragonului trebuia să renunţe la propria forţă vitală. Sau poate că maestrul meu era îmbătrânit şi de încercările la care îl supuseseră sărăcia şi ghinionul. Mizase totul pentru ca să am eu şanse de reuşită.

M-am uitat peste umăr. Ranne îl privea pe Baret în timp ce acesta făcea prima figură. Dintre toţi aceşti băieţii puternici, cu trupuri care nu îi lăsau baltă, de ce m-ar alege pe mine Dragonul Şobolan? El era Paznicul Ambiţiei, aşa că, poate, nu se lăsa influenţat de forţa fizică. Întorcându-mă spre nord-nord-vest, m-am concentrat până când l-am văzut pe Dragonul Şobolan lucind pe nisip ca un miraj în deşert. Ca şi cum ar fi fost conştient de concentrarea mea, dragonul îşi arcui gâtul şi îşi flutură coama deasă.

Dacă m-ar alege pe mine, mi-aş păstra statutul timp de douăzeci şi patru de ani; la început ca ucenic pentru actualul Ochi al Dragonului, şi apoi, când el s-ar retrage, lucrând eu însămi cu energiile. Aş câştiga munţi de bani, chiar dându-i maestrului meu douăzeci la sută din venituri. Nimeni n-ar mai îndrăzni să mă scuipe sau să facă semnul de alungare a deochiului, întorcându-şi scârbit faţa.

Dacă însă nu mă alegea, mă mulţumeam dacă maestrul meu

mă păstra să servesc în casa lui. Aş fi fost asemenea lui Chart, băiatul care cară lăturile, cu corpul deformat pe cât de sinistru, pe atât de grotesc. Chart fusese adus pe lume, cu paisprezece ani în urmă, de Rilla, una dintre servitoarele nemăritate, şi, cu toate că maestrul era îngrozit de diformitatea copilului, acceptase ca acesta să trăiască în gospodăria lui. Chart nu părăsise niciodată zona repartizată servitorilor, şi trăia pe o rogojină, lângă cuptorul din bucătărie. Dacă a doua zi aveam să dau greş, n-aş fi putut spera decât ca maestrul să-mi arate aceeaşi milă. Înainte de a mă găsi, cu patru ani în urmă, lucram la o salină. Aş prefera să împart rogojina cu Chart, lângă sobă, decât să mă întorc la o asemenea viaţă de mizerie.

M-am oprit din mers şi mi-am concentrat din nou gândurile asupra Dragonului Şobolan, încercând să captez energia uriaşei creaturi. I-am simţit puterea dezlănţuindu-se în trupul meu. „Vorbeşte-mi“, l-am implorat. „Vorbeşte-mi. Alege-mă mâine. Te implor, alege-mă mâine.“

Nici un răspuns.

O durere surdă în tâmple se transformă într-o adevărată tortură. Efortul de a-l vedea se dovedise prea mare. Dragonul dispăru din ochiul minţii, luându-mi energia cu el. Mi-am înfipt sabia în nisip ca să nu cad şi am tras aer în piept. Câtă naivitate pe mine! N-o să mă învăţ niciodată? Un dragon nu comunică decât cu Ochiul Dragonului şi cu ucenicul lui. Am respirat adânc şi mi-am smuls sabia din pământ. În cazul ăsta, de ce îi pot vedea pe toţi cei unsprezece dragoni? De când îmi aduceam aminte, fusesem în stare să-mi deplasez gândul în lumea energetică şi să le văd uriaşele siluete translucide. De ce mi s-a dat un asemenea dar într-un trup atât de puţin înzestrat?

Am simţit uşurare când am ieşit de pe nisipul arenei şi am păşit pe dalele din curtea armurăriei. Crampele ascuţite din pântec se transformaseră, în cele din urmă, într-o durere difuză. Hian, bătrânul armurier, era aşezat pe o ladă, lângă uşa armurăriei, lustruind teaca înnegrită a unui mic pumnal.

— Te-a dat afară din nou? mă întrebă când am trecut pe lângă el.

M-am oprit. Era pentru prima oară când Hian îmi vorbea.

— Da, maestre, am spus, aplecându-mi capul, ca să-i înfrunt ironia.

Înălţă pumnalul în faţa ochilor şi cercetă lama.

— Mi se pare că te descurci bine.

Am ridicat capul şi i-am întâlnit privirea. Albul ochilor părea galben pe faţa înroşită de focul forjei.

— Cu piciorul ăla nu vei ajunge niciodată să faci corect a treia secvenţă a Dragonului Oglindă, reluă el. Încearcă deci a doua figură inversată a Dragonului Cal. Există un precedent. Ranne ar fi trebuit să-ţi spună.

M-am străduit să-mi compun o expresie indiferentă, dar nu am putut să înăbuş scânteia de speranţă care mă făcea să simt un nod în gât. Era adevărat? Dar de ce-mi spunea asta? Poate voia, pur şi simplu, să se amuze pe seama unei persoane infirme.

Se ridică, sprijinindu-se de cadrul uşii ca să se îndrepte de spate.

— Nu te învinuiesc dacă nu ai încredere, băiete. Ar trebui totuşi să-ţi întrebi maestrul. Este unul dintre cei mai buni păstrători ai istoriei. O să-ţi spună el dacă am dreptate.

— Da, maestre. Mulţumesc.

Un ţipăt ascuţit ne făcu pe amândoi să ne întoarcem spre candidaţii din arenă. Baret stătea în genunchi în faţa lui Ranne.

— Maestrul de sabie Louan era considerat unul dintre cei mai buni instructori pentru ceremonia de abordare. Păcat că s-a retras, spuse Hian indiferent. Ai săbiile de antrenament acasă?

Am dat aprobator din cap.

— Atunci repetă în noaptea asta a doua figură inversată, înainte de a începe ritualul de purificare. Coborî cele două trepte cu pas iute, apoi se întoarse spre mine. Şi spune-i maestrului tău că bătrânul Hian îl salută.

L-am privit cum se îndrepta încet spre drumul care ducea spre fierărie, zgomotul ciocanului lovit de nicovală părând că-i marchează paşii. Dacă avea dreptate şi dacă puteam înlocui a treia figură a Dragonului Oglindă cu a doua figură inversată a Dragonului Cal, atunci nu mi-ar fi fost greu să închei seria de abordare.

Am pătruns în sala rece şi întunecată a armurăriei şi am aşteptat să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Nu prea îmi venea să cred că membrii conciliului ar aproba o schimbare în cadrul ceremoniei, în special pentru secvenţa Dragonului Oglindă. Dragonul Dragon fusese, la urma urmelor, simbolul împăratului, şi legendele povesteau că familia imperială

descindea din dragoni şi că încă îi curgea prin vine sângele acestora.

Şi apoi, din nou, Dragonul Oglindă dispăruse pentru mai bine de cinci sute de ani. De fapt, nimeni nu ştia de ce sau cum dispăruse. O poveste spunea că, în timpuri străvechi, împăratul îl jignise pe dragon, iar în alta se vorbea despre o luptă pe viaţă şi pe moarte între fiarele-spirit, luptă care dusese la dispariţia Dragonului Oglindă. Maestrul meu susţinea că toate poveştile astea erau inventate la gura sobei şi că adevărul şi toate scrierile se pierduseră în negura timpului sau fuseseră mistuite de focul care cuprinsese Casa Dragonului Oglindă. Şi el ar fi trebuit să ştie; aşa cum spusese maestrul armurier, era cel mai bun păstrător al istoriei. Dacă ar fi existat o variantă veche a seriei de abordare, el ar fi trebuit s-o găsească.

Dar, mai întâi, trebuia să-i mărturisesc, în ajunul ceremoniei, că nu eram în stare să termin figura Dragonului Oglindă. Mă cuprinse un fior amintindu-mi de cotonogelile şi de vânătăile cu care mă alesesem în urma acceselor de nemulţumire. Ştiam că disperarea îi stârnea mânia — în ultimii zece ani, maestrul meu antrenase şase candidaţi şi toţi rataseră -, dar nu aveam nici un chef să-i înfrunt furia. Trebuia să aflu dacă a doua figură inversată a Dragonului Cal era permisă. Era singura mea şansă.

Maestrul meu nu era prost; nu m-ar fi bătut foarte tare înainte de ceremonie. Miza era mult prea mare. Şi, dacă pergamentele lui de istorie se potriveau cu spusele lui Hian, aveam cel puţin patru ore înainte de ritualul de purificare ca să mă iniţiez în secretele noii figuri. Nu era mult, dar ar fi trebuit să fie de ajuns. Am ridicat săbiile deasupra capului, pentru a începe a doua figură inversată, şi am lovit cu sabia din stânga, amortizând mişcarea din cauza faptului că nu prea aveam spaţiu.

— Hei, nu mai flutura săbiile aşa! mă repezi soldatul care păzea armurăria.

M-am oprit, lăsându-mi săbiile în jos.

— Scuză-mă, soldat, am spus în grabă.

Era un individ slăbănog căruia îi plăcea să ţină predici. Am întins mânerele celor două săbii către el, cu lamele în jos. Înainte de a le lua, l-am văzut cum încrucişează degetele în semnul de alungare a ghinionului.

— Le-ai stricat? întrebă, apucând latul uneia din săbii ca să verifice lama.

— Nu, armuriere.

— Sunt arme scumpe, să ştii, nu jucării. Trebuie să le tratezi cu respect. Nu să ciopleşti uşile cu ele. Dacă toată lumea...

— Mulţumesc, am spus, mergând spre uşă de-a-ndăratelea, înainte să apuce să-şi termine tirada.

Continuă să vorbească în vreme ce eu am coborât scările.

Cel mai simplu mod de a ieşi din şcoală era prin spate, străbătând arena şi apoi pe poarta principală, dar nu aveam chef să merg din nou pe nisip sau să-i atrag atenţia lui Ranne. Am luat-o deci pe cărăruia care cobora în pantă, spre poarta de sud a şcolii. Şoldul stâng mă durea din cauza efortului pe care îl făcusem la antrenament, iar crampele pe care le simţeam în măruntaie mă lăsau fără răsuflare. Când am ajuns la poarta de sud şi am trecut prin ea, pe lângă paznicul plictisit, eram lac de sudoare din cauza efortului de a-mi stăpâni plânsul.

Vreo duzină de prăvălii se înşirau pe drumul din spatele şcolii, alcătuind marginea exterioară a pieţei de alimente. Mirosul de came de porc friptă şi de piele crocantă de raţă era copleşitor. M-am strecurat pe lângă peretele şcolii, cu spatele lipit de piatra rece, zărind la bucătărie o fată în rochie albastră de servitoare, care îşi croia drum prin mulţimea din piaţă, şi oprindu-se în dreptul tarabei vânzătorului de carne de porc. Avea vreo şaisprezece ani — adevărata mea vârstă — şi purta părul negru pe spate, într-o coadă împletită de „fată nemăritată“. Mi-am pipăit capătul cozii de păr negru, cu lungimea potrivită pentru un candidat. Dacă dragonul mă alegea în ziua următoare, aveam să-mi las părul să crească până în talie, pentru a putea purta coada dublu încolăcită a Ochiului Dragonului.

Cu ochii plecaţi, fata arătă spre o pulpă zdravănă de pe tarabă. Tânărul ucenic înfăşură carnea într-o pânză şi o aşeză pe butuc. Fata aşteptă până ce acesta făcu un pas în spate ca să-i dea restul şi luă pachetul. Fără să schimbe un cuvânt, fără să se privească în ochi, fără să se atingă; totul era cât se poate de neutru. Şi totuşi, am simţit că între ei era ceva.

Deşi în sinea mea ştiam că nu era corect, mi-am mijit ochi şi i-am fixat cu privirea, aşa cum făcusem cu dragonul. La început, nu se întâmplă nimic. Apoi, am simţit o schimbare ciudată a ochiului minţii, ca şi cum m-aş fi apropiat, şi, brusc, un val de energie portocalie se ridică între fată şi băiat, învârtindu-se în jurul lor, ca un mic muson. O stare de rău puse stăpânire pe

măruntaiele şi pe mintea mea. Mi-am lăsat privirea în pământ, simţindu-mă ca un intrus, şi mi-am închis ochiul minţii. Când m-am uitat din nou la ei, fata se întorsese deja să plece. Nu mai era nici urmă de energie în jurul lor. Nici urmă din strălucirea vibrantă care îmi lăsase o imagine arzătoare, întipărită în minte. De ce eram, dintr-odată, în stare să văd o energie umană atât de profundă? Nici maestrul meu, nici oricare dintre instructori nu-mi vorbiseră niciodată despre asta; emoţia nu făcea parte din domeniul magiei dragonului. Încă un lucru pe care trebuia să-l ascund de alţii. M-am depărtat de perete, dorind să-mi relaxez muşchii după încordarea produsă de puterea şi de ruşinea pe care o simţeam.

Casa maestrului meu se afla la trei străzi mai jos, chiar în vârful dealului. Durerea din şold, care la început fusese doar un semn de oboseală, se transformase într-un avertisment insistent. Aveam nevoie de o baie fierbinte dacă voiam să beneficiez de şansa să exersez secvenţa de abordare. Străduţa pe care se afla taraba vânzătorului de carne de porc era o scurtătură bună. Cu condiţia să fie goală. Mi-am pus mâna la frunte şi am cercetat drumul îngust. Părea sigur; nu se zărea nici un băiat de la docuri care să tragă din pipă pe ascuns sau care să aştepte un infirm pe seama căruia să se distreze fugărindu-l. Făcusem un pas, când o mişcare în mulţime mă făcu să şovăi; lumea se îngrămădi în grabă la marginea drumului şi căzu în genunchi, liniştea lăsându-se brusc.

— Faceţi loc pentru doamna Jila. Faceţi loc pentru doamna Jila.

Vocea era piţigăiată, dar de bărbat. Un palanchin cu sculpturi elaborate cobora strada pe umerii a opt bărbaţi transpiraţi, pasagerul fiind ascuns după perdelele de mătase violetă. Douăsprezece gărzi, îmbrăcate în tunici roşii şi purtând săbii încovoiate, formau un zid protector în jur — Bărbaţi ai Umbrei, soldaţii eunuci de la curtea imperială. Erau întotdeauna gata să-i pună la pământ pe cei care nu se dădeau la o parte din drum sau care nu se ploconeau destul de repede. M-am lăsat pe piciorul sănătos şi l-am tras pe cel bolnav sub mine. Doamna Jila? Trebuia să fie una dintre favoritele împăratului dacă i se permisese să iasă din Incinta Interioară. M-am aplecat adânc, aşa cum se cuvenea s-o faci în faţa „nobililor de la curte“.

Alături de mine, un bărbat îndesat, cu pantaloni strâmţi şi cu

o haină de marinar lustruită, stătea în picioare, privind procesiunea care se apropia. Dacă nu se prosterna în curând, avea să atragă atenţia gărzilor. Şi lor nici că le păsa pe cine loveau.

— Domnule, este o doamnă de la curte, i-am şoptit cu insistenţă. Trebuie să vă plecaţi. Uite aşa.

Mi-am îndoit trupul în unghiul potrivit.

Omul îmi aruncă o privire.

— Crezi că merită plecăciunile noastre? întrebă el.

M-am încruntat.

— Ce vreţi să spuneţi? Este o doamnă de la curte, nu contează dacă merită. Dacă nu vă înclinaţi, o să vă bată.

Marinarul râse.

— Un mod foarte pragmatic de a aborda viaţa, spuse el. O să ţin cont de sfatul tău. Îşi lăsă umerii în jos, continuând să zâmbească.

La trecerea palanchinului, mi-am ţinut respiraţia, închizând ochii când se stârni praful. În spatele nostru, am auzit latul sabiei lovind carnea: un negustor, prea lent în mişcări, fusese pus la pământ de şeful gărzilor. În capătul străzii, palanchinul dispăru, şi mulţimea răsuflă uşurată. În timp ce lumea se ridica scuturându-şi hainele, comentariile, la început timide, deveniră din ce în ce mai zgomotoase. Mi-am pironit mâinile în pământ şi mi-am întins piciorul, pregătindu-mă să mă ridic. Brusc, am simţit câte o mână puternică sub fiecare subsuoară, trăgându-mă în sus.

— Hopa sus, băiete!

— Nu mă atingeţi! am strigat, sărind înapoi, cu braţele încrucişate pe piept.

— E în regulă, spuse el, ridicând mâinile. Am vrut doar să-ţi întorc favorul. Datorită ţie, am scăpat de o lovitură de sabie pe spate.

Mirosea a ulei de peşte, a transpiraţie stătută şi a alge. Fulgerător, îmi veni în minte o imagine din trecut: ridicam un şirag greu de perle negre, şi mama dădea din cap zâmbind, strecurându-l în coşul pe care îl purta legat de trupul slab. Apoi, imaginea dispăru. Prea iute ca s-o pot reţine, la fel ca toate celelalte amintiri pe care le aveam despre familia mea.

— Îmi pare rău, domnule, m-aţi luat prin surprindere, am spus, strângând şi mai tare braţele în jurul pieptului. Mulţumesc

pentru ajutor.

Înclinându-mă cu politeţe, m-am depărtat de el. Încă îmi tremura corpul după ce fusesem atinsă pe neaşteptate.

Străduţa din faţă nu mai era goală. Un grup de băieţi de la docuri se adunase în capăt; aceştia jucau zaruri stând pe vine. Trebuia să o iau pe drumul ocolitor. Parcă în semn de protest, durerea din şold deveni brusc mai intensă.

Marinarul se opri iar lângă mine.

— N-ai vrea să-mi mai dai o mână de ajutor? întrebă. Ai idee care e drumul spre Poarta Funcţionarilor?

Pe faţa lui nu se citeau nici uimirea, nici suspiciunea, ci doar o rugăminte politicoasă. M-am uitat din nou la băieţii de la docuri, apoi la marinar. Nu era peste măsură de înalt, dar avea pieptul şi umerii puternici, iar faţa bronzată îi era brăzdată de riduri adânci. M-am uitat să văd dacă era înarmat; la cingătoare îi atârna un cuţit. Ar fi trebuit să fie de ajuns.

— Şi eu tot într-acolo mă îndrept, domnule, am spus, făcându-i semn să se ia după mine pe străduţă.

Nu ducea chiar în direcţia dorită de el, dar, oricum, ajungea mai repede decât pe drumul principal.

— Sunt Tozay, şeful pescarilor de pe Kan Po, spuse el, oprindu-se la capătul străduţei.

îşi împreună mâinile şi înclină capul — aşa cum fac oamenii mari când salută un copil.

Din cunoştinţele mele de geografie, ştiam că aşezarea Kan Po se afla pe coastă. Era unul dintre porturile cele mai bine aşezate din regat, croit ca o pungă de bani şi înconjurat de şapte coline care atrăgeau fluxurile norocului. Era şi calea de acces spre insule şi spre lumea din afară.

— Numele meu e Eon şi sunt candidat la Ochiul Dragonului.

M-am înclinat din nou.

Îşi coborî ochii spre mine, uimit.

— Eon? Candidatul şchiop?

— Da, am spus, cu chipul inexpresiv.

— Ei bine, ce surpriză!

Se înclină în faţa mea ca şi cum ar fi fost „onorat11 să mă cunoască.

Mă luase prin surprindere această schimbare de statut, aşa că am dat din cap cu stângăcie.

— Am auzit multe despre tine de la cel care ne aduce veşti,

spuse jupânul Tozay. A trecut prin oraşul nostru acum câteva luni. Ne-a spus că în conciliu s-a decis să fii lăsat să te apropii de oglinzi. Fiul meu a fost încântat să audă asta. Este cu un an mai mic decât tine, abia a împlinit unsprezece. În mod normal, ar trebui să pescuiască alături de mine, să înveţe meserie, dar şi-a pierdut un braţ într-un accident, iarna trecută.

Faţa stăpânului Tozay se întunecă de durere.

— Cred că îi e greu, am spus.

Mi-am privit piciorul strâmb — măcar era întreg. Nu-mi aminteam prea multe despre accidentul în care îmi fusese zdrobit şoldul stâng, dar îmi aminteam de medicul care agita deasupra mea un fierăstrău ruginit, gândindu-se de unde să taie. În clipa când se pregătea să-mi taie piciorul, maestrul meu l-a oprit şi a chemat un vraci să-mi pună oasele la loc. Uneori, încă mai simt mirosul de sânge închegat şi de carne putredă de pe dinţii ascuţiţi ai fierăstrăului.

Am pornit din nou la drum. Am aruncat iar o privire spre capătul străduţei — băieţii de la docuri ne păndeau. Alături de mine, jupânul Tozay încremeni când observă banda de pungaşi.

— Îi este greu. Şi familiei la fel, spuse el, mângâind cu degetele mânerul cuţitului. Stai, am o piatră în pantof, spuse el cu voce tare şi se opri.

M-am întors şi l-am privit aplecându-se şi băgând un deget în cizma uzată.

— Eşti un tip descurcăreţ, nu-i aşa? întrebă el, cu voce joasă. Ei bine, dacă ai nevoie de un paznic, ar fi mai bine dacă ai trece în cealaltă parte.

Privirea îi era poruncitoare, dar nu părea supărat. Am dat încet din cap şi m-am mutat în stânga lui.

— Sper doar să nu mă abaţi prea mult de la drumul meu, spuse el în timp ce se ridica, fixându-i pe băieţi cu privirea.

— E o scurtătură, am spus.

Îmi aruncă o ocheadă.

— Mai mult pentru tine decât pentru mine, nu?

— Pentru amândoi. Dar poate ceva mai mult pentru mine.

Mormăi amuzat şi-mi puse mâna pe umăr.

— Stai pe-aproape.

Am trecut pe lângă grup, jupânul Tozay cu paşi mai mici, ca să-i potrivească ritmului meu. Băiatul mai voinic, cu pielea închisă la culoare şi gâtul puternic ca de taur, specific oamenilor

din insule, azvârli ca din întâmplare o piatră în calea noastră. Piatra sări cu viteză şi aproape îmi atinse piciorul. Cei trei prieteni începură să râdă. Slabi şi ageri, erau băieţi de oraş, neruşinaţi, dar lipsiţi de experienţă, care aveau întotdeauna nevoie de un şef. Băiatul din insulă luă un bolovan, trecându-şi un deget pe suprafaţa lui.

— Bună seara, băieţi, spuse jupânul Tozay.

Insularul scuipă o frunză neagră de tutun care ateriză la picioarele noastre. Mişcarea lui făcu să-i iasă din haină un pandantiv atârnat de o cureluşă de piele: o scoică albă, pe care erau incrustate ramuri de bambus închise într-un cerc. Jupânul Tozay îl văzu şi el şi se opri, apucându-mă cu o mână de braţ, ca să îi urmez exemplul. Mă împinse în spatele lui, apoi se întoarse cu faţa către băiat. Ceilalţi îşi dădură coate, dornici să vadă spectacolul.

— Eşti din sud, nu-i aşa? întrebă jupânul Tozay. Din insulele îndepărtate?

Băiatul se îndreptă de spate.

— Sunt din Trang Dein, spuse el, ridicând bărbia.

M-am aplecat spre dreapta, ca să-l văd mai bine. Cu un an în urmă, împăratul poruncise să se organizeze raiduri în Trang Dein cu scopul de a-i pedepsi pe locuitori pentru independenţa lor plină de îndrăzneală. Prin tavernele oraşului se şoptea că toţi bărbaţii luaţi prizonieri din Trang fuseseră castraţi cu sălbăticie, ca animalele, şi obligaţi să slujească pe navele imperiale. Băiatul nu avea decât cincisprezece ani, dar era destul de mare ca să treacă drept bărbat. Era oare unul dintre oamenii din Trang? Purta o tunică uzată şi pantaloni de docher. Nu-mi puteam da seama cine era doar dintr-o privire.

Sau puteam? Energia unui sclav castrat ar putea fi diferită de energia unui bărbat normal, nu-i aşa? Poate noul meu ochi interior l-ar putea cerceta aşa cum s-a întâmplat cu fata de la bucătărie şi cu ucenicul. Amintirea clipei când privisem la musonul luminos al uniunii dintre ei mă făcu să mor de ruşine, dar m-am concentrat totuşi să pătrund în lumea energetică. Am avut din nou aceeaşi senzaţie stranie pe care o experimentasem şi înainte, şi apoi apăru o lumină, atât de strălucitoare, încât ochii mi se umplură de lacrimi. Nu puteam distinge o energie individuală; nu vedeam decât o masă agitată, tulbure, de roşu, galben şi albastru. Apoi, ca un nor pâlpâitor de umbră, o altă

prezenţă. Şi durerea din pântec, mai adâncă şi mai profundă. De zece ori mai sâcâitoare decât durerea de fiecare lună, de parcă nişte cârlige îmi sfâşiau măruntaiele. Numai o putere născută din spirite diavoleşti era în stare să aducă după ea o asemenea suferinţă. Ochiul minţii mi se tulbură. Durerea se risipi.

Nu mai aveam de gând să mă mai amestec în asemenea energii violente.

Lângă mine, l-am auzit pe jupânul Tozay spunând:

— Pescuiesc în larg, în Kan Po, pe coastă. Am angajat câţiva oameni de-ai voştri ca să-mi conducă bărcile. Bineînţeles, înainte de raiduri. Erau lucrători buni.

Băiatul din insulă dădu din cap neîncrezător.

— Acum, în insule e linişte, spuse Tozay încet. Nu mai sunt atât de mulţi soldaţi în Ryoka. Câţiva dintre cei daţi dispăruţi s-au întors acasă.

Băiatul lăsă piatra să cadă, căutând cu mâna scoica sculptată, pe care o apucă de parcă ar fi fost un talisman. După ce se uită în spate, la prietenii lui, se întoarse spre jupânul Tozay, plecându-şi umerii, ca pentru a lua distanţă de tovarăşii lui.

— Acum mai angajezi? întrebă el, poticnindu-se.

— Poate am un loc, spuse jupânul Tozay. Dacă vrei muncă cinstită, ne întâlnim mâine la Docul Marlinului Cenuşiu. Aştept până la prânz.

Jupânul Tozay se întoarse, ţinându-mă aproape de el. În timp ce ieşeam de pe străduţă şi o luam pe drumul aglomerat al vânzătorilor de dulciuri, i-am aruncat o ultimă privire insularului. Fără să-şi bage în seamă prietenii, se uita fix după noi, strângând în mână pandantivul.

— Ce purta la gât? l-am întrebat pe jupânul Tozay pe când treceam drumul. Un talisman?

Ştiam că pandantivul trebuia să aibă o semnificaţie mult mai profundă.

Jupânul Tozay pufni.

— Nu, n-aş putea spune că este un talisman.

Mă privi atent.

— Ai mutră de politician, Eon. Pariez că ştii mult mai mult decât laşi să se vadă. Deci, spune-mi, ce ai observat în legătură cu schimbările din ţară?

Niciodată nu existaseră mai mulţi cerşetori, mai multe raiduri, mai multe arestări, mai multe cuvinte de ocară la adresa curţii

imperiale. De asemenea, îl auzisem pe maestrul meu discutând în şoaptă cu cei de acelaşi rang: împăratul este bolnav, moştenitorul e un neisprăvit, curtea nu i se mai supune.

— Am observat că e mai sigur să ai faţă de politician şi gura pecetluită, am spus strâmbându-mă.

Jupânul Tozay izbucni în râs.

— Înţelepte vorbe. Se uită în jur, apoi mă împinse în spaţiul îngust dintre două prăvălii. Pandantivul băiatului este un totem al celor din insulă, care aduce longevitate şi curaj, spuse el, venind mai aproape de urechea mea, pentru a-mi vorbi şoptit. E şi un simbol al rezistenţei.

— Faţă de împărat? am întrebat, ştiind cât de periculoase puteau fi astfel de cuvinte.

— Nu, copile. Faţă de adevărata putere care conduce Imperiul Dragonilor Celeşti. Faţă de preaînaltul nobil Sethon.

Fratele împăratului. Fiul concubinei. După legile din vechime, când se urcase pe tron, împăratul ar fi trebuit să poruncească să-i fie ucis fratele, Sethon, împreună cu toţi ceilalţi băieţi născuţi de concubinele tatălui său. Dar împăratul nostru era un om luminat, un om educat. Îşi lăsase cei opt fraţi mai mici în viaţă. Făcuse din ei generalii lui, iar pe Sethon, cel mai mare dintre cei opt, îl numise comandat al armatei. Împăratul nostru era pe cât de erudit, pe atât de încrezător în oameni.

— Dar preaînaltul nobil Sethon comandă armata. Ce pot face oamenii din insule împotriva unei asemenea puteri? am întrebat.

Jupânul Tozay ridică din umeri.

— Nu prea multe. Dar sunt alţii, mult mai puternici, care rămân credincioşi împăratului şi fiului său.

Când lângă uşa prăvăliei de alături se opri o femeie, ca să cumpere nişte prăjituri cu drojdie, bărbatul tăcu.

— Haide, nu e o discuţie pentru astfel de locuri atât de aglomerate, îmi şopti el. Şi, ca să spunem drept, pentru nici un altfel de loc. Îşi îndreptă spatele. Am chef de o prăjitură. Tu?

Voiam să-l întreb cine i se opunea preaînaltului nobil Sethon, dar subiectul era, evident, încheiat. Şi nu mai mâncasem o prăjitură de multă vreme — nu existau bani pentru un asemenea lux în gospodăria maestrului meu.

— N-ar trebui să întârzii..., am spus.

— Haide, n-o să dureze mult. Le mâncăm pe drum. Ce-mi recomanzi?

Am dat din cap aprobator. O prăjitură n-ar trebui să ne ia mult timp. Am ochit un spaţiu liber în mulţimea care abia se mişca şi l-am condus pe jupânul Tozay printre oameni, spre colţul unde era Piaţa Norului Alb. Era mai aglomerat ca de obicei, căci soarele după-amiezii îi îndemna pe gură-cască să caute umbra pânzelor albe de mătase, întinse între stâlpii sculptaţi. Am trecut pe lângă prăvălia lui Ari Străinul, care servea câţiva negustori la taraba lui cu cafea, iar parfumul greu al ciudatei băuturi întunecate se ridica în aer. Ari îmi dăduse odată o cană din cafeaua lui şi îmi plăcuse gustul amar şi uşoara ameţeală pe care mi-o provocase. L-am apucat pe jupânul Tozay de braţ şi i-am arătat patiseria din stânga noastră, la tejgheaua căreia se îngrămădeau clienţii.

— Unii spun că prăjiturile cu fasole roşie făcute aici sunt bune, am spus, ridicându-mă în vârful picioarelor ca să văd tăvile cu prăjituri frumos aranjate.

Mirosul ca de nucă al pastei de fasole amestecate cu aluat dulce se răspândea în valuri. O foame dureroasă se adăugă suferinţei sfâşietoare din măruntaie. Jupânul Tozay dădu din cap şi, înclinându-se politicos, reuşi să se bage în faţa unei femei care nu se hotăra ce să aleagă. În timp ce îi priveam spatele lat şi gâtul ars de soare, în minte îmi apăru fulgerător un nou fragment de amintire: eram purtată pe spatele lat al unui bărbat, şi îi simţeam pe obraz căldura sărată a pielii arse de soare. Dar, încă o dată, n-am putut reţine imaginea. Îmi aminteam de tatăl meu? Nu mai aveam nici o idee cum arăta. O clipă mai târziu, jupânul Tozay se întoarse, având în fiecare mână o prăjitură, învelită în hârtie roşie.

— Poftim, spuse el. Fii atent. Vânzătorul zice că sunt abia scoase din cuptor.

— Mulţumesc, domnule. Căldura prăjiturii îmi arse palma prin învelişul subţire. Am scos hârtia, învelind de mai multe ori prăjitura. Ar fi fost mai bine să aştept să se răcească, dar mirosul era mult prea îmbietor; am muşcat, lingând crema aburindă.

— Gustos, spuse jupânul Tozay, ştergându-se la gură cu mâna.

Am încuviinţat din cap, neputând să scot o vorbă, căci dulceaţa umpluturii groase îmi ardea gura.

O luă înainte, mâncându-şi prăjitura.

— Ăsta e drumul spre poartă?

Am înghiţit şi am tras în piept o gură de aer rece.

— Da, urmăriţi pânzele albe, până la capăt, am spus, arătând spre bolta de mătase, şi apoi luaţi-o la dreapta. Mergeţi drept înainte şi ajungeţi la Poarta Funcţionarilor.

Jupânul Tozay zâmbi.

— Bravo, băiete. Acum, dacă faci vreodată o călătorie pe coasta Kan Po, trebuie să mă cauţi. Te asigur că vei fi întotdeauna bine primit. Ezită, apoi îşi puse mâna pe umărul meu.

— Dacă e ceva de capul dragonului ăluia, mâine o să te aleagă, spuse el, bătându-mă amabil pe umăr.

Am zâmbit.

— Mulţumesc, domnule. Şi călătorie plăcută!

Dădu din cap şi ridică prăjitura în semn de salut, apoi se alătură şirului de oameni care înaintau în mijlocul drumului. Şi, în timp ce silueta solidă i se profila în mulţime, printre formele şi culorile acesteia, am simţit că, prin intermediul lui, îmi vorbiseră mama şi tata. Două fragmente de amintire care se şterseseră deja, lăsând doar urma unui zâmbet care semăna cu zâmbetul meu şi mirosul pielii încălzite de soare.

Capitolul doi

Când, în sfârşit, am deschis zăvorul porţii care ducea spre bucătăria maestrului, bătu clopotul care marca o oră întreagă. Irsa, una dintre servitoarele sclave, stătea în uşa de la intrare cu trimisul morarului. Am privit-o cum râdea, cu mâinile în şolduri, ca să-şi scoată în evidenţă formele generoase, în timp ce tânărul ridica pe umăr un sac mare. Apoi, mă zări şi se ascunse iute dincolo de pragul uşii. Încetând să mai chicotească, se apucă să bârfească în şoaptă. Omul de la moară se întoarse ca să mă privească, ţinând degetele încrucişate, într-un semn de alungare a răului. Mi-am întors privirea şi m-am prefăcut că trântesc poarta. Era mai bine să aştept până se ducea după Irsa în magazie.

Când curtea se goli, am pornit încet pe drumul care ducea spre bucătărie. Lon, grădinarul, stătea în genunchi, reparând gardul de bambus care împrejmuia Grădina Soarelui.

L-am salutat înclinând capul când am trecut pe lângă el, şi îşi flutură mâna plină de noroi. În general, Lon era foarte rezervat, dar întotdeauna mă saluta cu amabilitate şi chiar avea un zâmbet pentru Chart, băiatul care căra lăturile. Totuşi, puţini erau servitorii maestrului care se arătau la fel de buni la suflet ca grădinarul. Mica noastră gospodărie era divizată: cei care credeau că un infirm putea fi Ochiul Dragonului şi cei care nu credeau. Toţi cei care îl slujeau pe maestrul meu ştiau că averea lui era aproape pe terminate; n-ar mai fi existat bani pentru instrucţia unui alt candidat. Dacă a doua zi nu obţineam premiul pentru ucenicie şi cei douăzeci la sută care reveneau maestrului, acesta ar fi rămas sărac.

Uşa bucătăriei era deschisă, şi am păşit peste pragul înalt care împiedica duhurile rele să intre în casă. Imediat, căldura ce venea dinspre soba mare de gătit îmi învălui pielea, şi am simţit mirosul pătrunzător al sosului acrişor de prune şi al peştelui sărat: masa de seară a maestrului meu. Kuno, bucătarul, îşi ridică privirea de la rădăcina albă pe care tocmai o tocase.

— Tu eşti?

Îşi concentră din nou atenţia asupra legumei.

— Stăpânul a comandat deja terci, spuse el, aplecându-şi capul ras spre micul vas care atârna deasupra focului iute. Să nu mă blestemi când ai să guşti din el. A fost făcut după indicaţiile lui.

Masa mea de seară. Ritualul de purificare cerea să mănânc numai un castron de terci de mei, înainte de a mă ruga toată noaptea strămoşilor pentru îndrumare şi ajutor. Cu câteva luni în urmă, îl întrebasem pe maestru cât de mult contează faptul că nu-mi cunosc strămoşii. Un moment, mă privise fix, apoi se întorsese înainte de a spune:

— Contează foarte mult.

Maestrul meu era foarte atent; spunea că trebuia să respectăm cu sfinţenie tradiţia Ochiului Dragonului, ca să evităm să atragem atenţia conciliului. Eu nu puteam decât să sper că vechile pergamente menţionau precedentul invocat de bătrânul Hian pentru a doua figură inversată a Dragonului Cal. Şi că maestrul meu le găsea la timp.

Din spatele mesei mari din lemn, care era aşezată în mijlocul camerei, se auzi un zgomot ca un râcâit — Chart mă chema de pe rogojina lui din spatele sobei.

— Te-a aşteptat, spuse Kuno. Mi s-a încurcat în picioare toată ziua. Tăie rădăcina până la capăt, cu un cuţit mare. Spune-i că nu sunt chior, ştiu că a umblat la brânză.

Cu toate că munceau în aceeaşi bucătărie de unsprezece ani, Kuno refuza în continuare să-i vorbească lui Chart sau chiar să-l privească. I-ar fi adus ghinion.

Am ocolit masa şi m-am folosit de marginea ei tocită ca să-mi ţin echilibrul când m-am aşezat pe podeaua de piatră, lângă Chart. Mă bătu uşurel pe genunchi cu un deget ca o gheară, gura mare lăţindu-i-se încet într-un zâmbet.

— Chiar ai luat din brânză? l-am întrebat eu încet, mutându-mi greutatea de pe şoldul stâng, care mă durea.

Încuviinţă din cap cu putere şi deschise mâna ca să-mi arate o bucată de coajă murdară de brânză. Muşchii gâtului i se contorsionară în efortul de a vorbi. I-am ascultat atentă cuvintele care se articulau din sunete chinuite, prelungite.

— Pentru... pentru... şobolan.

Împinse coaja în mână.

— Mulţumesc, am spus, strecurând bucata de brânză în buzunar.

Chart îmi dădea întotdeauna resturile de mâncare pe care le găsea. Sau le fura. Era convins că, dacă îl hrăneam pe marele şobolan cenuşiu care trăia în spatele magaziei unde dormeam, Dragonul Şobolan avea să-mi răsplătească bunătatea alegându-mă ca ucenic. Nu aveam convingerea că un dragon energetic ar fi băgat de seamă un astfel de lucru, dar continuam să-i dau şobolanului resturile.

Chart scoase de sub el o felie groasă de pâine, plină de praf. Pâinea maestrului. M-am uitat la Kuno; era încă ocupat cu tocatul. M-am tras în dreapta, ca să-l ascund pe Chart, dar şi bucata de pâine.

— De ce ai făcut asta? Kuno o să te biciuiască, i-am şoptit.

— Pentru tine... la noapte numai terci... mâine o să-ţi fie foame.

Îmi lăsă pâinea în poală.

Am dat din cap în semn de mulţumire şi mi-am îndesat pâinea în buzunar, alături de brânză.

— Cred că asta este şi ideea, am spus. Ne înfometează.

Chart îşi schimonosi gura într-o strâmbătură nedumerită.

Am ridicat din umeri.

— Trebuie să ne dovedim rezistenţa şi să ducem la bun sfârşit ceremonia, în ciuda foamei şi a oboselii.

Chart se răsuci pe rogojină.

— Pros... tie, rosti. Respiră adânc şi-şi sprijini capul de lada cu lemne de foc, fixându-şi privirea asupra mea. Mâine-dimineaţă vii... să-ţi iei rămas-bun? Mă apucă de încheietură. Vino, să spui... la revedere... Înainte de ceremonie? Promiţi?

Chart ştia că, dacă dragonul mă alegea, nu aveam să mă mai întorc. După ceremonie, noul ucenic era condus direct în Sala Dragonului. Un nou cămin. O nouă viaţă. Un val brusc de căldură şi de transpiraţie îmi acoperi scalpul; în doar o zi aş putea fi un ucenic al Ochiului Dragonului.

— Promiţi? întrebă Chart.

Am dat aprobator din cap, incapabilă să vorbesc din cauza nodului din gât provocat de panică.

Îmi dădu drumul la încheietură, rămânând cu mâna suspendată în aer.

— Mai spune-mi... Încă o dată... cum arată Casa Dragonului Şobolan...

Nu o văzusem decât o singură dată. Cu câteva luni în urmă, în timpul antrenamentului, Ranne ne pusese să mărşăluim în jurul Cercului Dragonului, şirul de săli care înconjoară incinta exterioară a Palatului Imperial. Fiecare casă fusese construită în punctul care, pe busolă, corespundea dragonului pe care îl onora şi servea drept locuinţă şi loc de muncă pentru Ochiul Dragonului şi ucenicul lui. Sala Dragonului Şobolan se afla în nord-nord-vestul cercului şi, cu toate că nu era cea mai mare şi mai spaţioasă, era cel puţin de trei ori mai mare decât casa maestrului meu. Nu ni s-a dat voie să intrăm în nici una dintre săli, dar Ranne ne-a lăsat să ne odihnim cinci minute în grădina care se întindea pe locul Casei Dragonului Oglindă. Cu cinci sute de ani în urmă, aceasta arsese; rămăsese numai temelia de piatră a clădirii, acum acoperită de iarbă. Eu şi Dillon ne plimbaserăm în jurul ei şi fuseserăm uimiţi de numărul camerelor.

Lângă mine, Chart închise ochii, pregătindu-se să-mi asculte povestea.

— Două statui din piatră cenuşie ale Dragonului Şobolan străjuiesc poarta, am spus, închizând ochii ca să-mi amintesc de scurta mea vizită. Sunt mai înalte decât mine şi de două ori mai

late. Dragonul din dreapta ţine în gheare busola Ochiului Dragonului, celălalt ţine trei pergamente sfinte. Când treci pe lângă statui, ochii de piatră te urmăresc. De cealaltă parte a porţii, se întinde o curte pavată cu dale negre atent potrivite, care duc spre...

— Nu ştiu de ce te mai osteneşti, am auzit-o pe Irsa.

Mi-am deschis ochii. Stătea în uşă, aranjându-şi fusta grăbită.

— Ciudatul nu pricepe un cuvânt.

Îşi netezi părul.

Am schimbat o privire cu Chart. Fără îndoială că omul trimis de morar plecase fericit acasă.

— Stri-ca-tă, spuse Chart răspicat.

Irsa se strâmbă, imitându-l pe Chart, se bâlbâi în batjocură, fără să fi înţeles ce cuvânt pronunţase acesta. Chart îşi dădu ochii peste cap şi se tăvăli pe jos de râs. Am zâmbit, văzând că Irsa bătea în retragere.

— Ciudatule, spuse, făcând semnul de alungare a ghinionului. Se întoarse spre mine. Stăpânul a spus să te duci la el de îndată ce te întorci, zise ea. Apoi adăugă prefăcută: Deşi nu te aştepta până la sfârşitul antrenamentului.

— Acum unde e? am întrebat.

— În Grădina Lunii. Pe terasă. Zâmbi vicleană. Irsa ştia că stăpânul îmi interzisese să mă duc în Grădina Lunii. A spus de îndată ce te întorci.

Am apucat marginea mesei cu mâinile şi m-am ridicat. Ar trebui să ascult de interdicţia maestrului de a intra în Grădina Lunii sau porunca de a mă duce la el imediat? N-ar fi încântat că am ajuns acasă aşa devreme. Ca să nu mai vorbim despre alte veşti pe care le aveam pentru el.

— Irsa, vezi-ţi de treabă, spuse Kuno. Nu-ţi mai pierde timpul, sau ai să-mi simţi palma pe spinare.

Irsa îmi aruncă o ultimă privire satisfăcută, apoi o luă la fugă prin coridorul întunecat care lega bucătăria de locuinţă.

într-unul dintre textele vechi despre Ochiul Dragonului găseai un proverb: cine aleargă după doi iepuri nu prinde nici unul. Maestrul meu ar fi considerat o greşeală atât dacă m-aş fi dus în grădină, cât şi dacă aş fi aşteptat. Cel puţin aş vedea grădina care îl făcuse atât de celebru.

— Pe mâine! i-am spus lui Chart.

El îmi răspunse cu un zâmbet.

Am trecut peste prag şi am ajuns în curtea din spate. În stânga, era gardul cenuşiu al Grădinii Lunii, a cărui poartă scundă din metal avea gravat un tigru care sărea. M-am îndreptat spre ea, dar gândul la furia stăpânului îmi încetinea paşii. Există multe feluri de a spune adevărul — trebuia doar să găsesc unul care să-i fie pe plac. Dincolo de poartă se vedea o cărare cu pietriş negru, care ducea către un perete impresionant de ardezie. În faţa lui, o cascadă se revărsa peste nişte pietre aşezate într-o dezordine studiată, umplând apoi un bazin din marmură albă.

Maestrul meu concepuse grădina astfel încât să simbolizeze energia feminină, şi se spunea că, în nopţile cu lună plină, era atât de frumoasă, încât îl putea secătui pe bărbat de vlagă. Auzind asta, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat cu un bărbat secătuit de vlagă — ar fi devenit femeie sau altceva? Ar fi semănat cu Bărbaţii Umbrei de la curte? Sau cu mine?

Poarta nu avea zăvor. După ce am urmărit cu degetele conturul plin de forţă al tigrului gravat în metal, ca să-mi aducă noroc, sau poate protecţie, am împins-o până când se deschise.

Cărăruia neagră era acoperită cu pietricele şi părea că se mişca în faţa mea ca o apă unduitoare. În timp ce păşeam pe ea, am priceput de ce: pietrele fuseseră alese în aşa fel încât să treacă de la mat la strălucitor, căpătând astfel lumina soarelui. De o parte şi de alta, o porţiune întinsă de nisip fusese greblată cu motive în spirală. Am împins poarta la loc în urma mea şi am luat-o pe cărare spre peretele cu cascada, paşii mei inegali auzindu-se precum nişte monede ce zăngănesc într-o pungă.

Aleea făcea înconjurul peretelui în două direcţii. M-am oprit o clipă, ciulind urechile. Susurul apei care clipocea în bazin semăna cu susurul liniştit al unei ape curgătoare mai mari. Nici un alt zgomot care să indice vreun semn de mişcare. Dar, mai adânc, în mintea mea, am simţit bubuitul slab al unei puteri atent stăpânite. Am urmat cărarea din stânga şi am înconjurat zidul ca să intru în grădină.

Peisajul era aspru: grupuri de pietre pe nisipul nivelat, cărări unduitoare cu pietre albe şi negre şi o reţea complicată de cascade, pârâuri şi ochiuri de apă care canalizau energia pulsândă spre platforma de observaţie din lemn. Maestrul stătea în genunchi în mijlocul terasei, la fel de sobru ca peisajul care îl înconjura. Am făcut o plecăciune, pândindu-i reacţia. Nu se

mişcă. Nu se citea nici un semn de furie în liniile clare ale trupului său. O umbră de deasupra mă făcu să tresar. Am privit în sus, dar nu era nimic. Nici o pasăre. Nici un nor. Crampele şi durerea din şold mi se potoliseră.

Trupul maestrului se încordă.

— Ce cauţi aici?

— Mi s-a spus că doriţi să mă vedeţi, maestre, am rostit, ghemuindu-mă şi mai tare.

Nici o durere în continuare.

— De ce te-ai întors aşa devreme?

— Maestrul Ranne a spus că nu trebuie să mă mai antrenez, am răspuns prudentă.

— N-ar fi trebuit să fii aici. Mai ales acum. Energiile sunt prea puternice. Se ridică dintr-o singură mişcare studiată, iar broderiile de argint de pe tunica uzată străluciră în soare. Vino, trebuie să plecăm.

Întinse mâna. Am alergat spre el. În timp ce se sprijinea de mine ca să coboare de pe terasă, m-am încordat.

Se opri, ţinându-mă în continuare de mână.

— Le simţi? întrebă.

Am privit în sus, spre faţa slabă cu oase proeminente, care păreau chiar mai ascuţite din cauza craniului ras.

— Le simţi? Energiile?

Enervarea îl făcu să vorbească pe un ton mai aspru.

Am înclinat capul.

— Simt valul de energie al apei care curge spre platformă, am spus.

Pocni din degete.

— Şi un novice simte asta. Nimic altceva?

— Nu, maestre.

Nu era adevărat, dar cum aş fi putut explica oare căldura emisă de o umbră imaginară? Sau blânda uşurare adusă de absenţa durerii.

Mormăi.

— Atunci poate că am reuşit.

Se întoarse şi o luă repede spre casă. L-am urmat la doi paşi în urmă, având grijă să nu alunec pe pietrişul lucios. Cel puţin de data asta, puteam păşi fără să sufăr. Am trecut pe lângă un altar simplu dedicat lunii — o piatră şlefuită, concavă, sprijinită pe două pietre mai mici -, înconjurată de un amfiteatru nu foarte

adânc, tăiat în marmură. În faţă, cărarea se lărgea şi ajungea la o altă platformă, de unde nu numai că se putea admira priveliştea, dar puteai şi să intri în casă. Două uşi sculptate erau deschise, lăsând să se vadă o cameră plină până în tavan de cutii cu suluri de pergament şi mobilată cu un scrin şi cu un birou din lemn închis la culoare. Biblioteca maestrului meu — un alt loc interzis mie. Până acum. M-am oprit privind cu atenţie rafturile cu pergamente. Stăpânul mă învăţase literele, şi citisem toţi clasicii şi textele despre Ochiul Dragonului, dar tânjeam să parcurg şi altfel de lucrări.

— Nu sta acolo cu gura căscată, îmi spuse stăpânul, întinzând mâna.

L-am ajutat să urce pe platformă, în timp ce Rilla, mama lui Chart şi slujnica personală a maestrului, ieşi din bibliotecă şi îngenunche în pragul uşii. Pentru prima oară, am observat firele de păr cărunt strânse în codiţa îngrijită de „fată nemăritată“. Erau menite s-o facă să se ruşineze, dar ea le purta cu demnitate. Maestrul întinse piciorul, şi ea îi scoase un papuc de mătase, apoi pe celălalt, punându-i pe amândoi pe o mică rogojină împletită.

— Să nu fim deranjaţi, porunci maestrul.

Îmi întinse din nou mâna, şi l-am ajutat să treacă peste prag.

Rilla îşi înălţă privirea spre mine, uimită. Am ridicat din umeri, apoi, în grabă, mi-am scos sandalele împletite din paie, prinzându-mă de uşă ca să-mi menţin echilibru. În jurul curelelor, picioarele îmi erau negre de murdărie. Mi-am umezit degetele şi mi-am frecat picioarele, dar nu am reuşit decât să întind jegul.

— Stai liniştit, spuse Rilla blând.

Scoase o cârpă din buzunar şi-mi şterse glezna stângă.

— Nu trebuie să faci asta, am spus, încercând să-mi feresc piciorul.

Nimeni nu-mi mai atinsese piciorul bolnav în ultimii trei ani, de când îmi fuseseră scoase atelele.

Însă Rilla nu-mi dădu drumul.

— Un Ochi al Dragonului are slujitori, spuse ea. Ai face bine să te obişnuieşti. Îmi curăţă şi celălalt picior. Acum dă-mi sandalele şi intră!

Cu patru ani în urmă, când venisem în casa stăpânului — pe jumătate moartă de foame, dornică să devin băiat în schimbul

mâncării şi al căldurii -, Rilla fusese singura care îmi acordase atenţie. La început, crezusem că se purta cu grijă pentru că eram infirmă, la fel ca fiul ei, dar, mai târziu, mi-am dat seama că dorea cu disperare ca maestrul să aibă un candidat cu şanse de succes.

— Nimeni altcineva nu ne va vrea în casa lui, îmi spusese într-o zi, mângâind părul plin de praf lui Chart. Am văzut o grămadă de băieţi trecând pe aici, Eon, dar nici unul atât de promiţător ca tine. Tu eşti altfel.

În acel moment, am crezut că descoperise secretul, dar n-o făcuse. Şi, chiar dacă ar fi ştiut adevărul, n-ar fi spus niciodată nimic. Rilla era mult prea legată de maestrul meu, faptul că îl tolera pe Chart fiind de o sută de ori mai convingător decât orice.

I-am dat sandalele, mulţumindu-i cu un zâmbet. Mă împinse în bibliotecă.

— Închide uşa, Eon, îmi ceru stăpânul.

Stătea picioare, în faţa scrinului, şi căuta o cheie în legătura pe care o purta atârnată la gât cu un şnur de mătase roşie.

Am închis uşa şi am aşteptat următoarele instrucţiuni. Ridică ochii şi-mi făcu semn spre scaunul din faţa biroului.

— Stai jos, spuse, desprinzând cheia.

Să mă aşez? Pe un scaun? L-am privit cum băga cheia în broască. Auzisem bine? Am păşit pe covorul gros, moale şi mi-am pus mâna, cu prudenţă, pe spătarul scaunului, aşteptând mustrarea. Nimic. I-am aruncat o privire stăpânului. Ţinea în mâini o pungă de piele şi un vas mic, negru, de ceramică.

— Am spus să stai jos, repetă el, închizând uşa scrinului.

M-am aşezat pe marginea scaunului de piele, cu mâinile strânse pe mânerele sculptate. Îmi imaginasem că scaunul ar fi trebuit să fie confortabil, dar ăsta era tare pentru oasele mele, astfel că durerea de şold reveni. Mi-am schimbat poziţia, încercând să recapăt senzaţia de bine care mă copleşise în grădină, dar aceasta se spulberase. M-am uitat la uşile duble, închise, imaginându-mi peisajul dezolant de afară. Grădina îmi potolise durerea? Energiile lunare erau în armonie cu eul meu interior? Mă trecu un fior. Maestrul avea dreptate; nu-mi puteam permite să mă întorc. Mai ales acum, când se apropia ceremonia.

Pe biroul din faţa mea erau două plăcuţe mortuare, date cu

lac negru. Am încercat să citesc numele săpate în lemn, dar nu puteam descifra caracterele care erau întoarse pe dos. Când stăpânul se aşează pe scaunul din faţa mea, mi-am luat repede ochii de la ele. Puse punguţa de piele şi vasul lângă cele două plăci comemorative.

— Deci mâine, spuse el.

Am încuviinţat din cap, cu ochii aţintiţi spre birou.

— Eşti pregătit.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, dar am dat din nou aprobator din cap. Îmi veni în minte, ca o străfulgerare, imaginea armurierului Hian. Venise momentul să-mi întreb stăpânul despre a doua figură inversată a Dragonului Cal.

— Astăzi am fost la o vindecătoare, îmi spuse stăpânul încet.

Mă luase prin surprindere. Am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea. O astfel de vindecătoare avea de a face cu ierburi şi cu poţiuni şi, se spunea, cu spiritele copiilor nenăscuţi.

— Mi-a dat asta. Împinse punguţa spre mine. Dacă bei infuzia asta în fiecare dimineaţă, energia lunară se va opri. Dar nu poate fi luată decât trei luni. După asta, devine otravă pentru organism.

M-am făcut mică în scaun.

— În timpul ceremoniilor, continuă el, ciclul tău lunar trebuit oprit. Şi, dacă mâine reuşeşti, ar trebui...

— Mai e puţin şi încep să sângerez, am şoptit.

— Ce?

— Am toate semnele. Mi-am coborât privirea. Înainte de vreme. Nu ştiu de ce.

M-am uitat la mâinile maestrului încleştate de marginea mesei. Furia părea că îngreuna aerul dintre noi.

— A început?

— Nu, dar am...

Îşi ridică mâinile.

— Taci!

I-am privit degetele lungi bătând darabana în lemn.

— Dacă încă nu a început, nu e totul pierdut. Mi-a spus că infuzia trebuie băută înainte să înceapă următorul ciclu. Ridică punguţa. Trebui să bei o cană chiar acum.

Se lăsă pe spate în scaun şi trase de sfoara unui clopoţel care atârna în dosul biroului. Aproape imediat, uşa din spate se deschise. Rilla păşi înăuntru şi făcu o plecăciune.

— Ceaiul! porunci el.

Rilla se înclină din nou şi ieşi, închizând uşa.

— Îmi pare rău, maestre, am spus.

— Ar fi fost un adevărat ghinion dacă toanele corpului tău ar fi făcut praf patru ani de pregătire. Îşi împreună vârfurile degetelor. Nu ştiu de ce ai darul de a-i vedea pe dragoni, Eon. Probabil asta e voinţa zeilor. Cum altfel aş putea explica dorinţa mea bruscă de a pune la încercare o fată în căutarea unui candidat? Este împotriva firii.

Clătină din cap neîncrezătoare.

Ştiam că avea dreptate; femeile n-aveau nici o putere. Sau, dacă aveau, se datora formelor trupului lor. Nu spiritului. Şi, mai mult ca sigur, nu minţii.

— Şi totuşi, puterea ta e mai mare decât a tuturor Ochilor Dragonului la un loc, continuă el. Iar mâine Dragonul Şobolan va fi atras de puterea asta.

Mi-am ferit privirea, încercând să-mi ascund îndoiala care mă cuprinse brusc. Dacă maestrul se înşela?

Se aplecă spre mine.

— Atunci când te vor alege, va trebui făcută o înţelegere. N-aş şti să-ţi dau un sfat, pentru că fiecare dragon încheie un altfel de pact cu nou lui ucenic. Oricum, pot să-ţi spun că dragonul va căuta în tine energia de care are nevoie, şi, când şi-o va lua, se va săvârşi şi uniunea.

— Ce fel de energie, maestre?

— Aşa cum am spus, fiecare caz e diferit. Totuşi, va avea legătură cu unul dintre cele şapte puncte ale puterii din corp.

Maestrul îmi arătase cele şapte puncte ale puterii: şapte nuclee de energie invizibilă, înşirându-se în linie, de la baza şirei spinării până în creştet. Ele reglau fluxul Hua. forţa vitală, prin corpul fizic şi cel emoţional. Se părea că zvonurile care circulau în jurul şcolii candidaţilor erau adevărate — un Ochi al Dragonului trebuia să renunţe la o parte din forţa lui vitală. Nu era de mirare că îmbătrâneau atât de repede.

— Când am fost ales de Dragonul Tigru, continuă stăpânul, târgul acesta m-a costat energia la care nici un om nu renunţă de bunăvoie. Privirea lui o întâlni pe a mea, apoi îşi întoarse ochii de la mine. Aşa că fii pregătit, n-o să fie uşor. Nu vei putea obţine puterea dragonului fără să dai în schimb ceva de preţ.

Am aprobat din cap, cu toate că nu înţelegeam mare lucru.

— Şi, după ce ai făcut înţelegerea şi devii ucenicul Ochiului Dragonului Şobolan, va trebui să fim de două ori mai prudenţi. Dacă faci cel mai mic pas greşit, Eon, vom muri amândoi.

Ochii îi străluceau de spaimă şi de speranţă. Şi ştiam că vedea acelaşi lucru în ochii mei. Uşa din spate se deschise din nou. Maestrul reveni la locul lui, şi Rilla intră, ducând o tavă neagră de lac, pe care se aflau ustensilele pentru ceai. Puse lava pe birou.

— E suficient un bol. Pentru Eon, spuse maestrul.

Rilla se înclină, întinse o rogojină aurie şi o aşeză în faţa mea. Motivele de pe ea reproduceau busola Ochiului Dragonului, pictată în cele mai mici detalii cu cele douăzeci şi patru de cercuri ale manipulării energiei. Candidat fiind, fusesem iniţiat în primul şi al doilea cerc al busolei — punctele cardinale şi animalele simbolice ale dragonului -, dar numai ucenicii studiază cum se folosesc celelalte cercuri. M-am apropiat şi am atins şobolanul pictat aproape de vârful celui de-al doilea cerc, transmiţându-i din nou Dragonului Şobolan rugămintea tăcută: „Alege-mă“. Apoi, ca să-mi termin rugămintea personală, am mângâiat cu degetele cele douăsprezece animale pictate, în sensul succesiunii lor. Şobolan, Bivol, Tigru, Iepure, Dragon...

„Şobolanul se transformă, Dragonul învaţă, Imperiul se prăbuşeşte..."

Cuvintele aspre îmi răsunau în minte, răscolindu-mi măruntaiele. M-am speriat şi mi-am tras mâna înapoi în clipa în care Rilla punea bolul roşu în mijlocul rogojinii. Îngrijorată, se uită la mine.

— Ce faci, Eon? izbucni maestrul.

— Nimic, maestre.

Am plecat capul cerând iertare, apăsându-mi în acelaşi timp pântecul cu mâna. Probabil citisem versul într-unul dintre textele Ochilor Dragonului. Erau pline de proverbe ciudate şi de poeme ameninţătoare.

— Ei, linişteşte-te!

— Da, maestre.

Am tras adânc aer în piept. Nu mai rămânea decât ecoul unei dureri fulgerătoare. Nu mai avusesem niciodată dureri atât de îngrozitoare. Poate ceaiul vindecătoarei avea să le calmeze. Rilla ridică de pe tavă un mic vas cu cărbuni încinşi şi îl aşeză pe birou, punând pe el un vas cu apă caldă.

— Prepar eu ceaiul, spuse maestrul.

Un fior de neliniște îmi străbătu tot corpul. Rilla dădu din cap şi puse în faţa lui un bol mare pentru amestecat şi un pămătuf mic de bambus. El făcu un gest spre uşă.

— Poţi pleca.

Ea făcu o plecăciune şi ieşi din cameră cu spatele.

Maestrul aşteptă până se închise uşa, apoi apucă punguţa şi o dezlegă grăbit.

— Trebuie să pui numai un strop. Lăsă puţin praf gri-verzui să cadă în bolul de amestecat. Şi nu folosi apă clocotită, pentru că distruge puterea plantelor.

Ridică vasul de pe jăratic şi turnă o cantitate mică de apă în bol. După câteva mişcări rapide făcute cu pămătuful de bambus, ceaiul era gata.

— Dă-mi bolul!

I l-am întins. Turnă cu îndemânare din lichidul închis la culoare şi mi-l dădu.

— Vindecătoarea a spus că e mai bine să-l bei dintr-o înghiţitură.

Am studiat suprafaţa întunecată a infuziei în care mi se oglindea faţa.

— Bea!

Bolul mirosea a frunze umede şi a putreziciune. Nu era de mirare că mai bine înghiţeai totul odată. Băutura unsuroasă şi amară îmi umplu gura. Am închis ochii, străduindu-mă să nu scuip.

Maestrul mă lăudă.

— Bravo!

Am pus bolul gol pe rogojina aurie. Maestrul legă şiretul de piele în jurul pungii şi mi-o întinse peste masă.

— Ascunde-o!

Am strecurat-o în buzunar, lângă brânză şi pâine.

— Ţi-am pregătit şi statutul pe care trebuie să-l prezinţi în conciliu, îmi spuse maestrul. Ştii ce e asta?

Bătu în capacul sigilat al unui vas negru de lut.

— Nu, maestre.

Îl răsuci încet, şi am văzut apărând caracterele pictate în alb ale numelui meu.

— Este vasul-dovadă, spuse el. În actele conciliului, figurezi acum ca Umbră a Lunii.

M-am uitat lung la el. Reuşise să mă înregistreze ca pe unul dintre acei eunuci ai lunii, un băiat castrat înainte de pubertate, pentru a-şi ajuta financiar şi social familia. Astfel de băieţi nu ajungeau niciodată bărbaţi, păstrându-şi trăsăturile din tinereţe. Am studiat mai de aproape vasul eunucului. Deşi nu mai văzusem niciodată unul, ştiam că în el se afla dovada mumificată a operaţiei. Fără asta, un Bărbat al Umbrei n-ar fi putut fi angajat sau promovat. Şi, dacă nu era înmormântat cu ea, n-ar avea nici o şansă să redevină om întreg pe lumea cealaltă. Cum convingea un Bărbat al Umbrei să renunţe la un lucru atât de preţios? Exista un singur răspuns: doar mort.

— Maestre, am şoptit, sigur asta aduce ghinion.

Se încruntă.

— Este singura modalitate ca înălţimea şi vocea ta să nu atragă atenţia, spuse cu fermitate. Şi toate spiritele rele au fost îmblânzite cu bani.

Apucând vasul, îmi arătă un alt strat de ceară din jurul capacului.

— Conform registrelor, ai fost deja examinat şi declarat o Umbră adevărată. Mâine, când vei fi ales şi te vei instala în Sala Dragonului Şobolan, nu vei mai fi sub protecţia mea. Trebuie să-ţi foloseşti statutul de Umbră şi infirmitatea pentru a nu fi văzută dezbrăcată.

Mi-am plecat capul. Aducea ghinion să faci baie sau să dormi în acelaşi loc cu un infirm. Iar un eunuc infirm putea aduce şi mai mult ghinion. Maestrul se gândise la toate. Rămânea totuşi o problemă.

— Maestre?

— Da?

Aşeză din nou vasul pe birou.

— Am vorbit azi cu armurierul Hian. Dorea să-ţi transmită salutări.

Mi-am încleştat mâinile în poală.

El clătină din cap.

— Sper că i-ai mulţumit pentru amabilitate.

— Da, maestre. Am înghiţit cu greu. Brusc, aveam gâtlejul atât de uscat, încât îmi era greu să vorbesc. El...

Stăpânul împinse spre mine cele două plăcuţe mortuare.

— Strămoşii tăi, spuse el brusc. Pentru rugăciunile tale de la noapte. Sunt doar femei, dar tot e mai bine decât nimic.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să înţeleg ce spunea.

— Strămoşii mei?

Una dintre plăci era inscripţionată cu numele Charra, cealaltă — cu numele Kinra. Am întins mâna să le ating, dar m-am oprit, cerând voie din priviri stăpânului.

— Da, sunt ale tale, zise, înclinând capul. Le am de la fostul tău stăpân. Când te-a cumpărat de la părinţi, mama ta a insistat ca plăcuţele memoriale să rămână la tine.

Am mângâiat suprafaţa netedă a plăcuţei Charrei, împodobită numai cu numele şi cu un chenar drept. Mama mi le dăduse. Am clipit repede şi am strâns din dinţi ca să nu izbucnesc în lacrimi. Plăcuţa Kinrei era veche şi tocită, sub nume ghicindu-se silueta ştearsă a unui animal. Cine era femeia asta? Bunica mea? Străbunica mea?

Când am ridicat privirea, stăpânul se uita la mine concentrat.

— În noaptea asta, roagă-te din răsputeri, Eon, îmi spuse încet. Nu ne putem permite să pierdem. Cu un gest, arătă spre plăcuţe. Du-te, pune-le pe altar şi pregăteşte-te de ritualul purificării. Poţi să-i ceri Rillei tot ce ai nevoie.

Mi se cerea să plec, dar, pentru prima oară în patru ani, nu m-am supus. Cu ochii fixaţi pe numele gravat ale înaintaşei mele, Kinra, am încercat să-mi exprim în cuvinte dorinţa.

— Am spus că poţi să pleci, Eon.

Nu m-am mişcat.

Stăpânul îşi puse coatele pe masă, cu atâta putere, încât am tresărit. M-am agăţat de mânere, fericită că erau atât de solide.

— Maestre..., am început cu glas răguşit.

Am riscat o privire; se încruntase.

— Armurierul Hian mi-a spus că secvenţa Dragonului Oglindă ar putea fi înlocuită cu a doua figură inversată a Dragonului Cal. Este adevărat, maestre?

— Ce?

Ridicase vocea îngrijorător, dar trebuia să aflu.

— Maestre, nu pot să duc la capăt a treia figură a Dragonului Oglindă. Cu piciorul meu, e imposibil. Dacă aş putea executa...

L-am văzut mişcându-se, dar rămăsesem prinsă ca într-o capcană între braţele scaunului. Mă plesni peste ureche cu dosul palmei atât de violent, încât capul mi se lovi de marginea spătarului sculptat.

— Şi ai aşteptat până acum să-mi spui?

Capul îmi ardea de la ureche până la falcă. Ghemuindu-mi corpul, apucându-mă de coastele care mă dureau, am încercat să-i evit palma. O ploaie de lovituri se abătu asupra coapsei, umărului, spatelui, chinuindu-mi tot trupul.

— Din cauza ta suntem pierduţi, mârâi printre dinţi.

— Armurierul Hian spunea că dumneavoastră aţi şti dacă e adevărat, am reluat oftând. Vă rog...

Printre lacrimi, l-am văzut cum ridică mâna din nou. Am închis ochii şi mi-am lăsat repede capul în jos. Corpul meu aştepta lovitura; întreaga mea viaţă se concentra în pumnul care avea să se abată asupra mea.

Nici o lovitură.

Nici o durere.

Am deschis ochii.

Nu mai era acolo. M-am uitat prin cameră, ţinându-mi respiraţia. Era în picioare, lângă peretele din spate, căutând într-un raft, scotocind febril cu degetele printre cutiile cu pergamente. Mi-am îndreptat spatele prudentă şi mi-am pipăit coastele cu degetele, tresărind când mi-am atins o vânătaie.

Scoase una dintre cutiile din grămadă.

— Cronica din Detra. Aici ar trebui să vorbească despre asta.

Scoase sulul de hârtie nepreţuită din cutia de lemn. Cutia căzu pe podea cu zgomot. Din câţiva paşi ajunse la birou, cu sulul desfăşurat pe lungime. Am zărit caracterele caligrafiate în rânduri îngrămădite.

— Ce a spus Hian mai exact? mă întrebă.

— A spus că există un precedent care permite înlocuirea celei de-a treia figuri a Dragonului Oglindă cu a doua figură inversată a Dragonului Cal şi că Ranne a greşit că nu mi-a spus.

Auzind numele celui vinovat, stăpânul se încruntă.

— A mai spus că dumneavoastră sunteţi cel mai bun păstrător al istoriei şi că ar trebui să ştiţi dacă este adevărat, am adăugat în grabă.

Mă privi o clipă, apoi îşi mută atenţia înapoi la pergament, îşi plimbă degetul arătător pe deasupra cuvintelor în timp ce citea. Stăteam cât de liniştită puteam, cercetându-i faţa palidă, pătrunsă de importanţa descoperirii.

— Figura alternativă s-a practicat cu cinci sute de ani în urmă, înainte să pierdem Dragonul Oglindă, spuse, în cele din urmă. De atunci, nu s-a mai folosit.

— Asta înseamnă că nu pot s-o folosesc, maestre?

Ridică mâna.

— Linişte!

Studie din nou pergamentul.

— Nu văd să existe vreo interdicţie de folosire. Clătină din cap. Nu, n-a fost pusă niciodată la îndoială. Doar că n-a mai fost folosită de cinci sute de ani.

îmi aruncă o privire care strălucea de emoţie.

— Este de bun augur. Trebuie să fie de bun augur.

M-am îndreptat în scaun, nu fără să tresar din cauza durerii provocate de noile vânătăi.

— Deja ştiu a doua figură inversată a Dragonului Cal, maestre. Tot ce trebuie să fac este să exersez trecerile.

— Drumul trebuie netezit, mormăi el, rulând pergamentul. Trase de cordonul clopoţelului.

Uşa se deschise şi apăru Rilla.

— Comandă o ricşă, îi porunci el. Trebuie să merg numaidecât la conciliu. Se întoarse spre mine. Du-te să te antrenezi. Ştii care e miza.

Coborând de pe scaun, m-am ghemuit într-o plecăciune adâncă, incapabilă să-mi maschez zâmbetul întipărit pe faţă. A doua figură inversată a Dragonului Şobolan era permisă. Mai aveam o şansă.

Capitolul trei

Mă trezi o atingere pe braţ. Stăteam sprijinită de peretele de lângă altarul meu, cu faţa lipită de piatra rece. M-am concentrat asupra siluetei subţiri care se lăsase pe vine lângă mine, în lumina slabă.

Rilla.

— Stăpânul se va trezi curând, rosti ea încet.

O bruscă îngrijorare îmi limpezi gândurile. Lumânarea roşie de rugăciune din faţa plăcuţelor memoriale arsese până nu mai rămăsese decât un muc de ceară, şi mirosul castronaşului cu peşte şi orez oferit ca ofrandă se risipise de mult. M-am ridicat, netezind cutele de pe mâneca tunicii ceremoniale.

— N-am putut dormi.

Rilla îmi mângâie părul legat strâns.

— Nu te îngrijora. Nu te-a văzut nimeni.

Se aşează, înăbuşindu-şi un căscat.

— Curând, o să sune clopotul care anunţă zorile. Dacă vrei să-ţi iei rămas-bun de la Chart, grăbeşte-te.

Am dat din cap în semn de aprobare, masându-mi faţa şi gâtul reci ca gheaţa. Stăpânul transformase cea mai mică dintre magaziile din piatră din spatele casei în dormitor pentru candidaţi. În zilele de vară, era un refugiu minunat de răcoros, dar iama era doar o celulă îngheţată. Am studiat camera înghesuită care-mi fusese cămin timp de patru ani: salteaua rulată la perete, un dulap cu haine vechi, pupitrul la care stătusem în genunchi ore în şir şi studiasem şi vasul pentru jăratic, din faianţă, pe care se afla o oală pe care o găsisem în gunoi. Un lux în comparaţie cu salina. Era ultima oară când vedeam toate astea? Sau aveam să mă întorc?

— O să trimit una dintre fete ca să te anunţe când stăpânul e gata îmbrăcat, spuse Rilla, deschizând larg oblonul care acoperea fereastra îngustă.

— Mulţumesc, Rilla.

În uşă, se opri.

— Eu şi Chart ne-am rugat pentru succesul tău, Eon. Dar să ştii că o să ne fie dor de tine.

O clipă, ochii ni se întâlniră, şi am citit teama şi supărarea întipărite în ridurile adânci de pe faţa ei. Apoi zâmbi şi plecă. Dacă dădeam greş astăzi, oare stăpânul avea să-i vândă pe Rilla şi pe Chart? Nu-şi plătiseră nici măcar jumătate din contract. Chart îmi arătase plăcuţa pe care ţinea socoteala şi care era ascunsă în spatele unei cărămizi desprinse din zidul bucătăriei.

M-am îndreptat spre vasul cu jăratic, mirosul puternic al ierburilor purificatoare de pe trupul meu împrăştiindu-se în jur la fiecare mişcare. Dar eu? Dacă dau greş, va trebui să mă întorc la salină? Amintirea muncii în praful sufocant mă făcu să tuşesc şi să rămân fără aer. Mi-am apăsat mâinile pe piept ca să simt fluxul Hua, forţa vitală. Tot ce am putut simţi a fost mătasea fină a tunicii ceremoniale şi apăsarea nemiloasă a fâşiei înguste strânse pe piept. Maestrul mă învăţase principiile de bază cu care să-mi urmăresc Hua prin cele şapte puncte ale puterii, dar era nevoie de o viaţă de om ca să stăpâneşti tehnica. Mi-am îndreptat ochiul minţii spre interior, umblând pe dibuite de-a lungul meridianelor. În cele din urmă, am localizat blocajul: la

baza coloanei, sediul fricii. Am respirat adânc, până când nodul se desfăcu.

Am îngenuncheat pe podeaua de piatră şi am curăţat cenuşa de pe vasul pentru jăratic. Am simţit ceva tresărind în mine. Senzaţia cunoscută a trezirii conştiinţei. În timpul acelor zile speciale din lună, eul meu din umbră — Eona — mă întrista cu gânduri ciudate şi cu sentimente neplăcute. Aparent, ceaiul vindecătoarei îmi atenuase crampele şi prevenise sângerarea, dar nu reuşise să alunge şi umbrele. Nu-mi puteam permite ca Eona să se manifeste, aducându-mi în minte dorinţele ei tulburătoare. Am dat-o la o parte, concentrându-mă asupra stivei de nuiele şi de aşchii subţiri de cărbune din vasul de jăratic. Două beţe frecate, şi iasca prinse viaţă. Am suflat în flacăra tremurândă până când se aprinse şi rămase aprinsă, apoi am înclinat vasul ca să verific nivelul apei în oală. Era exact cât trebuia ca să fac ceaiul. Poate doza asta avea să o alunge pe Eona.

„Dacă dau greş, maestrul nu va mai avea nevoie de mine ca băiat.“

Am încercat să scap de gândul nedorit.

„în acest caz, oferă-i trupul fetei. În timpul ritualului de purificare, ochii îi străluceau de dorinţă."

Nu, asta nu era adevărat! Maestrului nu i se citise nimic în ochi în timpul ritualului. Pronunţase formulele, turnase apă înmiresmată pe capul meu, apoi mă lăsase să mă spăl şi să mă ung singură cu ulei. Ochii lui nu trădaseră nimic. M-am aplecat peste vas, dorind ca apa să se încălzească mai repede.

Puţin ceai în cană, apoi apă aproape fiartă, totul amestecat cu un beţişor. Am băut lichidul dintr-o sorbitură, arsura fierbinţelii şi gustul scârbos alungând gândurile tulburătoare ale Eonei.

Prin fereastră se vedea cerul luminându-se. Am ascuns repede punguţa cu ceai în betelia pantalonilor şi am scuturat resturile de cenuşă de pe tunica ceremonială. Îmbrăcasem această ţinută somptuoasă în noaptea mea de veghe, ca să-mi onorez strămoşii regăsiţi. Era cea mai fină ţesătură pe care o purtasem vreodată. O mătase ţesută, într-o nuanţă intensă de roşu, specifică îmbrăcămintei candidaţilor. Doisprezece dragoni de aur erau brodaţi de jur împrejurul tivului tunicii, iar capetele centurii se terminau cu ciucuri aurii. Când mă mişcăm, simţeam haina pe piele ca apa amestecată cu ulei, şi foşnetul ei —

precum şoapta vântului. Cum să te mai miri că nobilii se purtau ca nişte zei dacă în hainele lor erau ţesute elementele primordiale. Mi-am pus papucii de piele roşie, asortaţi, şi mi-am îndoit laba piciorului, surprinsă de cât sunt de înguşti. Erau brodaţi cu fir de aur, şi în vârf aveau motivul dragonului de pe tunică. Oare cât îl costaseră toate aceste podoabe pe maestrul meu? M-am ridicat şi am executat câţiva paşi din prima secvenţă. Trecând de la prima la a doua figură a Dragonului Şobolan, am verificat aderenţa. Tălpile de piele erau mai alunecoase decât vechile sandale. Asta ar putea să-mi joace feste pe nisipul Arenei Dragonilor. M-am învârtit iar şi iar, pentru a-mi distribui bine greutatea pe pământ, bucurându-mă de mătasea care se răsucea şi cădea în jurul corpului meu.

Pocnetul capacului cuptorului din bucătărie mă făcu să mă opresc brusc. Kuno. Făcea focul. Zorile se apropiau, şi era încă multă treabă de făcut. M-am grăbit spre dulapul de haine, căutând pergamentul sub hainele de lucru împăturite. După trei luni de străduanie, în sfârşit îl terminasem: o pictură în cerneală neagră înfăţişând drumurile şi peisajul din jurul casei stăpânului. Vânzătorul de hârtie instalat lângă şcoală mă lăsase să iau resturile de foi tăiate. Le cususem împreună ca să fac un sul. Pictura era în stilul marelui-maestru Quidan — scenele trebuiau descoperite treptat, ca tot atâtea meditaţii asupra peisajului. Oare aveau să-i placă lui Chart? Ştiam că desenul meu era modest, dar poate l-ar fi ajutat să-şi imagineze lumea de dincolo de bucătărie. Am apucat cu degetele beţişoarele de lemn care ţineau capetele întinse. Avea să-mi lipsească obiceiul de a-i descrie împrejurimile şi de-a râde la comentariile lui răutăcioase.

Curtea interioară era liniştită. După ce am băgat pergamentul în mânecă, am rămas o clipă în picioare, în uşă, în aşa fel încât aerul blând al dimineţii şi liniştea să mă pătrundă ca o meditaţie. Oare aveam norocul să-l atrag pe Dragonul Şobolan? O ultimă privire înainte de ceremonie? Poate de data asta avea să mă recunoască. Am respirat adânc, concentrându-mi ochii minţii spre nord-nord-vest. Apăru lucind conturul tremurător al dragonului, cu un cap uriaş ca de cal şi cu trupul în formă de şarpe. Apoi, contururile viziunii începură să se destrame.

Picioarele mă lăsară, în timp ce o durere nimicitoare mă sfâşia pe interior. Revenindu-mi brusc în simţiri, m-am lovit de

pământ, căzând în genunchi. Niciodată nu mai simţisem aşa ceva. Gâfâind, m-am sprijinit de rama uşii şi, cu stângăcie, am refăcut fluxul Hua. Părea să fie totul în ordine, şi puterile îmi reveniseră. Poate se întâmplase pentru că Dragonul Şobolan devenea astăzi ascendent. Am respirat de câteva ori adânc, apoi m-am îndreptat şi am pornit încet spre bucătărie. Cel puţin, ciudatul ochi interior care îmi fusese dăruit nu mă părăsise în acea zi. Curând aveam să aflu dacă asta însemna ceva pentru Dragonul Şobolan.

La uşa bucătăriei mi-am scos pantofii, apoi am păşit înăuntru. Kuno stătea lângă sobă, amestecând în supa de dimineaţă a maestrului. Mirosul supei şi chiflele aburinde îmi făcură stomacul să se strângă. M-am lins pe buze, amintindu-mi de bucata de pâine ascunsă în camera mea.

— Eon?

Ghemuit după piciorul mesei de bucătărie, Chart se uita la mine. La vederea hainelor mele, făcu ochii mari.

— Mic... Nobil.

Kuno pufni când am trecut pe lângă el, ca să mă ghemuiesc cu greu lângă Chart.

— O să fie vai şi-amar de el dacă îţi murdăreşte hainele cele noi, ameninţă Kuno.

Traversă bucătăria şi dispăru în cămară.

Chart se răsuci ca să vină mai aproape de mine. Îmi atinse poala tunicii.

— Ce moale e... Ca un fund de fată.

— De unde ştii? l-am repezit.

— Ştiu mai multe... decât tine. Clipi cu subînţeles. Servitoarele cred... sărmanul Chart... nu ştie ce face.

Am dat din cap auzindu-i glumele fără perdea.

— Am ceva pentru tine, am spus, scoţând pergamentul şi punându-l pe rogojină.

Îl atinse şi făcu ochii mari.

— Hârtie adevărată? Se uită în sus, la mine, întrebător. Ştii... nu ştiu să citesc.

— Nu e de citit, am spus. Desfă-l!

Se ridică într-un cot şi depărtă încet baghetele de lemn. L-am văzut cum trece de la mirare la înţelegere. Apoi se încruntă.

— Ştiu că nu e foarte reuşit, am spus repede. Uite, asta este răscrucea de la capătul drumului. Am arătat spre un anume

punct de pe sulul desfăcut. Şi uite-l pe porcul bătrânului Rehon. Vezi, l-am desenat în mijlocul grădinii de legume a lui Kellon, cămătarul...

M-am oprit. Chart îşi ascunsese chipul.

— Ştiu că nu e prea frumos, am repetat.

Chart clătină din cap, lăsându-şi bărbia pe umăr.

Era gata să plângă? M-am tras la o parte. Chart nu plângea niciodată.

Îmi mângâie mâna cu stângăcie şi trase adânc aer în piept, tremurând.

— Am şi eu... ceva... pentru tine, spuse el. Se uită spre uşa cămării. Repede... Înainte să vină Kuno.

Am întins mâna, aşteptându-mă la o bucată de pâine sau de brânză. În schimb, am simţit în palmă un obiect greu. O monedă murdară. Am frecat-o cu degetul şi am văzut sclipirea aurului — o monedă Tigru, care valora mai mult decât simbria pe trei luni a unui om liber. Dar şi o lovitură de bici, dacă era descoperită.

— De unde ai asta? am şoptit.

— Eu... nu ştiu... de pe rogojină, spuse, rânjind viclean.

— Ai furat-o de la maestru?

Se trase mai aproape, dând din mână de parcă ar fi vrut să alunge întrebarea.

— I-am auzit pe Kuno... şi pe Irsa vorbind... azi-noapte, şopti, cu umerii şi gâtul încordate de efort.

Mi-am aplecat capul atât de aproape, încât îi simţeam în ureche respiraţia caldă.

— Stăpânul... te vinde... la salină... dacă nu ajungi Ochiul Dragonului. Te vinde... ca pe băieţii dinaintea ta.

Am tresărit, dar Chart se ridică să vină după mine, cu faţa crispată de efort.

— Dacă nu eşti ales... trebuie să fugi. În... În insule.

Gâfâind, se prăbuşi pe rogojină.

Să fug? Dar eram sclavă — aparţinusem întotdeauna unui stăpân. Am strâns mai tare moneda. Nu era chiar adevărat. Existase o vreme când aveam o familie, nu un stăpân.

— Şi tu? am întrebat.

Chart pufni.

— Să fug?

I-am întins moneda.

— Ar trebui s-o păstrezi, i-am zis. Tu şi Rilla aţi putea avea

nevoie de ea.

Chart mă prinse de mână. În vreme ce se străduia să nu-şi clatine capul, muşchii gâtului i se umflară de la efort.

— Mama ştie. Ea a spus... să ţi-o dau.

L-am privit năucită. Şi Rilla era convinsă că trebuia să fug?

— Tot aici eşti? întrebă Kuno, răsturnând un sac cu fasole pe masă.

M-am tras brusc departe de Chart.

— Ai face mai bine să te grăbeşti, dacă nu vrei să-l laşi pe stăpân să te aştepte.

Chart îmi strânse degetele în jurul monedei.

— La revedere, Eon... mergi cu... noroc.

M-am ridicat şi m-am înclinat până la pământ — o plecăciune pentru un prieten demn de onoare. În acest timp el îşi întoarse faţa, strângând din dinţi.

— Mulţumesc, am şoptit.

Nu-şi ridică ochii, dar l-am văzut cum strângea mai tare sulul la piept.

Afară, am rămas o clipă în picioare, în lumina tulbure, potolindu-mi respiraţia. Chiar aş fi putut să fug dacă nu aş fi fost ales? Era un gând la fel de înfricoşător ca acela de a fi din nou vândută la salină.

Aveam numai câteva minute până la răsărit. Mai trebuia să-mi strâng lucrurile. Şi să ascund moneda. O simţeam pulsând călduţă în palmă. Unde ar putea sta în siguranţă? M-am încălţat din nou şi am străbătut în fugă curtea. Poate în cutia cu pensule şi cu cerneală? M-am oprit în prag, ca să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul. Înăuntru era un coş de călătorie din paie, gata împachetat. Probabil că-l făcuse Rilla pentru mine. Dacă eram ales, stăpânul avea să ceară să fie trimis la Sala Dragonului Şobolan. Am deschis palma şi am cercetat moneda cu privirea. Nu era prea mare — poate reuşeam s-o ascund după călimara de cerneală...

Ce-mi trecea prin minte? Dacă dădeam greş şi trebuia să fug, nu mă mai puteam întoarce după lucruri. Trebuia să ţin moneda la mine. M-am uitat în jos, la tunica scumpă de mătase. Oare încăpea în punguţa cu ceai? Totuşi, Chart spunea mereu că nu trebuie niciodată să ascunzi în acelaşi loc două lucruri interzise. În tiv? Am întors tunica pe dos şi i-am studiat cusătura fină. Desfăcând o bucată care era acoperită de coada brodată a

dragonului aş fi putut să strecor acolo moneda, în aşa fel încât să nu se vadă.

Apucând cuţitul, am făcut o mică tăietură în tiv, având grijă să nu rup aţele. În apropiere, răsună clopotul care anunţa zorii. Venise vremea. Cu mâini tremurânde, am băgat moneda în tivul hainei. Se vedea? Am aşezat tunica la loc şi am încercat să văd dacă se observa. Moneda făcea materialul să atârne, dar nu destul cât să se vadă. Am ridicat capacul cufărului cu haine şi am scos cutia cu ace din gaura pe care o săpasem în lemn. Dolana, singura mea prietenă de la salină, mi-o dăduse înainte de a muri de tuse — un dar preţios. Cu degetele neîndemânatice, am încercat să trag aţa fină prin urechea acului. Într-un sfârşit, am reuşit. Am cusut tăietura din câteva împunsături rare. Chiar când făceam nod şi tăiam firul, Irsa apăru în uşă.

— Ce făceai? întrebă.

Am scăpat tunica din mână.

— Se slăbise un fir.

Am strâns degetele în jurul acului, făcându-l nevăzut.

— E gata stăpânul?

Irsa privi suspicioasă tunica.

— Zice să te duci în curtea din faţă.

Am băgat ostentativ cuţitul la loc, în coşul de călătorie.

— Mulţumesc.

Ea rămase nemişcată.

— Irsa, ştiu unde este curtea din faţă.

îşi încrucişă braţele.

— Nu eşti deloc demn de speranţele pe care stăpânul şi le pune în tine, Eon. Dar, spre binele tău şi al nostru, sper să reuşeşti.

Pufnind dispreţuitoare, plecă. Am aşteptat o clipă, ascultându-i paşii care se îndepărtau, apoi am pus acul la loc în cutia lui, pe care am ascuns-o în gaură. Nu-mi plăcea că trebuia să renunţ la ea, dar nu puteam să risc să iau cu mine ustensile de femeie. Fără îndoială, imediat de plecam, Irsa sau altă servitoare avea să scotocească în coş.

Mă simţeam copleşită de importanţa zilei. Nu-mi mai rămânea timp să mănânc pâinea de la Chart, dar nu avea importanţă; nu-mi mai era foame. Poate o găsea şobolanul; altă ofrandă pentru Dragonul Şobolan.

Mi-am studiat camera pentru ultima oară. Şi, brusc, am ştiut că era, într-adevăr, pentru ultima oară; dacă dădeam greş, aveam să fug. Certitudinea mă inundă ca ploaia adusă de muson. M-am întors şi am păşit în curtea din spate. Decizia care tocmai îmi schimba viaţa fu salutată doar de pisica de la bucătărie care îşi mişcă urechile.

Stăpânul mă aştepta deja în curtea din faţă. Palanchinul din lemn şi răchită pe care îl folosea pentru călătoriile oficiale se odihnea pe suporturile din piatră. Patru purtători de lectică aşteptau în picioare, răbdători, între cele patru braţe ale palanchinului. Doi în faţă, doi în spate, cu umerii protejaţi de piele groasă. Când am trecut grăbită pe lângă ei, le-am simţit privirile curioase. Dar nu erau singurele: toată lumea din gospodărie se adunase la uşile şi la ferestrele casei, ca să ne vadă cum plecăm. Căutam cu privirea o faţă prietenoasă: Chart nu se afla acolo — era prea departe ca să se poată târî atâta drum, dar Lon ridică mâna în semn de salut, iar Kuno, spre surprinderea mea, făcu o plecăciune scurtă cu capul. Apoi am văzut-o pe Rilla, care stătea în spatele maestrului, cu ochii plecaţi, aşa cum se cuvine. Când m-am apropiat, ridică privirea, şi zâmbetul ei fugar îmi dădu curaj.

M-am înclinat în faţa maestrului. Era îmbrăcat în hainele de curte: avea o tunică lungă, de un albastru-închis, cu broderie argintie, şi era încins cu o eşarfă roşie de mătase, cu pliuri complicate. Faţa palidă îi era încadrată de un guler larg, a cărui curbă graţioasă făcea să-i iasă în evidenţă slăbiciunea exagerată. Arăta bătrân şi părea bolnav.

— Întoarce-te, spuse, gesticulând cu elegantul baston de lemn negru.

M-am executat, şi moneda se lovi de coapsă când tunica mi se învârti. Puţin lipsise să nu las ochii în jos, ca să verific rezistenţa cusăturii.

— E bine, aprobă stăpânul. Se întoarse spre Rilla. Boneta mea?

Cu grijă, îşi aşează boneta roşie pe capul ras. Privi curtea tăcută de jur împrejur, apoi întinse mâna, sprijinindu-se de braţul Rillei, ca să urce în palanchin.

— Darul? întrebă, aşezându-se pe perna de mătase.

Rilla îi întinse o cutie din lemn, impecabil lustruită şi incrustată cu o perlă. O aşează pe genunchi, apoi se întoarse spre

mine.

M-am urcat cu grijă în palanchin, netezindu-mi tunica înainte să mă aşez lângă maestru. Pereţii de răchită păreau foarte fragili. Am apăsat cu degetul în cel de lângă mine, şi se auzi un trosnet.

Maestrul mă cercetă o clipă printre gene.

— Crede-mă, Eon, e foarte rezistent.

— Da, maestre.

Bătu cu bastonul pe umărul purtătorului din faţa lui.

— Să mergem! porunci.

Purtătorii se aplecară toţi odată şi ridicară palanchinul. În timp ce îl ridicau pe umeri, m-am proptit bine în picioare şi m-am agăţat de stâlpul palanchinului. Eram atât de sus! Rilla se uită spre mine, şi i-am citit pe buze cuvântul „noroc“. Am încercat să zâmbesc, dar pământul era prea departe şi mişcarea ciudat de legănată îmi dădea ameţeli. Am închis ochii. Când, în cele din urmă, i-am deschis, treceam deja prin faţa leilor din piatră de la poarta principală.

M-am uitat înapoi. În curte rămăsese numai Rilla, cu mâna ridicată. Înainte să-i pot face un semn, am dat cotul pe drumul perpendicular şi am pierdut-o din ochi. Oare ştia că avea să-mi lipsească?

Mi-am întors din nou privirea înainte, studiindu-i cu neîncredere pe purtătorii din faţă. Păreau a şti ce făceau; poate n-aveam să cădem şi să murim. Maestrul îşi aplecă spre mine capul.

— Ceaiul şi-a făcut efectul? întrebă în şoaptă.

— Da, maestre.

Mormăi mulţumit.

— Ţi-ai pus la punct trecerile între mişcări?

Am încuviinţat din cap.

Se uita fix în faţă, iar ridurile din jurul ochilor îi trădau oboseala.

— Conciliul n-a fost foarte încântat să accepte varianta celei de-a doua figuri inversate a Dragonului Cal, spuse el. N-a cedat decât pentru că te consideră un candidat lipsit de orice şansă. Ascendentul Ido s-a arătat deosebit de dispreţuitor.

Am simţit în glasul maestrului dezgustul. De multă vreme nu mai avea încredere în actualul Ochi al Dragonului Şobolan. Nobilul Ido ajunsese foarte de timpuriu Ochi al Dragonului, după

moartea subită a maestrului său. Prea devreme, după unii. Acum, în această primă zi a anului Şobolanului, Ido devenea şi ascendent. Timp de un an, puterile aveau să i se dubleze şi conducea conciliul Ochiului Dragonului, care avea sarcina de a manipula energiile terestre spre binele imperiului. Cu siguranţă, nu sărise în ajutorul stăpânului meu pledându-mi cauza.

— Când vei fi ales, păzeşte-te de nobilul Ido.

— Da, maestre, am spus, apoi le-am cerut în gând iertare zeilor pentru îndrăzneala maestrului meu.

Se frecă la ochi.

— Ido o să te persecute pentru simplul fapt că eşti candidatul meu. Sigur, va trebui să urmezi cursurile lui de iniţiere în Artele Dragonului, dar evită-l cât poţi. Este... Stăpânul făcu o pauză ca să găsească vorbele potrivite. ...Pe cât de perfid, pe atât de imprevizibil. De asemenea, vei petrece mult timp cu maestrul Tellon, ca să înveţi Rezistenţa. Este un om bun, dar, în prezenţa lui, e bine să-ţi controlezi gândurile — este un observator foarte atent.

— Rezistenţa?

Pe buzele palide ale maestrului înflori un zâmbet.

— Conciliul mi-ar ridica rangul de heuris dacă ar şti că ţi-am vorbit despre Rezistenţă. Mă privi cu coada ochiului. Cu toate că o astfel de indiscreţie păleşte în comparaţie cu ceea ce am făcut deja. Se apropie şi mai mult. Rezistenţa înseamnă antrenamentul mental şi fizic necesar pentru a deveni un Ochi al Dragonului împlinit. Este menită să-l ajute pe ucenic să suporte pierderile de energie inerente comuniunii cu dragonul pe care îl slujeşte.

— E greu, maestre? Comuniunea e dificilă? am întrebat, simţind că era şi el, pentru prima dată, într-o dispoziţie comunicativă.

Se uită în jos, la cutia din poala lui.

— Dificil? Zâmbi din nou trist. E greu să stăpâneşti forţele vitale şi să le faci să răspundă la comanda ta? E greu să pui capăt blocajelor energetice născute din teamă şi din prejudecăţi străvechi? Să dezlegi trecutul, prezentul şi viitorul, pentru a ţese o realitate nouă? Oftă. Da, Eon, este dificil şi dureros, clar incitant. Şi asta te va ucide. Se uită la mine cu ochii lui întunecaţi. Aşa cum mă va ucide şi pe mine.

O spusese ca pe o provocare, dar nu mi-am ferit privirea.

— Mai bine să mori împlinind o astfel de misiune, am răspuns, agăţându-mă şi mai tare de stâlp, decât să mori muncind într-o salină.

Vehemenţa mea îl făcu să clipească.

— Există feluri mai rele de a muri decât înecat cu sare, spuse încet.

De data asta, mi-am întors capul, ca să nu-i mai văd privirea ciudat înduioşată.

— Şi Rezistenţa, stăpâne? am întrebat pe neaşteptate. O să fiu în stare de asta?

— Nu e la fel ca secvenţa de abordare, spuse. Nu va exista un maestru care să te hărţuiască la nesfârşit. Rezistenţa nu are legătură nici cu forţa brută, nici cu agilitatea — este un amestec de meditaţie şi mişcare. Odată ce ai învăţat tehnica de bază, va ţine doar de tine să-ţi perfecţionezi măiestria şi să-ţi măreşti rezistenţa mentală şi fizică.

— Asta făceaţi în Grădina Lunii, nu-i aşa? am întrebat.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Cum de ţi-ai dat seama de asta, Eon?

Am scuturat din cap, prea puţin dornică să-i mărturisesc maestrului adevărul. Acesta nu ar fi fost prea încântat să afle că ştiam intuitiv — acea cunoaştere „iraţională", pe care o au numai femeile.

— Da, asta exersam în Grădina Lunii, reluă. Chiar dacă nu mă mai face să progresez. Privi înainte cu un zâmbet amar. Până de curând, nu mi-am regretat vocaţia. Acum, gândul că nu am viitor mă tulbură.

Când se întoarse spre mine, i-am citit în ochi aceeaşi sclipire sălbatică pe care o văzusem în timpul ritualului de purificare. Întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să-mi mângâie obrazul. M-am eschivat, iar el îşi lăsă mâna să cadă, arborând din nou masca de ironie rece.

— E multă vreme de când am încheiat târgul ăsta, spuse aproape numai pentru sine.

M-am tras înapoi pe pernă, pipăind moneda cu mâna. Oare avea să-mi fie de folos ca să ajung în insule? Privirea stăpânului mă apăsa. M-am întors, prefăcându-mă absorbită de peisaj. Intrasem pe drumul principal care ducea spre Arena Dragonilor. Abia se crăpa de ziuă, dar strada era plină de gură-cască, obloanele prăvăliilor erau deja ridicate şi negustorii strigau ca

să-i atragă pe clienţi. Zărindu-ne palanchinul, un bărbat scoase un ţipăt care răsună pe toată strada. Am devenit imediat centrul atenţiei. Am văzut întorcându-se spre noi nenumărate priviri emoţionate, sceptice, cercetătoare sau dispreţuitoare. Apoi, un murmur străbătu mulţimea; cuvintele şoptite se înălţară ca nişte frunze răscolite de vânt: „E ologul!"

M-am îndreptat în scaun, cu pumnii strânşi, privind fix steagurile care fluturau la intrarea în arenă. Din când în când, cu coada ochiului, zăream semnul cunoscut împotriva ghinionului.

— Te doare piciorul? mă întrebă dintr-odată maestrul.

În patru ani cât îl slujisem, nu mă întrebase niciodată despre picior.

— Nu cine ştie ce, am răspuns, poticnindu-mă în minciună.

Dădu scurt din cap, cu faţa mai de nepătruns ca niciodată.

— Oricum ar fi, s-a dovedit a fi de folos.

Şeful purtătorilor de lectică dădu un ordin, şi ne-am oprit lângă poarta de intrare în arenă. Un imens Dragon Oglindă aurit — simbolul împăratului — se înălţa pe un postament. La cele două capete, stâlpii imenşi erau împodobiţi cu doi zei fioroşi ce stăteau de pază, ale căror mâini ţineau deasupra capetelor săbii tocite de atingerea celor care le implorau protecţie. Am aruncat o privire printre stinghiile porţilor grele, dar nu am văzut decât un coridor întunecat şi nisipul sclipitor.

Şeful purtătorilor aştepta instrucţiunile maestrului.

— Mergeţi pe lângă zid, până ajungem la Portalul celor Douăsprezece Animale Cereşti, spuse maestrul, arătând spre stânga.

Am înconjurat încet arena, trecând de Poarta împăratului, clin jad strălucitor şi aur, prin care Eternul Fiu al Cerului îşi făcea intrarea. Pe marele bulevard care se întindea de la poartă până la incinta exterioară a Palatului Imperial, curioşii se adunaseră deja şi agitau steagurile roşii pe care şi le făcuseră singuri, în onoarea noului ascendent şi a ucenicului său. Cu un an în urmă, în aceeaşi zi, mă amestecasem în mulţime ca să-l văd pe Amon, noul ucenic al Dragonului Porc, cum se ducea la casa dragonului său, sub o ploaie de stindarde norocoase. Urma să merg şi eu, în câteva ore, în urma calului împăratului, în mijlocul unui potop roşu?

— Stai liniştit, Eon, îmi porunci maestrul.

M-am lăsat din nou în scaun, întorcându-mă cu spatele la

mulţime. În faţă, un palanchin deschis aştepta lângă Portalul celor Douăsprezece Animale Cereşti. Ne-am oprit nu mult m urma lui, şi am recunoscut forma delicată a capului lui Dillon şi trupul gras, fără gât, al lui heuris Bellid. Echipa lor de purtători aşează palanchinul pe două pietre mari, înalte. Dillon ieşi, întorcându-se să-şi ajute maestrul să pună piciorul pe pământ. În momentele în care prindea curaj, când eram singuri, Dillon îi spunea „Maestrul Burdihan11. Nu am putut să-mi stăpânesc un zâmbet văzându-l pe Bellid aranjându-şi centura roşie, plisată, peste burta uriaşă, înainte de a-i expedia pe purtătorii palanchinului cu un gest.

Doi slujbaşi de la poartă ieşiră din ghereta paznicilor. Aveau amândoi aceeaşi înălţime şi acelaşi comportament, dar unul purta haine albe de doliu, simbolizând anul care se ducea, în timp ce celălalt era îmbrăcat în verde strălucitor, pentru a sărbători Anul Nou.

— Bărbatul în haina Anului Nou este unul dintre adepţii lui Ido, îmi zise încet maestrul. Va avea un cuvânt greu de spus în actualele decizii ale conciliului.

Slujbaşii se înclinară în faţa lui Bellid şi a lui Dillon, care le întoarseră amabilitatea. Apoi, Bellid îi dădu o cutie sculptată Noului An. M-am uitat din nou la cutia de pe genunchii stăpânului meu. Înăuntru era tradiţionalul dar pentru Ochiul Dragonului care se retrăgea. Fiecare heuris plătea astfel onoarea de a-şi prezenta candidatul, îndulcind pierderea financiară pe care o reprezenta retragerea pentru nobilul de curând înlocuit. De data asta totuşi, vechiul Ochi al Dragonului lipsea — murise cu mulţi ani în urmă, lăsându-l moştenitor pe mult prea tânărul lui ucenic, Ido, ca să-l slujească pe Dragonul Şobolan. Probabil că acesta urma să primească darurile în locul lui. Nu e de mirare că stăpânul meu părea îndurerat.

Anul Nou deschise ofranda lui Bellid şi cercetă conţinutul. Probabil că era ce trebuia, pentru că puse capacul şi o dădu mai departe unui paznic. Înclinându-se din nou, cei doi slujbaşi se retraseră cu spatele. Heuris Bellid şi Dillon ajunseră la intrarea circulară, în aclamaţiile lipsite de entuziasm ale mulţimii.

— Înainte! porunci maestrul.

Ne îndreptam spre locul din faţa Portalului celor Douăsprezece Animale Cereşti. Întotdeauna crezusem că aceasta era cea mai frumoasă poartă din oraş — chiar mai plină

de graţie decât uriaşa Poartă a Supremei Bunăvoinţe, intrarea în Palatul Imperial. Portalul forma un cerc complet, cu cele douăsprezece animale sculptate de jur împrejur, în ordinea ciclului ascensiunii: Şobolan, Bivol, Tigru, Iepure, Dragon, Şarpe, Cal, Capră, Maimuţă, Cocoş, Câine şi Porc. Inginerii imperiali instalaseră uriaşul cerc sculptat pe un sistem de scripeţi şi mecanisme de închidere, în aşa fel încât, în prima zi a anului nou, Ziua Ascensiunii, să poată fi rotită cu o poziţie, mutând noul Dragon în ascensiune deasupra porţii. Dragonul Porc era încă în poziţia superioară, dar, imediat ce Dragonul Şobolan avea să-şi aleagă noul ucenic, cei doi slujbaşi de la poartă aveau să învârtă cercul ca să indice începutul anului nou, şi începutul unui nou ciclu de doisprezece ani. Ziua cea mai fastă. În prăvăliile din apropiere se preparau deja prăjiturelele tradiţionale, cu scorţişoară, pentru sărbătorile de anul nou, aromele lor făcându-mă să simt pe limbă gustul untului parfumat. Stomacul mi se strânse. Ar fi trebuit să mănânc pâinea de la Chart.

Purtătorii lăsară încet palanchinul pe pietrele înalte. Am sărit repede din el, bucuroasă să mă aflu din nou pe pământ, şi mi-am ajutat maestrul să coboare.

— După ceremonie, aşteaptă chemarea mea, spuse, dând drumul echipajului.

Anul Vechi şi Anul Nou se închinară în faţa noastră, în perfectă armonie.

— L-aţi adus pe unul dintre cei doisprezece care speră să-l slujească pe Dragonul Şobolan? întrebă Anul Nou.

îmi aruncă o privire ostilă. În spatele nostru, murmurul gloatei se potoli. Mi se păru că simt greutatea a mii de priviri dezaprobatoare. Numai un Ochi al Dragonului le putea aduce puţin noroc. Cum putea pretinde o asemenea funcţie un băiat atât de evident ghinionist?

Eu şi Maestrul am făcut o plecăciune.

— Eu, heuris Brannon, îl aduc pe unul dintre cei doisprezece aspiranţi care doresc să-l slujească pe Dragonul Şobolan, declară maestrul.

— În acest caz, oferiţi darul pentru Ochiul Dragonului care l-a slujit şi care acum va ceda locul succesorului său, precum şi noului ucenic, spuse Anul Vechi.

Stăpânul deschise capacul cutiei incrustate. O amuletă grea

din aur, lucrată în formă de dragon încolăcit, se odihnea pe catifeaua neagră şi moale. Mi se tăie respiraţia. Probabil costase o avere; destul cât să întreţii o familie luni de zile. Cum reuşise stăpânul să facă un astfel de dar? îl privi o clipă, apoi îşi îndreptă umerii.

— Ofer acest dar Ochiului Dragonului care lasă loc celui nou. Fie să-şi regăsească forţa şi să aibă viaţă lungă.

Înmână cutia Anului Nou, care îi aruncă o privire ciudată, provocatoare, colegului său. Vechiul An se încruntă şi clătină uşor din cap.

Anul Nou închise caseta cu zgomot.

— Se acceptă, spuse tăios, înmânând-o mai departe pazniculuí. Intraţi!

Cei doi slujbaşi se înclinară şi se retraseră.

— Mulţumesc, spuse stăpânul sec.

Am pornit încet spre poartă şi am pătruns în pasajul lung şi întunecos. În spatele nostru, izbucniră aclamaţii răsunătoare. Pentru mine? M-am uitat înapoi, cu inima bătându-mi puternic. Slujbaşii porţii îi salutau pe heuris Kane şi pe Baret, favoritul mulţimii. Aplauzele nu erau pentru olog.

— Alt favorit al lui Ido, spuse stăpânul, urmărindu-mi privirea. Dar nu te îngrijora, Eon. Ido e în stare să intimideze şi să cumpere adepţi, dar nu poate influenţa un dragon. Şi s-ar părea că susţinătorii lui preferă să nu se opună conciliului. Cel puţin până acum. Vom vedea ce se va întâmpla când va fi ascendent.

Cu toate că eram îmbrăcată în mătase subţire, sudoarea mi se aduna pe la subraţe şi în jurul beteliei pantalonilor. Pielea încinsă emana din nou parfumul ierburilor de purificare, şi voiam să scap de mirosul acesta neliniştitor. În faţa noastră, siluete nedefinite se agitau într-un semicerc de lumină palidă.

Din tunelul rece am ieşit într-o sală lungă, luminată de lămpi fixate de-a lungul pereţilor. Mirosul de sudoare şi de ulei de susan ars îmbâcsea aerul. O linişte apăsătoare amplifica paşii târşiţi ai slujbaşilor în haine gri, când treceau pe podeaua de piatră. În capătul opus al încăperii, ceilalţi candidaţi erau îngenuncheaţi în meditaţie, cu săbiile pentru ceremonial întinse în faţa lor, una cu plăselele spre ei, cealaltă cu vârful. În rând, rămăseseră trei locuri goale, pentru Dillon, Baret şi pentru mine. La tragerea la sorţi pentru ordinea apariţiei, maestrul de sabie Ranne îmi nimerise poziţia a patra — o cifră nefastă şi, probabil,

nu întâmplătoare. Toţi candidaţii îngenuncheaţi ţineau ochii închişi, iar lumina gălbuie făcea ca feţele lor să semene cu nişte măşti mortuare. Am început să tremur şi, ca să mă liniştesc, m-am întors spre lumina zilei, filtrată de-a lungul unei rampe care se întindea în faţa mea. Era drumul care ducea spre nisipul strălucitor al arenei.

Un tânăr subţire, care purta o robă cenuşie împodobită cu o pană roşie, se îndreptă spre noi. Înainte de a se înclina adânc, îmi aruncă o privire curioasă.

— Heuris Brannon, candidat Eon. Eu sunt Van, al şaizecilea slujbaş al conciliului, spuse el încet. Astăzi mă aflu aici ca să vă ajut. Vă rog, veniţi după mine ca să vă luaţi săbiile pentru ceremonial.

Am înghiţit în sec, încercând să-mi umezesc puţin gura. Nu voiam să ţin din nou acele săbii în mâini. Cu o săptămână în urmă, Ranne ne dusese pe toţi în uriaşul arsenal al tezaurului conciliului, ca să ne echipăm cu preţioasele arme, păstrate doar pentru ceremonial. Eu fusesem ultimul, şi bătrânul soldat însărcinat cu paza arsenalului, cu faţa străbătută de o cicatrice care se întindea de la gură până la falcă, îşi pierduse multă vreme până să găsească săbiile potrivite pentru mine. Ignorând comentariile şi suspinele exasperate ale lui Ranne şi ale celorlalţi candidaţi, mă pusese să încerc nenumărate perechi de săbii împodobite cu pietre nepreţuite, apreciind lungimea şi greutatea care să se potrivească trupului meu lipsit de echilibru. În cele din urmă, pătrunsese în adâncurile întunecoase ale arsenalului, dispărând pentru câteva minute, întorcându-se cu o pereche de săbii mai simple. Ambele mânere erau împodobite cu un model făcut din piatra lunii şi jad, fiecare piatră translucidă fiind montată într-o semilună de argint.

— Aducătoare de noroc, spusese el, mângâind cu degetul gros pietrele. Astea două n-au mai fost folosite de multă vreme — prea scurte şi prea uşoare pentru majoritatea băieţilor. Dar pentru tine o să fie grozave.

Strânsesem în mâini plăselele îmbrăcate în piele. Un val de furie mă străbătuse, orbindu-mă cu o explozie de lumini, umplându-mi gura de un gust acru, metalic. Era o furie adevărată, puternică, rece, în centrul căreia domina o teamă nesfârşită. Sau venea din mine? Speriată, le dădusem drumul. Săbiile căzuseră cu zgomot pe podeaua de marmură.

— Idiotule! uriaşe Ranne, repezindu-se la mine cu pumnul ridicat.

Calm, armurierul se plasase între noi.

— Nu s-a întâmplat nimic, maestre. Totul va fi bine, spusese, ridicând săbiile de jos.

În timp ce le aşeza îndemânatic într-un rastel de lemn, mă privise cu un aer gânditor.

— Probabil că au o energie foarte veche, zise el enigmatic.

Deschisesem gura să spun că nu le voiam, dar făcuse deja o plecăciune şi se retrăsese în întunericul domeniului său.

Mai apoi, în drum spre şcoală, mă întrebasem cine putea încărca armele cu o energie atât de violentă. Arta Ochiului Dragonului consta mai ales în a face obiectele să absoarbă sau să respingă energia. Unele se încărcau cu energia bună care ne înconjoară — Lin Hua -, altele reflectau energia rea — Gan Hua — în aşa fel încât circulaţia norocului să fie mărită şi direcţionată. Dar nu auzisem niciodată de un obiect care să emane furie. Oricare ar fi fost originea fenomenului, nu aveam deloc chef să mai ating săbiile alea.

I-am urmărit pe maestru şi pe Van spre uşa boltită care se deschidea lângă rampă. Silueta îndesată a lui heuris Bellid bloca, pentru moment, pragul, dar, în cele din urmă, se mişcă, destul de greu, spre sala principală. Dillon se târa în urma lui, cărând două săbii mari. În jurul ochilor, avea cearcăne vinete, iar faţa îi era palidă de foame. Afişam şi eu acelaşi aer pierit?

În orice caz, aveam impresia că cea mai mică lovitură m-ar rupe ca pe o creangă îngheţată.

— Este adevărat? Nu faci figura a treia a Dragonului Oglindă? mă întrebă când am trecut unul pe lângă altul.

Am dat aprobator din cap, şi imediat faţa i se lumină.

De uşurare.

Mi se pusese un nod în gât, şi m-am uitat lung după Dillon. Nu se simţea uşurat pentru mine, ci pentru el. Nu mai eram un rival adevărat în lupta pentru favorurile Dragonului Şobolan.

Nu-l puteam învinui. Frica ne face pe toţi egoişti.

Arsenalul arenei era o cămăruţă ca o peşteră, dominată de un rastel de lemn, construit pentru douăzeci şi patru de săbii, care se odihneau pe perne din piele fină. Numai două perechi erau încă în raft — a mea şi a lui Baret. Bătrânul armurier de alături era cel care mă echipase. Scoase imediat săbiile mele şi mi le

întinse cu mânerele înainte.

— Du-te, băiete, spuse el, modul prietenos în care mi se adresă stârnind un pufnet dezaprobator din partea lui Van.

Scrâşnind din dinţi, am strâns din nou în mâini mânerele. Am simţit un gust uşor metalic, dar nu furie. Părea, mai degrabă, alt gen de putere, în aşteptare, asemenea intervalului de linişte dintre două respiraţii.

— De data asta, nu e aşa de rău, nu? întrebă armurierul.

— De unde ştii? am întrebat în şoaptă.

Zâmbi, şi pielea i se încreţi în jurul cicatricii.

— O sabie bună este un fel de prelungire a stăpânului ei.

— Armurier, întoarce-te la post, spuse Van, enervat de încălcarea protocolului. Candidat Eon, vino, te rog, aici.

Aş fi vrut să-l întreb pe bătrân cine mânuise săbiile înaintea mea, dar Van mă împinse afară din cameră, lângă ceilalţi. Luând săbiile sub braţ, cu vârfurile boante în sus, mi-am urmat maestrul.

Afară, heuris Kane şi Baret aşteptau să intre. Baret, lipit de perete, cu trupul atletic şi faţa fină de patrician, era un exemplu viu de aroganţă. Maestrul se înclină, dorind să treacă, dar fu oprit de Kane, care îi puse mâna pe braţ.

— Brannon, i se adresă Kane, cu voce joasă, aş dori să-ţi vorbesc.

Îl concedie cu un gest pe Van, care se îndepărtă în grabă.

— Da, heuris Kane? răspunse maestrul, cu o politeţe rece care nu-i putea ascunde antipatia.

Baret îmi zâmbi superior, cu braţele încrucişate. Îşi ţinea ambele mâini pe jumătate ascunse, dar se vedea că făcea semnul de alungare a ghinionului.

— Se vorbeşte că Eon va folosi astăzi o variantă veche a secvenţei, spuse Kane, măsurându-mă din ochi, în timp ce eu încercam să-i evit privirea.

Clipea foarte des şi într-un ritm ciudat, în serii de trei.

Maestrul îşi înclină capul.

— Ai auzit bine. Este o variantă indicată în a patra Cronică din Detra.

Un zâmbet ironic înflori pe buzele subţiri ale lui Kane.

— Sunt sigur că documentele tale nu pot fi contrazise în această privinţă. Clipi repede din ochii mici, săgetând cu privirea piciorul meu bolnav. Desigur, se pune întrebarea cum va fi

primită o asemenea schimbare a secvenţei care îi onorează, în acelaşi timp, pe împărat şi pe Dragonul Pierdut.

— Conciliul a confirmat precedentul, se grăbi maestrul să precizeze.

Kane făcu din mână dispreţuitor.

— Asta am auzit. Dar nu conciliul are ultimul cuvânt în această problemă, nu-i aşa? Se înclină. Vă urez noroc, ţie şi lui Eon. Îşi continuă drumul spre arsenal. Trecând pe lângă mine, Baret şopti: N-ai nici o şansă, Eon-jah. Eşti la fel de slab ca o fată.

Înainte ca eu să-i înţeleg cuvintele, dispăru în arsenal. Cu tot sarcasmul lui, nu-mi spusese ceva ce nu ştiam, dar lovise la ţintă, şi nu mai rămânea nimic din siguranţa mea şi aşa zdruncinată.

Van veni în grabă spre noi. Spunea ceva, dar nu i-am înţeles cuvintele. Am privit la şirul de candidaţi. Ei erau adevăraţii candidaţi; eu eram fată, o infirmă, o ciudăţenie. Ce căutam aici? Cât de nebun era maestrul? Cum îşi putea imagina că aveam să reuşesc? Se înşela. Nu eram în stare. Trebuia să renunţăm. Trebuia să plecăm numaidecât. Înainte să fim descoperiţi. Înainte să fim ucişi.

L-am tras de robă şi vârful sabiei se agăţă în mătase.

— Maestre, trebuie...

Mă strânse de umăr. Osul şi tendonul se contopiră într-o durere sfâşietoare.

— Acum o să îmi iau rămas-bun, Eon, îmi aruncă maestrul, cu voce poruncitoare.

Degetul i se afundă în carnea moale a umărului meu, şi am rămas paralizată, cu răsuflarea tăiată.

— Viitorul nostru depinde de tine. Mă zgâlţâi uşor, privindu-mă intens. Pricepi?

Am confirmat din cap. Încăperea dispărea într-o ceaţă cenuşie.

— Alătură-te celorlalţi!

Mă împinse, dându-mi drumul brusc şi făcându-mă să mă clatin. Nu aveam de ales. Nu exista cale de întoarcere.

Mi-am croit drum printre candidaţii îngenuncheaţi, care se rugau, cu ochii închişi, să-l slujească pe Dragonul Şobolan. Eu ar fi trebuit să mă rog pentru altceva: pentru şansa de a scăpa. Am pus săbiile pe podeaua de piatră din faţa mea. Numărul patru:

cifra morţii. Cu stângăcie, m-am aşezat în genunchi. Marginea dură a monedei ascunse în tunică mi se înfipse în coapsă, şi durerea se contopi cu pulsaţia fierbinte din şold şi umăr. Simţeam că maestrul continua să mă privească, dar nu am ridicat ochii. Nu aveam nici un chef să-i văd expresia.

Capitolul patru

Am stat în genunchi pe podea timp de două ore. În prima oră, mi-am încordat şi relaxat muşchii cu grijă, din cap până-n picioare, o metodă învăţată de la maestrul meu, ca să-mi păstrez corpul încălzit şi flexibil. În a doua oră, frigul ameninţa să mă cuprindă, înţepenindu-mi articulaţiile. Am început să strâng şi să desfac pumnii, bucurându-mă de sângele cald care-mi curgea prin vene.

La dreapta mea, Quon îşi freca viguros coapsele, cu faţa strâmbată într-un rictus. În cealaltă parte, Lanell îşi agita mâinile în sus şi în jos, semănând cu o omidă şchioapă, şifonându-şi în acelaşi timp hainele de mătase.

Brusc, în vârful rampei, vocile agitate au fost acoperite de un ţipăt sălbatic:

— Lăsaţi-mă să trec!

Un grup de slujbaşi se repezi spre rampă ca să formeze o baricadă, oprind înaintarea unui bărbat înalt şi solid. Un slujbaş mai bătrân înaintă, şi bastonul roşu care îi indica rangul luci în lumină. Se înclină adânc.

— Nobile Ido, opriţi-vă! Vă rog.

Ce căuta acolo nobilul Ido? Era împotriva tradiţiei ca un Ochi al Dragonului în ascensiune să ia legătura cu un candidat. Nu-l văzusem decât o dată, de departe, jucându-şi rolul într-o ceremonie oficială, dar, din cauza distanţei, totul se redusese la o siluetă neclară. Acum, era doar la o lungime de braţ. În rând, ceilalţi candidaţi se agitară, deranjaţi de zgomot.

Am mijit ochii, încercând să văd mai bine intrarea, scăldată într-o lumină orbitoare. Îşi purta părul negru, dat cu ulei, într-o coadă dublă specifică Ochiului Dragonului, răsucită sus, într-un coc, pe vârful capului. I-am văzut dintr-odată trăsăturile, conturate de umbre şi lumină, în timp ce se apropia: o frunte înaltă de învăţat, un nas lung ca al diavolilor străini cărora împăratul le permisese să intre în oraş şi o barbă neagră, ascuţită. Dar puterea ameninţătoare a trupului său era cea care îi obligă pe slujbaşi să se retragă din faţa lui. Nobilul Ido nu avea mersul unui Ochi al Dragonului, ci al unui războinic.

Trecu printre slujbaşi, folosindu-şi braţul ca să-i înlăture pe cei mai slabi decât el. Fiecare mişcare era fermă, fără nici o dorinţă să-şi conserve energia, cum făceau ceilalţi Ochi ai Dragonului.

Cu toate că purta hainele tradiţionale ale ascendentului, corpul robust atrăgea atenţia: haina din mătase de un albastru-închis, croită pe talie — material scump, care abia se distingea sub broderia bogată de aur -, evidenţia lăţimea umerilor şi a pieptului, iar pantalonii albastru-deschis, strâmţi de la gleznă până la genunchi, accentuau forma musculoasă a picioarelor. Mi-am lăsat privirea în pământ.

— La o parte! porunci. Vreau să-i văd pe candidaţi.

Mi-am îndreptat spatele. Ştiam că, în rând, fiecare candidat îşi umfla pieptul şi îşi îndrepta cât mai mult spatele la apropierea nobilului Ido.

Bătrânul slujbaş se dădu deoparte din faţa lui.

— Nobilul Ido, anunţă, încercând să păstreze o urmă de protocol.

Lângă mine, Quon se grăbi să cadă într-o plecăciune adâncă. L-am imitat, strângând săbiile, cu ochii larg deschişi reflectaţi într-una dintre lamele lustruite şi cu buzele lipsite de sânge în cealaltă.

— Te salutăm, nobile Ido, am intonat.

— La locurile voastre! porunci. Arătaţi-mi feţele!

Cu supunere, ne-am ridicat cu toţii, cu ochii plecaţi.

Picioarele lui, în pantofi aurii, trecură pe lângă mine. Am aruncat o privire scurtă spre el, sperând să-i văd spatele, în schimb, privirile ni se întâlniră, şi i-am văzut ochii de o ciudată culoare care semăna cu ambra.

— Tu cine eşti, băiete?

— Eon, stăpâne.

Mă cercetă un moment. Aveam senzaţia că eram expusă la stâlpul infamiei, goală şi lipsită de apărare, sub soarele arzător.

— Infirmul lui Brannon, spuse el în cele din urmă. Să-ţi fie ruşine! Furi şansa un băiat întreg la trup.

Am auzit respiraţia candidaţilor din rând accelerându-se, dar eu rămăsesem fără aer — doborâtă la pământ ca de o lovitură în stomac. Chiar dacă aş câştiga atenţia Dragonului Şobolan, nobilul Ido nu m-ar accepta niciodată ca ucenic. M-am tras înapoi, ca să devin o ţintă mai mică, dar terminase cu mine. Încet, păşi de-a lungul şirului, până se opri în faţa lui Baret, aflat în poziţia a zecea.

— Tu eşti candidatul lui Kane? întrebă.

— Da, stăpâne, răspunse Baret.

Am fost smulşi din contemplarea noastră imobilă de un strigăt de indignare şi de nişte paşi care se târau. Quon se aplecă să privească în capătul şirului. După o clipă de ezitare, m-am ridicat în genunchi şi am întins gâtul peste Lannel.

Bătrânul slujbaş îl trăgea pe nobilul Ido de braţ, încercând să-l determine pe Ochiul Dragonului să-şi desfacă mâinile strânse în jurul capului lui Baret.

— Nobile Ido, aţi mers prea departe! strigă el.

— Înapoi, imbecilule! nobilul Ido se eliberă din mâinile bătrânului. Acum dai socoteală în faţa mea.

— Nu. Conciliul este încă prezidat de nobilului Meram. Slujbaşul se trase înapoi şi apucă braţul nobilului Ido. N-ar trebui să influenţaţi ceremonia.

Nobilul Ido îşi ridică mâna liberă, şi apoi se auzi pocnetul umed al articulaţiilor frânte. Slujbaşul căzu în patru labe, cu obrazul spintecat până la os. Îşi scutură capul, împrăştiind sângele în jur, ca un câine care se scutură de apă. Nobilul Ido îi privi pe ceilalţi slujbaşi, care se strânseseră în jurul colegului lor.

— Nobilul Meram a demisionat azi-noapte în favoarea mea. Eu sunt ascendentul şi tot eu sunt cel care prezidează conciliul. Are cineva vreo obiecţie?

Unul după altul, slujbaşii se înclinară umili.

Nobilul Ido mormăi şi arătă cu capul spre bătrânul căzut.

— Luaţi-l!

Doi bărbaţi alergară spre el şi îl ajutară pe bătrân să se ridice. Nobilul Ido se întoarse din nou spre noi.

— Treceţi în rând, porunci el.

Ne-am îmbulzit să ne reluăm locurile, dar rândul rămase uşor curbat, pentru că toţi voiau să-l vadă pe nobilul Ido. El îşi puse mâinile pe capul lui Baret, cu ambele degete mari pe frunte. Ce făcea? Slujbaşii începură să şuşotească îngrijoraţi. Nobilul Ido respiră adânc şi păru că se înalţă, ca şi cum ar fi sorbit energia din adâncul pământului.

Apoi am fost aruncată cu violenţă în spate de puterea care emana din el.

Era ca şi cum carnea lui devenise transparentă. Am văzut cele şapte puncte ale puterii din corpul acestuia pulsând în culorile specifice, de la şira spinării până în vârful capului: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Toate erau legate între ele de curenţi alb-argintii de Hua, care ţâşneau din

pământ, trecând prin mâinile lui înainte de a se scurge în Baret. În centrul acestei explozii splendide, ochiul minţii îmi era atras de punctul verde al inimii, din pieptul lui, centrul compasiunii. Părea lipsit de strălucire, micşorat, şi fluxul de Hua era slab şi neregulat.

Apoi, totul dispăru.

M-am tras înapoi, respirând lacom, sub privirile perplexe ale lui Quon şi Lanell. Nobilul Ido era îndoit de mijloc, fără suflu, cu faţa lividă. Ridică ochii o clipă, şi privirile ni se întâlniră.

Iacu ochii mari când observă că îi simţisem puterea. Apoi, atenţia îi fu atrasă de sosirea a doi bărbaţi în capătul rampei.

Quon mă apucă de umăr. Unghiile i se înfipseră prin mătase.

— Ce i-a făcut? şuieră el.

Ne-am uitat amândoi la Baret, care era ameţit şi gemea, cu capul prins între braţe.

— Ce ai văzut?

— Cred că l-a încărcat pe Baret cu propria lui Hua.

Quon îmi dădu drumul.

— Sigur asta nu e permis. E împotriva regulamentului.

Se întoarse spre slujbaşi, dar erau cu toţii în genunchi, privind în podea. Tresări.

— N-avem nici o şansă, spuse cu voce de învins.

— Trişează.

Quon avea dreptate. Dacă nobilul Ido îl însemna pe Baret cu propria Hua, atunci Baret ar fi avut mult mai multe şanse să fie ales de Dragonul Şobolan. Heuris Kane s-ar fi ales cu bonusul de douăzeci de procente, iar maestrul meu ar fi fost sărăcit. Am simţit că mă părăsea orice speranţă. Cu gestul lui îndrăzneţ, nobilul Ido le asigurase susţinerea lui Kane, lui Baret şi puternicelor lor familii, impunându-şi autoritatea în faţa conciliului şi distrugându-ne pe noi, ceilalţi candidaţi. Nu e de mirare că maestrul meu îl numea trădător. Eficienţa nemiloasă a tacticii lui mă făcu să tremur. Dar măcar n-am plâns, aşa cum făcu Quon.

Nobilul Ido se îndreptă, corpul şi respiraţia revenindu-i la normal. Îi aruncă o privire lui Baret.

— Stai liniştit! spuse repezit.

Imediat, Baret încetă să se mai legene, scăpând un vaiet de durere când ridică fruntea.

— Noaptea trecută, conciliul Ochiului Dragonului a stabilit că,

în ultima vreme, ceremonia s-a depărtat prea mult de tradiţia respectaţilor noştri strămoşi, spuse nobilul Ido. Din tonul lui se înţelegea clar că el hotărâse, şi conciliul doar fusese de acord. Începu să înainteze de-a lungul şirului. S-a stabilit că se va trece din nou la lupta ceremonială în locul unei simple demonstraţii.

Am avut nevoie de un timp ca să-i înţeleg cuvintele. Luptă ceremonială? Bătaie. Ar trebui deci să mă bat cu cineva? Am simţit cum groaza îmi îngheţa trupul.

— Nu puteţi face una ca asta, se plânse Quon, disperarea făcându-l să uite că trebuia să fie prudent. Nu am fost antrenaţi să ne luptăm.

Nobilul Ido se întoarse spre el.

— Laş plângăcios! mârâi. Nu eşti vrednic de Dragonul Şobolan.

Quon se prosternă atât de repede, încât fruntea i se izbi violent de pământ. Nobilul Ido îl privi o clipă, apoi îşi reluă pasul măsurat.

— Conform unui text istoric foarte cunoscut, Ochiul Dragonului ascendent poate cere o luptă ceremonială dacă şi conciliul este de acord.

îşi plimbă ochii de-a lungul şirului, oprindu-şi privirea asupra mea.

— Vechea variantă este menţionată în Cronicile din Detra.

Mi-am smuls privirea de la zâmbetul lui maliţios.

Le făcu semn celor doi bărbaţi care stăteau nemişcaţi pe rampă. Deşi erau înveşmântaţi din cap până-n picioare în armuri, l-am recunoscut imediat pe arogantul care păşea ţanţoş după silueta robustă.

Ranne.

O teamă cunoscută îmi răsuci măruntaiele. Să ne luptăm cu Ranne? Dar el era maestru. Brusc, am pătruns logica implacabilă a situaţiei. Baret era favoritul lui Ranne. Nobilul Ido nu lăsa nimic la voia întâmplării.

— Mi s-a spus că toţi aţi fost antrenaţi de maeştrii de sabie Ranne şi Jin-pa, afirmă nobilul Ido, în timp ce ei se apropiau şi se înclinau în faţa lui cu respect. Vor împărţi cu voi plăcerea de a se lupta pentru Dragonul Şobolan şi pentru preacerescul nostru împărat.

Ranne se întoarse să se uite la noi, cu mâna înmănuşată în şold. În locul armurii obişnuite din piele lăcuită, pe care o purta

la antrenament, cea pe care o avea acum era făcută din plăci de metal, casca fiind înconjurată de o împletitură clin zale menită să-i apere gâtul, iar pe platoşa lustruită de pe piept fiind gravat cuvântul „curaj“.

— Lupta va presupune acelaşi antrenament pe care l-am studiat tot anul, anunţă el. Totuşi, nu vor veni în ordinea ascendentului, ci la întâmplare. Aţi înţeles? Eu şi maestrul de arme Jin-pa vom putea începe cu figurile Şobolanului, sau cu figurile Bivolului ori ale Calului. Va fi altfel pentru fiecare dintre voi. Vor fi folosite toate cele douăsprezece secvenţe, dar nu în ordinea ascendentului. Un test bun pentru reflexe şi pentru capacitatea de anticipare.

Un murmur înfundat de îngrijorare străbătu rândul candidaţilor. Majoritatea antrenamentelor noastre avuseseră în vedere o demonstraţie de figuri în ordine strictă. Nici o legătură cu lupta sau cu figurile executate într-o ordine întâmplătoare.

Jin-pa veni alături de Ranne. Pe platoşa lui era gravat semnul pentru „datorie". Lucrasem cu el numai o dată; un om corect, care îmi arătase cum să adaptez o lovitură pentru piciorul meu şchiop. Îşi scoase casca, punând-o sub braţ. Căptuşeala lăsase urme pe faţa lui prelungă, dându-i aspectul unui cap de mort.

— Băieţi, nu vă speriaţi. Ştiţi toate figurile. Acum nu e vorba decât despre încredere în ceea ce ştiţi. Lăsaţi-vă mişcările să plutească în voia Hua, spuse el încurajator. Regulile ceremonialului de luptă sunt aceleaşi ca pentru antrenamentul de luptă — nu se poate lovi decât cu latul sabiei sau cu capătul mânerului. Şi nu uitaţi că trebuie să vă dovediţi tehnica şi rezistenţa. Încercaţi, înainte de orice, să recunoaşteţi figurile, apoi...

Ranne se arătă iritat.

— Sunt cât se poate de bine pregătiţi, îl întrerupse, ignorând privirea nemulţumită a lui Jin-pa. Acum a venit vremea să răspundă provocării şi să-şi onoreze stăpânii şi strămoşii.

— Bine spus, maestre Ranne, aprobă nobilul Ido, făcându-i semn lui Jin-pa să se depărteze. Vrei să te lupţi cu candidaţii cu numere impare sau pare?

Ranne privi în jos, spre noi, de parcă s-ar fi gândit ce decizie să ia. Prin fantele tăiate în cască, i-am văzut privirea căzând asupra lui Baret. În ce moment al antrenamentului nostru plănuise nobilul Ido toate astea?

— Cu soţ, spuse Ranne.

Am înghiţit cu greu. Numărul patru — cifra morţii. Ranne mă pusese al patrulea ştiind că aveam să fiu la mila lui?

Nobilul Ido se întoarse spre noi.

— Cei care au număr cu soţ vor lupta cu maestrul Ranne. Numerele fără soţ vor lupta cu maestrul Jin-pa. E clar?

— Da, nobile Ido, am strigat supuşi.

Am auzit vocea lui Quon, aproape sugrumată de uşurare.

Răpăitul tobelor şi sunetul trâmbiţelor din depărtare îi făcură pe slujbaşi să se îndrepte repede spre rampă. Eu şi Quon am schimbat priviri cu subînţeles: împăratul pornise în scurta călătorie de la palat până la arenă. Ar putea fi prin apropiere.

Anul trecut stătusem la marginea drumului, în mulţimea care admira lungul cortegiu care o escorta pe Maiestatea Sa Imperială spre ceremonie. Spectacolul încântător îmi era încă prezent în amintire. Ştiam că, în clipa aceea, drumul lat era plin de toboşari şi de trâmbiţaşi, care cântau un marş compus special pentru această ocazie. După ei, urmau soldaţii în armură, înarmaţi cu buzdugane sau săbii, şi lăncierii care aveau atârnate de arme stindardele de mătase fluturând în vânt. După ei, urmau doisprezece călăreţi pe cai negri, trei câte trei şi purtând imensele flamuri ale dragonilor. Apoi, nenumăraţi eunuci, îmbrăcaţi în livrele albastre, aparţinând casei imperiale şi purtând fiecare un arzător de mirodenii care îmbălsăma aerul. În spatele lor, purtătorii de lampioane sculptate, pe care le legănau în vârful bastoanelor lungi, aurite. Ei îi precedau pe tinerii nobili care erau acum favoriţi, minunat îmbrăcaţi, ale căror cântece îl invocau pe suveran, amintind de fidelitatea familiilor lor. Mulţimea va cădea în genunchi în praful învârtejit când prinţul moştenitor, frumosul Kygo, va trece călare. Apoi va fi rândul împăratului să treacă, grav şi maiestuos pe armăsarul alb cu harnaşament din aur şi perle, înconjurat de o sută de gărzi imperiale în formaţie strânsă, fiecare soldat fiind înarmat cu două redutabile spade zimţate, pe care le purtau încrucişate, ca pentru paradă.

Era nevoie de cel puţin o jumătate de oră ca să intre în arenă şi să urce pe tronul de deasupra oglinzii întunecate a Dragonului Pierdut. O altă jumătate de oră urma să treacă înainte de începerea ceremoniei. Aveam deci o oră până să mă înclin în faţa Stăpânului Ceresc şi să înfrunt sabia lui Ranne.

Brusc, mi-am amintit de secvenţa Dragonului Oglindă! Oare Ranne ştia că am permisiunea de a o înlocui cu a doua figură inversată a Dragonului Cal?

Un slujbaş care purta însemne rubinii alergă spre nobilul Ido şi se lăsă în genunchi, aducându-i un mesaj.

Trebuia să-i spun lui Ranne, să-l fac să înţeleagă că nu puteam executa a treia figură a Dragonului Oglindă.

Nobilul Ido făcu semn din cap unui slujbaş, şi nerăbdarea se citi clar pe faţa lui de prădător.

— Candidaţi, alăturaţi-vă reprezentanţilor conciliului. Ascultaţi-le cu atenţie instrucţiunile, spuse el. Veţi avea puţin timp ca să vă pregătiţi înainte ca maeştrii Ranne şi Jin-pa să vă cheme pe poziţie. Vă doresc tuturor noroc.

Aruncă din nou o privire cercetătoare spre noi, apoi o porni spre rampă.

Ca la un semnal, cei doisprezece reprezentanţi se îndreptară grăbiţi spre noi, în linie dreaptă, nu fără să se încline, ca spicele de grâu în bătaia vântului, atunci când se apropiară de Ochiul Dragonului. Van se opri în faţa mea şi se înclină, aplecând capul într-un scurt gest de amabilitate.

— Candidat Eon, te rog, vino pe aici, zise. Vrei apă acum sau mai târziu?

M-am ridicat, simţind cum fiecare muşchi se revoltă.

— Trebuie să-i vorbesc maestrului Ranne, am spus.

Van stătea demn, îndreptându-şi lunga robă gri.

— Este datoria mea să mă asigur că stăpâneşti protocolul imperial. Apoi vei avea timp să te pregăteşti pentru ceremonie. Vrei apă acum sau mai târziu?

— Vă rog, chiar trebuie să vorbesc cu el, l-am implorat, cercetând încăperea cu privirea.

Dillon, Quon şi Baret aşteptau să bea apă dintr-un butoi, în timp ce restul candidaţilor îşi urmau reprezentanţii spre zonele de antrenament. Jin-pa discuta serios cu reprezentantul în roşu. Ranne nu se vedea pe nicăieri.

— Trebuie să vorbesc cu el acum, am insistat. E vorba despre ceremonie.

— Maestrul de sabie l-a însoţit pe nobilul Ido în arenă, mă anunţă Van, pe un ton indiferent. Mă îndoiesc că vei mai avea vreo şansă să vorbeşti cu el înainte de ceremonie.

Epuizarea din ultimele zile mă făcu să ezit. Mi-am apăsat ochii

cu palmele. Ranne ar trebui să fie la curent cu schimbarea secvenţei.

— Maestrul meu? Pot să vorbesc cu maestrul meu?

— Nu are permisiunea să se întoarcă, spuse Van.

Am lăsat să-mi scape un geamăt.

Degetele uşoare ale lui Van îmi atinseră braţul.

— Maestru de sabie Jin-pa ar fi în măsură să te ajute?

Surprinsă de amabilitatea lui politicoasă, am ridicat ochii.

— Da, da, aş putea vorbi cu el.

— Aşteaptă aici.

Van se îndreptă spre Jin-pa, aşteptând ca maestrul să termine discuţia cu înaltul funcţionar. Mi-am ridicat repede săbiile şi le-am pus sub braţ, cu mânerul în sus. Nu voiam ca Jin-pa să creadă că nu aveam grijă de armele mele. Van se înclină şi-i prezentă cererea mea, ridicând din umerii înguşti, în semn de nedumerire. Jin-pa îmi făcu un semn.

M-am grăbit spre el, cu paşi stângaci şi ţepeni.

— Ce este, băiete? mă întrebă Jin-pa, în timp ce mă înclinam în faţa lui.

— Maestre, am primit de la conciliu permisiunea de a schimba a treia figură a Dragonului Oglindă cu a doua figură inversată a Dragonului Cal, am spus cu respiraţia întretăiată. Din cauza piciorului meu. O să mă lupt cu maestrul Ranne.

Este la curent, maestre?

Jin-pa încuviinţă din cap.

— Stai liniştit, Eon. Atât eu, cât şi Ranne suntem la curent cu dispensele acordate.

Am simţit că încordarea mă mai slăbeşte, dar următoarele lui cuvinte îmi treziră îngrijorarea:

— Nobilul Ido ne-a informat azi-dimineaţă, continuă Jin-pa. Acum, du-te şi bea puţină apă. Va fi cald în arenă.

Mă concedie cu un gest al capului. L-am urmat pe Van spre butoiul cu apă. Cu fiecare pas, îngrijorarea creştea. Chiar dacă Ranne ştia de dispensă, avea să ţină cont de ea?

în ora următoare, am băut apă, m-am prosternat în faţa unui împărat imaginar iarăşi şi iarăşi, sub ochiul critic al lui Van, am exersat până când mişcările mele ţepene din cauza frigului deveniră pline de graţie. Minutele se scurgeau ca de obicei, dar aveam impresia că se transformaseră în secunde şi se îngrămădeau spre momentul când aveam să fim chemaţi în

arenă.

Şi, până la urmă, acea clipă veni.

— Candidaţi, răcni Ranne din capătul rampei, luaţi-vă poziţia.

Urmă o tăcere scurtă, apoi trâmbiţele anunţară sosirea împăratului.

— Îţi aminteşti ordinea evenimentelor? mă întrebă Van în grabă, conducându-mă spre rampă. La început, toţi vă înclinaţi în faţa Eternului Stăpân, apoi îngenuncheaţi la baza oglinzii Dragonului Pierdut şi aşteptaţi până sunteţi anunţaţi de heraldul imperial.

Am aprobat cu un gest scurt din cap.

— Şi rămâi aplecat până numeri la zece. Mă împinse la loc în rând, în spatele lui Ranne. Nu te uita în sus.

— Nu mă uit.

Ne-am salutat în grabă.

— Mulţumesc, Van.

Înainte de a se retrage, mă bătu pe braţ.

— Baftă, Eon.

Apoi, dispăru.

În faţa mea, în coloana lui Jin-pa, Dillon îmi zâmbi jenat. Cu toată amărăciunea trădării lui, i-am zâmbit, la rândul meu. Poate că ne confruntam unul cu celălalt, dar adevărata ameninţare venea de la nobilul Ido.

M-am uitat spre Baret. Trupul îi părea ciudat de slăbit şi avea ochii sticloşi; riduri de suferinţă îi brăzdau fruntea. Mătasea roşie din jurul gâtului era închisă la culoare — fără îndoială, îşi băgase faţa în apa din butoi. Părea istovit. Oare strategia nobilului Ido fusese greşită? Doar dacă nu cunoştea efectul puterii lui şi nu îl însărcinase pe Ranne să-l menajeze pe Baret în timpul ceremoniei.

— Salutaţi cu armele, strigă Jin-pa.

Mi-am încrucişat săbiile pe piept. Din cauza numărului mare de săbii, şuierul lamelor subţiri care tăiau aerul era asurzitor. Un funcţionar care purta o eşarfă roşie peste roba gri apăru din dreptul rampei. Se înclină în faţa lui Ranne şi a lui Jin-pa.

— E timpul, strigă el.

De sus, se auzi din nou sunetul trâmbiţelor. Apoi comanda lătrată a lui Ranne. Corpurile se puseră în mişcare în jurul meu. Am pornit şi eu, incapabilă să mă gândesc la altceva decât la mers. Picioarele intrară automat în ritmul imprimat de orele de

antrenament. Fiecare pas mă apropia de rampă: aerul devenea tot mai fierbinte, lumina era mai strălucitoare, trâmbiţele răsunau mai tare.

Am ieşit din umbra rece şi mi-am mijit ochii în razele orbitoare ale soarelui. Am intrat într-un cerc larg de nisip alb, care înconjura douăsprezece oglinzi uriaşe orientate spre interior. Ramele grele de aur pe care erau sculptate cele douăsprezece simboluri ale animalelor erau împodobite cu pietre preţioase şi jad. Toate oglinzile erau întunecate, ca şi cum ar fi fost stinse, în afara celei a Dragonului Şobolan. Aceasta reflecta nenumăratele i,înduri de spectatori, ale căror haine arătau, prin material şi culori, rangul. Am văzut mătasea scumpă a nobililor aşezaţi în primele rânduri, broderiile de aur ale celor unsprezece Ochi ai Dragonului, tronând fiecare deasupra oglinzii lui, grupurile de slujbaşi îmbrăcaţi în gri, bumbacul multicolor şi pânzeturile mai spălăcite ale negustorilor şi ale muncitorilor din oraş, îngrămădiţi în gradenele de sus. Zgomotul mulţimii însoţea răpăitul tobelor şi chemarea stridentă a trâmbiţelor. Când am trecut pe lângă ea, oglinda Dragonului Şobolan, reflectând lumina soarelui, ne orbi. În partea de sus, trona un şobolan de aur cu ochi de rubin. Deasupra oglinzii era instalat nobilul Ido, siluetă strălucitoare şi impunătoare, în mijlocul robelor gri ale maeştrilor de ceremonie. Chiar de jos îi simţeam puterea. Sau poate era oglinda.

Tunica mi se lipea de spatele transpirat. Ranne ne strigă să ne oprim, şi am rămas nemişcaţi în faţa împăratului, care era îmbrăcat în galben, culoarea regală, şi care trona deasupra oglinzii întunecate a Dragonului Pierdut. Am căzut în genunchi, şi nisipul îmi fripse pielea prin mătase. Vocea lui Van îmi răsună în minte. „Numără până la zece. Nu privi în sus. Nu privi în jur.“

Pierdusem numărătoarea. Speriată, am ridicat ochii ca să-mi dau seama unde mă aflam. Privirea mi-a fost atrasă de oglinda întunecată din faţa mea. Nu reflecta nimic. Era doar o suprafaţă goală care părea să absoarbă lumina zilei. Lângă mine, Quon se încordă, gata să se ridice. I-am urmat exemplul. Pentru moment, soarele se undui pe suprafaţa neagră a oglinzii, care se deformă şi se umflă într-o ciudată iluzie optică. Ne-am îndreptat spre ea în două coloane, pentru a aştepta sub întinderea ei întunecată. Un dragon de aur cu solzi de jad se unduia în vârful ei, cu o perlă între ghearele de rubin. Am privit fix oglinda întunecată

precum cerneala, dar nu se mai mişcă nimic.

La comanda lui Ranne, ne-am întors cu faţa la arenă şi am îngenuncheat încă o dată, cu săbiile încrucişate, în semn de salut. Mi-am mijit ochii, ca să atenuez strălucirea orbitoare a nisipului. Mi se părea că trupul mi se mumificase din cauza căldurii.

Fanfara răsună din nou. De data asta, în onoarea heraldului imperial. Era, de fapt, vorba despre opt bărbaţi care apărură în rând ordonat şi se înclinară adânc, alergând în acelaşi timp spre central arenei. Mulţimea bătea din picioare şi urla. Heralzii, cu tunicile lor scurte, albastre precum cerul de vară, se aşezară în formaţie de octogon regal, întorcându-se cu eleganţă cu faţa spre public. Ridicară micile gonguri de bronz deasupra capetelor şi, toţi odată, făcură să răsune arena cu putere. Imediat, mulţimea se linişti.

— Ciclul de doisprezece o ia de la început, scandară cu toţii în cor.

Vocile li se armonizau perfect, creând un pătrunzător strigăt al heralzilor.

— Porcul lasă locul Şobolanului, ucenicul devine Ochi al Dragonului, candidatul devine ucenic. Ciclul de doisprezece o ia de la început.

Mulţimea fluiera şi bătea din picioare. Cei opt bărbaţi ridicară din nou gongurile şi făcură să răsune iarăşi arena, sunetul reverberând din oglindă în oglindă, reducând brusc mulţimea la tăcere.

— Dragonul Şobolan caută un nou ucenic. Doisprezece candidaţi aşteaptă să-şi arate valoarea. Cu aprobarea Maiestăţii Sale Imperiale şi din ordinul conciliului Ochiului Dragonului, valoarea candidatului nu va fi dovedită printr-o demonstraţie în acest ciclu. Va fi dovedită prin luptă!

Pentru un moment, nu a existat nici o reacţie. Apoi, publicul începu să urle şi să bată cu picioarele în podea. Ai fi zis că se dezlănţuise zeul furiei. Spectacolul devenea, dintr-odată, mult mai interesant.

Mi-am umezit buzele uscate. Undeva, pe unul dintre locurile ocupate de heuris, în spatele nobilului Ido, era aşezat maestrul meu. Am încercat să-l descopăr în cele două rânduri de siluete în robe închise la culoare, a căror linişte uimită contrasta cu zgomotul mulţimii. Apoi l-am văzut, ridicând din umerii slabi, cu

o mişcare cunoscută, ca pentru a sfida un destin implacabil.

Gongul răsună din nou.

— Candidat Hannon, apropie-te de oglinzi, intonă heraldul imperial. Întoarce-te spre maestrul de arme Jin-pa şi arată-i Dragonului Şobolan măiestria ta.

Mulţimea bătu din palme şi strigă, în timp ce heralzii alcătuiră din nou o coloană perfectă şi alergară spre capătul arenei.

Cu toate că eram cu toţii îngenuncheaţi în semn de salut, ne-am schimbat uşor poziţiile când Jin-pa şi Hannon se îndreptară spre arena de luptă. Era pentru noi o ocazie de a observa competiţia, de a aduna informaţii şi de a ne evalua şansele. Mi-am afundat genunchiul stâng mai adânc în nisip, profitând ca să mă aplec şi să văd mai bine. Schimbându-mi centrul de greutate, mi-am dat seama că şoldul nu mă mai durea.

În mijlocul arenei, Jin-pa şi Hannon se înclinară în faţa oglinzii Dragonului Şobolan, apoi unul în faţa celuilalt, deasupra mânerelor săbiilor, cum o cerea codul luptătorilor. Mulţimea tăcu, în aşteptare. Hannon se aşeză în poziţia de atac, întorcându-se într-o parte, spre Jin-pa. Se sprijini pe piciorul din spate şi întinse o sabie, învârtind-o pe cealaltă deasupra capului. Jin-pa luă aceeaşi poziţie, apoi, coborând săbiile printr-o simplă răsucire a mânerelor, desenă două opturi fulgerătoare. Seria Dragonului Bivol. Hannon o recunoscu şi începu prima figură, cea mai uşoară dintre toate. Respinse garda adversarului cu o lovitură prin răsucire impecabilă, dar Jin-pa îl contră cu uşurinţă, cu mânerele încrucişate ale săbiilor.

Hannon degajă sabia şi făcu un salt înapoi, sigur pe picioare, în timp ce Jin-pa abordă a doua figură a Bivolului: atacul. Se lansă, învârtind săbiile înspre capul lui Hannon. Toată tehnica Bivollui era să ridice un zid solid din lame, în stare să respingă adversarul şi să-l dezechilibreze. Hannon trebuia să contreze cu sabia din dreapta, lovind, în acelaşi timp, cu sabia din stânga în partea prost apărată a stomacului. Reuşi să contreze, dar lovitura joasă fusese prea puternică, şi se trezi tras de greutatea propriei arme, nimerindu-se pe piciorul greşit când să înceapă a treia figură, cea mai grea. Profitând de echilibrul lui precar, Jin-pa îi aplică o lovitură pe care Hanon n-o pară decât cu mare greutate, înclinând incorect lama. Păru să-şi revină şi atacă de jos cu o energie disperată, dar maestrul de sabie ripostă cu o lovitură la cap, care îi reuşi atât de bine, încât latul sabiei se lovi

violent de obrazul lui Hannon, care pocni ca gheaţa care se crapă pe un râu îngheţat. Hannon scutură din cap, şi mulţimea fremătă, comentariile dezlănţuite ale spectatorilor semănând cu şuieratul care venea dintr-un cuib de şerpi.

Pe urmă, totul merse din ce în ce mai rău. Hannon abia putea ţine pasul cu Jin-pa, cu toate că acesta se străduia să încetinească fiecare figură şi să-şi atenueze loviturile. Nu m-am putut împiedica să tresar de câte ori Jin-pa cobora, fără încetare, latul sabiei asupra lui Hannon. Unde era greşeala? Hannon executa secvenţa abordării la fel de bine ca Baret. Ştia fiecare figură perfect şi îşi petrecuse ore întregi şlefuindu-şi fiecare mişcare. Aici era problema? Le învăţase pe dinafară şi acum era posibil să nu fie în stare să-şi adapteze tehnica la un adversar?

La figura finală, reuşi să-şi regăsească stăpânirea de sine. Se lăsă în patru labe, dădu o lovitură de picior în spate care respinse sabia din stânga lui Jin-pa, după care se întoarse, învârti sabia din dreapta şi reuşi să spargă garda maestrului luat prin surprindere. Era o onorabilă „lovitură de coadă a Dragonului Oglindă", figura pe care eu nu o puteam face. Am ridicat ochii spre Ranne. Mişca din umeri ca să se încălzească în vederea luptei următoare. Avea să ţină cont de dispensa mea? Jin-pa şi Hannon se înclinară unul în faţa celuilalt, apoi în faţa nobilului Ido. Părăsiră nisipul însoţiţi de bătăile din picioare şi de uralele mulţimii entuziasmate. Hannon se înclină tremurând spre împărat, apoi se întoarse la locul lui. Mişcările încetinite îi trădau oboseala şi disperarea. Când se lăsă în genunchi pe nisip, am văzut lacrimile curgându-i pe obrazul rănit. Nerăbdătoare să se distreze, mulţimea repeta chemarea heraldului pentru următorul candidat. Păreau urletele unor câini însetaţi de sânge.

Heraldul imperial bătu gongul cerând linişte, apoi îi chemă în mijloc pe Callan şi pe maestrul Ranne.

— Noroc! i-am şoptit lui Callan.

Cu toate că era chiar lângă mine, păru a nu mă auzi. Era înlemnit de frică.

Când ajunse în mijloc, am văzut clar arena şi pe Ranne atacând dezlănţuit. Nu se punea problema să încetinească ritmul, nici să atenueze violenţa loviturilor cu lama. Callan primi atâtea lovituri, încât m-am temut să nu cumva să se prăbuşească şi să nu se mai ridice.

Heuris-ul lui se ridicase din scaun, şi numai eforturile vecinilor îl împiedicară să sară pe deasupra oglinzii Dragonului Şobolan pentru a alerga spre candidatul lui. Nobilul Ido era relaxat, rezemat de spătarul scaunului, bând vin în mijlocul oficialilor încremeniţi într-o atmosferă de dezaprobare tăcută. M-am simţit uşurată să-l văd pe Callan întorcându-se în rând, clătinându-se. Îngenunche, cu capul sprijinit pe săbii, răsuflând greu.

Îl chemă pe Quon.

Nu mai era mult şi îmi venea rândul.

Quon execută cu uşurinţă primele mişcări ale seriei Dragonului Cal. Continuă cu o apărare impecabilă. Mi-am mijit ochii încercând să disting feţele celor două siluete care se tot roteau. Jin-pa îi şoptea figurile lui Quon? Era greu de spus, pentru că viziera reducea vizibilitatea. Mulţimea salută prin aclamaţii siguranţa cu care Quon realizase mişcarea joasă de apărare a celei de a treia figuri a Dragonului Maimuţă, pentru a continua atacurile în direcţia gâtului, care reprezentau faza ofensivă a figurii. Execuţia lui era impecabilă. Când termină, un tunet de aplauze zgudui oglinzile întunecate ale dragonilor, fixate în zidul de piatră. Când se înclină, alături de Jin-pa în faţa împăratului, am văzut că zâmbea fericit. Probabil că strămoşii îi ascultaseră rugile.

Heralzii imperiali reveniră în mijlocul arenei. Lovitura de gong răsună ca un dangăt de moarte.

— Candidat Eon, apropie-te de oglindă, intonară ei. Luptă cu maestrul de sabie Ranne şi arată-i Dragonului Şobolan măiestria ta.

Rarele aclamaţii însoţiră o agitaţie generală stârnită de curiozitate. Era rândul ologului! M-am ridicat, bucuroasă că aveam stomacul gol, pentru că mă simţeam învăluită de greaţă. Am făcut un prim pas nesigur — şoldul tot nu mă durea. Poate căldura nisipului calmase durerea. Am înălţat o rugă tăcută Charrei şi Kinrei, înaintaşele mele, ca să-mi dea putere, abilitate şi rezistenţă — tot ce-mi lipsea. Am învârtit săbiile ca să le pun la loc sub braţ. Cu privirea aţintită pe suprafaţa de nisip din centrul cercului, mi-am spus că puteam reuşi. Alături, Ranne mergea în pas cu mine, dar nu ridică privirea. Înaintam cu calm. Tăcerea domnea în arenă. Nimeni nu bătea din picioare, nimeni nu striga. În atmosfera plină de nerăbdare, toţi se aşteptau să fiu o victimă sigură.

Ranne n-ar trebui să ignore dispensa acordată de conciliu.

— Maestre, eu am...

— Linişte, şuieră el.

Pentru o clipă, din cauza fricii, arena pur şi simplu îmi dispăru din raza vizuală. M-am poticnit, dar atenţia mi-a fost atrasă de strălucirea neaşteptată a pietrelor lunii şi a jadului de pe plăsele. Fiecare piatră părea că lumina din interior, conducându-mi privirea în profunzimea ei translucidă. Am simţit cum mă umple un val de putere. Putere care creştea din oţel şi argint. O viaţă de luptă. Ceva ce venea din vechime.

Mintea îmi fu cuprinsă de o hotărâre nestrămutată.

„Întoarce spatele soarelui, astfel încât să bată în ochii adversarului. Nu încrucişa niciodată picioarele. Observă terenul şi caută un avantaj. Deschide palmele pentru a permite Hua să circule. Închide şi blochează energia Hua pentru pumnul-ciocan.“

Mi-am privit mâna strânsă cu putere. Dar nu învăţasem niciodată tehnica pumnului-ciocan.

Ranne păşi în arenă şi se întoarse cu faţa spre oglinda Dragonului Şobolan. Am făcut la fel şi am rămas nemişcată pentru o clipă, zărindu-mă din cap până-n picioare în oglindă, strâmbă, cu oase delicate, cu faţa rotundă şi fină de copil, toți aceşti bărbaţi vedeau în faţa lor un băiat-fată? O Umbră a Lunii? Oricine ştia că, drept urmare a castrării, oasele se topesc şi muşchii virili lasă locul curbelor moi. Da, creatura din oglindă crea o iluzie. Totuşi, avem noroc că majoritatea oamenilor evitau să privească de aproape un olog.

În afară de momentul în care se bătea cu un maestru de sabie.

Lângă mine, Ranne făcu o plecăciune. I-am imitat imediat mişcarea. Imaginile reflectate în oglindă dovedeau absurditatea de a opune trupului meu fragil acest uriaş în armură. Deasupra oglinzii, nobilul Ido se aplecă în faţă, într-o atitudine în care nu se mai citea nici un strop de indiferenţă. Stătea drept, cu faţa palidă întoarsă spre mine.

— Pregăteşte-te, spuse Ranne, aşezându-se în poziţie, cu soarele în spate.

Împărţi săbiile în jurul lui, într-o demonstraţie fantastică, apoi coborî vârfurile ca să salute. Mi-am păstrat săbiile sub braţ şi am înaintat cu greu în cercul de nisip, oprindu-mă în momentul în

care am avut soarele în dreapta. Cel puţin, Ranne nu avea avantajul luminii. Zona din mijloc fusese arată în toate direcţiile, dar era tare. În schimb, marginile cercului erau periculos de moi.

— Maestre, am spus, uitându-mă în ochii mijiţi în spatele coifului. Am dispensă de la conciliu să...

— Ştiu asta, Eon-jah, spuse scurt. Revino în poziţie!

— Dar sunt în poziţie, maestre, am replicat gâfâind.

Râse zgomotos.

— Cel puţin, te-am învăţat ceva. Se aşează în faţa mea. Să vedem dacă ai învăţat şi altceva.

Am ridicat săbiile în semn de salut. Fără să ne scăpăm din ochi, ne-am înclinat deasupra mânerelor armelor. Sprijinindu-mă în piciorul sănătos, am învârtit sabia dreaptă deasupra capului şi am întins-o pe cea din stânga în direcţia gâtului adversarului. Ranne mă imită cu o uşurinţă pe cât de graţioasă, pe atât de înspăimântătoare. Rămaserăm nemişcaţi în aşteptarea unui semn: o clipire, o privire, o respiraţie.

Şi a fost doar o clipire — un reflex, în clipa când ridică cu un gest amplu arma întinsă pentru a o întâlni pe cealaltă deasupra capului.

„Dragonul Capră.“

Cele două săbii se îndreptară şuierând spre pieptul meu. Am parat simplu: am făcut un pas în spate, m-am întors şi am apropiat săbiile în faţă, înclinând tăişul în jos. Armele lui Ranne se ciocniră de ale mele. Sub violenţa şocului, braţele îmi încremeniră dureros şi ochii mi se tulburară, până în clipa când săbiile lui alunecară pe ale mele. Am profitat de elanul lui ca să-l fac să rateze, cu toată durerea care-mi cuprinsese muşchii. Nu făcea nimic ca să-şi atenueze loviturile. Am eliberat sabia din stânga ridicând-o. Nu-mi rămânea decât să-i ţintesc gâtul, dar ciocnirea corp la corp mă încetini. Ratasem şansa. Parase deja lovitura. Dându-mă înapoi cu un pas, îmi asigurasem măcar priza. O clipă, zgomotul mulţimii îmi perturbă starea de concentrare. Îmi strigau numele! încurajată de aclamaţii, am respirat adânc.

Am păşit în lateral, învârtind săbiile în faţă ca să încep atacul pentru a doua figură a Dragonului Capră. În schimb, Ranne se grăbi spre mine, cu săbiile mult ridicate deasupra capului. În loc de figura a doua a Caprei, trecu la figura a treia a Calului. M-am încordat şi am ridicat săbiile exact la timp. Armele lui se ciocniră

de ale mele cu o asemenea putere, încât am fost aruncată în partea moale a cercului. Mânerele armelor se atingeau unul de altul. Mi-am înfundat piciorul în nisip, ca să nu alunec. Faţa lui era la două degete de a mea, şi îi simţeam pe piele căldura respiraţiei urât mirositoare.

— Asta nu este figura Caprei, am spus gâfâind.

Piciorul din spate îmi alunecase.

— Scuză-mă, zise ironic.

Se apropie din nou, lăsându-se cu toată greutatea pe mânerele armelor mele. Mâinile şi braţele începură să-mi tremure. Cu toate că urechile îmi ţiuiau, am auzit mulţimea acoperindu-l pe Ranne de huiduieli. Nu am avut forţa să-l resping. Braţele aveau să-mi cedeze dintr-o clipă în alta, şi am încasat o lovitură de cot drept în faţă.

„Lovitura Şobolanului."

Nu era o voce. Era ceva ce cunoşteam, care venea din adâncul meu. Muşchii şi oasele păreau să ştie ce trebuia făcut.

Am căzut pe spate trăgând după mine săbiile, pe care le-am eliberat cu o răsucire rapidă. În timp ce atingeam nisipul, am văzut că Ranne rămăsese cu gura căscată. Nu eram mai puţin mirată decât el. Mulţimea urla în delir: ologul rezistase.

„Încolăcirea Şarpelui."

M-am rostogolit, apoi m-am aşezat repede în genunchi. Ranne se retrăsese deja şi se arunca asupra mea încrucişând săbiile cu o mişcare de răsucire. A treia figură a Dragonului Câine. Nu se mai punea problema respectării secvenţelor. Alesese succesiunea de atacuri şi de retrageri epuizante ale Câinelui. M-am ridicat şi am înălţat săbiile, pândind o greşeală.

Prima dată, am parat cu stângăcie, lama propriei mele săbii fiind cât pe ce să-mi atingă faţa. A doua fusese prost condusă, în aşa fel încât mâna mi se crispă pe mâner sub violenţa loviturii. Cunoaşterea din adâncul fiinţei mele se risipise la fel de repede cum venise. Am deschis gura însetată de aer. Al treilea atac al lui Ranne m-a obligat să parez cu mânerul întors înapoi. Sabia lui se lăsa cu atâta putere, încât am simţit că slăbesc priza, încheietura răsucită nemaiputând să reziste. Suferinţa era atât de mare, încât mi se tulbură vederea. O clipă, din Ranne nu mai rămăsese decât o siluetă neclară. Apoi, am simţit o zgâlţâitură puternică care îmi smulse sabia din stânga. Mulţimea scoase un strigăt de groază.

M-am repliat clătinându-mă, cu mânerul apăsat pe piept. Măcar nu era mâna dreaptă. Ranne se apropie ridicând sabia, pregătindu-se de atacul cu a doua figură a Tigrului, cu mânerul celeilalte săbii — pe care o folosi ca pe un baston, ca să-mi aplice o serie de lovituri rapide. Am închis ochii, încercând să-mi limpezesc vederea, în ciuda durerii. Îmi rămânea o singură armă pentru a para. Avea să atace de sus. Am ridicat sabia, gata să-mi apăr capul.

„Lovitura Iepurelui cu piciorul."

Cunoaşterea venită din adâncurile vremurilor. În vreme ce spiritul se lupta ca să-mi redreseze trupul, m-am aruncat la pământ. Piciorul sănătos îmi ţâşni înainte şi atinse genunchiul lui Ranne în plin. L-am simţit că se clătină şi se prăbuşeşte pe sabie. Îmi aruncă o privire înnebunită de furie.

„Lovitura de bici a Dragonului.“

Nu!

Ranne făcu un salt în faţă, pe nisip, cu sabia gata să-mi lovească piciorul. M-am depărtat grăbită de el, stârnind un val de nisip cu sabia.

„Lovitura de bici a Dragonului.“

Nu!

Şoldul... nu mai pot...

Ranne înfipse o sabie în pământ şi se ridică. Apoi se aruncă asupra mea cu capul lăsat, agitând amândouă armele. Nu mai executa nici o figură, se mulţumea să se bată. Am îngenuncheat cu greu. Eram prinsă între cunoaşterea care venea din mine şi infirmitate.

Şi eram totuşi un olog.

Înainte să-mi pot ridica sabia, Ranne o lansă pe a lui spre capul meu. Am sărit în spate, simţind lama atingându-mi faţa, şi mi-am pierdut echilibrul. Eram fără scăpare. Am văzut o mână prin ceaţă, o fulgerare metalică ţâşnind spre mine. Apoi m-a cuprins un val de durere, orice urmă de lumină se stinse, şi m-am cufundat în întuneric.

Capitolul cinci

Am deschis ochii. Lumea era scăldată într-o lumină orbitoare, care îmi sporea durerea de cap. Am închis din nou ochii, lacrimile scurgându-mi-se pe nas şi pe obraji, înmuind nisipul.

— Eon?

O voce îndepărtată, prea îndepărtată. Mi-am umezit buzele. Praf şi sare.

— Eon.

Am simţit o greutate pe umăr. Cineva mă zgâlţâia.

Am clipit, lăsând din nou lumina arzătoare să-şi facă drum spre ochii mei. Zăceam sub oglinda împăratului, în spatele a două şiruri de candidaţi.

— Maestre?

I-am recunoscut faţa. Se încrunta.

Îl dezamăgisem.

— Trebuie să te ridici, Eon.

Mi-am ridicat capul şi am simţit că gura mi se umple de un lichid acru.

— Doar nu vă aşteptaţi să participe la salutul final?

Era o altă voce: un slujbaş bătrân, îngenuncheat lângă maestrul meu. Am văzut strălucirea diamantului care îi indica rangul.

— M-a recunoscut, spuse maestrul. Încă e conştient.

— Mă îndoiesc că poate să stea în picioare, răspunse oficialul. E o situaţie dificilă. Ai toate drepturile să ceri revocarea lui Ranne.

— Ranne nu e decât un servitor. Nobilul Ido este cel care ar trebui înlăturat, zise maestrul.

— Poţi face o plângere oficială contra lui.

Slujbaşul încerca să îşi păstreze calmul, dar i-am simţit înverşunarea în voce.

Maestrul râse ironic.

— Şi să mă sacrific pentru binele conciliului? Nici nu mă gândesc!

— Cineva trebuie să se opună ambiţiilor lui Ido.

— Era datoria voastră, şi aţi dat greş. Ocazia de a-l opri s-a dus deja.

Slujbaşul încrucişă braţele.

— Ce puteam face? Are susţinerea preaînaltului nobil Sethon.

— Cred că e exact pe dos, murmură maestrul.

Se priviră în tăcere.

— Deci nu-ţi retragi băiatul? întrebă, în cele din urmă, oficialul. Va saluta alături de ceilalţi?

— Da.

— Atunci, ridică-l în picioare. Al zecelea candidat a fost deja chemat. Nu mai e mult.

Se ridică greu de pe nisip şi se înclină în faţa maestrului.

— Noroc, heuris Brannon.

Maestrul dădu din cap, apoi se întoarse din nou spre mine.

— Îmi pare rău, maestre.

Gâtul îmi era uscat şi abia puteam rosti cuvintele.

— Ia, bea puţină apă.

Îmi duse cana la gură. Am băut o înghiţitură ca să mi se umezească gâtlejul uscat.

— Ştiu că te doare, dar trebuie să te ridici, zise el. Trebuie să te duci să te înclini în faţa Dragonului Şobolan.

— Dar n-am terminat secvenţa. N-o să mă aleagă.

Maestrul pufni.

— N-a fost o secvenţă. A fost o ambuscadă.

Îmi întinse din nou cana. Am luat o altă înghiţitură.

— Nimeni nu ştie cum îşi face alegerile un dragon. Mergem până la capăt.

Mă luă de după umeri şi mă ajută să mă ridic. I-am simţit mâna mângâindu-mi părul, apoi odihnindu-se pe ceafa mea. Arena se învârtea cu mine. Am tras aer în piept, până am reuşit să respir din nou, deşi, din când în când, vedeam dublu, ca prin ceaţă. Era ca şi cum doi de Baret se luptau cu doi de Ranne în mijlocul arenei. Am mijit ochii, încercând să unesc totul într-o singură imagine.

Baret se descurca bine. Nu era deloc surprinzător — Ranne folosea figurile în succesiunea în care le învăţasem. Curând, Baret avea să fie ucenicul Ochiului Dragonului.

Iar eu — o fugară.

M-am desprins din îmbrăţişarea maestrului, dar el îşi păstră o mână pe braţul meu.

— Ia-o încet, Eon. Mai ai puţin timp până la salutul final.

Aplauzele pentru exerciţiul lui Baret se amestecau cu insultele la adresa lui Ranne. Am închis ochii, pipăindu-mi cu grijă tâmpla umflată. I-am auzit pe heralzi chemându-i pe Dillon şi pe Jin-pa.

Rana părea superficială, dar am urmărit încet Hua, prin al şaptelea centru al puterii. Linia energetică era uşor afectată, dar fluxul nu fusese întrerupt. Nimic grav. Am deschis ochii şi am văzut iar două arene. Am clipit, ca să unesc imaginile.

Şi atunci am zărit dragonii.

Ghemuiţi deasupra oglinzilor, uitându-se în jos la Dillon şi la Jin-pa care se luptau pe nisip. Fiarele nu aveau nici formă definită, nici culoare — doar o tulburare a aerului şi a luminii te ducea cu gândul la contururi, greutate, formă. Numai ochii lor păreau să aibă consistenţă: un întuneric de nepătruns, ca nişte găuri în ţesătura lumii. Mulţimea nu era conştientă de prezenţa lor. Chiar şi Ochii Dragonului priveau prin ei. De ce nu-şi vedeau propriii dragoni?

Sfârşitul secvenţei fu întâmpinat cu ovaţii. M-am lăsat copleşită de zgomot şi de căldură, în timp ce Dillon se înclina în faţa oglinzii. Dragonul Şobolan îşi plecă privirea, ca să-l cerceteze.

Ridicându-se, Dillon păru pentru o clipă că încremeneşte. Era conştient de ochii enormi care îl studiau, la câţiva paşi distanţă? îl vedeam cum se întorcea la locul lui, dar părea, pur şi simplu, epuizat. Chemară candidatul următor. Am închis ochii ca să scap de lumina crudă. Zgomotul mulţimii se transformase într-un murmur îndepărtat şi o minunată stare de bine luă locul suferinţei.

O mână mă zgâlţâi din nou, făcându-mă să revin la lumina dureroasă. Arena năvălea spre mine, în toată măreţia ei.

— Eon, trezeşte-te, îmi spuse stăpânul. Ultimul candidat a terminat. Se apropie momentul salutului final.

Ameţită de culori şi de zgomot, am studiat arena. Dragonii dispăruseră — cel puţin eu nu-i mai vedeam. Maestrul mă ridică de braţ.

— Treci la loc în rând. Trebuie să mă întorc în arenă.

Ca să străbat distanţa scurtă până la locul meu, am avut nevoie de tot atâta timp cât durase secvenţa ultimului candidat. Fiecare pas mă făcea să mă clatin ameţită. Am căzut în genunchi în spatele lui Quon, chiar în momentul în care heralzii imperiali alergau ca să intre în formaţie. Lovitura de gong amuţi mulţimea agitată.

— Cei doisprezece şi-au arătat îndemânarea şi rezistenţa, declamară ei. A venit vremea să-l vedem pe Dragonul Şobolan.

Să-l vedem pe noul ucenic al Ochiului Dragonului.

Publicul bătea din picioare şi urla. Era singurul moment când un neiniţiat putea vedea una dintre creaturile fabuloase, privindu-i reflectarea în oglindă, în timp ce traversa arena ca să aleagă, înainte de clipa glorioasă în care noul ucenic îşi punea mâinile pe perlă şi când dragonul se materializa.

Gongul întrerupse brusc aclamaţiile.

— Fiţi martori la salutul final! Fiţi martori la momentul în care un băiat va avea onoarea fără seamăn de a se uni cu Dragonul Şobolan!

Sunetul gongului se pierdu în tunetul aplauzelor. Heralzii alergară spre marginea arenei şi se aşezară la perete, aşteptând să facă anunţul final: numele ucenicului.

Nobilul Ido apăru de pe rampă. În timp ce acesta se îndrepta spre oglinda Dragonului Şobolan, trâmbiţele şi tobele începură să se audă şi mai tare. Slujbaşul în vârstă care vorbise cu maestrul meu păşi în faţa noastră.

— Ridicaţi-vă! Aşezaţi-vă în linie, de la primul până la al doisprezecelea, pentru salutul final.

Ca să mă ridic, am înfipt vârfurile săbiilor în nisip. Era o încălcare de neiertat a protocolului, dar nu-mi mai păsa. Fiecare membru îmi atârna greu, şi capul îmi bubuia în contratimp cu tobele. Cu toate astea, în vreme ce-mi încrucişam săbiile pentru salut şi îl urmam pe Quon în arenă, un strop de energie rămas într-un colţ al fiinţei mele mă înviora şi mă împinse înainte. Poate mai aveam o şansă. Ne-am aliniat cu toţii în faţa oglinzii Dragonului Şobolan, şi i-am văzut pe ceilalţi candidaţi în oglinda strălucitoare — cu feţele albe de frică, dar cu capul sus, cu umerii mândri, decişi să treacă peste epuizare.

Muzica se opri brusc.

Nobilul Ido se întoarse cu faţa spre oglindă. Desfăcând picioarele, de parcă s-ar fi proptit să nu-l ia vântul, îşi ridică braţele. L-am văzut în oglindă măsurând candidaţii din ochi. Preţ de o secundă, privirea i se fixă pe mine. Hua îi dădea o strălucire argintie în ochi, energia brută golindu-i de expresie. Mi-am ferit privirea.

— Unul este demn, se adresă oglinzii, cu un ton ciudat care amesteca implorarea şi porunca. Arată-ne cine te va sluji.

Toţi spectatorii păreau să se fi aplecat înainte, ţinându-şi răsuflarea, şi toate privirile erau îndreptate pe suprafaţa

lucioasă a oglinzii.

O lumină tremurătoare ţâşni peste efigia aurită a Şobolanului. Încet, o labă enormă se reflectă în oglindă, nişte solzi de un albastru-deschis scânteind deasupra celor cinci gheare de opal. Dragonul Şobolan cobora. Corpul lui translucid nu devenea solid şi vizibil decât atunci când ajungea în faţa oglinzii. Nu era decât o imagine reflectată. Era pentru prima oară când vedeam în totalitate un dragon. Oftatul meu răsună odată cu oftatul mulţimii. Apăru piciorul din faţă, cu muşchi puternici, urmat de piept şi de umărul cu solzi, care luceau într-un albastru din ce în ce mai închis. Apoi se ivi o barbă mare, albă, ale cărei fire semănau cu coada unui cal. Şi, pentru o clipă, printre firele stufoase am văzut perla dragonului — sursa înţelepciunii şi a puterii lui — ascunsă sub bărbie şi având irizaţii albastre. Dar aceasta dispăru, mascată de botul lat, ai cărui solzi delicaţi şi nări fine, de cal, făceau şi mai impresionant ciocul care se curba sub buza superioară.

Dragonul se întoarse ca să-l privească pe împărat. În oglindă se vedea doar unul din ochii întunecaţi. Pe fruntea lată avea două coarne răsucite. Am auzit murmurele emoţionate ale mulţimii când picioarele din faţă se aşezară pe nisip şi când deveni vizibil întregul corp unduitor. Apoi se încolăci ca un şarpe, şi masa translucidă aterizâ, ridicând un nor de nisip şi de praf care căzu la loc pe corpul lui, al cărui contur sclipitor se reflectă o clipă în ochii noştri. Scutură din cap, împrăştiind şi mai mult nisip, apoi se întoarse spre oglindă şi se privi. Profunzimea insondabilă a ochilor lui îi dădea o expresie de tristeţe. Două membrane albastre i se deschiseră pe fiecare umăr şi se unduiră în soare ca mătasea care face ape, înainte de a i se lipi din nou de corp. Capul greu se întoarse spre noi. Curba spatelui masiv şi coama albă se reflectară în oglindă. Cu toate că nu i se mai vedeau ochii, ştiam că ne examina, alegându-şi ucenicul.

Când dragonul făcu un pas înainte, nisipul din faţa oglinzii se ridică în vârtej. Lângă mine, Quon încerca să se ţină tare. Respira agitat. Lanell şoptea rugăciuni grăbite. Am încercat să înghit, dar îmi era atât de sete, încât mi se uscase gâtul. În timp ce dragonul se apropia, pe nisip apăru urma ondulată a unui şarpe uriaş. Balansul graţios al cozii reflectat de oglindă avea un efect hipnotic. În adâncul meu, simţeam o senzaţie ca nişte bule care se ridică încet la suprafaţa apei puse la fiert. Era puterea

dragonului? M-am uitat la ceilalţi candidaţi. Unii rupseseră rândul şi făcuseră pasul înapoi. Baret se depărtase pe furiş, dar Dillon nu se mişcase.

Pe măsură ce înainta, urmele ghearelor dragonului săpau în nisip. În oglindă i se vedea capul mişcându-i-se, ca al unui câine care adulmecă aerul. Se întoarse spre Baret.

Valuri de energie îmi străbătură trupul. Mi-am mijit ochii, străduindu-mă să-mi deschid ochiul interior. Dacă i-aş arăta dragonului puterea mea, poare ar veni. Presiunea care îmi strângea ca în menghină capul devenise insuportabilă. Apăru forma lui strălucitoare, şi am simţit cum îmi soarbe energia din corp. Scuturând violent din cap, îşi aruncă limba albastră ca să guste mai bine puterea. Înaintă puţin spre mine, apoi se dădu înapoi. Cu dinţii strânşi, am încercat să-i păstrez imaginea, dar eram prea epuizată. Dragonul îmi dispăru din vedere, şi ruperea bruscă a contactului cu acesta mă făcu să mă clatin.

Agitaţia mulţimii acoperea sunetul tobelor şi al trompetelor. Am privit spre oglindă. Fusese de ajuns? Dragonul ridică o labă şi zgârie aerul cu ghearele. Apoi, din câteva lovituri de coadă, se aşeză deasupra mea. Îl vedeam, îi simţeam respiraţia arzătoare chiar pe obraz, parfumul de vanilie şi de portocală. Mă alesese? Am încercat din nou să-mi deschid ochiul interior, dar simţeam numai suferinţa şi puterea sfâşietoare. Un val de nisip îmi biciui faţa. Quon îşi acoperi ochii şi se lipi de pământ când enorma creatură transparentă păşi printre noi. Coada grea îmi atinse piciorul cu masa musculoasă şi alunecoasă. Prin norul de nisip, am aruncat o privire disperată înspre oglindă, văzând dragonul cabrându-se în spatele meu. Eram aleasă? L-am văzut pe nobilul Ido pornind spre mine. Ochii lui, până atunci atât de goi, scânteiau de furie. Probabil observase când chemasem dragonul.

Dragonul se întoarse brusc cu faţa spre împăratul care stătea deasupra oglinzii întunecate. Îşi lăsă capul într-o parte, apoi ţipă, scoţând un croncănit ca de vultur la vânătoare, dar de o sută de ori mai puternic. Am căzut în genunchi. Am scăpat săbiile, apăsându-mi mâinile pe urechi. Ţipătul îmi inunda urechile, îmi spulbera simţurile. Un val de energie mă izbi. Apoi, respiraţia fierbinte din spatele meu dispăru.

Străduindu-mă să ţin capul sus, am văzut vârtejul de nisip mişcându-se de-a lungul rândului. Mă părăsea. L-am văzut în

oglindă, în faţa lui Baret şi a lui Dillon. Ţipând din nou, fiara se aplecă spre Dillon, învăluindu-l într-un vârtej de nisip. Baret, lovit direct în piept de coada uriaşă, se ghemui la pământ. Candidaţii cei mai apropiaţi se împrăştiară. Quon mă apucă de mâneca tunicii şi mă trase înapoi. M-am smuls violent din strânsoare. Trebuia să rămân, pentru cazul în care dragonul s-ar fi întors la mine.

O clipă, silueta fragilă a lui Dillon dispăru în mijlocul vârtejului de nisip, apoi tornada se ridică vertical, ca lava dintr-un vulcan în erupţie, şi se abătu asupra mea şi a celorlalţi candidaţi, într-o ploaie fierbinte. Numai Dillon rămase neatins. Rămase în picioare. Cu capul dat pe spate, cu faţa palidă şi uimită. M-am întors spre oglindă. Avea ochii cufundaţi în ochii dragonului, al cărui corp se curba deasupra lui ca o semilună. Fiara se aplecă, cu botul doar la două degete de Dillon. Capul imens se ridică încet ca să-şi arate perla care îi scânteia între bărbie şi barbă. Cu braţele întinse, Dillon îşi puse mâinile în jurul sferei, de unde ţâşni o flacără de un albastru-pal. Unindu-se cu băiatul, dragonul fu învăluit de un val argintiu de Hua, care îi dădu o consistenţă strălucitoare. Cu respiraţia tăiată, spectatorii întoarseră privirea de la oglindă ca să se uite la cele două siluete splendide de pe nisipul arenei. Energia luminoasă făcea neclară culoarea dragonului, dar tunica roşie a lui Dillon sărea în ochi ca o pată de sânge. Închizând ochii, fiara lansă o chemare sfâşietoare, care conţinea o unică întrebare.

Dillon îşi întoarse faţa rotundă, ale cărei trăsături copilăreşti se maturizaseră brusc.

— Da, te aud, urlă el, ca şi cum ar fi răspuns chemării dragonului. Sunt Dillon. Te aud.

Fiara lansă un nou ţipăt strident, care se transformă într-un cântec de triumf, acoperind aclamaţiile publicului.

Nobilul Ido trecu în fugă pe lângă mine şi mă împinse cu brutalitate.

— Înapoi, porunci el celorlalţi candidaţi, îngrămădiţi sub oglindă. Staţi în drum.

Străbătu nisipul şi se opri în faţa dragonului şi a băiatului, văzându-i cum se contopeau. Eu mi-am ridicat săbiile şi am bătut în retragere; cu fiecare pas se sfâşia ceva în mine. Nobilul Ido se aplecă adânc în faţa dragonului. Apoi, fixându-şi picioarele în nisip, încercă să-i smulgă lui Dillon perla. Un val de

putere argintie trecu din trupul băiatului în cel al bărbatului. Capul Ochiului Dragonului tresări sub şoc. Urletul fiarei se amestecă dintr-odată cu ţipătul de disperare al lui Dillon. Într-o clipă, dragonul dispăru. Nobilul Ido prinse trupul lipsit de putere al lui Dillon şi îl ridică spre mulţime. Am privit în oglindă. Dragonul Şobolan dispăruse.

Nobilul Ido făcu un semn heraldului imperial.

— Sunteţi martorii alegerii, strigă heraldul. Îl aveţi în faţă pe Dillon, noul ucenic al Ochiului Dragonului Şobolan.

Mulţimea se ridică în picioare, începând să scandeze: „Dillon“.

Băiatul fu cuprins de un tremur şi se întoarse cu faţa spre mulţimea în delir. Bucuria îi dădea puterea să se ţină pe picioare. Nobilul Ido îl luă de braţ şi i-l ridică, făcând triumfător turul arenei.

În acel moment, ura mă cuprinse dintr-odată ca o arsură, transformând totul în cenuşă în drumul ei. Săbiile îmi tresăriră în mână. Ura dispăru la fel de repede cum venise, lăsând în loc un gol imens, dureros. Privindu-i pe Quon şi pe Lannell, am văzut pe chipurile lor aceeaşi disperare.

Eşuaserăm.

Eu eşuasem.

Quon începu să plângă cu sughiţuri, uralele mulţimii acoperindu-i gemetele.

O mână mă prinse de umăr.

— Eon, vino pe aici, şopti o voce aproape de urechea mea. Era Van, expresia chipului său fiindu-i îndulcită de milă.

Candidaţii au fost conduşi de slujbaşi în jurul arenei. M-am uitat la Dillon, care era în spatele meu. De ce fusese ales?

Dragonul Şobolan venise mai întâi la mine. De ce se întorsese? Poate era adevărat că un dragon n-ar fi ales niciodată un infirm.

Maestrul pariase şi pierduse. Am ridicat ochii spre gradene, şi nu mi-a fost greu să-l descopăr: singuratic, nemişcat, stătea jos, în timp ce ceilalţi heuris plecaseră. Am simţit nevoia să fug repede, departe de arenă şi de disperarea maestrului, de loviturile lui de pumn şi de mângâierile lui. Am pipăit moneda ascunsă în tiv. Era tot acolo, atârnând greu în mătase. Dar, chiar şi cu ea, nu puteam ajunge prea departe. Epuizată, n-aş fi fost în stare să merg, şi cu atât mai puţin să fug.

L-am urmat încet pe Van, prin nisip, spre locul unde aşteptau

ceilalţi candidaţi respinşi. Toţi se uitau la agitaţia din jurul lui Dillon: heraldul care se adresa mulţimii, urmat de două coloane de muzicanţi care cântau un marş triumfal. Un alt oficial mă împinse în ultimul rând. Quon se împiedică de mine, cu faţa plină de lacrimi şi palid de atâta efort. Ne deplasam înainte. În faţa mea, cineva se poticni şi fu trimis înapoi în rând. Am auzit o comandă şi l-am simţit pe Van făcând un pas spre mine, aşteptând.

— Lasă-mă să-ţi iau săbiile, l-am auzit spunând în cele din urmă.

Uitasem că le luasem cu mine, şi greutatea lor se adăuga la oboseala mea îngrozitoare. Am făcut un efort să ridic săbiile şi un efort şi mai mare ca să le dau drumul.

— Aproape am ajuns, spuse Van.

— Unde?

Mi-am umezit buzele. Ne duceam să bem apă?

— Trebuie să te înclini în faţa împăratului.

L-am privit străduindu-mă să înţeleg ce spusese. „Să mă înclin. În faţa împăratului.“

— Pe urmă bem?

Aprobă tăcut din cap.

— Nu mai e mult.

Ne-am oprit. Eram, din nou, în locul unde aşteptasem la început, sub oglinda stinsă. Preocupat de festivităţile din centrul arenei, împăratul nu ne dădu nici o atenţie. Un funcţionar distrat îl împinse pe Hannon în faţă, făcându-i semn să se încline. O clipă, am crezut că nu avea să poată să se ridice, dar, până la urmă, reuşi şi fu condus de cealaltă parte a oglinzii. Callan îl urmă şi se înclină încet, dar cum se cuvine. Quon trebui susţinut până la oglindă şi ajutat să se încline. Când îl ridicară, i-am văzut chipul trist. Dacă era posibil să mori de dezamăgire, Quon avea să-şi întâlnească în curând strămoşii.

Venise rândul meu. Van îmi înmână săbiile.

— Ai nevoie să te ajut? întrebă.

Strângând mânerele, am simţit un curent slab din vechea energie — suficient ca să mă ducă până la oglindă. Am dat din cap şi am început să-mi croiesc drum prin nisipul răscolit.

Centrul oglinzii întunecate strălucea de reflexiile verzui ale unei perle negre. Maestrul purtase cândva o astfel de piatră, înainte de a o vinde pentru a face rost de mâncare. Dar nu mai

avea comori de vândut — nimic altceva decât nişte sclavi infirmi. Am rămas nemişcată o clipă şi am privit oglinda, adunându-mi forţele ca să cad în genunchi. Suprafaţa complet neagră era ciudat de liniştitoare. Un fulger luminos mă orbi brusc.

Apărând deasupra oglinzii, o geană de lumină se lăsă în jos, arzând ca un fitil. Lumină oglinda, ale cărei tenebre fură apoi alungate de o strălucire orbitoare. M-am clătinat surprinsă, am scăpat săbiile şi am căzut pe spate pe nisip, unde mi se tăie respiraţia. Deasupra oglinzii, am văzut gărzile împăratului aplecându-se şi ferindu-şi ochii. Făcusem ceva greşit? Am reuşit să trag din nou aer în piept. În spatele meu, zgomotele sărbătorii lăsaseră locul unui haos de sunet de instrumente şi de ţipete stridente.

O energie fierbinte îmi arse pielea. O lucire roşie ţâşni din oglindă, prea mare ca să aibă o formă. Pământul începu să se cutremure în timp ce nisipul se ridica în vârtejuri şi cădea la loc în arenă. Slujbaşii, spectatorii şi candidaţii speriaţi o luară la fugă, împiedicându-se şi căzând panicaţi. În faţa mea, oglinda se umpluse cu o masă unduitoare roşie şi portocalie. M-am ridicat, rezistând cu greu presiunii unei puteri copleşitoare.

Culorile strălucitoare se scurgeau repede pe oglindă, într-un fluviu de foc ce se opri brusc. În final, am distins contururile: un bot graţios, curba unei nări. De două ori mai mari decât cele ale Dragonului Şobolan. Apoi apăru un ochi, la fel de mare şi de rotund ca o roată de căruţă, fixându-mă cu privirea din fundul oglinzii.

Alt dragon.

Un dragon pe care nu-l mai văzusem niciodată.

Imaginea începu să se mişte cu unduiri rapide roşii şi galbene, care se terminau cu cele două coarne curbate deasupra unei coame groase, cu sclipiri de bronz şi aur. Dragonul umplea oglinda, blocând imaginea arenei. În aer se răspândi o căldură sufocantă. În spatele meu, am simţit cum alunecă un corp foarte greu. Urme adânci săpau în nisip, în stânga şi în dreapta. Întinzând mâinile, am atins solzii striaţi, moi la pipăit. Mi-am retras imediat mâna. O aromă suavă de scorţişoară mă ameţi chiar înainte de a-i simţi răsuflarea caldă pe obraz. Ridicând ochii spre oglindă, m-am văzut între labele fiarei. Minuscula mea siluetă roşie aproape dispărea în strălucirea arzătoare a

pieptului gigantic. Deasupra capului, botul imens se lăsă uşor în jos. M-am întors.

Dragonul aplecat deasupra mea era cât se poate de real. Îl vedeam. Tresărirea muşchilor puternici. Motivul delicat al solzilor zimţaţi. Strălucirea aurie a perlei de sub bărbie. Lăsând capul în jos, îşi apropie ochii, şi privirea străveche mă trase în lumină şi umbră, în soare şi lună, în Lin şi Gan. El era naşterea şi moartea. Era Hua.

Era Dragonul Oglindă. Dragonul Pierdut.

Ridică enormul cap ca să-mi ofere perla. Îmi oferea puterea lui.

Am întins mâinile, ezitând în faţa pulsaţiilor adânci de energie emanate de bijuterie. O asemenea cantitate de Hua brută... Ce efect putea avea asupra mea?

O respiraţie parfumată îmi mângâie faţa, apoi perla mi se lipi de mâini. Era îmbibată cu căldura dragonului, şi suprafaţa îi strălucea auriu, focul acesteia furnicându-mi pielea cu dulci arsuri. Am auzit murmurele uluite ale spectatorilor.

Şi ei îl vedeau. Îl vedeau pe Dragonul Oglindă alegându-mă pe mine — Eon, ologul.

Apoi, murmurul profund se transformă în strigăte. Mi-am dezlipit cu greu privirea de la Dragonul Oglindă. Oamenii îl arătau cu degetul, ghemuindu-se în scaune ori fugind. Toţi ceilalţi dragoni se materializaseră dintr-odată, deasupra oglinzilor lor. Unsprezece corpuri masive, cu solzi tari, ale căror culori minunate făceau ca somptuoasele mătăsuri ale nobililor îngroziţi să pară şterse. Dragonul Bivol întinse spre mine o gheară violetă, de ametist, contrastând cu tonurile pale ale corpului său, amintind de umbrele purpurii ale asfinţitului. Dragonul Tigru îşi înclină capul verde ca smaraldul, ridicând coama groasă de culoarea muşchiului şi cu reflexe arămii. M-am întors ca să-i văd pe ceilalţi, abia observând nuanţele de roz ale Dragonului Iepure, portocaliul puternicului Dragon Cal, luciul argintiu al Dragonului Capră.

Toţi mă cercetau cu ochii spiritelor lor.

Arena era cuprinsă de haos. Oficialii şi muzicanţii năvăleau spre rampă, în timp ce spectatorii săreau peste scaune ca să ajungă în gradenele de sus. În mijlocul acestei dezlănţuiri nebuneşti, privirea îmi fu atrasă de singura siluetă nemişcată: nobilul Ido. Cu faţa împietrită de mirare, strângea şi desfăcea

ritmic pumnii. Lăsând capul pe spate, se întoarse pentru a privi cercul dragonilor. Toţi se înclinară în faţa Dragonului Oglindă. În faţa mea, cele unsprezece creaturi puternice, chiar şi Dragonul Şobolan ascendent, îşi plecară capul în semn de omagiu şi de supunere. Perlele uriaşe de sub gâtul lor se reflectau în oglinzi ca un colier zeiesc.

Îngustându-şi privirea, nobilul Ido se întoarse cu faţa spre Dragonul Şobolan şi înaintă cu greu, ca apăsat de o greutate enormă. Ridicând încet mâinile, smulse din adâncul pământului un val de putere, pe care l-am văzut curgând în el, la fel de limpede cum am văzut arzând cele şapte centre energetice din el. Îl chema pe Dragonul Şobolan. I-am simţit chemarea ca pe o vibraţie profundă în corpul meu, implorând atenţia fiarei. Încet, fără să vrea, dragonul albastru se ridică. Nobilul Ido îşi lăsă braţele să cadă şi se întoarse spre mine ca să mă studieze. O clipă, faţa puternică se schimonosi de frică. Dar apoi începu să zâmbească, arătându-şi dinţii, şi am priceput că nu mai era vorba despre teamă. Ci despre foame.

Deasupra mea, Dragonul Oglindă şuieră, şi am simţit ceva mişcându-se în fiinţa mea, ca o şoaptă ce se adresa simţurilor mele ascuţite. O descoperire importantă. Mi-am lipit urechea de perlă şi mi-am ţinut respiraţia, străduindu-mă să ascult. Pentru o clipă, sunetul s-a apropiat, învingând rezistenţa întunericului. Am prins o inflexiune slabă, fără formă, fără înţeles, care apoi dispăru ca un suspin. Mi-am răsfirat degetele pe suprafaţa dură, catifelată — am implorat în gând să mi se permită să încerc din nou. Dar vocea tăcuse.

Când dragonul îşi înălţă capul, perla se mişcă sub mâinile mele. Mă chemă cu un ţipăt pătrunzător, care-mi străbătu corpul, căutându-mi inima. Nu exista loc în care să mă ascund de avalanşa argintie de energie. Îmi dezgolise sufletul, smulsese masca lui Eon şi mă găsise.

O găsise pe Eona.

Adevăratul meu nume ţâşni din mine, ieşind la suprafaţă din străfundurile fiinţei mele. Trebuia să-mi spun numele tuturor, celebrând adevărul uniunii noastre. Asta era dorinţa dragonului.

Nu!

M-ar omorî. L-ar omorî pe maestru. Mi-am încleştat dinţii. Numele mi se învârtea în minte, bubuind, rostit cu o durere ameţitoare. „Eona. Eona. Eona.“

Nu! Asta ar însemna moartea mea. Mi-am întors privirea de la perlă, dar mâinile refuzară să se mişte. Paralizată de puterea care iradia din ea, am strigat încercând să ascund numele din minte, şi vocea mea făcu de două ori mai puternic ţipătul pătrunzător al Dragonului Oglindă. Numele continua să vină spre mine, încărcat cu toată puterea dorinţei dragonului. Era prea mult, risca să-mi scape de pe buze în orice clipă.

— Eu sunt Eon! am strigat. Eon!

M-am împins cu putere în perlă. Mâinile şi braţele îmi erau inundate de puterea strălucitoare. Apoi mi-am tras cu putere trupul în spate. După un scurt moment în care nu am mai simţit decât o durere sfâşietoare, mâinile mi se desprinseră brusc, şi am căzut din nou. Încă o dată am fost înconjurată de tenebrele unui abis de tristeţe şi singurătate.

Capitolul şase

Încet, îmi reveneam în simţiri, o lumină slabă risipind treptat ceaţa cenuşie a somnului.

Am deschis ochii. O cameră. Dar dimensiunile ei îmi erau străine; tavanul era prea înalt, pereţii prea departe. O voce fredona încetişor, şi aerul era parfumat. Îmi luă o clipă să identific mirosul dulce: tămâie specială pentru bolnavi. M-am rostogolit pe spate şi am simţit pe piele mângâierea mătăsii.

— Nobile Eon?

Am ridicat capul şi am văzut silueta unei femei care stătea pe scaun. Faţa albă, pe care i-o vedeam ca prin ceaţă, era înconjurată de o coroniţă de păr împletit, prins cu podoabe de aur. O doamnă de la curte. În spatele ei, stătea un Bărbat al Umbrei solid, cu pielea bronzată, cu capul complet ras, cu mâinile odihnind pe mânerele unor teci de săbii. Apoi, privirea îmi fu atrasă de sclipirea de lumină din colţul camerei. Un călugăr în robă neagră legăna un lampion pentru rugăciuni — el era cel pe care îl auzisem fredonând. Lângă el, o servitoare pe jumătate ascunsă în întuneric.

— Nobile Eon? Poţi să vorbeşti?

Vocea doamnei era joasă şi puternică.

M-am ridicat sprijinindu-mă într-un cot. Ecoul puterii dragonului roşu îmi bubuia încă în minte, şi tot corpul îmi părea dureros. Eram întinsă într-un pat — un pat adevărat, nu doar o saltea. Era de trei ori mai lat decât patul meu, cu tăblii din lemn lăcuit, negru. Eram acoperită cu o cuvertură grea, de mătase galbenă. Imediat ce m-am mişcat, aceasta alunecă uşor. Lăsând ochii în jos, am descoperit că, în locul tunicii roşii, purtam o robă simplă de noapte fără mâneci, prea largă pentru mine. M-am grăbit să ridic cuvertura. Femeia din faţa mea mă dezbrăcase? Mă văzuse?

— Aveţi nevoie de servitoarea dumneavoastră?

Doamna pocni din degete. Figura din umbră păşi în faţă.

Rilla.

Servitoarea mea?

— Ar trebui să beţi puţină apă, zise doamna.

Îi arătă Rillei cu un gest un bufet lung de sub fereastra cu obloanele închise. În lumina roşiatică a unui mic vas cu jăratic se vedea o carafă.

Nu era casa stăpânului meu. Unde mă aflam?

Rilla se înclină şi îmi întinse un mic bol din aur, pe care era gravat un bujor. De ce îmi întindea un vas pentru nobili? Voia să fiu pedepsită? Am încercat să-i dau mâinile la o parte, apoi i-am văzut urmele de arsuri. S-a înclinat şi mi-a dat micul bol de băut.

— Ce s-a în...?

Dădu uşor din cap şi îmi întinse din nou bolul.

— Mulţumesc.

Aveam vocea răguşită. Câtă vreme fusesem inconştientă? Am luat o gură de apă rece, apoi am golit bolul cu lăcomie.

— E destul pentru moment, mă opri cu delicateţe doamna de la curte. Medicii spun că trebuie să beţi apa încet, altfel va fi respinsă de organism.

Rilla se înclină din nou şi duse bolul gol pe bufet. Doamna de la curte îi făcu semn călugărului, care îşi întrerupse incantaţia, apoi se ridică graţioasă de pe scaun. Puse un genunchi în pământ şi se înclină, împreunându-şi mâinile lungi.

— Nobile Eon, spuse ea, acum, că v-aţi revenit, probabil că vă întrebaţi unde vă aflaţi. Este Apartamentul Bujorilor din Palatul Imperial, rezervat oaspeţilor. Eu sunt doamna Dela.

Mi s-a făcut onoarea să fiu cea care să vă primească la palat şi care să vă iniţieze în eticheta de la curte.

Nobilul Eon? Palatul?

— Ce... Mi-am dres vocea. Ce caut aici?

Se îndreptă, şi i-am zărit faţa la lumina unei lămpi. Avea pielea aspră, acoperită de un strat gros de fard alb, maxilarul pătrat, pometii proeminenţi. Deasupra ochilor înfundaţi în orbite se arcuiau nişte sprâncene subţiri, subliniate cu cărbune negru. Nasul acvilin amintea de strămoşii ei din triburile orientale. Avea gura generoasă şi buze ascendente, semn că era înzestrată cu simţul umorului. Faţa cu trăsături puternice mă frapă mai puţin prin frumuseţe, şi mai mult prin măreţia de pasăre de pradă.

Dar atenţia îmi fu atrasă de perla neagră, mare, care atârna de un ac de aur, fixat pe un fir orizontal în jurul gâtului. Îi înconjura traheea, acoperind o umflătură vizibilă, care se ridica când înghiţea.

— Vă amintiţi ceremonia, domnul meu? întrebă ea, iar perla tremură la fiecare cuvânt.

Amintirea căldurii şi a suferinţei mă invadă brusc. Mi-am revăzut mâinile crispate pe perlă şi mi-am reamintit dragonul

aplecat asupra mea.

— Ştiu că dragonul a venit spre mine traversând nisipul.

Ea încuviinţă din cap.

— Dragonul Pierdut. Sunteţi noul Ochi al Dragonului Oglindă — primul după cinci sute de ani. Maiestatea Sa Imperială a proclamat întoarcerea dragonului ca semn de bun augur.

— Ochiul Dragonului Oglindă? am repetat. Dar nu sunt decât un simplu candidat.

— Da, s-a manifestat o oarecare rezistenţă din partea conciliului Ochiului Dragonului, din cauza tinereţii şi a lipsei dumneavoastră de experienţă, dar, după multe dezbateri, v-au recunoscut rangul.

Făcu o pauză, şi gura îi schiţă un zâmbet.

— Acum sunteţi noul coascendent al Ochiului Dragonului, împreună cu nobilul Ido.

M-am uitat neîncrezătoare la ea.

— Coascendentul Ochiului Dragonului? Dar nu sunt decât un simplu candidat, nu pot fi un Ochi al Dragonului.

M-am lăsat brusc pe pernă, şi capul mi se lovi de tăblia lăcuită.

— Domnul meu, aţi fost ales de Dragonul Oglindă. Nu există un Ochi al Dragonului în exerciţiu care să vă ia ca ucenic, aşa că sunteţi Ochiul Dragonului. Zâmbi din nou. Ca să ajungă la această decizie, conciliul s-a bazat pe precedentul caz, cel al nobilului Ido.

Am căutat de jur împrejur cu privirea.

— Maestrul meu unde este?

— Heuris Brannon discută cu Maiestatea Sa Imperială şi cu conciliul Ochiului Dragonului, spuse doamna Dela încet. Domnul meu, ştiu că sunt multe lucruri noi pentru dumneavoastră, dar acum trebuie să înţelegi că heuris Brannon nu mai este maestrul dumneavoastră. Sunteţi nobilul Eon, coascendentul Ochiului Dragonului. Cel mai înalt rang în ţară, cu excepţia familiei imperiale. Aţi înţeles?

— Nu, am spus, simţind că rămâneam fără aer. Nu, îl vreau pe maestrul meu.

Aveam senzaţia că mă sufocam şi ochii îngroziţi mi se împăienjeniră. Doamna Dela veni imediat lângă mine şi mă apucă de mână.

— Nobile Eon, respiră adânc. Respiră.

Îşi puse mâna moale pe obrazul meu, în timp ce eu mă străduiam să trag puţin aer în pieptul parcă apăsat de o greutate insuportabilă.

— Hei, voi! strigă ea. Ajutaţi-mă!

Am auzit o voce protestând. Paşi apropiindu-se în grabă. Apoi Rilla îmi puse pe nas şi pe gură lampionul călugărului, impregnat încă de mirosul de ceară al lumânării. Când am deschis gura, ca un peşte pe uscat, am simţit aerul invadându-mi plămânii.

— O să vină imediat, îmi şopti Rilla la ureche. Totul va fi bine.

Am respirat adânc, tremurând, şi Rilla ridică lampionul. Doamna Dela mă bătu pe mână.

— E bine, inspiraţi adânc. Ridică umerii inspirând profund, arătându-mi cum să fac. Şi expiraţi. Când mă văzu expirând, dădu aprobator din cap. Faceţi foarte bine, domnul meu. Privind în jur, pocni din degete spre Bărbatul Umbrei. Hei, Ryko, spuse pe un ton poruncitor, nu sta acolo ca un bolovan. Du-te şi adu medicul.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse Bărbatul Umbrei cu voce neaşteptat de blândă şi de senină, nu pot să vă las nepăzită.

Ea îl fulgeră din priviri.

— E puţin probabil să fiu atacată aici.

— Da, pentru că vă apăr eu, răspunse el liniştit.

— Sunt bine, am zis cu glas răguşit.

— Sunteţi sigur? îmi studie faţa. Ştiu cum e să duci o existenţă modestă. O astfel de întâmplare te poate... deruta. Mă bătu uşor pe mână, apoi şi-o lăsă să se odihnească pe cuvertura de mătase. Totuşi, mă tem că nu aveţi prea mult timp să vă obişnuiţi cu noua poziţie. Acum, că v-aţi revenit, Maiestatea Sa Imperială va conta pe prezenţa dumneavoastră la banchetul din seara asta. Va fi dat în onoarea dumneavoastră. Trebuie să faceţi o baie şi să vă îmbrăcaţi. Pe urmă o să vă învăţ regulile etichetei.

Un banchet cu împăratul? Am simţit din nou că rămâneam fără suflu.

Doamna Dela se uită la Rilla.

— Pari pricepută, spuse ea. O s-o trimit pe servitoarea mea să te ajute să-ţi pregătească stăpânul. Să se îmbăieze şi să se îmbrace pentru curte. Maiestatea Sa îi dă nobilului Eon permisiunea să ia tot ce doreşte din bunurile imperiale.

Am tras din nou cuvertura. Să-mi facă baie şi să mă îmbrace? Trebuia să găsesc o cale să refuz oferta doamnei. Rilla se întoarse spre mine, tresărind de durere când îşi împreună mâinile şi se înclină. Îmbăiat şi îmbrăcat?

— Domnul meu, pot să vă amintesc cerinţele dumneavoastră? întrebă ea solemn.

Cerinţele mele? îi priveam stupefiată atitudinea respectuoasă, înainte de a-mi da seama că aştepta permisiunea mea.

— Da, desigur, am răspuns grăbită.

— Generozitatea dumneavoastră este foarte apreciată, nobilă doamnă, zise Rilla. Totuşi, numai eu sunt în măsură să-l îmbăiez şi să-l îmbrac pe nobilul Eon. Se aplecă şi spuse răspicat. Stăpânul meu este un Bărbat al Umbrei. Am fost purificată şi numită în slujba lui.

Trupul subţire al doamnei Dela încremeni de mirare.

— Iertaţi-mă, domnul meu, spuse ea înclinându-se adânc. Nu am fost informată. Se îmbujorase. Îmi cer iertare cu umilinţă că nu am ţinut cont de cerinţele dumneavoastră. Servitoarea o să vă arate dulapurile şi baia. Voi avea grijă ca personalul palatului să nu intre în apartamentele dumneavoastră decât la ordin. Când sunteţi gata, trimiteţi un mesager şi voi veni la dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Bărbatul Umbrei mă privea cu o expresie ciudat de afectuoasă. Probabil că mă considera un frate. Mi-am ferit privirea de fratele pe care nu-l meritam.

Ce trebuia să fac acum?

Doamna Dela era încă în genunchi, lângă pat. Îşi ridică uşor capul.

— Domnul meu, pot să vă predau prima lecţie? mă întrebă cu amabilitate. Persoanelor de rang inferior trebuie să le daţi permisiunea să se retragă.

— Oh! am exclamat roşind ruşinată. Da, desigur. Puteţi pleca.

Ea se înclină şi se ridică graţios. Bărbatul Umbrei schiţă o scurtă plecăciune, apoi se aşeză în spatele ei. Eu şi Rilla am urmărit-o din priviri îndepărtându-se; părea foarte mică alături de uriaşul gardian. Mersul unduitor îi era ritmat de clinchetul podoabelor de păr.

— Poţi pleca şi tu, i-am spus călugărului, străduindu-mă să afişez autoritatea unui nobil. Mulţumesc.

E mai bine să nu jigneşti un intermediar între tine şi zei.

Se înclină şi dispăru pe coridor, aruncându-i o privire glacială Rillei — lumânările de ceară erau scumpe.

— Rilla..., am spus.

Îşi ridică mâna cerând tăcere, în timp ce scruta coridorul. Am auzit nişte paşi depărtându-se. O discuţie în şoaptă. Apoi închise, în sfârşit, uşa şi se lipi de ea, ca pentru a o împiedica să se deschidă pe neaşteptate.

O clipă, ne-am uitat una la alta.

— Nobile Eon, spuse, ridicând din sprâncene. Drumul pe care te-a aruncat stăpânul este foarte periculos, fetiţo. Oftă. Şi pe noi împreună cu tine.

— Ai ştiut întotdeauna adevărul? am întrebat, înfruntându-i privirea calmă.

— Poate. Dar e mai simplu şi mai sigur să nu ştii anumite lucruri. Se îndreptă spre pat şi zâmbi ironic. Cum vă simţiţi, stăpâne?

— Mă doare capul.

Mi-am frecat tâmplele şi am simţit cucuiul pe care mi-l provocase lovitura lui Ranne.

— Toată pielea îmi pare plină de vânătăi. Cine m-a dezbrăcat? îmi arătă mâinile arse. Nimeni altcineva n-a vrut să vă atingă. Nici măcar medicii. Ochii Dragonului spuneau că puterea Dragonului Oglindă ieşea din tine sub formă de scântei pentru că nu ai fost eliberat cum trebuia de perlă.

M-am uitat în jos, privindu-mi braţele şi palmele.

— Nu cred că mai scot scântei. Crezi că ar putea începe din nou?

Rilla scutură din cap.

— Nu sunt expertă în chestiile astea.

Eu nici atât. O piele care scoate scântei era semn bun sau rău? N-aş fi putut spune nici măcar dacă dragonul mai era cu mine. Am încercat să-mi trezesc ochiul interior, dar era slăbit de o nouă teamă. Şi dacă dragonul mă părăsise? Am respirat adânc şi m-am concentrat din nou. Încet, ochiul minţii îmi găsi canalele energetice. Ceva se schimbase. Hua era altfel — mai puternică, mai iute. Şi o altă prezenţă părea ascunsă în umbră. Dar era aproape imperceptibilă. Am deschis ochii şi m-am prăbuşit pe pernă, sfârşită.

— Cred că scânteile au dispărut. Îmi pare rău că te-am rănit,

Rilla.

Ridică din umeri.

— Stăpânul s-a folosit de pretextul ăsta ca să-i împiedice pe medici să te consulte. Îmi atinse umărul. E un noroc că ai şoldurile înguste şi sânii mici. De fapt, câţi ani ai?

— Şaisprezece.

Mi-am încrucişat braţele pe piept, ca să nu mai fiu tentată să o apuc de mâinile chinuite.

— Rilla, ce-o să mă fac?

Am simţit cum mă cuprinde panica.

— O să-ţi laşi servitoarea să te îmbăieze şi să te îmbrace. Pe urmă, vei juca rolul nobilului Eon, noul Ochi al Dragonului Oglindă.

— Cum aş putea face pe nobilul? A fost destul de greu să fiu un simplu candidat. N-o să reuşesc niciodată.

— Bineînţeles că vei reuşi, spuse Rilla, apucându-mă de umeri. Pentru că, dacă nu reuşeşti, o să murim cu toţii. Tu, eu, stăpânul. Dacă se va afla cine eşti tu cu adevărat, se va termina cu noi.

„Cine eşti cu adevărat41 — cuvintele ei îmi aduseră aminte de ceva. M-am tras la o parte.

— Rilla, când m-ai dezbrăcat, ai găsit o punguţă?

— Linişteşte-te! E la mine. Se bătu peste buzunarul rochiei, împreună cu darul de la Chart.

— Câtă vreme am fost inconştientă?

— Două zile, spuse cu compătimire. Stai liniştită. Stăpânul mi-a spus că ăsta e efectul ceaiului. Ai luat câte doze a fost nevoie — ţi-am turnat o cantitate zdravănă pe gât, cu toate că nu te-ai ridicat niciodată.

Am oftat uşurată.

— Mulţumesc.

— O să-ţi prepar acum doza de astăzi.

Rilla se îndreptă spre bufet şi scormoni în cărbunii din vas. Lângă ea, într-un colţ, se aflau săbiile de ceremonie puse pe un suport. Amintindu-mi furia ciudată care ţâşnise din ele, mi-am îndoit nervos degetele. M-am întors cu spatele şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Unde e Chart? am întrebat.

— În casa stăpânului.

— Dar cine are grijă de el?

Covorul era atât de gros, încât picioarele mi se afundară în el. M-am jucat cu degetele printre firele mătăsoase. Era de două ori mai gros decât covoarele stăpânului.

— Irsa, răspunse Rilla pe un ton sec.

M-am uitat în jur.

— Irsa? Dar Chart nu poate veni aici?

— Împăratul nu va permite aşa ceva. N-ar vrea să aducă ghinionul în palat odată cu un olog.

Mi-am întrerupt joaca cu degetele prin covor.

— Dar eu sunt aici!

Rilla puse bolul cu apă pe vasul cu cărbuni.

— Da, dar rangul şi bogăţia fac ca unele lucruri să nu mai conteze.

Rangul şi bogăţia. Am privit culorile strălucitoare ale covorului. Acum aveam rang şi bogăţie. O putere dezlănţuită, fără nici o legătură cu Dragonul Oglindă, se ridica în mine. Eram nobilul Eon. Un Ochi al Dragonului, nu un ucenic. Beam din cupe de aur şi dormeam în cearşafuri de mătase. Oamenii mă slujeau. Se prosternau în faţa mea. Nimeni nu avea să mai îndrăznească să-şi bată joc de faptul că eram şchioapă sau să facă semnul de alungare a ghinionului când mă vedea.

— Aş putea porunci să fie adus aici, am zis.

Rilla se întoarse şi zâmbi.

— Un gând generos, nobile Eon.

Am simţit din nou că îmi ardeau obrajii. Generozitatea nu avea nici o legătură cu ideea mea.

— Mă tem totuşi că nici chiar noul Ochi al Dragonului Oglindă nu va fi în stare să înlăture temerile împăratului. Se uită la apa care se încălzea. O să fie bine. Stăpânul nu va lăsa pe nimeni să-i facă rău lui Chart.

Sigur, dar cele care îmi lăsau un gust amar erau micile răutăţi zilnice.

Cineva bătu la uşă. M-am întors imediat spre ea.

— Nobile Eon, se auzi o voce de după uşă. Medicii împăratului cer permisiunea să intre.

— Treci înapoi în pat, şopti Rilla. Nu-i lăsa să te consulte. Luă bolul de pe foc şi se grăbi spre uşă. Un moment, vă rog.

M-am urcat în pat şi am tras cearşafurile pe mine. După ce îmi făcu un semn din cap, Rilla deschise uşa grea şi se înclină în faţa unui omuleţ care înaintă cu un aer important. Hainele

strălucitoare îl făceau greu de observat. Cinci tunici scurte din cea mai fină mătase se suprapuneau într-un degrade de la violet la liliachiu, alcătuind o bordură splendidă atât pentru guler, cât şi pentru tivul ţinutei. Sub cele cinci tunici suprapuse, purta pantaloni largi, într-o nuanţă de brun-roşcat, împodobiţi cu broderii aurite. O bonetă de medic, de un roşu-închis, strânsă pe cap şi împodobită cu pene roz, extravagante, desăvârşea măreţia ţinutei. În mijlocul unui asemenea dezmăţ de culori, faţa părea palidă, marcată de riduri adânci, şi de o bărbuţă rară. Era urmat de doi eunuci solizi, îmbrăcaţi în tunici lungi din bumbac albastru, unul dintre ei ducând o cupă pe o tavă, iar celălalt — cutie.

— Nobile Eon, sunt medicul împăratului, spuse bărbatul scund, cu o plecăciune grăbită. Maiestatea Sa Imperială v-a trimis un tonic preţios, să vă ajute să vă refaceţi.

Îi făcu semn eunucului cu tava să înainteze.

— Elixirul a fost oferit în dar Milostivei Noastre Alteţe de acei diavoli străini pe care îi tolerează în oraşul nostru.

Eunucul se lăsă într-un genunchi, oferindu-mi cupa. Avea faţa buhăită, cu cearcăne negre sub ochi, şi răspândea un miros acru în jur.

Am luat cupa şi m-am uitat în ea. Lichidul semăna cu un nămol lucios.

— Se numeşte „cocolată“, spuse medicul. Maiestatea Sa bea în fiecare dimineaţă.

— Trebuie s-o beau? Ca pe ceai?

— Da, domnul meu. Vă va face foarte bine după somnul prelungit. Deocamdată, trebuie să fiţi precaut. Va trebui să nu vă forţăm organismul. O să pun să vi se pregătească la bucătărie feluri de mâncare care să vă grăbească vindecarea.

Se aplecă în faţă ca să mă privească mai de aproape, cu buzele strânse gânditor.

— Puţin bambus şi peşte, la început aşa cred. Acum, beţi.

Am ridicat cupa. O aromă care amintea de ciudata cafea a lui Ari îmi gâdilă nasul, chiar înainte să beau „cocolata“ care să-mi umple gura cu textura ei onctuoasă şi dulce, înghiţind-o, am simţit o amăreală ciudată pe limbă. Fălcile mi se încleştară brusc, şi am strâns din dinţi, aşteptând să treacă durerea. Băutura era mai dulce ca mierea şi misterios de liniştitoare. Am luat o înghiţitură mai zdravănă. De data asta, amărăciunea

aproape nu se mai simţi în crema care îmi învălui gura şi gâtul. Odată cupa golită, am avut impresia că mâncasem un platou de dulciuri. Am râgâit. Chiar şi gustul care îmi venea acum pe gât era delicios.

Medicul luă cupa goală şi dădu din cap aprobator.

— Am fost informat că nu mai e periculos să vi se atingă pielea. Aşa că o să vă examinez.

Trase de capătul cuverturii.

— Nu! am zis şi am apucat cu putere ţesătura de mătase. Nu vreau să fiu examinat.

Am încercat să mă feresc de mâinile osoase, dar mă prinsese de încheietură.

— Dar trebuie, zise el. Trebuie să fac raportul Maiestăţii Sale.

— Nobilul Eon este bine, l-am auzit pe maestru în pragul uşii. Asta trebuie să-i raportezi, doctore.

— Maestre! Aş fi vrut să alerg spre el, dar medicul încă îmi strângea încheietura. M-am eliberat din strânsoare. Sunteţi aici.

Vocea îmi tremura de uşurare.

— Sigur că sunt aici, nobile Eon, spuse maestrul, subliniindu-mi titlul cu un zâmbet uşor.

Faţa îi strălucea de emoţie. Venind spre pat, îl împinse fără menajamente pe omuleţ, care se retrase reticent cu un pas în spate.

— Dumneavoastră cine sunteţi? întrebă medicul.

Maestrul îl măsură un moment din priviri, apoi se întoarse spre mine:

— Am venit cât de repede am putut, domnule, spuse el. Cum vă simţiţi?

— Mă simt...

Mă simţeam tulburată.

Maestrul se înclină în faţa mea. Am tras cuvertura şi mai sus.

— Mă simt bine, heuris Brannon, am spus în cele din urmă, bâlbâindu-mă în momentul în care am încercat să-i rostesc numele.

— Ai auzit, doctore, spuse maestrul. Nobilul Eon se simte bine. Îţi dă permisiunea să te retragi. Nu-i aşa, nobile Eon?

— Da, am răspuns grăbită. Puteţi pleca. Mulţumesc.

Doctorul îi aruncă o privire furioasă maestrului.

— Voi face raportul pentru împărat.

Ieşi din cameră cu un aer demn, urmat de eunuci.

Rilla se duse să închidă uşa, dar stăpânul o opri cu un gest.

— Asigură-te că toţi musafirii noştri au părăsit camera, Rilla. Apoi, du-te să aranjezi baia şi hainele nobilului Eon. Sunt multe de făcut, înainte să mergem la banchet.

Ea făcu o plecăciune şi trase uşa după ea.

Eram singuri.

— De fapt, cum te simţi? întrebă maestrul cu blândeţe, aşezându-se pe marginea patului. Nu ţi-a fost uşor.

Se aplecă şi-mi examină cucuiul de la tâmplă. Degetele reci îmi apăsau pielea cu delicateţe. Respiraţia îi mirosea a vin de orez.

— Sunt bine, maestre. Chiar bine.

— Bine, mă bucur să aud asta. Se trase deoparte, cu ochii strălucind triumfători. Întoarcerea Dragonului Oglindă! Pe toţi zeii, ştiam că eşti deosebită, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată o asemenea glorie. Părea mai tânăr, ca şi cum bucuria copleşitoare alungase anii în plus. Desigur, Ido este furios, continuă. Nu numai că Dragonul l-a ales pe Dillon în locul lui Baret, dar, în plus, trebuie să-şi împartă ascendenţa cu candidatul meu. Am crezut că o să crape de furie.

— A fost aici o doamnă de la curte — doamna Dela — şi mi-a spus că sunt coascendent, dar cum pot să existe doi dragoni ascendenţi? am întrebat. Nu înţeleg.

Stăpânul clătină din cap.

— Sunt atât de multe întrebări. În conciliu este o harababură de nedescris. Nu ştiu de ce s-a întors Dragonul Oglindă dintr-odată, mai ales într-un an care nu este al lui. Augurii împăratului au căutat răspunsuri, dar nimeni nu poate nega faptul că toate celelalte creaturi s-au înclinat dragonului tău în timpul ceremoniei. Un comportament atât de neobişnuit trebuie să însemne că şi el este ascendent, şi asta face din tine conducător al conciliului. Lui Ido nu-i convine, dar nu-i poate atrage de partea lui pe împărat sau pe majoritatea membrilor conciliului.

— Maestre, ştii de ce s-a întors Dragonul Oglindă? am întrebat. De ce m-a ales pe mine?

— Nimeni nu ştie, Eon, îmi zise. Cred că trebuie să fie vorba despre capacitatea ta de a-i vedea pe dragoni. Puterea brută l-a adus înapoi. Să fii capabil să vezi toţi dragonii este un lucru la fel de rar ca oul de dragon. Dar, deocamdată, conciliul aşa îşi explică ascensiunea ta.

Ezitând, i-am atins braţul, simţind nevoia să fiu încurajată.

— Oare va fi bine, maestre?

Se uită la mâna mea şi, în cele din urmă, o acoperi cu a lui.

— Va fi mai mult decât bine. Ai reuşit. Vom fi mai puternici decât am sperat. Şi, dacă totul merge cum am plănuit, o să mă întorc în conciliu şi, în sfârşit, o să pot pune stavilă ambiţiilor lui Ido. Zâmbi. Gata cu greutăţile, Eon!

I-am zâmbit şi eu, simţind că entuziasmul îmi învingea, în cele din urmă, teama.

— Putem mânca prăjituri în fiecare zi, am spus, încântată să-l văd zâmbind.

— Prăjituri? Putem mânca aripioare de rechin în fiecare zi, după pofta inimii. Mă prinse de mâini şi se ridică, trăgându-mă după el. Sunt foarte mândru de tine, Eon.

— După ce m-a lovit Ranne, am crezut că te-am dezamăgit, maestre. L-am strâns de mână. Am crezut că am pierdut.

— Da, şi eu am crezut la fel. Dar, aşa cum îmi place să spun, nimeni nu ştie cum şi pe cine alege dragonul. Trebuia să te trimit să saluţi. A fost greu, ştiu, dar trebuia s-o fac.

— Nu mă credeam în stare. Dar am reuşit.

Când mă trase spre el, am simţit că roba îmi aluneca de pe umeri.

— Da, ai reuşit, îmi murmură el în păr. Îmbătată de laude, m-am lipit supusă de trupul lui. Respiraţia lui lângă urechea mea era la fel de dulce ca un sărut. Te-ai descurcat bine.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui, în timp ce mă mângâia pe păr, pe gât, pe ceafă. O scânteie de energie se aprinse brusc când mâna lui îmi atinse sânul, lăsând în urmă un uşor miros de ars.

Apoi am rămas singură, ţinând în braţe doar aer.

Se îndepărtase cu câţiva paşi, cu ochii încă lipiţi de pielea mea goală.

— Dragonul e în continuare în tine, spuse.

Îşi supse degetele ca să-şi calmeze durerea. Eu mi-am încrucişat braţele peste sâni. Arsura contactului se risipise.

— Îmi pare rău, maestre.

Clătină din cap.

— Deocamdată nu-ţi controlezi puterea.

— Nu simt cu adevărat prezenţa dragonului în minte. E normal?

— Ca să-i cunoşti energia ai nevoie de timp.

Am aprobat în tăcere. Se întoarse.

— Mă duc după vin, zise. Putem aduce ofrande zeilor.

— Cred că este vin pe birou, am spus, aranjându-mi roba. O să torn eu.

— Lasă-mă pe mine, spuse traversând camera cu paşi mari. Era nerăbdător să se depărteze de mine. M-am aşezat pe pat. Desigur, uniunea ta cu Dragonul Oglindă nu este decât începutul, spuse el. Avem multe de pus la punct. Am pregătit totul în conciliu. Dar tu trebuie să confirmi aranjamentele.

L-am auzit îndreptându-se spre mine, paşii fiindu-i înăbuşiţi de covorul gros. M-am ridicat în grabă, îndreptându-mă de pat. Îmi întinse o cupă, fără să mă privească în ochi.

— Aranjamentele? Ce vrei să spui, maestre?

— Am insistat asupra faptului că nu ai destulă experienţă pentru a fi coascendent fără sfatul unui om de încredere. Conciliul a decis să va trebui să alegi un tutore imediat ce se poate.

-Dumneavoastră?

Aprobă din cap.

— Da, eu. Ridică paharul. Să mulţumim zeilor!

— Să mulţumim zeilor! am repetat după el.

Ne-am golit cupele. Am simţit că stomacului meu nu-i pria deloc combinaţia „cocolată“ şi vin de orez.

— Ce se va întâmpla acum, maestre?

— O să mergem până la capăt. Tu vei studia şi vei învăţa să-ţi stăpâneşti puterea. Eu o să consolidez poziţia noastră în conciliu. Vom fi foarte bogaţi şi foarte puternici până la sfârşitul perioadei în care vei fi Ochi al Dragonului Oglindă.

— Da, maestre.

— Trebuie să încetezi să-mi mai spui maestre. Eşti nobilul Eon, iar, când o să mă alegi tutore, eu voi fi nobilul Brannon. Aşa trebuie să fie. Se uită la vin, strângând din maxilare. Trebuie.

Capitolul şapte

Baia din Apartamentul Bujorului era mai mare decât biblioteca stăpânului meu. Ca să mă frec bine, m-am aşezat pe un taburet sculptat. Pe pielea goală, scaunul din lemn mi se părea aspru. Pereţii erau acoperiţi cu mozaicuri care îi reprezentau pe cei trei zei ai fluviilor oraşului. Peretele din spate era acoperit cu o oglindă până în tavan. Aburii se ridicau din imensul bazin de doisprezece coţi, săpat în pământ şi acoperit cu mozaic. Apa era mereu schimbată şi încălzită de canalizarea subterană. Camera mirosea a cald şi a ghimbir. Am netezit pânza îngustă care îmi acoperea şoldurile, regretând că nu-mi puteam acoperi la fel şi sânii.

— Închide ochii, spuse Rilla.

Îmi turnă în cap o găleată de apă caldă, care şiroi pe părul desfăcut. Am început să tuşesc şi am deschis ochii la timp să văd cum îmi freca braţul întins cu un prosop aspru de bumbac.

— Ţi-ai băut ceaiul? întrebă.

Am dat aprobator din cap, scârbită încă de gustul lui. Infuzia nu făcea casă bună cu „cocolata“, vinul şi peştele fript pe care mi le trimisese doctorul ca să închei perioada de post.

Rilla se apucă să frece cu putere celălalt braţ, nu fără să geamă când şervetul îi atingea mâinile pline de băşici.

— Te răneşti la mâini, am spus, eliberându-mă din strânsoare. Nu trebuie să fiu spălată. Am făcut baie pentru ceremonie.

Rilla mormăi, ridicându-mi din nou braţul.

— Acum eşti nobil. Nobilii se îmbăiază în fiecare săptămână.

Am râs.

— Nu glumesc, spuse Rilla terminând de frecat. Când m-am dus după haine, servitoarea doamnei Dela mi-a spus că stăpâna ei face baie în fiecare zi. Luă a doua găleată. Fata aia trăncănea ca o moară stricată. Închide ochii!

— De ce s-ar spăla doamna Dela atât de des? am apucat să spun, înainte ca apa să-mi curgă din nou pe cap.

Rila mi se ghemui la picioare.

— Cred că pentru că este un travestit. Îmi freca piciorul drept. Probabil că trebuie să se purifice sau ceva de genul ăsta.

— Un travestit?

Rilla îmi atinse cu blândeţe piciorul stâng.

— Îmi dai voie?

Am încuviinţat din cap, ridicând cu grijă piciorul de pe pământ. Piciorul mă durea din nou, dar nu ca înainte.

Rilla mă şterse cu prosopul.

— Un travestit este un bărbat care trăieşte ca o femeie.

Mi-am dat la o parte părul ud.

— Doamna Dela este bărbat?

— Cel puţin la trup. Servitoarea ei mi-a spus că are chiar şi sculă. Rilla se ridică. Totuşi, are spiritul unei femei. În triburile orientale, se consideră că un travestit are două suflete: un suflet de bărbat şi un suflet de femeie. Dar are un spirit de femeie. Primeşte energie atât de la soare, cât şi de la lună. Prezenţa lui în trib aduce noroc.

— Deci este acceptat.

Rilla pufni.

— În triburile orientale, da. Aici, este tolerată de curte ca să-i facă pe plac împăratului. Dar sunt unii care şoptesc că este un demon cu care prezice viitorul. Odată, chiar a fost atacată, de aceea are mereu o gardă de corp.

— Au aflat cine a atacat-o?

— Nu, caută încă. Doamna Dela a fost trimisă Maiestăţii Sale de nobilii din Orient în semn de bunăvoinţă. Împăratul se simte jenat că darul lor a fost atacat.

— Dar invers e posibil? O femeie poate să aibă spirit de bărbat?

Rilla mă stropi din nou pe spate.

— Te gândeşti la tine? întrebă cu voce joasă. Dar tu nu ai spirit de bărbat. Totul este doar o înscenare, nu?

Am ridicat din umeri şi m-am aplecat sub şuvoiul de apă. Cum să-i explic că nu jucam deloc teatru? Că spiritul pe care îl simţeam în mine era mai mult de bărbat decât de femeie, un sentiment feroce pus în serviciul unei ambiţii nemiloase. Iar ca băiat nu eram pedepsit, ci felicitat pentru această energie brută. Nu se punea problema s-o înăbuş spre binele meu, nici s-o slăbesc făcând treburi femeieşti.

— Nu sunt foarte sigură ce sunt, am spus gânditoare. Poate doar am uitat cum trebuie să se poarte o fată.

— Ei, aşa este poate cel mai bine, spuse Rilla. Mai sigur pentru noi toţi. Îmi întinse prosopul. În rest, presupun că ai

prefera să te speli singură.

Mi-am frecat sânii şi pântecul. Când se întoarse să golească o găleată, am profitat ca să mă spăl mai bine.

— Acum, du-te în bazin, îmi spuse. O să-ţi pregătesc hainele şi mă întorc să te şterg.

Mă bătu pe umăr şi ieşi repede din încăpere, închizând uşa.

Am întins pânza pentru şolduri pe taburet şi m-am îndreptat spre bazin. Un mozaic ce reprezenta cercul celor Nouă Peşti ai Bogăţiei sclipea pe fund. M-am aplecat ca să-mi înmoi degetele în apă. Era caldă, aproape fierbinte. Perfectă, numai bună să-mi uşureze durerea sfâşietoare din şold. După ce m-am îndreptat şi am pornit spre treptele care coborau lin spre apă, privirea mi-a fost atrasă de o mişcare în oglindă. Eu. Goală.

Atât de slabă şi de palidă! Mi-am mângâiat pieptul şi coastele, simţind moliciunea sânilor mici, duritatea coastelor.

Nu aveam formele bogate ale Irsei. M-am întors să văd cum arătam din spate. Oricum, curbele de femeie erau vizibile. Din fericire, erau ascunse de tunicile grele şi de pantalonii ţinutei de curte. Am urmărit cu degetul cicatricea care încreţea pielea coapsei. O căruţă mă lovise şi mă târâse după ea. Cel puţin asta spunea maestrul. În ce mă privea, eu nu îmi aminteam despre accident. Revedeam doar vag silueta unui bărbat aplecat asupra mea: poate căruţaşul sau un trecător. Doar gândul şi era suficient să trezească durerea. M-am privit din nou în oglindă. Cicatricea era mai mică, şi piciorul mai puţin răsucit decât aş fi crezut.

M-am apropiat. Imaginea din oglindă încruntă sprâncenele. Ceva se schimbase pe chipul meu de când îl văzusem în oglinda Dragonului Şobolan. Era mai puţin rotund, mai osos. Pipăindu-mi obrajii, am simţit formele mai definite ale vârstei adulte. Ochii păreau mai mari, buzele mai cărnoase, în trăsături se accentua feminitatea. Dând pe spate părul ud, l-am ridicat în vârful capului ca să imit, de bine, de rău, un Ochi al Dragonului. Un băiat pieptănat şi îmbrăcat ca un băiat. Zeii vor să fiu ceea ce văd ei.

Dar nu era doar o chestiune de aparenţe. Gesturile, atitudinile jucau un rol esenţial, şi mai erau şi alte câteva lucruri greu de definit. Cu patru ani în urmă, când mă cumpărase maestrul, făcusem o lungă călătorie până în oraş, ca să mă transform în Eon. Studiasem băieţii întâlniţi pe drum şi în hanuri, mişcările

hotărâte, aerul important, întrecerile pe care le organizau când aduceau apă sau tăiau lemne. După anii petrecuţi ca fată, simţeam că gesturile mele căpătau o libertate extraordinară. Stăpânul mă iniţiase în lumea bărbaţilor, în lumea literelor şi a cifrelor. Am învăţat să mă aşez cu picioarele desfăcute, cu bărbia în sus şi privirea îndrăzneaţă.

Dar, mai ales, am învăţat cum să nu fiu urmărită.

Dolana, prietena mea de la mina de sare, fusese cea care îmi vorbise prima oară despre privirea bărbaţilor, despre acea privire posesivă pe care o au unii bărbaţi când vine vorba despre corpul femeii. Despre pericolele şi avantajele acesteia.

„Ca să supravieţuieşti trebuie să ştii să te foloseşti de avantaje", îmi spusese cu voce înceată, iniţiindu-mă în puterea pe care o capeţi atunci când manipulezi dorinţa unui bărbat. De la doisprezece ani, conştiinţa acestei puteri se manifesta în felul în care îmi mişcăm mâinile, capul, umerii. Totuşi, Dolana spusese aceste secrete unei fete. Or, eu trebuia să devin băiat.

Când părăsisem salina, fusesem nevoită să nu mai dau importanţă faptului că un bărbat întorcea capul după mine, să mă obişnuiesc să nu mai ridic ochii ca să-i întâlnesc privirea şi să las făţarnică ochii în jos, în faţa interesului lui de moment, îmi fusese greu, dar, cu exerciţiu, învăţasem să mă ascund sub gesturile şi privirea de băiat.

Acum, acest băiat devenise nobil.

Mi-am lăsat părul să cadă la loc în jurul feţei. Întorcând spatele oglinzii, m-am îndreptat cu grijă spre bazin. Apa mi se închise în jurul picioarelor, al genunchilor şi al coapselor, apoi mi-am cufundat întreg corpul în căldura ei. Nu mi-am putut stăpâni un oftat. Va fi dificil să joc rolul unui nobil, dar, de data asta, toată lumea se va aştepta să fiu neştiutor şi stângaci. La fel ca în trecut, voi găsi eu pe cineva pe care să-l observ şi să-l imit. Şi maestrul mă va ajuta.

Căldura îmi copleşi gândurile şi corpul. Durerea se calmă şi mintea mi se relaxă. Aşezată pe bancheta fixată sub apă, mi-am sprijinit ceafa de marginea bazinului. Echilibrul încăperii era aproape perfect: nu era mobilă multă ca să blocheze energia dragonilor, forma bazinului ajuta la scurgerea circulară a energiei Hua şi oglinda compensa pereţii înguşti. Cu siguranţă fusese concepută după indicaţiile unui Ochi al Dragonului. Am lăsat căldura să mă pătrundă. Ochiul interior se trezi încet, şi

dragonii apărură licărind în jurul bazinului. Aproape egali ca dimensiune, formau un cerc şi energia lor circula liberă. Se pare că se adaptau spaţiului în care apăreau, în arenă fuseseră la fel de înalţi ca nişte turnuri, dar de data asta nu ajunseseră decât până la jumătatea înălţimii camerei. Totuşi, Dragonul Oglindă, dragonul meu, era în continuare mai mare decât ceilalţi.

M-am ridicat, încercând să-l văd prin aburi. Ochii lui întunecaţi mă atrăgeau. Îşi apleca într-o parte capul cu aer întrebător. Am înaintat încet în apă, m-am apropiat de el, dar nu puteam să-l văd clar. Şi nu din cauza aburilor din baie. Un fel de ceaţă îl învăluia ca o perdea foarte fină. Totuşi, pe ceilalţi dragoni îi vedeam clar.

În spatele meu, s-a auzit un ciocănit uşor, şi uşa s-a deschis. Am tresărit, şi viziunea s-a şters brusc. M-am lăsat pe vine în apă şi m-am întors. Rilla intră preocupată, cu braţele încărcate de prosoape uscate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, împingând uşa cu spatele.

— M-ai speriat.

M-am îndreptat spre scări prin apă.

— M-am temut să nu intre altcineva.

— Nu, doamna Dela le-a spus clar celorlalţi servitori să nu cumva să intre în apartamentele tale, mă anunţă Rilla.

Desfăcu un prosop şi mi-l întinse.

— N-ar trebui să faci asta cu mâinile tale rănite, am spus.

— Sunt bine. Acum, haide, să te şterg şi să te îmbrac.

M-am înfăşurat în prosopul cald şi uscat.

— L-ai încălzit? am întrebat, mângâind bumbacul gros.

— Sigur, spuse Rilla, frecându-mă pe spate cu prosopul. Credeai că aş lăsa să îngheţe fundul proaspătului Ochi al Dragonului când iese din baie? Ce ruşine!

Ne-am privit, chicotind.

Când m-am uscat, Rilla mă înfăşură într-un prosop curat. După ce-mi unse părul, îl împleti în vârful capului într-o codiţă mai scurtă decât coada dublă purtată de un Ochi al Dragonului.

— E tot ce pot să fac, spuse, dându-se înapoi ca să-şi admire opera.

— De unde ştii să faci toate astea?

Zâmbi.

— Am fost servitoarea stăpânului încă de pe când era Ochiul Dragonului Tigru. Deşi sunt ceva ani de atunci, încă mai ştiu

cum să aranjez părul. Zâmbi larg, în timp ce îmi aşeza o buclă rebelă de lângă ureche. Sigur, acum stăpânul nu mai are nevoie de cineva să-l pieptene.

M-am străduit să nu izbucnesc în râs. Nobilii nu chicotesc.

— Şi, cu toate astea, o să-i lipseşti, am zis.

Îşi feri privirea. Clipa de destindere trecuse.

— Poate. Dar s-a gândit că te pot ajuta pe tine. Este important. Şi, oricum, Irsa visa să fie avansată. Ridică prosopul ud şi-l scutură cu putere. Are cine să-i poarte de grijă stăpânului.

Deschise uşa şi mă conduse pe coridorul îngust, până într-un soi de garderobă. Era o cămăruţă dominată de un dulap enorm. Una dintre uşile glisante era deschisă şi se vedeau teancuri de lenjerie şi de ciorapi împăturiţi. Un coş jerpelit era lipit de peretele din fund: lucrurile mele de pe vremea când locuiam cu maestrul. Deasupra mi-am recunoscut tunica şi pantalonii cei buni, ale căror petice ieşeau în evidenţă pe ţesătura de un negru şters. Rilla îmi urmări privirea.

— Astea au ajuns ieri. N-am ştiut ce-ai vrea să păstrezi.

Simţind brusc nevoia să-mi ating vechile haine, am alergat spre coş.

— Unde sunt plăcuţele mortuare ale înaintaşelor mele? am întrebat scotocind. Trebuie să-mi fac un altar, să le onorez. Eram tot mai nerăbdătoare. Am nevoie de protecţia lor.

Rilla străbătu camera şi mă opri cu un gest.

— Sunt acolo, stăpâne. Învelite cu grijă, la fundul coşului. Cu mâna mea le-am împachetat. O să-ţi aranjez un altar. Mă trase deoparte cu blândeţe. Bine?

Am încuviinţat din cap şi m-am întors cu spatele spre coşul răscolit, către peretele opus, pe care se găsea o oglindă de mari dimensiuni. Ignorându-mi imaginea palidă, mi-am concentrat atenţia asupra unui suport din lemn, în forma unui bust de bărbat, pe care atârna o robă trei sferturi. Pe minunata mătase verde ca smaraldul erau brodaţi păuni, fluturi, flori şi o mare cascadă în care săreau peşti aurii.

— Asta trebuie să port? am întrebat miratã.

Rilla dădu aprobator din cap.

— Dar e o Robă Ilustrată.

Văzusem nobili care se duceau la festivităţile de la curte purtând asemenea opere de artă, care se transmiteau din tată

în fiu şi valorau adesea mai mult decât o moşie.

— A fost trimisă în timp ce făceai baie, spuse Rilla, închizând uşa. Un dar de la împărat. A ales-o personal pentru tine. Se numeşte „Cascadă de Vară care Umple Sufletul de Armonie". Coborî vocea uimită. A fost aranjată pe măsura ta. Îţi dai seama cât s-a muncit la ea?

— Împăratul mi-a trimis-o?

Am atins uşor marginea unei mâneci largi. În sinea mea, ştiam că a primi un asemenea dar de la Stăpânul Ceresc era pe cât de periculos, pe atât de minunat.

Întorcându-se spre dulap, Rilla alese un fel de pantaloni scurţi, albi.

— Haide, îmbracă-i, spuse întinzându-mi-i. Scoase din buzunar o fâşie de pânză rulată. Am adus cu mine câteva fâşii pentru sâni. Pentru mai multă siguranţă, le-am ascuns printre lucrurile mele.

Dând din cap, am început să desfac şireturile pantalonaşilor din pânză fină.

— Un material atât de fin pentru lenjerie, am murmurat, mângâind cu degetele pânza subţire.

— Ar trebui să vezi mătăsurile pentru doamnele de la curte! N-am văzut niciodată asemenea broderii. Rilla veni în spatele meu. Ridică braţele!

Strânse cu putere fâşia peste piept, aplatizându-mi sânii, în aşa fel încât să nu se mai vadă nici o rotunjime. Am tresărit când trase, pentru ultima oară, legând pânza sub braţ. Păcat că nu puteam să scap de formele mele de femeie! Nu erau decât o sursă de pericole şi de suferinţă.

— E destul de strâns? întrebă.

Mi-am pipăit neîndurătorul bandaj şi am simţit apăsarea cunoscută când am respirat.

— E bine.

Îmbrăcarea unei ţinute de curte era o misiune care cerea răbdare. Cât timp Rilla îmi potrivi tunicile de dedesubt, fără mâneci, pantalonii asortaţi, verzi ca smaraldul, pantofii de interior şi centura complicată care completa Roba Armoniei, spatele şi şoldul îmi înţepeniră deja din cauza poziţiei în care stătusem atâta timp.

— Uite, eşti gata, stăpâne, spuse în cele din urmă, aranjând tivul.

— Lasă-mă să mă uit!

M-am îndreptat încet spre oglindă, jenată în mişcări de greutatea neaşteptată a straturilor de haine. Din oglindă mă privea un băiat cu o expresie solemnă. Trăsăturile fine şi corpul subţire păreau insignifiante prin comparaţie cu splendoarea hainelor.

— Cu ceva noroc, nu vor vedea decât roba, am spus, mângâind mătasea.

Rilla îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu cred că trebuie să te îngrijorezi. Ai bărbia fermă şi felul de a te mişca al bărbaţilor. În afară de asta, roba e bine croită. Ai văzut că te face mai înaltă şi mai lată în umeri?

Era adevărat. Nu e de mirare că ţesătorii de asemenea robe erau atât de căutaţi şi de copleşiţi cu daruri scumpe.

— Conciliul şi curtea nu se aşteaptă la o fată, continuă Rilla. O asemenea înşelătorie este pur şi simplu de neimaginat. Şi, în plus, eşti şi Umbră a Lunii. Se presupune că păstrezi ceva din dulceaţa copilăriei. Mi-am adus aminte de ceva... Se îndreptă spre dulap şi deschise uşa larg. Trebuie să porţi asta.

Scoţând o cutiuţă de lac roşu, săltă capacul şi mi-o întinse, înăuntru, într-o punguţă de piele moale, era un con subţire din argint, lung şi gros cât un deget.

— Ce este asta?

— Un Corn pentru Lacrimi. Eunucii îl folosesc ca să se uşureze. Văzându-mi expresia îngrozită, clătină din cap. Ştiu. Trebuie să fie foarte dureros. Dar, ca Umbră a Lunii, trebuie să ai unul.

Luă conul, îl puse la loc şi închise punguţa trăgând de şireturi.

— Poartă-l întotdeauna cu tine. Cred că eunucii îl ţin atârnat la brâu.

Am privit centura lată, plisată, care îmi strângea talia.

— Dar nu cred că la roba asta?

— Nu ştiu, răspunse Rilla încruntându-se. Doamna Dela te-ar putea sfătui. Dacă eşti gata, te duc în camera de primire şi trimit după ea.

Rilla mă conduse în marea sală de primire de la intrarea în apartament. Unul dintre pereţi era construit din panouri glisante de lemn, care dădeau în curtea interioară a palatului. Erau deschise numai două panouri. Pe terasa joasă care înconjura camerele, am zărit un leu gardian din jad. Grădina se întindea în

spate. Concepută după modelul „vedere liniştită11, era împodobită cu un mic pod şi avea copaci noduroşi deasupra heleşteului. Nu am avut nevoie să apelez la ochiul minţii ca să îmi dau seama că energia calmă a grădinii era orientată clar spre apartament.

Sala de primire era tradiţională: rogojini din paie pe podea şi o masă joasă, din lemn negru, înconjurată de perne moi. În peretele din spate erau săpate două nişe, şi fiecare dintre ele găzduia un pergament pictat. Pe un birou lung, tot din lemn negru, se găsea un singur vas din care ieşea un aranjament cu orhidee. Locul emana un aer de demnitate senină. Rilla dădu la o parte şi celelalte panouri, deschizând priveliştea spre curte.

— Am chemat-o pe doamna Dela, stăpâne. Să fac ceaiul?

Brusca ei atitudine de respect mă uimi.

— Da, te rog.

M-am îndreptat spre nişa din stânga, împodobită cu un pergament viu colorat. Era o pictură cu un dragon, cu coada răsucită şi labele din faţă elegant ridicate, într-o perfectă simetrie. Am căutat cu privirea caracterele minuscule cu numele artistului şi am tresărit. Era o lucrare a marelui-maestru Quidan. M-am dus să admir celălalt pergament. Un tigru, tot de Quidan.

— Sunt foarte frumoase, nu-i aşa, domnul meu?

M-am întors. Doamna Dela stătea pe terasă, flancată de garda ei de corp, Bărbatul Umbrei. În lumina zilei, am observat că avea trăsăturile specifice unui locuitor din insula Trang. Poate era unul dintre oamenii-vite din acele insule. Se înclinară amândoi. Doamna Dela puse un genunchi în pământ, împreunându-şi mâinile, şi poala din perle şi aur a robei sale crem se odihni grea la pământ.

— Stăpâne, aceasta este plecăciunea oficială pe care o doamnă de la curte trebuie să o facă în faţa unui nobil. Ca răspuns, nobilul trebuie să-şi plece capul.

M-am gândit să fac întocmai cum mi se spusese.

— Excelent, mă încurajă, ridicându-se graţios.

Cu toate că fiecare gest pe care îl făcea era de femeie, recunoşteam acum bărbatul ascuns sub machiajul îngrijit şi gătelile bogate. Şi totuşi, nu era bărbat. Era doamna Dela.

— Ryko este la datorie, continuă. Aşadar, se înclină din talie şi nu trebuie să-şi plece ochii. În afara serviciului, desigur, trebuie să cadă în genunchi şi să se încline până ce fruntea ajunge la

nivelul palmelor, pe podea, cu ochii coborâţi. Făcu un pas într-o parte. Arată-i, Ryko!

Uriaşul se înclină.

— Îmi cer iertare, stăpâne, spuse încet. Fiind de gardă, îmi este imposibil să salut cum îmi cere nobila doamnă.

Doamna Dela aplaudă.

— Vezi! E un paznic fără pereche. Chiar dacă îi poruncesc, n-o s-o facă.

Ryko zâmbi imperceptibil.

— Dacă îmi porunceşti, stăpână, voi fi într-o mare dilemă.

— Cum aşa? se miră.

Trăsăturile ascuţite căpătaseră o expresie amuzată.

— Să supăr o doamnă sau să nu îndeplinesc ordinele primite. Amândouă sunt crime groaznice.

— Ah! exclamă ea.

Perla neagră i se mişcă pe gât.

— Cu adevărat groaznică este încercarea ta de a te arăta curtenitor.

— Cum spuneţi, doamna mea.

Se întoarse cu spatele la el, străduindu-se să-şi ascundă zâmbetul.

— Pot să intru, domnul meu? întrebă.

— Desigur.

Îşi scoase papucii şi traversă camera, în timp ce Bărbatul Umbrei se postă în prag.

— Nobile Eon, mi se adresă, reluându-şi tonul serios, orice persoană de rang inferior trebuie să se încline în faţa dumneavoastră. Adică toată lumea în afară de familia imperială şi de ceilalţi nobili. Pentru a-i saluta pe inferiori, mulţumiţi-vă cu un semn din cap. Când vă întâlniţi cu un egal, de exemplu cu un alt Ochi al Dragonului, nobilul cel mai tânăr îl salută din cap pe cel mai în vârstă. În faţa împăratului sau a unui membru al familiei sale, trebuie să cădeţi în genunchi şi să vă înclinaţi de la mijloc. Se opri şi îmi privi de aproape roba, ridicând din sprâncene. Pe toţi zeii! Este „O Cascadă de Vară care Umple Sufletul de Armonie"?

— Este un dar de la împărat, am spus.

— Adevărat? întrebă, învârtindu-se în jurul meu. Buzele roşii i se strânseseră într-o expresie gânditoare. Realmente, darul e mai mult decât interesant.

Deschise un evantai care îi atârna la încheietură, răcorindu-şi uşor faţa. I-am văzut ochii inteligenţi ascunşi în spatele imaginilor pictate.

— Acum, pentru că Roba Armoniei vă aparţine, trebuie să-i cunoaşteţi povestea. Dacă avem timp, poate v-o spun la sfârşitul lecţiei. Evantaiul se închise brusc. Oricum, înainte de a continua, trebuie să mai punem ceva la punct.

Îşi întoarse capul cu politeţe, arătând cu evantaiul spre punguţa care-mi atârna la centură.

— Ryko, ai putea să-l ajuţi pe nobilul Eon?

Paznicul se îndreptă repede spre mine.

— Stăpâne, v-aş putea recomanda să ascundeţi obiectul sub cingătoare? întrebă el. Împăratul a decretat recent că un asemenea obiect nu trebuie văzut de doamnele de la curte. Permiteţi-mi să vă ajut.

Deznodă şireturile şi strânse punguţa în jurul Cornului pentru Lacrimi, pe care-l făcu repede să dispară sub centura cu pliuri ţepene.

Nu m-am putut împiedica să roşesc.

— Nu ştiam.

Se înclină.

-Stăpâne, aş fi onorat să vă răspund la orice fel de întrebare în legătură cu... Coborî vocea. În legătură cu obiceiurile după care se conduce viaţa Umbrelor de la curte.

În faţa privirii sale pline de bunătate, mi-am plecat ochii.

— Mulţumesc, am şoptit.

Ryko dădu din cap în semn de salut şi se duse la locul lui, în uşă.

Întorcându-se graţioasă, doamna Dela apăru din nou în faţa mea. Avea un aer foarte mulţumit.

— Aşa, domnul meu, ce am învăţat până acum?

Am repetat instrucţiunile.

— Foarte bine. Sunt foarte mulţumită că aveţi o minte atât de ageră. Noul ucenic al Ochiului Dragonului Şobolan este mult prea speriat ca să reţină ceva în acest moment, sărmanul.

— Vă referiţi la Dillon? Am făcut un pas înainte. L-aţi văzut pe Dillon?

— Desigur, aţi putea studia împreună, spuse blând doamna Dela. I-am dat lecţii despre eticheta de la curte. Sunteţi prieteni?

Am văzut că-mi observase ezitarea.

— Suntem, am răspuns în cele din urmă. Aş putea să-l văd?

Ar fi fost foarte bine să mă întâlnesc cu Dillon şi să risipesc tensiunea dintre noi. Mica lui trădare nu mai avea nici o importanţă, acum când fuseserăm amândoi aleşi. Voiam să îi observ expresia când avea să mă vadă într-o Robă Ilustrată.

— Este în castelul dragonului său, domnul meu. Dar o să-l vedeţi diseară, la banchet. Este dat atât în onoarea lui, cât şi a dumneavoastră. Oficial, va fi al treilea invitat de onoare. De fapt, cred că e posibil să vă aşezaţi în aşa fel încât să puteţi discuta în timpul festinului. Ar fi bine aşa?

— Da, grozav.

— Deci s-a aranjat, spuse ea, şi am avut impresia că tocmai făcusem un târg fără să-i ştiu preţul. Acum, să continuăm!

Când te retragi din faţa împăratului sau a altui membru al familiei sale, niciodată nu trebuie să întorci spatele. Este o insultă de moarte. Trebuie să învăţaţi să ieşiţi din cameră cu spatele. Haideţi, o să exersăm.

A fost o lecţie lungă. Am făcut o pauză când Rilla ne aduse ceaiul şi prăjiturele, dar doamna Dela profită de ocazie ca să-mi şlefuiască manierele. Îmi arătă cum să îngenunchez într-o Robă Ilustrată şi cum să beau ceaiul ca nobilii. Îmi spuse ce musafir bea primul din bolul de porţelan, când trebuie să mănânci din prăjiturelele festive şi ce trebuie spus în fiecare fază a ritualului. Deşi mâncasem doar două dintre delicioasele prăjituri cu scorţişoară, aşa cum cerea ceremonia, acestea îmi făcură şi mai rău la stomac.

În sfârşit, după ce reuşisem să stăpânesc saluturile ceremoniale sau neoficiale şi învăţasem să ies cu spatele, prosternându-mă, dintr-o încăpere în care se afla şi împăratul, doamna Dela se declară mulţumită.

— Cred că, pentru moment, e de-ajuns. V-aţi descurcat bine.

M-am înclinat uşor, fericită că lecţia se terminase. Totuşi, simţeam că avea să se ivească o foarte mare problemă.

— O să credeţi că sunt un mare prost, nobilă doamnă, am spus, dar n-am văzut familia imperială şi pe nobilii Ochi ai Dragonului decât de la distanţă. Deci nu voi şti pe cine şi în ce fel să salut.

Clătină din cap, podoabele de aur pe care le purta în păr, zornăind delicat.

— Nu e deloc dovadă de prostie, domnul meu. Când am venit prima oară la curte, nici eu nu ştiam. Numai după multe greşeli am reuşit să stăpânesc ritualurile. Zâmbi, aplecându-se spre mine; am simţit parfumul încântător de iasomie. Nu fiţi îngrijorat. O vreme, o să vă însoţesc la banchetele de la curte şi la întâlniri, şi o să vă şoptesc numele la ureche, şi o să vă dau şi câteva informaţii importante care să vă ajute să vă descurcaţi printre personajele de la curte.

Din uşă, l-am auzit pe Ryko mormăind.

Doamna Dela deschise evantaiul şi făcu un paravan din acesta.

— Lui Ryko i se pare că vorbesc la fel de iute ca roţile ricşei, şopti destul de tare ca gardianul s-o audă.

— Nu, nobilă doamnă. Sunt convins că nobilul Eon n-ar putea găsi un profesor mai bun decât dumneavoastră care să-l iniţieze în intrigile de la curte.

Mă privi cu ochii mari.

— Acum mă consideră şi intrigantă!

— Cu siguranţă, întreaga dumneavoastră făptură este menită să intrige, nobilă doamnă, am spus, încercând să le continui gluma.

Doamna Dela mă aprobă.

— Aţi adus-o bine din condei, domnul meu. Închise evantaiul. Cred că o să vă descurcaţi de minune la curte. Acum, ce-aţi zice dacă v-aş spune povestea robei? Poate ar fi mai bine s-o ştiţi, înainte de a intra diseară în sala de banchet.

Îmi luă mâna şi mi-o ridică în aşa fel încât să se vadă bine croiala largă a mânecii.

— Roba asta a fost gândită şi ţesută de maestrul Wulan. A fost comandată de familia nobilului Ido când acesta a fost ales ucenic. Era un dar pentru împărat.

Am tresărit la auzul numelui Ochiului Dragonului. Văzându-mi reacţia, doamna Dela clătină din cap. Îşi plimbă degetul pe emblema brodată pe mânecă.

— Priviţi, acesta este simbolul familiei, şi sub el se află ideograma pentru „ambiţie", zona influenţată de Dragonul Şobolan. Roba evocă binefacerile verii, dar, privind mai de-aproape, descoperi în păun şi în cascadă o aluzie la iarnă — Lin şi Gan fiind incluse în...

— Doamnă Dela, am spus, întrerupând brusc avalanşa de

explicaţii inutile. De ce-mi oferă împăratul un dar pe care, la rândul lui, l-a primit de la familia nobilului Ido?

Îi aruncă o privire lui Ryko.

— Povesteşte-i totul, îi ceru gardianul, pe un ton plin de hotărâre. Nu avem timp de joacă.

— Nu avem timp deloc! răbufni ea.

El o privi lung şi intens.

— Nu. Chiar şi o frunză purtată de vânt trebuie uneori să se aşeze. Ştiaţi că va veni clipa să alegeţi.

Ea deschise şi închise evantaiul, bătând cu degetele în scheletul de bambus lucios al acestuia, în timp ce Ryko studia cu atenţie grădina.

— Ei, bine? întrebă ea.

El dădu din cap.

— Suntem singuri. Spuneţi-i!

— Bine, bine, zise ea, ridicând braţele. Roba este calea aleasă de împărat pentru a-i transmite un mesaj nobilului Ido şi, prin el, preaînaltului nobil Sethon, preanobilul său frate.

— Nobilul Ido serveşte interesele preaînaltului nobil Sethon, am spus, amintindu-mi scurta conversaţie dintre maestrul meu şi funcţionar, în arenă.

— Da, pricepeţi repede, spuse încet. Împreună, au o putere care, de fapt, este mai mare decât a împăratului. Nu e un secret pentru nimeni faptul că Sethon râvneşte la tron. Cu ajutorul lui Ido, controlează conciliul Ochilor Dragonului, precum şi armata. Profitând de boala împăratului şi de tinereţea prinţului Kygo, care este major, dar continuă să trăiască sub protecţia haremului, Sethon se pregătea să treacă la acţiune. Şi atunci aţi apărut dumneavoastră. Îmi atinse umărul. L-aţi trezit pe Dragonul Oglindă. Nu numai că sunteţi Ochiul Dragonului coascendent, dar, mai important, aţi putea provoca o ruptură în sânul conciliului. Şi împăratul nu a mai pierdut timpul, proclamând că sunteţi de partea lui, dumneavoastră şi dragonul dumneavoastră.

Greutatea cuvintelor ei m-a copleşit. Fără să-l fi văzut vreodată pe preaînaltul nobil Sethon, devenisem duşmanul celui mai puternic om din ţară. Şi împăratul vedea în mine calea prin care să-şi recâştige supremaţia. Eram ca un iepure prins între doi lupi hămesiţi.

— De asta a cerut împăratul să fiţi adus la palat, spuse

doamna Dela. Evident, nu există o casă a Dragonului Oglindă, pentru moment, dar v-aţi fi putut instala într-una dintre celelalte case. Şi, în seara asta, când veţi intra în sala banchetului îmbrăcat în Roba Armoniei, intenţiile împăratului vor deveni evidente pentru fratele lui şi pentru conciliul Ochilor Dragonului.

Mi-am dus mâna la gură. Maestrul nu luase în calcul faptul că aveam să fiu în centrul atenţiei familiei imperiale — ar fi trebuit să fiu considerat un simplu ucenic. Ryko străbătu camera şi-mi puse mâna pe umăr, ca şi cum ar fi vrut să mă împiedice să lepăd haina proscrisă şi să fug departe de aceste lupte care se anunţau pe viaţă şi pe moarte.

— Curaj, stăpâne, spuse ursuz. N-ai de ales. Trebuie să joci până la capăt.

— Ştiţi unde e maestrul meu? am întrebat disperată. Trebuie să-mi văd maestrul.

El ar trebui să ştie ce e de făcut. Cum să găsesc o cale de ieşire.

— Heuris Brannon, mă corectă amabilă doamna Dela, s-a întors acasă, să se îmbrace pentru banchet.

îmi îngheţă sângele în vine când mi-am dat seama că maestrul nu avea să fie mereu lângă mine ca să mă apere şi să-mi dea sfaturi.

— E prea mult pentru mine. Prea mult, am spus. Ce-o să mă fac?

— O să vă urmaţi destinul, spuse Ryko. Aşa cum facem toţi. Cu onoare şi curaj.

Doamna Dela se arătă indignată.

— Cum poţi da un astfel de răspuns băiatului?

M-a apucă de braţ, şi unghiile lungi se adânciră în mătase. Am simţit puterea bărbatului.

— Ascultaţi-mă! Nu mai sunteţi un candidat sărac. Sunteţi un nobil, Ochi al Dragonului. Toată curtea este uluită după ce i-a văzut pe cei unsprezece dragoni înclinându-se în faţa dumneavoastră. Aveţi o putere care îl îngrozeşte până şi pe nobilul Ido. Nu trebuie decât să vă folosiţi de ea.

Abia dacă mai simţeam prezenţa dragonului, darămite să-i mai pot folosi puterea. Nobilul Ido nu avea de ce să se teamă de mine. Şi, oricum, asta nu l-ar mai fi oprit. Mi-am amintit expresia care i se citise pe chip în timp ce-i privea pe dragoni înclinându-se înaintea mea. Asta era ceea ce îşi dorea — ca toţi dragonii să

i se închine. Şi eu îi stăteam în drum.

M-am smuls din braţele doamnei Dela. Eu eram un bărbat care ducea o viaţă de femeie — un supravieţuitor. N-ar fi îmbrăţişat niciodată o cauză pierdută.

— Cine crezi că va câştiga bătălia, doamnă Dela? a întrebat. De partea cui eşti?

Mă studie în tăcere. Am rămas nemişcată, supunându-mă examenului fără să clipesc.

— A împăratului, răspunse în cele din urmă.

— De ce?

— Pentru că nobilul Ido şi preaînaltul nobil Sethon dispreţuiesc ceea ce sunt.

— Şi pentru că împăratul este Stăpânul Ceresc, îi atrase atenţia Ryko.

L-am privit amândouă.

— Nu, spuse încetişor doamna Dela. Pentru că Stăpânul Ceresc are acum sprijinul celui mai puternic dintre Ochii Dragonului.

Capitolul opt

— Fiţi bine-venit, nobile Eon, am auzit vocea şoptită a împăratului de undeva de deasupra capului meu.

Era aşezat pe treapta de sus a unui podium înalt, şi îi vedeam piciorul, umflat şi bandajat, odihnindu-se pe un scăunel de sub masa de banchet. Alături de el, un scăunel pereche era aşezat în faţa unui jilţ gol; locul împărătesei, moartă de aproape un an.

— Roba Armoniei îţi vine foarte bine, spuse Maiestatea Sa. Poţi să te aşezi.

Mi-am ridicat genunchiul şi mi-am întins cu greu piciorul înainte, ca să iau poziţia ghemuită pe care mi-o arătase doamna Dela. Apoi am aruncat o ocheadă spre Stăpânul Ceresc. Umerii cocârjaţi şi pielea flască a feţei ca de ceară dădeau impresia că fusese cândva un bărbat mult mai solid şi mai impunător. Enorma perlă imperială, cam de mărimea unui ou de raţă, îi umplea scobitura de la baza gâtului. În vreme ce perla doamnei Dela era atârnată de un fir, a lui se odihnea într-o montură de aur, cusută de pielea împăratului. Era un simbol al înţelepciunii şi al suveranităţii, care dovedea că descindea din vechii dragoni. Nu avea să fie scoasă decât la moarte, pentru a fi cusută la gâtul moştenitorului. Am văzut că pielea îi crescuse peste marginea de aur, unind astfel omul cu bijuteria.

Ridicând ochii spre faţa lui, am întâlnit, preţ de o clipă, ochii Stăpânului Ceresc. Mi-am întors privirea, aşa cum trebuia, dar avusesem timp să văd că studia masa nobilului Ido, aflată în partea opusă a încăperii. Maiestatea Sa observase şi el încordarea ce pusese stăpânire pe Ochiul Dragonului la vederea robei mele.

Unul dintre eunucii însărcinaţi cu eticheta se apropie de mine.

— Pe aici, domnul meu, murmură el, în timp ce şuşotelile animate se înteţeau în spatele meu.

M-am înclinat, pregătindu-mi retragerea.

— Nobile Eon!

Vocea era tânără şi puternică.

Am ridicat ochii şi l-am văzut pe prinţul moştenitor aplecându-se în faţă, în jilţul instalat pe următoarea treaptă a estradei. La fel ca tatăl lui, avea aceeaşi bărbie hotărâtă, fruntea lată şi o

privire care dovedea o inteligenţă ascuţită.

— Preavenerabilul meu tată s-a gândit că poate aţi dori să studiaţi ştiinţele politice pentru a vă pregăti pentru noile sarcini de coascendent al Ochiului Dragonului, spuse el. În fiecare dimineaţă, asist la cursurile învăţatului Prahn. V-ar interesa să vă alăturaţi nouă mâine?

Mi-am prins poalele robei şi m-am înclinat din nou.

— Ar fi o onoare, înălţimea Voastră.

Tatăl şi fiul schimbară o privire pe furiş. Doamna Dela prezisese că un gest spectaculos avea să îmi marcheze intrarea în cercul familiei imperiale. „Nu va fi un ordin al împăratului", spusese. „Mai de grabă, va fi vorba despre o invitaţie a unuia dintre partizanii lui recunoscuţi, în aşa fel încât să vă declaraţi public poziţia."

Dar nici ea nu-şi imaginase că va fi vorba despre Prinţul Moştenitor.

Eunucul mă atinse pe umăr, şi am parcurs cu spatele sala imensă, între cele două mese joase la care stăteau nenumăraţi curteni şi slujbaşi. Bărbaţii îmbrăcaţi în haine bogate şi soţiile lor erau aşezaţi lângă pereţii auriţi şi mărginiţi de splendide lămpi cu ulei. În timp ce înaintam încet, le-am simţit privirile poposind asupra mea. Unii erau pur şi simplu curioşi, alţii ostili, alţii speriaţi. La jumătatea drumului, l-am zărit pe maestrul meu. Aşteptând să-l accept ca tutore a doua zi, nu putea sta lângă mine. Îmi zâmbi plecând capul, dar nici măcar asta nu-mi spori curajul.

Eunucul mă conduse de-a lungul peretelui din dreapta şi mă ajută să urc la masa Ochilor Dragonului, aşezată lângă estrada imperială. Cele două jilţuri de lângă masa suveranului erau goale. Unul era păzit de Ryko, celălalt se afla lângă Dillon. Doamna Dela îşi ţinuse promisiunea: aveam şansa să vorbesc cu prietenul meu. Împietrit de groază, Dillon stătea lângă nobilul Ido. Toţi ceilalţi ucenici stăteau în picioare în spatele nobililor Ochi ai Dragonului, gata să-i slujească. Trecând pe lângă ei, se înclinară, lăsând ochii în jos. Stăpânii lor nu arătară aceeaşi politeţe. I-am simţit cum se întorc în spatele meu ca să mă vadă mai bine. Şuşotelile lor mă însoţiră tot drumul: „prea tânăr“, „un pericol11, „prea târziu".

Doamna Dela părea singura în largul ei. Stătea în picioare, lângă un mare paravan sculptat, într-un colţ al sălii. Prin spaţiile

libere dintre motivele complicate, am zărit părul negru, acele de aur şi mătăsurile albastre ale celor trei concubine aflate în acel moment în graţiile împăratului. Evident, doamna Dela tocmai încheiase o înţelegere cu una dintre ele, pentru că îşi ducea mâna de la frunte la inimă, aşa cum se face atunci când îţi dai acordul. Când eunucul îmi spuse să mă aşez, ea ridică ochii.

— Nobile Eon! strigă, grăbindu-se spre noi. Perla neagră i se mişca pe gât. Ce plăcere să vă revăd! Se lăsă în genunchi. Prinţul m-a întrebat de dumneavoastră chiar înainte de a se aşeza, şi acum văd că v-a invitat să studiaţi alături de el. Un gest foarte măgulitor.

Cum avea evantaiul deschis, am văzut-o ridicând din sprâncene şi făcând ochii mari. Când îl închise brusc, îşi regăsise deja zâmbetul protocolar.

— Cred că-l cunoaşteţi pe ucenicul Dillon, continuă ea cu voce suavă, ridicându-se şi făcându-i semn eunucului să-i tragă scaunul.

În timp ce aceasta se aşeza, Ryko se înclină şi îşi ocupă poziţia în spatele ei, cu un calm studiat. Alături de mine, Dillon îşi plecă fruntea, cu mâinile împreunate.

— Nobile Eon, spuse, privind insistent în pământ.

— Mă bucur că stăm unul lângă altul, am zis. Avem atâtea de povestit.

Ridică ochii cu un zâmbet nesigur care îi lumină faţa speriată. I-am făcut cu ochiul ca în vremurile bune, şi îmi zâmbi mai destins.

Făcând o plecăciune spre maestrul lui, aşezat lângă el, l-am salutat cu un gest scurt din cap şi i-am spus:

— Felicitări, nobile Ido.

Eram fericită că nu-mi tremura vocea.

— Nobile Eon, arătaţi splendid în seara asta, răspunse acesta mieros. Sunt onorat că Maiestatea Sa v-a dat roba pe care i-a dăruit-o familia mea.

Am simţit-o pe doamna Dela devenind mai atentă. Înainte ca ea să fie chemată la masă, luasem în calcul toate reacţiile pe care le putea avea nobilul Ido. Am abordat un zâmbet la fel de ipocrit ca al lui.

— Sunt de două ori onorat, am spus. O robă cu o istorie atât de bogată nu poate decât să aducă noroc celui care o îmbracă.

O clipă, se uită lung la mine.

— După cum noi, Ochii Dragonului, ştim bine, norocul este trecător. Se poate transforma cu uşurinţă în ghinion, dacă nimereşte pe mâini greşite. Nu-i aşa, nobile Eon?

Murmurând aprobator, mi-am aranjat roba ca să-mi ascund tremurul mâinilor. Aveam în faţă o farfurie din porţelan albastru, aproape transparent. Era flancată de beţişoare de argint şi de o lingură de supă în formă de lebădă. O floare de iasomie plutea în bolul pentru mâini, făcut tot din porţelan albastru. Am admirat fiecare obiect, frumuseţea lor liniştindu-mă.

— V-aţi descurcat foarte bine, spuse doamna Dela, atingându-mi braţul.

Am privit masa demnitarilor din faţa noastră.

— Care este preaînaltul nobil Sethon?

— Nu e aici, răspunse doamna Dela încet. E plecat în Orient ca să rezolve un conflict de la graniţă. Aruncă o ocheadă nobilului Ido. Dar nu va pierde nimic din cele ce se vor întâmpla în seara asta.

Câteva lovituri puternice restabiliră liniştea în sală. Heraldul personal al împăratului bătu în pământ cu bastonul ca să atragă atenţia.

— Va vorbi Maiestatea Sa Imperială.

Imediat, ne-am înclinat cu toţii deasupra farfuriilor. Stăpânul Ceresc ne făcu semn să ne ridicăm.

— Ne aflăm aici ca să celebrăm schimbarea anului care coincide cu ascensiunea Ochiului Dragonului Şobolan, nobilul Ido, şi alegerea noului său ucenic, Dillon.

Toţi se aplecară şi mai mult ca să audă vocea slabă.

— Celebrăm, în acelaşi timp, un eveniment de o importanţă fără seamăn: întoarcerea Dragonului Oglindă şi extraordinara ascensiune a unui tânăr la rangul de Ochi al Dragonului. Nobilul Eon şi Dragonul Oglindă sunt un semn al binecuvântării zeilor pentru noi şi pentru domnia noastră. Ridică bolul de aur. Le mulţumim pentru un astfel de dar.

Am privit fix bolul de argint din mâna mea. Împăratul făcea din mine un semn trimis de zei. Acţiona ca un om care se agaţă de un pai pentru a scăpa de înec. Diminuând importanţa ascensiunii nobilului Ido, nu putea decât să-l nemulţumească pe Ochiul Dragonului.

— Vă mulţumesc, am spus făcând o reverenţă şi înmuindu-mi buzele în vin.

Lângă mine, Dillon îşi goli bolul sorbind zgomotos. Când îşi dădu seama de greşeală, făcu ochii mari.

— Şi mai important, reluă Maiestatea Sa cu voce mai puternică, augurii îmi spun că, întorcându-se în felul acesta, în alt an decât anul propriei ascensiuni, Dragonul Oglindă dovedeşte că s-a întors dintr-un motiv anume.

Am ridicat ochii. Maiestatea Sa nu mă slăbea din priviri.

— Că sănătatea mea e şubredă nu e un secret pentru nimeni. Totuşi, cu optsprezece ani în urmă, ţara a avut fericirea să-l vadă născându-se pe moştenitorul meu, prinţul Kygo. Augurii susţin că Dragonul Oglindă, Dragonul Dragon, s-a întors şi l-a ales pe nobilul Eon cu scopul de a pregăti domnia fiului meu. Nobilul Eon şi Dragonul Oglindă sunt aici pentru a-i ridica prinţului moştenitor o fortăreaţă de noroc şi putere.

Pentru un moment, se aşternu liniştea. Apoi, toţi participanţii se ridicară ca la un semn. Se întoarseră spre mine, înclinându-se şi aplaudând. Năucită, am întâlnit privirea Stăpânului Ceresc. Credinţa îi făcea ochii să strălucească febril. Sau cu disperare.

Ce puteam face? Să-l contrazic pe împărat? Mi-aş fi semnat condamnarea la moarte. Prin mulţimea de mâini şi de feţe, l-am căutat pe maestru. El ar fi ştiut ce să facă. În cele din urmă, l-am descoperit stând jos. Era încremenit, cu faţa palidă. Când ridică spre mine ochii, am citit aceeaşi credinţă arzătoare.

Fusesem ales de Dragonul Oglindă ca să-i susţin pe împărat şi pe prinţul moştenitor? împăratul şi stăpânul meu erau convinşi, la fel şi augurii imperiali. Cine eram eu să mă îndoiesc de ei?

Un imperiu pe umerii mei. Eram prea mică pentru o asemenea povară.

Dar era şi o persoană care nu sărise în picioare la anunţul Maiestăţii Sale. Cu coada ochiului, l-am văzut pe nobilul Ido răsturnat în jilţ, urmărindu-mă cu un zâmbet hain. Înălţarea mea la rangul de semn ceresc nu era pentru el nici o bucurie, nici o surpriză.

— Încă o manevră îndrăzneaţă de-a Maiestăţii Sale, îmi şopti doamna Dela bătând din palme. Faceţi o plecăciune iute, altfel nu mai apucăm să mâncăm.

Avea dreptate — nu era decât o altă manevră în lupta pentru putere. Ciudat de calmă, mi-am împreunat palmele şi am aplecat capul, astfel că nu am mai văzut figurile pline de speranţă din faţa mea. Bastonul heraldului întrerupse brusc

vacarmul general. Din nou, atenţia se concentră asupra împăratului.

— Nobilul Eon va fi musafirul meu la palat, până când va fi reconstruită sala Dragonului Oglindă. În timpul sărbătorilor Zilei a Douăsprezecea, voi avea onoarea să-i înapoiez minunatele obiecte salvate din incendiul care a distrus castelul, cu cinci secole în urmă. Dinastia noastră a considerat apărarea comorii Dragonului Oglindă drept o datorie sacră. Atunci când tatăl meu, Stăpânul Celor Zece Mii de Ani, mi-a arătat camera secretă din bibliotecă şi mi-a transmis îndatoririle, mi-a spus următoarele cuvinte înţelepte. Împăratul făcu o pauză teatrală. „Nu uita, fiule, un dragon este ca un perceptor. Dacă o monedă de aur dispare, te va urmări toată viaţa.“

Lângă el, prinţul Kygo îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Curând, asistenţa începu să râdă politicos, şi doamnele se ascunseră sfioase în spatele evantaielor deschise.

O comoară? Păstrată pentru mine?

— Chiar există o cameră plină de aur? am întrebat-o pe doamna Dela.

Înainte să apuce să deschidă gura, nobilul Ido îl puse pe Dillon să se ridice şi se aplecă spre mine peste scaunul lui.

— Maiestatea Sa vorbea la figurat, nobile Eon, spuse el, aruncând o privire ironică spre suveranul care încă zâmbea la propria glumă. Comoara nu înseamnă aur.

— Dumneavoastră aţi văzut-o, domnule? am întrebat repede, ca să-mi ascund dezamăgirea.

— Nu. Dar conciliul are lista obiectelor salvate din flăcări. Este cam tot ce ne-a rămas de la Dragonul Oglindă. Se întrerupse ca să se uite la ceilalţi Ochi ai Dragonului de la masă, al căror aer plictisit contrasta cu energia lui întunecată. Buzele schiţară un zâmbet sarcastic. Dumneavoastră şi dragonul dumneavoastră sunteţi un adevărat mister. După cum vedeţi, conciliul este peste măsură de agitat.

M-am trezit zâmbind şi eu, molipsită de veselia lui batjocoritoare. Se apropie, şi am zărit în ochii lui o strălucire argintie.

— După registrele noastre, camera secretă conţine mai multe piese de mobilă preţioase...

Brusc, mă cuprinse un val de greaţă. Am simţit ceva luptându-se în mine şi dintr-odată mi se trezi ochiul interior.

În faţa mea, un val argintiu de putere ţâşni din energia emanată de încăpere. Se scurse în corpul nobilului Ido, alimentând punctul de putere de la confluenţa coastelor — centrul charismei. Deasupra, punctul verde al inimii păru şi mai palid şi mai lipsit de vlagă decât înainte.

Bărbatul îşi folosea puterea ca să mă seducă.

Prezenţa se retrase. Ochiul meu interior se închise imediat, lăsându-mi senzaţia cunoscută de pierdere. Dragonul Oglindă mă părăsise din nou. Nobilul Ido tăcuse, mijindu-şi ochii. Simţise şi el prezenţa dragonului? M-am retras, şi faţa lui îşi recăpătă asprimea, dar vocea îi păstră o dulceaţă mângâietoare.

— ... Şi câteva instrumente necesare artei noastre. Cred că am văzut pe listă busola cu nestemate a dragonului.

Trebuia să scap de puterea care mă atrăgea spre el. Să creez un spaţiu între noi. M-am înclinat grăbită.

— Mulţumirile mele, nobile Ido.

— Plăcerea a fost partea mea, nobile Eon. Îi făcu semn lui Dillon să se aşeze din nou la masă, în timp ce un herald ne anunţă că împăratul avea să vorbească din nou.

— A venit vremea să mâncăm, ne-a zis Stăpânul Ceresc. Când se va servi al doilea desert, îi vom asculta pe poeţii care au pregătit câteva versuri în cinstea acestei ocazii. Ridică o bucată de jad sculptat, care atârna de o panglică roşie de mătase. Premiul care îl aşteaptă pe artistul ale cărui cuvinte aveau să ne impresioneze cel mai mult.

— Cred că ghicesc cine va fi, mormăi doamna Dela. Mirată, am văzut că arăta spre paravanul din spatele nostru. De multă vreme doamna Jila este de neînvins.

În spatele ei, Ryko îi făcu un gest de reproş, şi doamna Dela oftă iritată.

— Bine, poate sunt nedreaptă. Nu înseamnă că, dacă este mama prinţului, este şi o poetă bună.

— E mama prinţului? m-am mirat. Credeam că împărăteasa a...

Doamna Dela scutură din cap, punându-şi un deget pe buze.

— Asta este versiunea oficială. De fapt, împărăteasa era stearpă. În acest caz, primul născut, băiat, din harem îi este atribuit automat suveranei, dacă nu are ceva de obiectat. În felul ăsta se evită problemele de succesiune. Îmi făcu semn să mă apropii. Ştiţi, doamna Jila este o femeie prevăzătoare. Chiar

dacă nu poate fi recunoscută oficial ca mamă a prinţului, ştie că progenitura ei va urca pe tron. Cum a adus de curând pe lume un băiat după două fete, poziţia ei în familia imperială este asigurată.

Urmări cu privirea un bărbat voinic, în tunică albă, care îngenunchea în faţa împăratului.

— Ah, a fost chemat degustătorul imperial. În sfârşit, gustările sunt pe drum.

Nu terminase bine de vorbit, când două şiruri de eunuci, purtând tăvi acoperite, intrară în sală şi se aliniară în faţa meselor. Eunucul din faţa mea, înclinându-se aşa cum se cuvenea, puse pe masă două tăvi. Heraldul lovi din nou pământul cu bastonul, şi servitorii ridicară capacele de argint. Pe masă se înşirau feluri de mâncare minunat prezentate: bucăţele de carne de porc, varză cu alune, raţă cu fasole, ouă reci, legume murate, legume în ulei, rulouri de orez cu alge, pui fript, rece, peşte afumat şi prăjituri cu mazăre şi cu ghimbir.

— Ce festin, am şoptit, cu răsuflarea tăiată.

Doamna Dela studie atentă platoul cu came de porc din faţa ei, apoi îi făcu semn servitorului să-i pună o lingură.

— Fii cumpătat, domnul meu, mă avertiză ea, făcând semn cu mâna servitorului să nu-i mai pună şi a doua lingură. Mai sunt încă unsprezece feluri.

Un alt eunuc se opri în faţa mea.

— Stăpâne, mi se adresă pe tonul umil al unui servitor. Medicul regal v-a trimis această farfurie şi vă roagă să mâncaţi asta înainte, ca să vă ajute digestia.

M-am uitat la medic, care stătea în partea opusă a camerei, la o măsuţă. Îşi schimbase ţinuta, şi acum era îmbrăcat în nuanţe de verde, care nu se potriveau deloc cu tenul lui pământiu. I-am mulţumit dând uşor din cap. El îmi zâmbi amabil, îndemnându-mă să mănânc. Eunucul puse farfuria pe masă, ridicând capacul, dezvelind fasolea verde crocantă şi mici bucăţele dintr-un peşte alb, presărat cu seminţe de susan.

— Ce e asta?

— Anghilă rece. Stimulează sângele.

Am ridicat beţişoarele grele de argint, grăbită să gust dintr-o asemenea delicatesă. Am simţit o textură ciudată, elastică şi moale, cu gustul de alune accentuat de susan. Alături de mine, Dillon se holba la farfuria cu raţă, cu degetele agăţate de marginea mesei.

— Domnul meu, îl puteţi ajuta pe ucenicul Dillon? întrebă doamna Dela între două îmbucături.

I-am făcut semn eunucului, care îl servi imediat cu raţă.

— Nu trebuie decât să le spui ce vrei, l-am lămurit, prefăcându-mă că mă pricep la astfel de lucruri.

El îşi linse buzele nervos.

— Uită-te la toate astea!

Am zâmbit, încercând să-l fac să se destindă.

— Cu siguranţă suntem binecuvântaţi, nu?

În ciuda zâmbetului, privirea îi rămase la fel de tristă. O mai văzusem în rarele situaţii când era bătut de heuris Bellid.

— Cum merg lucrurile? l-am întrebat încet, făcând semn cu capul spre noul lui maestru.

Nobilul Ido stătea cu spatele la noi, vorbind cu Ochiul Dragonului de lângă el.

Chipul lui Dillon se întunecă şi mai tare.

— După cum spui, am fost, cu siguranţă, binecuvântaţi.

Ridică bolul cu vin şi-l goli din nou.

— Mă bucur să aud asta.

Pe sub masă, i-am făcut semn cu piciorul. Îmi răspunse în acelaşi fel şi clipi ca să-şi stăpânească lacrimile. Din câte se părea, o apucaserăm amândoi pe un drum periculos.

— Nobile Eon, permite-mi să-ţi recomand prăjiturile cu mazăre, interveni doamna Dela.

În pauzele dintre următoarele trei feluri — câteva feluri de supă, homar şi scoici -, doamna Dela făcu în şoaptă tot felul de comentarii în legătură cu Ochii Dragonului care stăteau la masa noastră. Vecinul nobilului Ido era Ochiul Dragonului Bivol, nobilul Tyron, omul împăratului. M-am lăsat pe spate în jilţ ca să-l văd mai bine. Era destul de solid pentru un Ochi al Dragonului, cu faţa brăzdată de riduri adânci care îi coborau de la nas la gură. Cum Bivoli era următorul semn al ciclului de ascendenţă, urma să se retragă la sfârşitul anului în favoarea ucenicului său.

Nobilul Elgon, Ochi al Dragonului Tigru, stătea lângă el, conform ordinii ascendenţei.

— Cu siguranţă un adept al lui Ido, îmi şopti doamna Dela.

Cu faţa lui lungă, cu maxilar puternic şi nasul borcănat, semăna cu o lopată. Fără îndoială, fusese ucenicul maestrului meu, pe când acesta era Ochi al Dragonului Tigru. Totuşi, nu-l auzisem niciodată pe maestru vorbind despre el. Lângă el stătea Ochiul Dragonului Iepure, nobilul Silvo. Un bărbat frumos, cu faţă palidă, ale cărui trăsături regulate erau subţiate de osteneala pe care i-o aducea vocaţia sa.

— Nu-i place să ia partea nimănui, zise doamna Dela. Întotdeauna a încercat să împace facţiunile.

Tocmai ajunseserăm la nobilul Chion, Ochiul Dragonului Şarpe, când un tânăr eunuc, care purta livreaua neagră a haremului, se postă lângă doamna Dela. Se înclină şi îi întinse un pergament cu pecete de ceară, având beţele de la capete împodobite cu mărgele de jad. Ea îl deschise ca să citească textul.

— Doamna doreşte să răspundă? întrebă eunucul.

— Nu. Îi făcu semn să se retragă şi parcurse din nou textul. Ei bine, spuse încruntându-se, asta o să creeze ceva agitaţie. Sper doar să nu dea vina pe mesager.

Am aruncat o privire spre caligrafia curgătoare care acoperea pergamentul, dar nu am recunoscut nici un caracter.

— Ce e asta?

— E poemul cu care participă doamna Jila la concurs. Puse pergamentul pe masă. Fireşte, nu-l poate prezenta personal curţii, aşa că mi-a cerut să-l citesc eu. Văra trecută i-am tradus volumul de poezii, şi a fost un mare succes.

— În ce limbă scrie? E un grai al triburilor din Orient?

— Nu, nu. Aplecându-se spre mine, şopti: E o scriere de femeie.

— Ce scriere?

Doamna Dela zâmbi şi mă privi în ochi.

— E o scriere foarte veche, care se transmite de la mamă la fiică. Cred că a început ca o modalitate a femeilor de a comunica una cu alta. De a-şi exprima sentimentele. Nimic foarte savant, desigur, dar, pentru că scrierea bărbaţilor ne este interzisă, a fost un mod de a ne împărtăşi gândurile. Făcu o pauză, cu ochii aţintiţi la pergament. Şi singurătatea.

O imagine îmi trecu prin faţa ochilor. O femeie desenând în nisip cu un băţ liniile unui caracter, ţinându-şi mâna pe după umerii mei. Mama? Trecând peste amintiri, m-am lăsat pe spate. Un nobil Ochi al Dragonului n-avea nimic de-a face cu scrisul femeilor. Sau cu gândurile şi temerile lor.

— Vorbeşte-mi despre nobilul Chion, am zis.

Doamna Dela ridică pergamentul şi-l băgă în mânecă, derutată de faptul că schimbasem brusc subiectul.

— Trebuie să ai grijă cu el. Dragonul Şarpe este Paznicul Inteligenţei, şi nobilul Chion este foarte ager la minte.

M-am uitat spre el, dar nu am văzut decât o mână lungă ţinând un bol cu vin. Dacă era adevărat că îi simţea pe impostori, aş face mai bine să-l evit.

— Al cui partizan este?

Făcu semn din cap spre nobilul Ido.

Musafirul următor era nobilul Dram, Ochiul Dragonului Cal. Doamna Dela deschise evantaiul şi îşi ascunse în glumă faţa după el. Dragonul Cal e Paznicul Pasiunii, îmi spuse, prefăcându-se a suspina. Şi nobilul Dram îşi ia misiunea foarte în serios. I-am zărit faţa îmbujorată în timp ce se răsturna în jilţ, râzând în hohote. Părea să aibă mai multă energie decât ceilalţi, chiar dacă nu avea vigoarea nobilului Ido. Doamna Dela spuse că-l susţine pe împărat, dar fără folos, pentru că nu inspira nici un respect celorlalţi Ochi ai Dragonului.

Ni se servi un nou fel. Diverse preparate din pui, cu boluri mari cu orez sălbatic. M-am atins cu greu de farfuria cu bucăţi de pui fript. Avem stomacul atât de plin, încât starea de greaţă se transformase în durere. Dillon renunţase să mai mănânce, dar continua să-şi golească bolul cu vin de fiecare dată când servitorul îl umplea.

— Ştii că n-am mai mâncat scoici până azi? întrebă Dillon. Sau homar. Nu mi-a plăcut homarul. Ţie ţi-a plăcut? Mie nu mi-a plăcut deloc.

îi era greu să-şi menţină privirea asupra mea.

— E foarte săţios, am spus.

Dillon încuviinţă din cap, de prea multe ori.

— Şi e şi o dovadă de bogăţie. Totul trimite la bogăţie, începu să chicotească. Noi suntem bogaţi.

Doamna Dela mă bătu pe braţ cu evantaiul.

— Priveşte! Acolo!

Patru muzicanţi se aşezaseră în mijlocul încăperii, urmaţi de o trupă de doisprezece bărbaţi, fiecare dintre ei reprezentând unul dintre animalele ciclului. Erau faimoşii Dansatori ai Dragonului — auzisem vorbindu-se despre ei, dar nu dansau niciodată în afara palatului. Dansatorul Dragonului Oglindă, îmbrăcat în roşu, se înclină în faţa mea. Purta o robă complicată, plină de mărgele de argint, cusute în formă de solzi, care se termina cu o trenă lungă.

Primele note tremurătoare ale flautelor întrerupseră conversaţiile. Apoi, dansatorii începură să se mişte, imitând fiecare animal pe care îl reprezenta. Dansau în cerc, punând în scenă datoria sacră a unui Ochi al Dragonului de a apăra şi de a hrăni ţara şi pe locuitorii ei. Mi se tăie respiraţia văzându-i cum imitau ploaia folosind serpentine argintii, cum schimbau cursul fluviilor cu mătase albastră şi linişteau vânturile întruchipate de muselină subţire. Pe urmă, fiecare dansator evoluă de unul singur, evocând vizual calităţile pe care le păzea dragonul lui. Când veni rândul dansatorului în roşu, i se alătură un altul într-un costum identic, alături de care începu să sară şi să se învârtească într-o perfectă armonie, de parcă s-ar fi reflectat unul în altul. Dansul simboliza Adevărul. Dragonul meu era Paznicul Adevărului. Am tresărit în jilţ, tulburată de ironia situaţiei.

La sfârşitul reprezentaţiei, publicul începu să-i aclame pe dansatori. Am bătut din picioare ca toată lumea, pentru a-mi arăta satisfacţia, făcând să tremure pământul. În timp ce se retrăgeau înclinându-se, servitorii alergară ca să aducă primele deserturi: prăjituri înmuiate în sirop de trestie-de-zahăr, alune glasate, prune trase în zahăr, faguri de miere, fructe de pădure proaspete, prăjiturele şi chifle dulci cu fasole.

— Miere! strigă Dillon, luându-şi singur de pe platou un fagure care picura. Îmi agită pe sub nas delicatesa. Priveşte, Eon, miere!

Se auzi o pocnitură solemnă — os lovit pe alt os. Dillon dădu capul pe spate.

— Ai uitat de tine, ucenicule, şuieră nobilul Ido, cu braţul ridicat, gata să lovească. O venă albastră, groasă, i se zbătea pe frunte.

Dillon se făcu mic în scaun.

— Îmi pare rău, stăpâne. Îmi pare rău. Te rog, îmi pare rău.

— Nu-mi cere mie scuze. Cere-i nobilului Eon.

Dillon se întoarse împleticit spre mine, înclinându-se.

— Iartă-mă, stăpâne.

Am rămas cu privirea pironită pe ceafa palidă şi urechile mici. Sângele i se prelingea pe faţa aplecată şi curgea pe jos, amestecându-se cu mierea care continua să picure de pe fagurele pe care îl ţinea în mână. Doamna Dela îmi dădu un ghiont în spate.

— N-am luat-o ca pe o jignire, am spus repede.

— Adu o cârpă şi curăţă, îi porunci nobilul Ido unuia dintre servitori. Iar tu — şi îşi înfipse arătătorul în umărul lui Dillon — stai liniştit şi să nu mă mai faci de ruşine!

Îşi mişcă mâna, încercând să scape de durere. Un eunuc veni în grabă, aducându-i un şervet ud.

— Pentru băiat! urlă, împingând prosopul spre Dillon. I)ă-i-l lui. Îşi frecă fruntea cu palma şi îi făcu semn unui eunuc însărcinat cu protocolul. Am nevoie de aer, spuse printre dinţi.

Eunucul se înclină şi începu să-i facă loc prin spatele jilţurilor.

Nobilul Ido se ridică, ne salută scurt, pe mine şi pe doamna Dela, apoi făcu o plecăciune adâncă în faţa împăratului. L-am urmărit ieşind cu spatele înainte, ignorând privirile întrebătoare ale celorlalţi Ochi ai Dragonului.

— Omul ăsta devine din ce în ce mai ţâfnos, spuse doamna Dela gânditoare.

Un foarte tânăr eunuc din harem îngenunche lângă ea, ca să-i transmită un mesaj. Doamna Dela oftă.

— Lasă-mă să ghicesc! doamna Jila vrea să-mi spună câteva cuvinte înainte de a-i recita capodopera.

Eunucul aprobă din cap, încercând în zadar să-şi ascundă un zâmbet.

— Vă părăsesc, nobile Eon, spuse doamna Dela, apucându-se de poala robei înainte de a se ridica.

— Vă rog.

M-am întors spre Dillon şi l-am atins pe umăr.

— Haide, am spus, şterge-te!

Apăsă şervetul pe tăietura de deasupra ochiului.

— Am uitat, zise, aproape pentru sine.

— Vinul ăla nu te-a ajutat cu nimic. I-am dat mâna la o parte, ca să văd mai bine rana. Nu mai sângerează.

— Toate astea... nu e ca şi cum...

Tăcu, aruncând în jur o privire speriată, căutându-l pe nobilul Ido, dar Ochiul Dragonului părăsise sala.

— Ar fi uşor? am sugerat. Dar e mai bine decât să nu fi fost ales, nu?

Zâmbi trist.

— Când am atins perla Dragonului Şobolan şi când am simţit toată puterea aceea în mine... A fost de parcă toată lumea ar fi fost a mea. Ridică ochii spre mine, şi faţa i se lumină. Ştii cum e.

Am zâmbit şi eu.

— Ştiu.

— Iar apoi, când i-am simţit adevăratul nume, aproape am explodat de bucurie.

Brusc, totul încremeni în jurul meu. Adevăratul nume? Un presentiment îngrozitor mă paralizează.

— Numele lui adevărat, am repetat.

— Ai avut şi tu aceeaşi senzaţie, stăpâne?

Am dat din cap automat.

Asta era şoapta care îmi scăpase? Mi-am amintit că îmi lipisem urechea şi mâinile de perla aurie, străduindu-mă să aud ecoul care slăbea. De ce nu mă pătrunsese numele dragonului la fel ca pe Dillon? îmi simţeam inima în gât. Oare pentru că nu-mi spusesem adevăratul nume? Dar mi-aş fi semnat condamnarea la moarte.

Ratasem unica şansă de a afla numele dragonului roşu.

Dillon îşi şterse sângele de pe obraz.

— Când mă gândesc că acum îl pot invoca pe Dragonul Şobolan şi puterea lui, mă simt umil, continuă el. Nobilul Ido m-a învăţat deja ce trebuie să fac.

Privi spre uşă şi, văzând că maestrul nu se întorsese încă, se relaxă.

Mie îmi era imposibil să-l invoc pe Dragonul Oglindă.

Îmi era imposibil să-i invoc puterea.

Îmi era imposibil să îndeplinesc ordinele împăratului.

Iar, fără dragon şi puterea lui, nu puteam fi de folos nici împăratului, nici maestrului. Nimănui.

— Te simţi bine, domnul meu? întrebă Dillon.

Nimeni nu trebuia să ştie. Ar însemna moartea mea. Moartea maestrului meu. Împăratul ne-ar executa pe amândoi.

— Nobile Eon?

Am tresărit când Dillon îmi atinse mâna.

— Da, foarte umil, am spus, străduindu-mă să zâmbesc.

Lângă mine, un eunuc îi trase scaunul doamnei Dela.

— Un cuvânt care trebuia schimbat, spuse, aşezându-se. Artiştii nu sunt niciodată mulţumiţi.

În următoarele ore, nimic n-a mai existat pentru mine în afară de frică şi de crudul adevăr: nu-mi puteam invoca dragonul. După o vreme, nobilul Ido se întoarse la locul lui. Se mai serviră câteva feluri delicioase, şi am mâncat până când greaţa fu atât de mare, încât nu am mai putut înghiţi nici o gură. Poeţii îşi citiră operele, şi am aplaudat zâmbind, dar nu pricepeam un cuvânt. Nu-mi rămase în minte decât un poem recitat de doamna Dela:

Când Soarele şi Luna pe cer se iau de mână
Perla Nopţii devine stăpână.
Întunericul de lumină surprins
Răcoarea alintă pământul aprins.

Nobilul Ido ridică dintr-odată capul. Liniştea respectuoasă care se aşternuse în încăpere deveni apăsătoare, şi am simţit toate privirile întorcându-se spre noi. Împăratul începu să aplaude, urmat imediat de prinţul moştenitor. Curtenii şi ceilalţi invitaţi se grăbiră să li se alăture. Doamna Jila câştigase jadul, iar tânărul eunuc din harem se duse după paravan, ca să i-l înmâneze.

Şi apoi, în cele din urmă, banchetul se termină. Am căzut cu toţii în genunchi când împăratul părăsi sala într-o lectică somptuoasă, urmat de prinţul moştenitor. Fixam cu privirea mozaicul podelei, încercând să nu mă gândesc la frisoanele care îmi puseseră stăpânire pe trup. În jurul meu, oamenii se ridicau unul câte unul. Acum, că suveranul plecase, se discuta mai liber. Am simţit în spate corpul masiv al lui Ryko, care mă apucă de braţ cu mâna lui imensă, ca să mă ajute să mă ridic.

Doamna Dela mă studie îngrijorată.

— Nu vă simţi bine, domnul meu?

Am încuviinţat din cap, temându-mă să deschid gura ca să nu vomit.

— O să aranjez să fiţi condus în apartament.

Făcu semn unui eunuc mai îndesat, căruia îi dădu instrucţiuni cu voce joasă. Acesta făcu o plecăciune, apoi mă conduse prin sală, croindu-şi drum cu o asemenea autoritate printre grupurile de oaspeţi prinşi în discuţii, încât nimeni nu ne împiedică să înaintăm. Eunucul mă conduse apoi pe un drum mărginit de

clădiri elegante, traversând grădinile luminate cu lampioane roşii. Încercând să-mi potolesc starea de rău, am tras adânc în piept aerul rece al nopţii. Ştiam că aveam să vomit, dar trebuia să mă abţin măcar câtă vreme purtam Roba Armoniei. Trebuia să mă întorc în apartamentul meu.

În cele din urmă, eunucul se opri.

— Apartamentele dumneavoastră, stăpâne, spuse, făcând o plecăciune.

M-am îndoit de mijloc, cu respiraţia tăiată. Nu recunoscusem nici apartamentul, nici grădina în lumina blândă a felinarelor. Pe terasă apăru o umbră: Rilla, care se grăbea spre mine. Îi făcu semn eunucului să plece.

— Mulţumesc. Poţi pleca.

Acesta se înclină încă o dată şi dispăru în noapte. Rilla mă prinse chiar în clipa în care cădeam în genunchi.

— Mi-e rău, am reuşit să îngaim. Scoate-mi roba!

Rilla mă ridică, aproape târându-mă până pe terasă.

— Roba! am insistat.

După ce mă aşeză pe o treaptă, trase de centură ca s-o desfacă.

— Staţi liniştită, îmi spuse. E aproape desfăcută.

Respirând, mi-am fixat privirea pe un lampion. Centura slăbi şi căzu pe terasă. Rilla îmi trase roba de pe umeri, şi cu greu am reuşit să-mi scot braţele din mâneci înainte să cad în faţă, prăvălindu-mă pe aleea cu pietriş. Am simţit în palme şi în genunchi pietrele tăioase care treceau prin pânza subţire a hainelor pe care le purtam pe sub robă. Primul val îmi aduse în gât salivă şi ceva vâscos. Al doilea, doar gaze urât mirositoare, care m-au făcut să tuşesc. Cel de-al treilea mă făcu să mă simt de parcă mi-aş fi golit stomacul. Apoi, într-un şuvoi înecat de carne pe jumătate digerată, supă, orez şi vin, întregul meniu ieşi din mine, iar şi iar, până ce am început să simt că mai aveam puţin şi îmi vărsăm maţele.

— Pe toţi zeii, cât aţi mâncat? întrebă Rilla, ţinându-mi mâna pe frunte şi susţinându-mi capul.

Dar nu am avut timp să răspund. M-am aplecat în faţă cuprinsă de un val de greaţă. Şi iar. În cele din urmă, m-am oprit. Am tuşit şi am scuipat în iarba tunsă cu grijă.

— N-o să mai mănânc niciodată, am spus, ştergându-mi nasul. Cum pot nobilii s-o ia de la capăt în fiecare seară?

— Banchetul din seara asta n-a fost nimic, spuse Rilla amuzată. Ridică Roba Ilustrată şi îi aranjă cutele. Aşteptaţi să vedeţi luna viitoare petrecerea de ziua împăratului. Ţine trei zile şi trei nopţi.

M-am ridicat încet. Panourile uşii culisară, şi două servitoare ieşiră grăbite. Una îmi şterse fruntea cu o cârpă rece, udă, cealaltă îmi oferi o cupă de apă cu mentă. Mi-am clătit gura şi am scuipat în iarbă. Dacă nu aflam în curând numele dragonului meu, nu aveam să mai trăiesc destul cât să văd banchetul dat în cinstea împăratului.

Capitolul nouă

A doua zi dimineaţă, m-a trezit zgomotul obloanelor pe care le deschidea Rilla. Lumina zorilor făcea camera să semene cu un peisaj pictat în tonuri de gri, doar cărbunii înroşiţi din vasul pentru jar dându-i o pată de culoare.

— Te simţi mai bine? întrebă ea.

M-am întors pe spate şi am clipit ca să-mi alung somnul. Am descoperit într-un colţ micul altar — o pernă pe podea, boluri pentru ofrande, beţişoare aromate, plăcuţe mortuare. Cu o seară înainte, nu-l observasem. Epuizarea mă făcuse să cad imediat într-un abis fără vise. Cel puţin, oboseala îngrozitoare dispăruse; dar starea de letargie încă mă imobiliza în pat. Mi-am întins braţele şi picioarele, fără să dau atenţie durerii care îmi sfâşia şoldul.

— Mult mai bine. Mulţumesc.

Şi apoi mi-am amintit — nu-i ştiam numele.

M-am ridicat, starea de bine dispărând brusc. Rilla se îndreptă spre vasul cu jar şi luă de pe foc oala cu apă.

— Ceaiul e gata, spuse ea, turnând apă într-un vas. Crezi că poţi mânca un pic?

Stomacul îmi chiorăi, apoi se transformă într-un gol dureros.

— Cred că aş putea înghiţi ceva.

Nimeni nu trebuia să afle că nu-i ştiam numele. Nici chiar maestrul. Nici măcar Rilla. Nu încă.

Rilla amestecă în ceai, apoi duse cu grijă bolul până pe măsuţa de lângă pat.

— Bea-l pe tot! Mă întorc într-o clipă, spuse ea, îndreptându-se spre uşă.

— Poţi pregăti ceva mai simplu? am întrebat.

— Nu raţă, promit, spuse zâmbind.

Uşa s-a închis. Mi-am sprijinit capul de tăblia patului. Chiar de la distanţă, mirosul neplăcut al infuziei îmi întorcea stomacul pe dos. Apucând bolul, am privit băutura tulbure. Trebuia să mă gândesc la o modalitate de a afla numele dragonului.

Cum poţi să cauţi un lucru despre care nu ştii nimic? Chiar dacă aş fi vrut să risc întrebând pe cineva, n-aş fi avut pe cine. Cine putea şti numele secret al Dragonului Oglindă în afară de Ochiul Dragonului Oglindă? Nu, numai dragonul avea cheia misterului. Şi, cum nu-i ştiam numele, nu-l puteam invoca

pentru a-l întreba cum îl chema.

Am suflat în ceai şi l-am băut dintr-o înghiţitură, încleştându-mi dinţii, atât era de rău la gust şi de fierbinte.

Şi acum, de fiecare dată când îl vedeam pe Dragonul Oglindă, era învăluit de ceaţă. Nici măcar nu-i puteam simţi prezenţa.

„Cu excepţia serii trecute. “

Gândul mă făcu să mă ridic brusc. Când nobilul Ido încercase să mă farmece, o forţă interioară îmi trezise ochiul minţii. Trebuie să fi fost dragonul roşu — ce altceva ar fi putut fi? Mă chema.

Era cu putinţă? Nu auzisem niciodată de aşa ceva. Dar, pe de altă parte, continuam să ştiu puţine lucruri despre obiceiurile dragonilor. Poate că aştepta să pătrund în ochiul interior. Aştepta să-mi dezvăluie numele lui.

Am pus jos bolul şi mi-am rezemat din nou capul de tăblia patului. Am respirat adânc şi m-am străduit să-mi destind corpul, să-mi concentrez ochiul minţii şi să ajung în lumea energetică. Dar aveam muşchii încordaţi, şoldul mă durea, iar mintea îmi era tulburată de speranţă şi de teamă. Era ca atunci când încerci să te odihneşti pe un pat de spini.

Ultima oară când îl văzusem pe dragonul roşu fusese în aburii fierbinţi ai sălii de baie. Poate o altă baie m-ar ajuta să-l văd din nou.

Rilla îmi turnă o găleată plină cu apă pe umeri.

— Se zice că prea multe băi pot slăbi trupul, zise ironică.

M-am foit nerăbdătoare pe taburet, strângând între degete pânza de pe şolduri.

— Mă duc să mă înmoi.

— Dar încă nu te-am spălat pe braţe şi pe picioare.

— Nu sunt murdare.

Ignorând şoldul înţepenit, mi-am târşâit picioarele pe dale şi am coborât treptele păşind în apa caldă şi m-am aşezat repede pe banchetă. Cu braţele încrucişate, Rilla mă studia încruntată.

— E totul în ordine?

Odată aşezată, mi-am sprijinit capul de marginea bazinului, la fel cum făcusem şi cu o zi în urmă.

— Acum poţi să pleci, am zis.

Văzându-se concediată, tresări.

— Bine, mă întorc când bate clopotul de jumătate, spuse, adunând găleţile. Altfel, o să întârzii la întâlnirea cu prinţul.

Ajunsă în uşă, se întoarse. Sigur te simţi bine?

Am dat din cap şi mi-am închis ochii, până când am auzit zăvorul uşii.

Cu un oftat adânc, m-am cufundat în apă până la bărbie. Treptat, căldura mi-a pătruns în oase. Am aruncat o privire în jurul bazinului; nici urmă de dragoni. Aburul îmi lăsa pe limbă un gust de ghimbir care acoperea amăreala infuziei. Cu ochii aţintiţi la peretele din fund, acoperit cu un mozaic reprezentându-l pe Brin, zeul fluviului, îmi număram respiraţiile. La a zecea expiraţie, am simţi că mi se tulbură vederea, în momentul în care ochiul minţii se îndrepta spre fluxul de Hua din cameră. Un freamăt uşor de energie mi-a atins pielea, făcându-mă să mă înfiorez. În jurul meu, se mişcau uriaşe siluete fantomatice şi ochi întunecaţi mă studiau. M-am cufundat şi mai adânc în energie. Ca întunericul spart de o rază de soare, cercul siluetelor fantomatice se lumină treptat, dezvăluind corpurile dragonilor care străluceau în culorile curcubeului. Toţi, în afară de unul.

Am făcut un efort să-mi alung dezamăgirea cruntă şi am respirat adânc, urcând pe valul de Hua, căutându-l pe pipăite pe Dragonul Oglindă, concentrându-mă asupra locului gol din cerc. Aburii începură să freamăte şi să se învârtească. O formă prindea contur; ochi negri, un bot roşu, o perlă aurie. Totul învăluit într-o ceaţă groasă.

— Nu-ţi ştiu numele, am spus. Glasul mi-a răsunat în încăpere. Nu-ţi ştiu numele.

Ochii imenşi priveau prin mine.

— Te rog, care e numele tău?

M-am ridicat. Poate trebuia să ating din nou perla. Întinzând mâinile, am înaintat prin apă. Dar, cu cât mă apropiam, cu atât ceaţa din jurul lui devenea mai groasă. M-am oprit la marginea ceţii. Forma neclară a perlei strălucea prin bariera opacă. Am vrut s-o ating, dar, în loc să dea de o suprafaţă dură, mâna a trecut prin aer. Dragonul era imaterial. Mi-am întins ambele braţe, mângâind ceaţa. Nimic.

— Ce vrei? Ce trebuie să fac? l-am implorat.

Brusc, mi-am amintit ceva — mâinile mele lipite de o perlă care vibra de energie şi dorinţa unui dragon care scormonea în mine pentru a găsi numele ascuns, pe care nu puteam risca să-l strig. Dorea să afle acest nume înainte de a mi-l spune pe al lui? Am privit în jur. Ştiam că nu mai era nimeni prin preajmă, dar nu

îmi mai rostisem numele de patru ani. Maestrul îmi interzisese, şi îmi impusesem să nu-l rostesc, să nu mă gândesc la el, să nu mi-l mai amintesc. Era numele altei persoane, dintr-o altă viaţă.

M-am aplecat mai mult.

— Eona, am şoptit.

Ţinându-mi respiraţia, am studiat cu atenţie ceaţa. Dragonul era încă învăluit în pâclă. Disperată, am oftat.

Exact în clipa în care am dat înapoi, ceaţa s-a spart puţin. Vălul gros s-a rupt în fâşii subţiri care au pălit şi apoi au dispărut. Treptat, culorile dragonului au devenit mai clare: luciul perlei aurii, focul solzilor portocalii şi stacojii.

Metoda funcţiona.

— Eona, am şoptit încă o dată. Tremurând de emoţie, am întins mâinile spre perlă. Te rog, spune-mi numele tău!

Dar, din nou, mâinile mi-au trecut prin sfera de aur. Pipăiam... iar şi iar. Cu toate că dragonul strălucea, era în continuare imaterial. Şi ochii lui nu mă vedeau.

Adevăratul meu nume nu era de ajuns.

Am început să gâfâi, lovind tare, cu amândouă mâinile, apa care trecea peste marginile bazinului. De ce nu era de ajuns?

— Ce trebuie să fac? am strigat.

Dintr-odată, în stânga mea se înălţă o apariţie cu solzi albaştri şi gheare de opal. Dragonul Şobolan mi-a umplut câmpul vizual, puterea lui trecând ca o ghiulea prin mine. Apa din bazin se ridică şi mă răsturnă. M-am dat la fund, zbătându-mă să ies la suprafaţă, apoi o forţă mă împinse în sus, şi am ieşit la aer, fără suflare. Sufocându-mă, dând din mâini, am fost aruncată afară din apă. Apoi, am lovit ceva tare. Zidul. Umărul, coapsa, genunchiul. M-am izbit de dalele reci şi am căzut pe spate. O clipă de linişte încremenită, apoi durerea puse stăpânire pe trupul meu.

— Pe toţi zeii, strigă Rilla, venind în fugă de la uşă. Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, am şoptit, zvârcolindu-mă de durere.

Şi, de data asta, spuneam adevărul.

La poarta de intrare bogat ornamentată în haremul imperial, un servitor de la palat bătu din palme ca să atragă atenţia. De după dantelăria grilajului aurit apăru un uşier. Mi-am trecut greutatea de pe un picior pe altul, încercând să găsesc o poziţie bună, care să împace vechile dureri din şold cu noile dureri cu

care ieşisem din baie. Chiar dacă Rilla îmi pipăise uşor oasele şi, până la urmă, hotărâse că aveam doar vânătăi, îmi era greu să stau în picioare, aşteptând să se îndeplinească protocolul obişnuit ca să pot intra în harem.

Ca să nu mă mai gândesc la eşecul încercării de a contacta dragonul, m-am concentrat asupra celor doi Bărbaţi ai Umbrei care păzeau intrarea. Nici unul dintre cei doi eunuci nu era aşa de impunător ca Ryko, dar braţele şi pieptul erau foarte musculoase. La palat păreau să existe două feluri de eunuci: cei care îşi păstraseră forţa fizică a unui bărbat şi cei al căror corp căpăta treptat forme mai rotunjite şi mai blânde. Ce-i făcea atât de diferiţi?

Am tras de gulerul înalt al tunicii de zi pe care mi-o alesese Rilla. Era de un portocaliu foarte închis, împodobită în faţă cu o broderie bogată care imagina nişte bambuşi verzi, simbol al curajului şi al longevităţii. O alegere corectă, având în vedere împrejurările. Rilla o asortase cu un pantalon larg, gri, care ajungea până la glezne. Îmi spusese să mă întorc şi să mă schimb după lecţie, pentru că n-ar fi fost potrivit să port o tunică de zi la conciliul Ochilor Dragonului. Nu cu multă vreme în urmă, nu avusesem decât două tunici: una de lucru şi una, ceva mai puţin tocită, pentru ocazii speciale. Acum, se părea că trebuia să mă schimb la intervale de câteva ore.

— Iată-l peste nobilul Eon, care vine la invitaţia înălţimii Sale, prinţul Kygo, anunţă servitorul.

Poarta se deschise cu zgomot de zăvoare şi lacăte. Un bătrân făcu o plecăciune şi mă invită cu un gest să pătrund într-un coridor întunecos şi îngust. Zidurile de piatră răsunară de zornăitului porţii care se închidea în urma noastră.

Haremul imperial era un ansamblu de clădiri şi de grădini situat în centrul palatului, înconjurat de o curte bine păzită. Cu toate că haremul era ridicat în zona Marii Abundenţe, doamna Dela îmi spusese că actualul împărat nu avea decât patruzeci de concubine care născuseră doar doisprezece copii, doamna Jila fiind mama a patru dintre ei. „Din câte se pare, o iubeşte", îmi spusese doamna Dela, ridicând din sprâncene. Şi nu era de mirare; doamna Jila îi dăruise singurii fii.

Am fost condusă prin coridorul îngheţat şi am ieşit în lumina plină de căldură a unei curţi care era la fel de mare cât Grădina Lunii a maestrului meu. În capătul opus se ridica un zid înalt din

cărămidă, cu trei porţi, ferind de priviri restul haremului. Pe laterale, o serie de clădiri joase, cu obloanele trase, dădeau spre grădina principală atent gândită — alei înguste mărgineau straturile de flori, colivii pentru păsări erau atârnate în copacii miniaturali şi într-un heleşteu crapii aruncau fulgere aurii. Dincolo de cântecele păsărilor captive am auzit un râs uşor, pe care o observaţie severă îl întrerupse brusc. Întorcându-mă, am zărit un grup de femei care mă spionau printre barele porţii din mijloc. S-au tras toate imediat înapoi, în umbră.

— Pe aici, stăpâne!

L-am urmat pe bătrânul eunuc pe una dintre alei, cu paşi rapizi, chiar dacă extrem de dureroşi, pentru a nu rămâne în urma bătrânelului surprinzător de vioi. Trecând pe lângă heleşteu, mă conduse spre ultima clădire de pe dreapta.

Am pătruns într-o mică anticameră. Era întunecoasă. Doar câteva raze slabe de lumină treceau prin uşă şi prin spaţiile dintre florile sculptate ale obloanelor de la fereastră. O banchetă lungă, acoperită cu perne albastre, se întindea de-a lungul peretelui din faţă, alături de o masă joasă, pe care erau aşezate o carafă şi nişte boluri. În partea opusă a camerei se găsea un paravan din mătase împodobit cu picturi delicate ce reprezentau nişte cocori cu picioare lungi şi nişte ierburi înalte. Bătrânul mă conduse către banchetă.

— Stăpâne, pot să vă ofer ceva răcoritor?

— Nu, mulţumesc.

Făcu o plecăciune şi se retrase.

Tocmai mă îndreptasem spre paravan, ca să-l admir mai de aproape, dar, auzind murmure, m-am întors. O doamnă îmbrăcată într-o tunică lungă oficială, de culoare verde, se oprise în prag, cerându-i servitorului eunuc să plece. Intră singură şi se prosternă ceremonios în faţa mea, făcând să i se legene pandantivele de jad prinse în păr.

— Nobile Eon, eu sunt doamna Jila. Vă rog, iertaţi-mă că vă tulbur în timpul întâlnirii cu Maiestatea Sa, prinţul. Nu durează mult, vă asigur.

Se ridică, şi deveni evident că prinţul moştenitor avea trăsăturile frumoase ale mamei sale. Osatura ei delicată căpătase la prinţ forme mai puternice, dar amândoi aveau ochi mari, întunecaţi, şi trăsături regulate a căror graţie mă emoţiona profund. Am făcut o plecăciune în faţa ei — era o încălcare a

protocolului -, dar politeţea mi-a fost răsplătită cu un zâmbet fugar. Era atât de inteligentă şi de binevoitoare, încât am înţeles de ce împăratul o prefera oricărei alteia.

— Am venit să vă cer ceva, domnule, spuse, aruncându-mi o privire la fel de lipsită de echivoc ca vorbele sale.

— Cum v-aş putea ajuta, doamna mea? am întrebat, cu toate că ultimul lucru pe care voiam să-l aud era o altă rugăminte. Şi-aşa, aşteptările maestrului şi ale împăratului atârnau mult prea greu.

Se ridică şi se duse să se aşeze pe banchetă, punându-şi mâinile în poală. Stingheră, m-am aşezat alături de ea.

— Pe patul de moarte, împărăteasa şi-a exprimat dorinţa ca prinţul Kygo, singurul ei copil, să fie crescut în harem, până la vârsta de optsprezece ani, departe de pericolele şi de intrigile de la curte, spuse doamna Jila prudentă. Totuşi, n-a fost uşor pentru prinţ; studiile îl plictisesc şi tânjeşte să stea alături de tatăl lui. Acum este vital să i se împlinească dorinţa. Aţi văzut cât de bolnav e împăratul... Îşi muşcă buzele şi îşi feri privirea. Când îşi ridică ochii, chipul ei îşi regăsise stăpânirea de sine. Poate vă întrebaţi de ce v-am încolţit ca să vă vorbesc despre prinţ, dar l-am văzut crescând şi nutresc pentru el o mare afecţiune.

Privirile ni se întâlniră.

— Doamnă Jila, am spus, la fel de precaută, sunt conştient de... grija deosebită pentru prinţul Kygo.

— Ah! Schiţă un zâmbet ironic. Doamna Dela?

După o clipă de ezitare, am încuviinţat din cap.

— Aveţi norocul să fi câştigat încrederea doamnei Dela, spuse doamna Jila. Ştie tot ce se petrece la curte. Îşi răsuci pe degetul subţire inelul mare cu smarald. Deci ştiţi ce mă aduce aici.

— Pot să bănuiesc.

Respiră adânc.

— Nobile Eon, mă alătur rugăminţii împăratului şi vă rog să ne apăraţi fiul. Vă cer să vă folosiţi puterea în interesul lui. Cred că este într-un mare pericol. Îmi atinse uşor braţul. Dar vă rog şi să-i deveniţi prieten. La curte nu sunt prea mulţi tineri cu rang şi loialitate care să facă posibilă o asemenea legătură. Statutul vă apropie de el, şi mi s-a spus că împărtăşiţi aceleaşi idei. Are nevoie de un prieten, şi, dacă îl ajutaţi, ar putea să vă ajute şi el.

— Îmi cereţi să-i fiu prieten?

— Da, zise ea.

— Dar prietenia între doi oameni nu se poate lega cu forţa. De nici una dintre părţi.

Zâmbi.

— Doamna Dela mi-a spus că gândiţi mai matur decât vârsta pe care o aveţi, şi văd că aşa este.

Am încremenit, dar păru să nu observe.

— Nu vă cer să forţaţi o prietenie, domnule. Vă cer, pur şi simplu, să vă gândiţi la avantajele de a fi pregătit să fiţi de partea fiului meu.

Am tresărit când i-am auzit cuvintele — doamna Jila se juca cu înţelesurile cu dexteritatea unui bucătar desăvârşit care decupează o aripioară de rechin.

— Veţi face asta? mă întrebă ea.

Zărind o umbră în prag, ne-am întors amândoi. Silueta înaltă a prinţului Kygo se contură pentru o clipă în lumină, apoi intră, poruncind cu voce joasă eunucilor din escortă să rămână afară. Am căzut amândoi în genunchi şi ne-am prosternat în faţa lui.

— Îmi promiteţi? insistă doamna Jila, în şoaptă.

— Da.

Picioarele prinţului, încălţate în papuci din piele moale, de acelaşi albastru regal ca pantalonii, se opriră în faţa noastră.

— Vă salut, nobile Eon, doamnă Jila. Vă rog, ridicaţi-vă, amândoi. Nobile Eon, vă aşteptăm în pavilion.

M-am ridicat, respirând greu în timp ce îmi dezmorţeam muşchii. Doamna Jila rămase în genunchi.

— E vina mea că nobilul Eon a întârziat, spuse ea, înclinându-se şi mai adânc. Te rog, iartă-mă, dragul meu fiu.

Prinţul Kygo o privi uimit. Cât timp trecuse de când nu-şi mai auzise mama adresându-i-se astfel? Mă privi lung, subliniind importanţa acestui moment marcat de încredere.

— În acest caz, nimeni nu a greşit cu nimic, mamă, spuse el blând.

Întinse mâna, şi ea o apucă, ridicându-se cu graţia unei dansatoare. Îşi zâmbiră unul altuia, chipurile lor trădând aceeaşi dulce ezitare.

— Oricum, trebuie să ţi-l răpesc pe nobilul Eon, spuse. Învăţătorul Prahn ne aşteaptă.

— Desigur.

Îl bătu uşor pe mână şi îi dădu drumul, apoi mă salută dând din cap. Îmi ceru din priviri să nu uit de promisiunea mea.

— Cu bine, nobile Eon!

— Doamnă.

Am înclinat politicoasă capul şi l-am urmat pe prinţ. În curte, mi-a făcut semn să merg alături de el. Cu un gest scurt din cap, îşi trimise paznicii eunuci înainte, destul de departe ca să nu ne audă. Am mers pe aleea care ducea la marea poartă din mijloc! Păsările din colivii se agitau în momentul în care treceam pe lângă ele. L-am văzut cum îmi observă şchiopătatul şi cum încetineşte imperceptibil pasul.

— Probabil că mama te apreciază mult, nobile Eon, zise el.

— Sunt onorat, înălţimea Voastră.

— Nu ţi-a cerut, oare, să fim prieteni?

Stânjeneala mea a fost răspunsul la întrebare. Zâmbi, văzându-mă că sunt surprinsă.

— Nu era atât de greu de ghicit, zise el. Mama este femeie, şi crede mai mult în legăturile de prietenie şi iubire decât în alianţele politice. Se opri şi se întoarse spre mine. Care dintre aceste legături credeţi că sunt mai puternice, nobile Eon?

L-am privit în ochii negri, întrebându-mă ce răspuns i-ar fi pe plac. Era precum ceilalţi oameni de rangul lui, care nu aşteptau să audă decât ecoul propriilor gânduri, sau era cu adevărat interesat de părerea mea?. Nu am văzut decât o curiozitate sinceră. Trebuia să mă feresc de farmecul lui — comportamentul lui mă putea face să pic în capcana unui răspuns prea sincer.

— Alianţa politică, înălţimea Voastră.

Imediat ce am scos aceste cuvinte, am văzut-o pe Dolana, prietena mea de la salină. În prima noapte după sosirea mea acolo, mă împinsese la perete şi se culcase în faţa mea, apărându-mă cu trupul ei. A doua zi dimineaţa, îmi cususe la tunică un buzunar pentru puţinele lucruri pe care le aveam şi îmi arătase cum să mă port ca să nu atrag atenţia paznicului. Mai târziu, în salină, când se prăbuşise tuşind, îi cărasem şi ei sacul până la căruţe, ca să nu ne oprim din mers. Timp de o noapte şi o zi nu avusesem vreme să ne gândim la scopurile înalte ale politicii sau ale prieteniei. Legătura noastră fusese mult mai simplă.

— Ei bine, tata o să fie foarte încântat, spuse prinţul.

Îşi reluă drumul. M-am străduit să ţin ritmul cu el, deşi eram în

pericol să-mi înţepenească muşchii. Se încruntă. Dădusem totuşi un răspuns greşit?

— Eu cred că prietenia şi dragostea sunt mai puternice, spuse el brusc. Mă consideri slab şi efeminat?

— Nu, am răspuns fără să mă gândesc, atât eram de surprinsă.

Îmi zâmbi oarecum încurcat.

— Uneori, mă întreb dacă gândurile nu îmi sunt influenţate prea mult de traiul meu aici. Printre femei.

Ne-am oprit în faţa porţii centrale, în timp ce portarul se grăbea să tragă zăvorul. Printre barele aurite, am zărit o altă curte, dominată de un pavilion somptuos amplasat în mijlocul unui lac. Un pod arcuit din lemn ducea spre o mică verandă, colţurile acoperişului său fiind aurite şi împodobite cu câte un dragon sculptat. Nemişcat, între uşile glisante deschise, un bărbat ne privea cum ne apropiam.

Portarul deschise porţile şi căzu în genunchi, în timp ce treceam pe sub arcada zidului.

— Şi bărbaţii cred în puterea prieteniei, înălţimea Voastră. Eram uimită de capriciile zeilor care făceau din mine, brusc, o expertă în lucrurile caracteristice bărbaţilor. Dar nu e un sentiment care să se nască la comandă, şi e nevoie de mult timp ca să apară încrederea de care are nevoie.

Prinţul aprobă din cap.

— Este adevărat. Se întoarse şi-mi aruncă o privire lungă, plină de curiozitate. Nobile Eon, o să-ţi vorbesc deschis. Mă îndoiesc că eu sau tu vom avea prea mult timp la dispoziţie dacă situaţia nu se schimbă rapid.

Tonul lui părea nepăsător, dar l-am văzut înghiţind în sec. Prinsă în vârtejul grijilor din ultimele zile, crezusem că eram singura care înfrunta frica şi pericolul. Acum, realitatea evenimentelor mă învăluia ca o gigantică pânză de păianjen, legându-mă de destinul tânărului prinţ. Fiecare mişcare pe care o făceam urma să aibă repercusiuni asupra unei întregi dinastii imperiale. Mi-am adus aminte brusc de o frază citită într-un text al Ochilor Dragonului: „Fereşte-te de prietenia prinţilor11. Eram sigură că era un sfat bun.

— Chiar dacă nu suntem încă prieteni, înălţimea Voastră, am spus simţindu-mi inima bătând mai tare la gândul îndrăznelii mele, există ceva care ne-ar putea lega imediat.

— Care anume, nobile Eon?

Mi-a trecut prin faţa ochilor chipul Dolanei, tuşind, cu pieptul scuturat de spasme.

— Supravieţuirea noastră, am zis.

Ne-am privit în tăcere; fiecare dintre noi îşi cântărea noul aliat.

— De acord, spuse el, şi-şi duse mâna de la frunte la inimă, pecetluind înţelegerea.

În comparaţie cu opulenţa celorlalte clădiri ale palatului, Pavilionul Iluminării Pământeşti era mobilat sumar. Podoaba cea mai interesantă era însuşi învăţătorul Prahn, un bătrân eunuc cu pielea atât de palidă, încât îi puteam vedea venele albastre, şi cu capul ras, împodobit cu o singură şuviţă care vorbea despre vocaţia lui de savant. Din câte se părea, trăia în pavilion, chiar dacă nu se zărea nici o urmă a prezenţei sale. Probabil că îşi ascundea salteaua, în fiecare dimineaţă, în scrinul uriaş, asta dacă nu dormea sub masa joasă, făcându-şi culcuş din pernele tari pe care stăteam.

— ... Şi biblioteca include lucrări din aproape toate domeniile cunoaşterii omeneşti. Aş fi onorat să vă ajut să-i descoperiţi comorile după lecţie, spuse Prahn, desfăcându-şi braţele, ca să ne arate clădirile care înconjurau curtea.

Am aprobat cu un aer vinovat, conştientă că mă lăsasem furată de gânduri.

— Mulţumesc. Ar fi foarte interesant, am zis.

Afară, undeva în harem, mai multe instrumente îşi amestecau sunetele într-o simfonie complicată.

— Doamnele exersează la instrumente, îmi şoptise prinţul când începuse tulburătoarea melodie.

— Avem toate lucrările marilor filosofi, continuă Prahn, şi hărţile noastre acoperă toată lumea cunoscută.

— Învăţătorul Prahn este paznicul bibliotecii, spuse prinţul. Ştie tot ce se găseşte aici.

Învăţătorul îşi plecă fruntea cu modestie.

— Nu ştiu dacă aşa este, înălţimea Voastră. Dar sunt onorat să am grijă de bibliotecă. Este cu adevărat magnifică — savanţi de pretutindeni vin să ne studieze pergamentele.

— Vin în harem? am întrebat.

— Numai până în această curte, mă asigură Prahn. Există o portiţă la est, Poarta Erudiţilor, prin care se poate intra în

bibliotecă. Şi toate recomandările sunt strict verificate.

— Biblioteca este deschisă numai pentru savanţi după-amiaza, spuse prinţul. Doamnele din harem au lecţii dimineaţa, după mine. Nu-i aşa, învăţătorule?

Vocea îi părea veselă. Prahn roşi brusc.

— Adevărat, înălţimea Voastră.

Prinţul se aplecă spre mine.

— Surorile mele îi dau mari bătăi de cap. Pun mereu întrebări şi îi comentează răspunsurile.

— Nu ştiam că doamnele ar putea fi educate la fel ca nişte savanţi, am spus, şi gândul m-a tulburat.

Prinţul încuviinţă din cap hotărât.

— Tata spune că nu vrea să aibă în jurul lui nişte proşti ignoranţi. Iar surorile mele se vor mărita într-o zi cu persoane în poziţii înalte, şi vor avea nevoie de mai mult decât de cunoştinţe de muzică şi de dans. Desigur, există unii care susţin că femeile educate aduc doar nenorociri. Prinţul îi aruncă o privire vicleană lui Prahn. Dar porunca împăratului trebuie să fie cea corectă. Nu-i aşa, învăţătorule?

Prahn se înclină adânc.

— Stăpânul Ceresc este pe cât de înţelept, pe atât de generos.

— Mă bucur să aud asta, răzbi o voce din prag.

Ne-am întors cu toţii şi l-am văzut pe împărat într-o lectică purtată de doi servitori vânjoşi. Era însoţit de medicul regal şi de doi eunuci.

— Tată! exclamă prinţul. Nu mi-ai spus că vei veni astăzi.

Împăratul le făcu semn servitorilor să înainteze, şi unghia îmbrăcată în aur a arătătorului său scânteie. Cei doi servitori îl duseră până în cameră şi apoi aşezară încetişor lectica în capătul unei mese. Medicul regal, de această dată îmbrăcat în toată gama de albastru ţipător, se învârtea în jurul lui şi le cerea eunucilor să schimbe poziţia taburetului pe care aveau să se odihnească picioarele suveranului.

— Destul, izbucni împăratul.

Timica lungă, violetă, părea prea mare pentru trupul lui cocârjat, iar perla imperială, care îi strălucea palidă şi pură la baza gâtului, îi accentua culoarea ca de ceară a pielii. Părea chiar mai bolnav decât fusese la banchet.

Cu un gest, le dădu liber slujitorilor, care ieşiră cu spatele

înainte, medicul şi servitorii înclinându-se adânc. Prinţul căzu în genunchi în faţa tatălui său. Eu mi-am lipit fruntea de pământ, iar Prahn se prosternă şi el lângă mine.

— Ei, haideţi acum, care este regula Pavilionului Iluminării Pământeşti? ne mustră împăratul.

— Toţi cei care intră aici sunt egali în căutarea înţelepciunii şi a cunoaşterii, spuse repede prinţul Kygo, ridicându-se.

— Da, în camera asta toţi suntem egali. Toate ideile sunt bine-venite, spuse împăratul. Ridică-te, nobile Eon. Şi tu la fel, învăţătorule Prahn.

M-am ridicat, privindu-i neîncrezătoare pe cei trei bărbaţi care stăteau în jurul mesei. Nu înţelegeam ideea de egalitate. Chiar şi între sclavi exista o ierarhie; era natura umană.

— Şi care este lecţia de astăzi, învăţătorule Prahn? întrebă împăratul.

Savantul îmi aruncă o privire piezişă, cu faţa îmbujorată.

— Studiem avantajele şi dezavantajele izolaţionismului, Maiestatea Voastră.

— Un subiect foarte interesant, spuse împăratul.

Prahn îmi mai aruncă o privire, şi mi-am dat seama că subiectul fusese special ales pentru mine.

Dezbaterea începu, şi, cu toate că nu înţelegeam unele cuvinte sau nu recunoşteam numele filosofilor, eram în stare să urmăresc firul discuţiilor. Împăratul, agitându-şi unghia de aur a arătătorului, îşi apără convingător politica de deschidere faţă de străini, în sprijinul comerţului şi al alianţelor politice. Prahn susţinea teza contrară, şi ştiam, de la doamna Dela, că teza izolaţionistă avea susţinerea preaînaltului nobil Sethon. Prinţul făcea pe mediatorul şi strecura, ici şi colo, un comentariu care provoca zâmbetele aprobatoare ale părintelui şi ale profesorului. În cele din urmă, împăratul se întoarse spre mine, cu chipul obosit strălucindu-i încântat de schimbul de idei.

— Şi tu ce spui, nobile Eon? Crezi că prezenţa străinilor în ţară poate dilua esenţa magnificei noastre culturi?

Ce-aş fi putut adăuga eu într-o asemenea discuţie savantă? Nu aveam cunoştinţe de politică externă; nici o înţelegere profundă a politicii. În faţa mea, prinţul dădu din cap încurajator. Am apelat la singurul lucru pe care îl aveam: la experienţă.

— Îmi place cafeaua pe care Ari Străinul o vinde în piaţă, Maiestatea Voastră, am spus, ştiind că vorbele mele erau

prosteşti şi naive. Nu ştiu dacă ne poate ameninţa cultura. Este doar o băutură, iar cel care o vinde nu e decât om.

împăratul zâmbi larg.

— Da. Doar un om, ca oricare altul. Se aplecă mai aproape, ţintuindu-mă cu privirea. Spune-mi, tinere filosof, cum putem cunoaşte ce e în inima unui om? Cum putem afla dacă un om este rău sau bun?

Întrebarea avea un sens ascuns pe care nu-l înţelegeam. Era un fel de test. Ce voia, de fapt, împăratul? Pe faţa lui de politician versat nu se citea nici un indiciu. Îşi petrecuse întreaga viaţă ascunzându-şi gândurile. Clopotul care anunţa trecerea unei ore răsună în curtea interioară, făcând muzica să tacă. Ai fi zis că întregul palat aştepta răspunsul meu.

— Nimeni nu poate şti cu adevărat ce este în inima celuilalt, am răspuns.

Era lucrul pe care pariasem atât eu, cât şi maestrul. Cu pumnii strânşi lângă coapse, am înfruntat tăcerea lungă şi privirea atentă a suveranului.

— Într-adevăr, spuse în cele din urmă. Toţi oamenii au o natură ascunsă. Mă bucur că înţelegi asta, nobile Eon.

Mi-am umezit buzele uscate. Împăratul îmi citise, oare, gândurile? Am înlemnit când se întoarse spre prinţ.

— Dar e la fel de important să înţelegi că o natură ascunsă nu e întotdeauna o natură rea, îi spuse fiului său. Am dreptate, nobile Eon?

Am aprobat, zâmbind uşurată; împăratul nu părea să ştie ceva, nu se vedea nici în privirea, nici în postura lui. Întrebarea urmărea doar educaţia fiului său şi apărarea tronului.

împăratul se lăsă pe spate, cu un oftat.

— Dezbaterea a fost cât se poate de interesantă, învăţătorule Prahn, spuse. Felicitările mele. Dar acum e timpul să plec şi să semnez decretele zilnice.

Bătu din palme, şi cei doi servitori intrară în fugă în cameră, ridicând cu îndemânare lectica, la indicaţiile inutile ale medicului. M-am înclinat adânc, în timp ce împăratul ieşi din cameră, cu medicul care se agita pe lângă lectică asemenea unei muşte supărătoare, murmurând ordine eunucilor.

— Învăţătorule, înainte să sosească doamnele, arată-ne colecţia de săbii a bibliotecii, spuse prinţul, ridicându-se.

Prahn zâmbi.

— Nu vă gândiţi decât la săbii, înălţimea Voastră. Când veţi manifesta acelaşi entuziasm şi pentru textele filosofilor?

Prinţul ridică din umeri.

— Nobile Eon, şi tu vrei să vezi săbiile, nu-i aşa?

Am aprobat din cap, mai mult ca să-i fac plăcere prinţului decât dintr-un interes real.

— Mi-ar plăcea la fel de mult să descopăr comorile bibliotecii, învăţătorule Prahn. Conţine şi texte scrise de vreun Ochi al Dragonului?

Poate ceva din colecţie m-ar fi putut ajuta să găsesc numele dragonului roşu.

— Bineînţeles că nu, domnul meu, răspunse Prahn, şi buzele palide i se strâmbară de mirare. Textele Ochilor Dragonului sunt întotdeauna păstrate de nobilii dragoni în sălile lor. Se întrerupse, încruntându-se. Staţi puţin, nu e chiar aşa — avem un text al unui Ochi al Dragonului. Un manuscris legat în piele roşie, prins cu nişte perle negre înşirate pe un fir de mătase. Un obiect minunat. Este una dintre comorile Dragonului Oglindă salvate din incendiu. Se frecă pe frunte, de parcă l-ar fi durut capul. Sunt sigur că l-am văzut printre celelalte lucruri. Restauratorii trebuie să îl pregătească pentru ceremoniile Zilei a Douăsprezecea, când Maiestatea Sa o să vă restituie tezaurul.

— Aş putea să-l văd? Mi l-ai putea arăta acum?

— Înainte de Ziua a Douăsprezecea?

Prahn părea îngrijorat.

— Da, trebuie să-l văd, am spus, încercând să am o atitudine cât mai calmă.

Prinţul îşi dădu seama că eram agitată.

— În ce măsură ar fi asta o problemă, învăţătorule? în curând, tezaurul va fi în proprietatea nobilului Eon.

Prahn îşi frământa mâinile îngrijorat.

— Nu sunt sigur... nu, nu asta e procedura.

Mi-am muşcat buzele şi l-am privit pe prinţ. Trebuia să văd textul.

Tânărul prinţ îşi schimbă brusc atitudinea.

— Nobilul Eon o să-şi vadă bunurile, învăţătorule Prahn, spuse el, ridicându-se şi măsurându-l din priviri pe profesor. Pentru prima oară, vedeam suveranul care urma să devină. Du-ne acolo, imediat!

Pentru o clipă, Prahn rămase nemişcat, apoi se înclină până

când fruntea îi atinse podeaua de lemn.

— Da, înălţimea Voastră.

Se ridică împleticit şi se aplecă încă o dată, într-o semiplecăciune, când prinţul ieşi din pavilion. Rămase în poziţia asta şi când ieşeam ca să-l urmez pe viitorul împărat ce părăsea sala egalităţii, luând-o pe podul de lemn.

Clădirile joase care găzduiau biblioteca erau asemănătoare celor din prima curte, dar obloanele erau drepte şi uşile erau barate de drugi groşi, din fier. Prahn, cu umerii în continuare lăsaţi, ne conduse spre clădirea din stânga. Prinţul rămase în urmă, ca să-şi potrivească paşii cu ai mei.

— Credeţi că acest text al Ochiului Dragonului dezvăluie misterele Dragonului Oglindă? întrebă el încet.

Mergea atât de aproape, încât simţeam mirosul plantelor din cufărul în care îi erau ţinute hainele.

— Nu sunt sigur, înălţimea Voastră. Era greu de spus dacă ochii îi erau căprui sau negri, fapt care îi dădea privirii o intensitate ciudată. Este posibil. Cu toate că, dacă e adevărat, pare destul de ciudat că textul n-a fost studiat până acum.

— Nu, nu e chiar aşa ciudat. Tata mi-a spus că seiful a fost sigilat imediat după ce a fost pierdut dragonul.

Am dat uşor din cap, tot mai emoţionată.

— Am ajuns la Poarta Erudiţilor, nobile Eon, spuse Prahn, arătând cu degetul spre aleea îngustă care trecea printre primele două clădiri.

La capătul aleii, se afla o poartă metalică solidă, fixată în zidul de incintă al haremului. Unul dintre paznici, un eunuc solid, stătea nemişcat, şi doar o uşoară clătinare din cap dovedea că ne remarcase prezenţa.

— Mai există o poartă, şopti prinţul, Poarta Concubinelor. Pe acolo doamnele din harem se pot salva în caz de pericol. Numai gărzile imperiale ştiu unde se află. Ştiu însă că femeile pot intra şi ieşi prin poarta aceea. Îmi zâmbi complice. Ar trebui să verificăm.

Am simţit că roşeam. Prinţul mă privi fix o clipă, apoi se făcu şi el roşu ca focul.

— Îmi cer iertare, nobile Eon. Desigur, astfel de lucruri nu te interesează. Iartă-mi grosolănia.

Am dat uşor din cap, având grijă să-mi ascund chipul. Pe de o parte, aş fi avut chef să mă arăt interesată, să mă apropii de el

ca să-l ascult, dar o Umbră a Lunii n-ar fi continuat o astfel de discuţie. Prinţul grăbi pasul, lăsându-mă singură.

Ne-am oprit la uşa celei de a doua clădiri. Obloanele erau închise, dar lumina galbenă a lămpilor se zărea pe la margini. Prahn deschise uşa şi ne făcu semn să mergem după el. L-am urmat pe prinţ în mirosul copleşitor de praf şi camfor, îndulcit de mirosul delicat de miere al cerii cu care fuseseră lustruite podelele. Un scrin enorm trona în mijlocul sălii, şi lacul negru cu care era dat îl făcea să lucească în lumina lămpilor. Lângă scrin, pe podea, un tânăr eunuc se prosternă la vederea prinţului, tunica gri fiindu-i acoperită în mare parte de un halat grosolan. De peretele din fund era lipită o masă, pe care trona o colecţie ciudată de obiecte de argint, de bijuterii şi de porţelanuri. Un alt eunuc în halat stătea prosternat în spatele unui cufăr lăcuit, deschis, plin de cupoane de stofă. Am zărit o catifea roşie, mătase portocalie şi satin maro, cu falduri îngălbenite de vreme.

— Tezaurul Dragonului Oglindă, spuse Prahn, înclinându-se în faţa mea.

Toate astea erau ale mele? Am făcut înconjurul camerei, cercetând în mod special un arzător de tămâie imens, din aramă, şi trei taburete sculptate, aflate sub fereastră.

Prinţul deschise una din uşile scrinului.

— O piesă frumoasă, spuse. Cum de a fost salvată?

— Credem că era o comandă care nu fusese încă trimisă la casa Dragonului Oglindă, înălţimea Voastră, spuse Prahn.

Am atins lemnul proaspăt lustruit, lăsând o dâră pe suprafaţa lucioasă.

— Nobile Eon, mă strigă prinţul de lângă masă, priveşte busola asta a Ochiului Dragonului. Este minunată.

Trebuia să fie busola bătută cu pietre preţioase despre care îmi vorbise nobilul Ido la banchet. M-am îndreptat spre masă, mângâind în trecere capul albastru al unui leu din porţelan. Era masculul perechii de paznici puşi la intrare. Am căutat din ochi femela, dar părea să nu fi supravieţuit incendiului.

Busola era minunată: un disc de aur cu un rubin mare în mijloc, şlefuit rotund. Rubine mult mai mici, aşezate pe margine, indicau punctele cardinale care alcătuiau primul cerc. Celelalte douăzeci şi trei de cercuri erau formate din mici perdele rotunde, atât de înghesuite una în alta, încât păreau a forma un cerc de vopsea strălucitoare. Am mângâiat gravurile fine din al doilea cerc, care reprezentau animalele ce formează ciclul. Punctele cardinale şi animalele erau singurele cercuri pe care le puteam înţelege, dar, curând, aveam să fiu iniţiată în misterioasele caractere care înconjurau fiecare dintre celelalte cercuri. Aveam să învăţ să le folosesc pentru a calcula fluxurile sacre cele mai puternice, să găsesc cele mai pure căi ale Hua şi să-mi focalizez puterea.

Dacă voi putea descoperi numele dragonului meu.

— Unde este textul Ochiului Dragonului? am întrebat, cercetând masa plină.

Prahn îl înghionti cu piciorul pe eunucul îngenuncheat lângă scrin.

— Nobilul Eon doreşte să vadă manuscrisul legat cu perle negre.

Eunucul îşi ridică fruntea.

— Iartă-mă, onorabile Prahn. Nu am văzut un astfel de manuscris.

— Cum? Trebuie să-l fi văzut. Puţin mai mare decât palma

mea. Cu copertă de piele roşie şi legat cu un şir de perle negre.

— Nu există nici un manuscris în colecţie, venerabile învăţător, spuse eunucul, făcându-se şi mai mic.

— Eşti prost? L-am văzut eu însumi când am deschis taniţa, izbucni Prahn. Adu-mi registrul conciliului Ochiului Dragonului.

Eunucul se târî pe podea în genunchi şi luă un pergament de pe o masă joasă. Prahn i-l smulse din mână şi-l deschise.

— Ei, bine? întrebă prinţul.

Prahn se uită la el. Ochii holbaţi păreau singura pată de culoare de pe faţa lui.

— Dar eu... Se opri. Stăpâne, în registru nu găsesc nici o menţiune despre vreun manuscris. Dar l-am văzut. Sunt sigur.

M-am apropiat grăbită de el şi i-am luat sulul din mâinile tremurânde.

— Nu e nici unul trecut pe listă?

Prinţul mă urmă şi privi peste umărul meu în timp ce citeam registrul.

Nici urmă de manuscris. Am strâns sulul de pergament.

Mâna prinţului se ridică şi-l lovi pe bătrân drept în faţă. A fost o palmă uşoară, mai mult o formalitate decât o pedeapsă. Prahn o încasă fără să scoată un sunet, apoi căzu în genunchi, prosternându-se în faţa tânărului său stăpân.

— Îmi pare rău, înălţimea Voastră.

— Ar trebui să-i ceri iertare nobilului Eon pentru incompetenţa ta, spuse rece prinţul.

Imediat, bătrânul învăţat mi se adresă umil:

— Domnul meu, fiţi bun şi iertaţi memoria înşelătoare a unui bătrân.

Prinţul se întoarse spre mine.

— Vreţi să fie bătut?

I-am privit chipul implacabil. Mai devreme, în pavilion, avusesem impresia că în faţa mea se afla viitorul conducător, dar nu fusese nimic în comparaţie cu tânărul împărat care stătea lângă mine. Nu era greu de crezut că se trăgea din dragoni.

— Nu, am rostit în grabă. Sunt sigur că era convins de existenţa manuscrisului.

Prinţul dădu aprobator din cap.

— Cred că ai dreptate. O decizie corectă. Coborî ochii spre Prahn. O să uităm această greşeală, Prahn. Până acum, ţi-ai

făcut datoria exemplar. Să nu se mai repete. Apoi mă luă de umăr. Haideţi, să mergem să admirăm săbiile.

Ieşi din încăpere.

Prahn se înclină adânc în faţa mea.

— Nobile Eon, îmi cer scuze încă o dată. Eram sigur că manuscrisul există.

I-am privit chipul pe care se amestecau uimirea şi orgoliul rănit cu o stare de jenă copleşitoare. Învăţătorul Prahn era un om meticulos — părea puţin probabil să facă o asemenea greşeală.

— Spuneţi-mi, de unde aveţi registrul? am întrebat.

— Mi l-a adus nobilul Ido personal, răspunse Prahn.

Zgomotul scos de pergamentul sfărâmat ne-a făcut pe amândoi să privim spre mâinile mele. Zdrobisem sulul. Am desfăcut mâinile, profitând de moment ca să-mi ascund teama.

— Nobilul Ido? am întrebat pe un ton politicos, dar în glas mi se simţea încordarea. De ce l-a adus el?

— Era datoria lui, stăpâne. Ca şef al conciliului a deschis tainiţa, şi am verificat împreună conţinutul. Sunt sigur că manuscrisul a fost înregistrat. Şi că l-a văzut şi nobilul Ido. Prahn se încruntă. Cu toate că nu-mi amintesc limpede împrejurarea. Poate e adevărat, am început să îmbătrânesc.

Mi-am amintit de strălucirea argintie din ochii nobilului Ido în timp ce încerca să mă farmece. Îi reuşise manevra cu Prahn, folosindu-şi puterea ca să-l încurce pe bătrân?

— A fost doar o greşeală, învăţătorule, am spus, dându-i înapoi pergamentul distrus. Nimic grav. Să uităm întâmplarea şi să ne alăturăm prinţului. N-ar trebui să-l lăsăm să aştepte.

Prahn încuviinţă din cap şi se înclină, dornic să uite că fusese umilit.

Am aruncat o ultimă privire în cameră. Nu exista nici o dovadă că printre comori fusese vreodată şi un manuscris — şi cine ar fi dat crezare unui învăţat bătrân, cu memoria obosită, în faţa cuvântului unui ascendent al Ochiului Dragonului? Dar eram gata să pariez pe piciorul sănătos că existase şi că nobilul Ido îl furase.

Conţinea, oare, şi numele dragonului meu? Ştiam că era puţin probabil, dar era singura mea speranţă.

Cumva, trebuia să recuperez manuscrisul.

Capitolul zece

Am luat o cupă de vin de pe tava pe care mi-o întindea servitorul. Aş fi preferat să beau apă rece, dar orice lichid era bine-venit. Maestrul refuză oferta cu un semn din cap, lovindu-şi nerăbdător coapsa cu evantaiul strâns.

Era abia la primele ore ale dimineţii, dar lumina strălucitoare a zilei îngroşase deja aerul din curtea casei Dragonului Şobolan. Arbuştii de kumquat formau o graniţă verde, bogată, dar nu făceau suficientă umbră ca să fie un refugiu în faţa soarelui. Ceilalţi nobili Ochi ai Dragonului stăteau în picioare în faţa grădinii, în grupuri de doi sau trei, cu ucenicii alături, şoaptele conversaţiilor pierzându-se în spaţiul vast, pavat cu piatră. Chiar dacă nimeni nu se uita direct la mine şi la maestrul meu, era limpede că eram obiectul atenţiei generale.

— Ai înţeles ce trebuie să faci astăzi? întrebă maestrul.

Deschise evantaiul, îl flutură, trimiţând o briză caldă în direcţia mea. Am dat din cap, încercând să ignor mâncărimile provocate de transpiraţia care mi se scurgea pe sub fâşia cu care îmi strângeam sânii.

— Pare destul de simplu, am spus.

în scurtul drum până la sală, maestrul îmi spusese la ce să mă aştept în timpul adunării conciliului: va accepta să fie tutorele meu, pentru a mă putea dedica în totalitate antrenamentului. Dar un astfel de transfer de responsabilităţi nu explica tensiunea pe care o citeam pe feţele din jurul nostru.

Am înghiţit cu lăcomie o altă gură de vin. Acreala mi-a ars gâtul şi nodul de frică strâns în piept. N-aveam de ce mă teme — maestrul ştia ce făcea dar, cu toate astea, nu-mi puteam stăpâni starea de stânjeneală. Poate se întâmpla doar pentru că ne aflam pe domeniul nobilului Ido. Am cercetat curtea încă o dată. El nu-şi făcuse apariţia.

— Asta te va scuti de obligaţia de a participa la întâlnirile conciliului, spuse maestrul. La un moment dat, va trebui să ştii cum funcţionează conciliul, dar pentru moment este mai important să te concentrezi asupra talentelor tale ca Ochi al Dragonului.

Mi-am netezit o cută imaginară de pe mâneca robei roşii, evitându-i privirea. Prima mea lecţie de Rezistenţă urma să aibă loc ceva mai târziu, în aceeaşi zi; curând, aveam să învăţ cum

să-mi controlez fluxul Hua din corp. Dar cât de mult timp îi mai puteam păcăli, participând la cursuri şi antrenându-mă, înainte să-şi dea careva seama că nu-mi puteam invoca dragonul? M-am uitat încă o dată în jur, de data asta după Dillon. Poate văzuse el manuscrisul Dragonului Oglindă în apartamentele nobilului Ido.

Maestrul meu se ridică brusc. Nobilul Tyron îşi părăsise grupul şi se apropia de noi, urmat de aproape de ucenicul lui înalt.

Amintindu-mi lecţia doamnei Dela, m-am înclinat în faţa bătrânului. Violetul bogat al hainelor Ochiului Dragonului Bivol îi scotea în evidenţă faţa roşie şi cearcănele vineţii de sub ochii obosiţi.

— Salutări, nobile Tyron, am spus.

Ne salută pe amândoi, pe mine şi pe maestru, din cap.

— Vă salut. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe ucenicul Hollin, care este acum în al unsprezecelea an.

Hollin se înclină în faţa noastră. Avea ochii negri la fel de vicleni ca ai maestrului său. În ciclul următor, avea să devină Ochi al Dragonului Bivol, ceea ce făcea din el egalul meu. Mi-a plăcut ce vedeam — ochii sensibili şi stângăcia trupului cu umeri largi atenuau aerul de siguranţă.

— A fost o noapte foarte interesantă, spuse nobilul Tyron. O adevărată lecţie de strategie, nu-i aşa, Hollin?

Tânărul dădu din cap aprobator, un zâmbet ironic luminându-i faţa marcată prea timpuriu de griji.

— Prietenul nostru a încercat? întrebă maestrul.

Mi-am mutat privirea de la el la Tyron. Despre cine vorbeau? Cei trei bărbaţi se apropiară unul de altul, excluzându-mă din discuţia lor.

— A încercat, răspunse Tyron, dar Dram a ripostat invocând o decizie anterioară. Asta i-a tăiat elanul lui Ido. Acum, decizia a fost amânată, aşteptând să vă fie confirmată funcţia.

Stăpânul zâmbi reţinut.

— Fără îndoială că o să încerce şi azi. Avem destule voturi?

Tyron ridică din umeri.

— Nu ştim de partea cui e Silvo.

Se înclină şi se întoarse la grupul pe care îl părăsise. Hollin îl urma ca o umbră, mult prea alungită.

Maestrul se întoarse ca să-l vadă mai bine pe nobilul Silvo. Frumosul Ochi al Dragonului Iepure stătea singur în roba de

culoare roz, pielea lui albă contrastând cu arborii de un verde închis din spatele lui. Remarcând privirea maestrului, îi făcu un semn din cap.

— Nu şi-a ferit privirea, şopti maestrul. Poate e un semn bun.

— Ce încercaţi să-l împiedicaţi pe nobilul Ido să facă? am întrebat.

— Vorbeşte mai încet. Îmi puse mâna pe umăr, ca avertisment. Asta nu te priveşte. Dacă va fi nevoie, o să te informez.

Am lăsat privirea în jos. Cum puteam supravieţui intrigilor acestora periculoase dacă mă ţinea departe de planurile şi strategiile lui? Uita că soarta noastră depindea de acţiunile fiecăruia dintre noi?

M-am smuls din mâna lui.

— Nu, am şoptit, paralizată de propria-mi îndrăzneală. De unde veţi şti când e necesar? Nu sunteţi mereu alături de mine. Ca să-mi joc bine rolul, trebuie să înţeleg ce se petrece.

îşi miji ochii, dar m-am străduit să-i înfrunt furia.

— Nobilul Tyron nu-i ascunde lui Hollin planurile, am adăugat.

Ne-am înfruntat o clipă în tăcere.

în cele din urmă, stăpânul oftă.

— Da, ai dreptate.

Victoria m-a luat prin surprindere. Mă apucă de mânecă şi mă trase şi mai departe de grupul cel mai apropiat al Ochilor Dragonului.

— Ido încearcă să determine conciliul să-şi pună puterea în slujba lui Sethon şi a armatei lui, spuse el atât de încet, încât abia l-am auzit. Credem că ascendentul Ido vrea să împiedice conciliul să-şi exercite puterea, până ce Sethon va putea invoca Dreptul Soartei Potrivnice, ca să ia locul fratelui său.

L-am privit uimită pe maestru, încercând să surprind importanţa cuvintelor acestuia. Primul împărat, Tatăl celor O Mie de Fii, instituise Dreptul Soartei Potrivnice ca să apere ţara în cazul în care suveranul ar fi fost abandonat de zei. Dacă domnia unui împărat era marcată de prea multe calamităţi naturale, suveranul putea fi renegat şi înlocuit de un altul, care se bucura de ocrotirea zeilor.

— Vreţi să spuneţi că Ido intenţionează să-i oprească pe Ochii Dragonului să controleze musonii şi furia pământului?

Eram atât de îngrozită, încât ridicasem vocea. Ne apropiam

de cel mai periculos anotimp, cu inundaţii, furtuni şi cutremure. Ochii Dragonului aveau datoria sacră de a apăra ţara şi pe locuitorii ei de dezastre.

Maestrul mă trase şi mai departe de ceilalţi, aruncându-mi o privire îngrijorată.

— Exact asta am spus. Există şi temerea foarte întemeiată că urmăreşte să rupă Angajamentul de Slujire, pentru a-i permite lui Sethon să folosească puterile dragonilor ca să-şi ducă la bun sfârşit planurile de declanşare a războiului.

Am tras cu greu aer în piept. Era interzis ca puterea dragonilor să fie folosită în conflicte. Dragonii aduceau bunăstarea şi trebuiau să ne apere, nu să distrugă. Am înghiţit cu greu, imaginându-mi puterea dezlănţuită a tuturor dragonilor în mâinile unui singur om ros de ambiţie. Conciliul şi angajamentul erau gândite să oprească o asemenea nebunie.

Maestrul mă bătu uşurel pe mână.

— Ştiu. Dar, împreună cu Tyron şi cu alţi câţiva, ne străduim să-i dejucăm planurile. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face ca să ne ajuţi este să înveţi cât mai repede să-ţi controlezi puterile. Ridică brusc capul. A, iat-o şi pe gazda noastră.

Aşa cum floarea-soarelui este atrasă de soare, toate privirile s-au întors spre nobilul Ido care străbătea curtea cu paşi mari. Am încercat să lupt, dar, până la urmă, am cedat forţei prezenţei lui. Îi domina cu cel puţin un cap pe toţi ceilalţi bărbaţi, şi, în timp ce se apleca pentru a schimba câteva cuvinte sau pentru a saluta pe cineva, statura impozantă îi conferea un aer de autoritate. Albastrul intens al ţinutei de Ochi al Dragonului se reflecta pe barba dată cu uleiuri şi pe cele două cozi împletite în vârful capului. În spatele lui, îmbrăcat tot în albastru, am zărit silueta fragilă a lui Dillon. Se încruntase. Nobilul Ido se opri şi examină celelalte grupuri, până în momentul în care privirea lui mă găsi. Am înlemnit; mi-am simţit corpul invadat de o energie ciudată, fierbinte. Ceva mă atrăgea spre el. Dar, în timp ce se apropia, n-am mai zărit lucirea argintie în ochii săi de culoarea ambrei.

— Nobile Eon, zise, vă salut.

M-am înclinat scurt. Când am ridicat capul, l-am văzut aplecat deasupra mea. Aş fi vrut să fac un pas înapoi, dar aş fi dat o dovadă de slăbiciune. Cu îndârjire, mi-am păstrat poziţia. Înclinând capul amabil, ne salută pe mine şi pe stăpân. Lângă el,

Dillon stătea cu privirea în pământ.

— Cum vi se par primele zile ca Ochi al Dragonului Oglindă, mă întrebă nobilul Ido.

— Agitate, domnul meu, am spus. Nu am timp să mă gândesc la asta.

— O să fiţi şi mai ocupat, spuse. În zilele următoare, trebuie să fac o scurtă călătorie, dar, la întoarcere, vom începe antrenamentul în artele dragonului.

De data asta, nu m-am putut abţine; am făcut un pas înapoi.

— Veţi fi profesorul meu, domnule? M-am întors spre maestru. Dar credeam că dumneavoastră...

Maestrul dădu din cap, şi ochii îi trădau îngrijorarea.

— Eu nu mai am nici o legătură cu dragonii, nobile Eon. Pentru că nobilul Ido îi va preda ucenicului său noţiunile de bază, s-a decis că se va ocupa de antrenamentul de iniţiere al amândurora.

— Desigur, am răspuns automat. Mulţumesc, nobile Ido.

Mâna îmi tremura şi vărsăm vinul pe pavaj. Cum l-aş putea păcăli pe Ochiul Dragonului ascendent? Am căutat din priviri un loc unde să las cupa, înainte să o scap din mână.

— Abia aştept să vă fiu profesor, nobile Eon.

Avea vocea ciudat de mângâietoare. Mă trimitea cu gândul cu cinci ani în urmă, la salină şi la faţa zâmbitoare a supraveghetorului care mânuia biciul. Mi-a îngheţat sângele. Cunoşteam tonul; nobilul Ido făcea parte dintre aceia cărora frica şi suferinţa celorlalţi le provocau plăcere.

îl împinse pe Dillon spre mine.

— Ia paharul nobilului Eon!

Dillon luă cupa în silă, fără a ridica privirea. Nu-mi mai recunoşteam prietenul — fusese mereu dornic să atragă atenţia, să-şi mulţumească maestrul. Ce-i făcuse nobilul Ido? Poate, pur şi simplu, se temea. Apoi, făcu o plecăciune în faţa noastră, şi am văzut pe ceafa lui o porţiune de piele decolorată, acoperită de o iritaţie cu pete de un roşu-închis. Era bolnav?

Nobilul Ido se întoarse şi bătu din palme.

— Să mergem spre sala de întâlniri şi să începem ceremonia.

în timp ce traversam curtea în cea mai deplină tăcere, din întâmplare sau poate intenţionat, stăpânul se băgă între noi. Când ne apropiam, un servitor trase panoul lăcuit. Înainte de a intra în încăpere, după nobilul Ido, ne-am scos pantofii.

Dintr-odată, aerul deveni mai răcoros, aroma de lămâiţă, tapetul de mătase verde şi rogojinile curate de pai contribuind la senzaţia de prospeţime. Mobilele lustruite m-au făcut să mă opresc o clipă; în mintea mea, nobilul Ido era asociat cu amabilitatea îndoielnică şi cu umbrele ameninţătoare. În timp ce ne conducea pe mine şi pe maestru spre o masă ovală, am numărat treisprezece jilţuri, trei aşezate la capătul opus, în locul puterii, cu faţa spre uşă.

— În timpul ceremoniei de confirmare a tutorelui, heuris Brannon şi cu dumneavoastră veţi sta în capul mesei conciliului, alături de mine, declară nobilul Ido. Luaţi loc pe jilţul din mijloc!

M-am aşezat, cu capul plecat, copleşită de curiozitatea pe care o citeam în Ochii Dragonilor care se instalau, pe rând, la masă. Am riscat o privire către adunare şi am întâlnit chipul de războinic al nobilului Garon, Ochiul Dragonului Câine, şi privirea precaută a unui ucenic care stătea în picioare, în spatele maestrului său. În timp ce nobilul Ido se aşeza la dreapta mea şi maestrul la stânga, mi-am concentrat din nou atenţia spre suprafaţa lustruită a mesei, încercând să evit privirile cercetătoare ale celor douăzeci de bărbaţi din faţa mea.

în cele din urmă, nobilul Ido se ridică, şi şoaptele se stinseră. M-am întors spre el şi l-am văzut pe Dillon postat în spatele maestrului său. Privirile ni s-au întâlnit o secundă, dar în privirea lui nu se citea decât o profundă tristeţe.

— Fiţi bine-veniţi, se adresă nobilul Ido adunării. Pentru prima oară, după cinci sute de ani, suntem din nou doisprezece. Nu va mai fi un An al Dragonului fără un conducător ascendent. Conciliul nu va mai fi ţinut în loc de absenţa unei puteri din est. Trezindu-l pe Dragonul Oglindă, nobilul Eon a închis în mod glorios cercul. Alcătuim din nou o perlă a dragonilor.

Nobilul Dram, Ochiul Dragonului Cal, îmi zâmbi, apoi lovi masa cu latul palmei. Ceilalţi nobili se grăbiră să-l imite, în faţa acestui entuziasm zgomotos, am simţit cum mi se îmbujorează obrajii. M-am înclinat de două sau de trei ori, în timp ce masa vibra sub lovituri.

Nobilul Tyron îl privi peste umăr pe Hollin, care stătea în spatele lui.

— Bucură-te, băiete. Ciclul ăsta, ar fi fost rândul tău să conduci prin rotaţie Anul Dragonului. O sarcină grea, fără puterea dublă a ascendentului.

— Aşa e, aşa e, strigară câţiva nobili.

Nobilul Ido ridică mâna, domolind ovaţiile.

— Linişte! Da, suntem din nou toţi. Chiar dacă nobilul Eon nu are antrenament, chiar dacă am pierdut cunoştinţele pe care le aveam despre Dragonul Oglindă, nu e nici o îndoială că, dacă suntem cutezători, puterea celor doisprezece va face minuni pentru ţara noastră.

— Prima noastră datorie ar fi să aducem prosperitatea înapoi în Orient, spuse repede nobilul Silvo.

Nobilul Ido îl ţintui cu privirea pe bărbatul mai mic decât el.

— Prima noastră datorie, nobile Silvo, nu este faţă de orientali. Acum, pentru că avem toată puterea, prima noastră datorie ar trebui să fie o şi mai mare glorie a imperiului.

în jurul mesei se auzi un murmur. Unii dădeau din cap aprobator, alţii se arătau nemulţumiţi.

— Cu asemenea posibilităţi în faţa noastră, continuă nobilul Ido, heuris Brannon a acceptat să intre în conciliu ca tutore nobil, pentru ca tânărul nostru frate să se poată concentra asupra iniţierii în artele dragonului.

Dram dădu semnalul unor noi ovaţii asurzitoare. Maestrul înclină capul, onorat.

Nobilul Ido îmi făcu semn să mă ridic.

— Nobile Eon, eşti de acord ca heuris Brannon să fie, de azi înainte, nobilul Brannon şi să te reprezinte în conciliul Ochiului Dragonului ca deciziile şi voturile lui să fie considerate decizii şi voturi ale dumneavoastră până când veţi avea vârsta şi experienţa care să vă permită să vă luaţi locul printre cei doisprezece?

— Sunt de acord, am spus. Şi îi mulţumesc pentru sfaturi.

M-am înclinat în faţa maestrului. Sub masă, strângea atât de tare în mână evantaiul, încât baghetele lăcuite se îndoiră. Aşteptase ani la rând să aibă din nou putere şi avere. Aşezându-mă din nou lângă el, i-am simţit aproape fizic bucuria triumfului.

Fără să mai aştepte invitaţia nobilului Ido, se ridică. Cu toate că, pe lângă puterea tinerească a Ochiului Dragonului Şobolan, părea un bătrân fragil, ceva din atitudinea lui atrase toate privirile. Simţind că pierdea atenţia celorlalţi, nobilul Ido se încruntă.

— Heuris Brannon, i se adresă scurt. Eşti de acord să-l reprezinţi pe nobilul Eon în conciliul Ochiului Dragonului? îi vei

servi ca tutore aşteptând ca vârsta şi experienţa să-i permită să facă parte dintre cei doisprezece?

— Da, sunt de acord să-l reprezint pe nobilul Eon în conciliu, răspunse maestrul.

Dram începu să bată din nou în masă, dornic să sărbătorească, dar maestrul ridică mâna cerând linişte. Încet, se întoarse cu faţa spre nobilul Ido, cu evantaiul strâns în mână ca o lance de luptă.

— Şi, ca tutore coascendent, accept şi sarcina nobilul Eon de a conduce acest conciliu alături de tine, nobile Ido.

în cameră se aşternu tăcerea. Pe deasupra capului meu, cei doi bărbaţi se înfruntau din priviri ca doi câini gata să sară la bătaie. Apoi, nobilul Ido izbucni într-un râs dispreţuitor.

— Brannon, poţi să fii tutore, dar nu coascendent. Fără puterea unui dragon, nu poţi pretinde conducerea conciliul. Se îndreptă spre maestru, dar jilţul meu îi bloca drumul. Nu voi permite aşa ceva.

— Nu tu trebuie să permiţi, Ido, spuse cu asprime maestrul. Există un conciliu. Decizia se va lua prin vot şi ţinând cont de precedente.

Veni rândul nobilului Tyron să se ridice.

— Da, trebuie să votăm, strigă el.

— Să votăm! tună nobilul Dram, acoperind tumultul de voci din jurul mesei. Să votăm!

Am văzut schimbarea din ochii nobilului Ido. Nu era lucirea argintie a puterii lui, ci, în privirea ca ambra, ardea focul întunecat al nebuniei.

— Este conciliul meu, urlă încercând să domine vacarmul. Lovi cu amândoi pumnii masa care se zgâlţâi. Nu va fi nici un vot.

— Nu poţi împiedica asta, Ido, se auzi vocea maestrului în tăcerea care se lăsă brusc. Deja ai pierdut.

Atacul nobilului Ido fu atât de neaşteptat, încât nu i-am văzut decât cotul care se îndrepta spre faţa mea. M-am ferit, lovitura oprindu-mi-se în piept, în timp ce se năpustea asupra maestrului. Trupul uriaş mă zdrobi de mânerul jilţului. Cu răsuflarea tăiată, m-am zbătut să ies din valurile de mătase albastră, sufocată de mirosul furiei lui năvalnice. Am reuşit să-mi eliberez capul şi am auzit un horcăit îngrozitor. Deasupra mea, ochii maestrului ieşiseră din orbite, iar degetele nobilului Ido se strângeau în jurul gâtului lui.

M-am aruncat înainte, mi-am înfipt unghiile în scalpul lui Ido. În sală, cineva strigă: „Opriţi-l!“ Câteva mâini îl prinseră pe Ido de braţe şi de umeri. Tyron îl apucă de gât cu braţul şi îl trase brutal în spate. Ido îi dădu drumul maestrului. Trupul i se arcui, se opuse, dar fu tras de Tyron şi de alţi doi bărbaţi.

M-am prăbuşit în jilţ. Fiecare respiraţie mă făcea să sufăr. Nobilul Dram îngenunche în faţa mea. Avea roba portocalie sfâşiată, lăsând la vedere pieptul osos.

— Eşti bine, băiete?

Am aprobat din cap, tremurând. În celălalt capăt al camerei, nobilul Ido era imobilizat în scaun de patru ucenici voinici, care reuşeau cu greu împreună să-i stăpânească furia. Urla spunând că el trebuia să prezideze conciliul, arunca jigniri în stânga şi-n dreapta. În spatele lui, lipit de perete, Dillon îşi privea, cu un zâmbet răutăcios, maestrul zbătându-se.

Dram se întoarse către bărbatul de lângă el.

— Brannon e teafăr?

Am ridicat ochii căutând un răspuns. Nobilul Silvo, mai palid decât de obicei, dădu din cap şi mă bătu pe umăr. Simpla atingere îmi smulse un geamăt de durere. Pe podea, maestrul îşi freca gâtul acoperit de urmele roşii lăsate de degetele lui Ido. Un ucenic îi întinse cu o mână tremurândă un bol de vin. Bău o gură, precaut.

— Date fiind împrejurările, hârâi el, înghiţind cu greu, cred că vom amâna votul până la următoarea întâlnire.

în momentul în care am intrat în Apartamentul Bujorului, cu toate că stăpânul insistase că se simţea bine, epuizarea i se citea pe faţa pământie. Nu protestă când Rilla îl conduse în al doilea dormitor. Am rămas în prag, neştiind ce să fac, şi, când s-a lăsat pe pernă, l-am auzit scoţând un oftat uşor. Cu un deget, îşi pipăia uşor gâtul rănit. Reuniunea conciliului dezlănţuise pericolul, şi nu eram foarte convinsă că stăpânul putea să-l stăpânească.

îşi ridică puţin capul de pe pernă.

— Eon, du-te la lecţie, spuse tuşind. Nu e nimic mai important decât să participi la cursuri. O să vorbim când te întorci.

— Ce se va întâmpla cu nobilul Ido? l-am întrebat. Sigur că acum nu va mai putea conduce conciliul.

Stăpânul îmi aruncă o privire iritată.

— Cu siguranţă o să conducă în continuare — este Ochiul

Dragonului ascendent. Dar, după gestul lui, cu siguranţă voi fi ales şi eu conducător. Se aşează din nou pe perne. Acum, pleacă!

în clipa în care ieşeam pe uşă, mi-a trecut prin minte o idee.

— Toată scena a fost aranjată? A făcut parte din planul pus la cale cu nobilul Tyron?

Stăpânul închise ochii, fără să răspundă.

Tulburată, m-am îndreptat spre vestiar, unde mă aştepta Rilla. Se grăbi să mă dezbrace de robele de Ochi al Dragonului umede de transpiraţie, pe care le aruncă pe suportul din lemn.

— Servitorul este deja afară, spuse, apucând o tunică bej, de bumbac, pentru antrenamente. Spune-mi repede, ce s-a întâmplat la conciliu?

în timp ce mă ajuta să mă îmbrac, i-am povestit cum decursese întâlnirea şi despre atacul lui Ido.

— Mă tem pentru sănătatea stăpânului, spuse, dând din cap îngrijorată în timp ce mă încălţa cu papucii uşori. O să încerc să-l conving să cheme medicul. Dar tu? Eşti bine?

— Sunt bine.

însă nu spuneam adevărul. În timp ce mergeam în urma tânărului servitor de la palat, străbătând şirul de pasaje boltite şi curţile interioare mari, simţeam apăsarea sufocantă a coastelor învineţite şi respiram cu greu. În cele din urmă, am fost nevoită să mă opresc.

— Vă simţiţi rău, stăpâne? întrebă servitorul. Aveţi nevoie de ajutor?

— Mai e mult?

— Nu, stăpâne. Terenul de antrenament este chiar după Pavilionul Dreptăţii de Toamnă.

I-am făcut semn să-şi continue drumul. Puteam pretinde că eram bolnavă şi să amân lecţia pentru o altă zi. Ideea mă tenta, cu atât mai mult cu cât îmi oferea timp ca să găsesc numele dragonului şi să-mi vindec rănile — dar nu puteam să uit insistenţa maestrului.

Nu trecu mult şi am auzit pârâitul lemnului lovit de lemn şi vuietul aplauzelor. Servitorul se uită la mine, încurajându-mă din priviri. Am ieşit din coridorul întunecos şi am ajuns în lumina soarelui, orbiţi de strălucirea nisipului alb.

în faţa noastră, se vedea o mică arenă împrejmuită. De jur împrejurul gardului, stăteau curtenii îmbrăcaţi în haine strălucitoare, îngrămădiţi sub umbrele de soare din mătase,

răcorindu-se cu evantaiele, strigând şi aplaudând. Cele două siluete care se luptau cu bastoane lungi au apărut pentru o clipă rotindu-se în piruete în mijlocul unui nor de nisip. Prefăcându-mă interesată, mi-am pus mâna streaşină la ochi şi m-am apropiat încet de gard, ca să mă odihnesc şi să-mi recapăt suflul.

Atunci l-am recunoscut pe cel mai înalt dintre combatanţi — prinţul Kygo. Purta numai nişte pantaloni bej din bumbac, pentru exerciţii, legaţi la glezne. Fără robele grele de paradă, corpul îi părea al unui bărbat bine făcut. Pieptul şi pântecul plat erau bine conturate, şi, atunci când pară o lovitură venind de deasupra capului, mişcarea îi dezveli umerii laţi şi conturul definit al muşchilor braţelor. Avea spatele asudat — şi m-am surprins urmărind cu privirea curba strălucitoare a şoldurilor înguste. Mi-am întors privirea, brusc conştientă de strălucirea arzătoare a nisipului.

Făcu un pas în spate şi îşi agită provocator bastonul în faţa adversarului, care fentă şi se apără, încercând să-i găsească o breşă în apărare. Prinţul îşi căpătă echilibrul, pregătindu-se pentru următorul atac. Judecând după firele aurii prinse în mod elaborat în cocul ridicat în creştet, adversarul era un tânăr nobil, care atacă ţintind cu bastonul capul prinţului. Moştenitorul tronului pară, ridicând bastonul pentru a da o lovitură joasă adversarului care deja îşi învârtea arma. Prea sus. Prinţul primi o lovitură violentă în plină figură. Capul prinţului Kygo se clătină, şi bastonul îi scăpă din mâini.

Mulţimea tăcu brusc, oroarea făcându-i pe oameni să îngheţe la locurile lor. Era interzis să atingi corpul unui membru al familiei regale, chiar şi în timpul unui antrenament. Pedeapsa era moartea imediată. Dând drumul bastonului, ca şi cum acesta ar fi fost oţel încins, tânărul nobil se prăvăli în nisip, îngrozit. Prinţul era îndoit de durere şi îşi pipăia cu degetele rana sângerândă care îi sfâşia obrazul.

— Înălţimea Voastră, iertaţi-mă, îl imploră tânărul nobil în liniştea adâncă. Nu a fost intenţionat. N-am...

Când le văzu pe cele două gărzi imperiale luând poziţie în dreapta şi în stânga lui şi scoţându-şi săbiile, tăcu brusc.

Prinţul se ridică, apoi scuipă sângele care îi cursese până în colţul gurii. Ochiul i se umflase şi pielea îi era înnegrită de o vânătaie.

— Pentru o lovitură neintenţionată, a fost puternică, nobile Brett, spuse prinţul calm.

— Jur, înălţimea Voastră, a fost o lovitură norocoasă, spuse tânărul nobil disperat. Ştiţi că, de obicei, nu trec de garda dumneavoastră.

Urma oare ca prinţul să-l omoare pentru un simplu accident? M-am aplecat în faţă cu aceeaşi curiozitate morbidă pe care o avea şi restul publicului care era adunat în spatele gardului.

Cele două gărzi aşteptau instrucţiunile stăpânului lor, cu săbiile întinse spre capul nefericitului nobil. Prinţul îşi ridică bastonul.

— Înapoi, le porunci gărzilor.

Imediat, făcură un pas în spate. Învârtind arma de lemn, prinţul o prăvăli cu toată puterea pe spatele tânărului nobil. Lovitura răsună cu ecou în arena cufundată în tăcere. Pe urmă, aruncă bastonul şi se îndreptă spre antrenorul care stătea lângă gard. Se mişca hotărât, inflexibil şi regal.

— Prinţul arată milă, răsună o voce cunoscută în spatele meu.

M-am agăţat de gard şi m-am întors. Lângă mine l-am văzut pe Dillon.

— Pe toţi zeii, Dillon! M-ai speriat.

Am schiţat un zâmbet nesigur, amintindu-mi de antrenamentele la care încercam reciproc să ne surprindem, furişându-ne.

— Scuzele mele, nobile Eon, spuse ceremonios, fără să-şi poată stăpâni totuşi un zâmbet. Maestrul Tellon m-a însărcinat să te duc la sala de antrenament.

Am tras aer în piept. Îmi simţeam energia răscolită. Ce se întâmpla cu mine?

— Am întârziat atât de mult?

încuviinţă din cap.

— Nu pare prea supărat, dar ar trebui să ne grăbim.

Glasul lui îşi mai pierduse din răceală. L-am urmat câţiva paşi, apoi m-am oprit; uitasem de servitor. I-am făcut semn.

— O să mă conducă ucenicul Dillon. Poţi pleca.

— Stăpâne. Se înclină în faţa mea, apoi se întoarse spre Dillon. Onorabile ucenic.

L-am privit pornind grăbit spre bolta întunecoasă a coridorului.

— Încă nu m-am obişnuit să văd oamenii făcând plecăciuni în

faţa mea, am spus.

— Nici eu, recunoscu Dillon. Stăpâne.

— Onorabile ucenic, am spus, imitându-i tonul pompos şi strâmbându-mă.

Dillon chicoti, sunetul cunoscut fiind ca un balsam pentru urechile şi pentru nervii mei. Îmi arătă clădirea mare din colţul îndepărtat al pieţei, şi ne-am îndreptat spre aceasta. M-am întors spre arena de antrenament ca să-l mai văd o dată pe prinţ. Mulţimea se îngrămădise din nou în faţa gardului, blocându-mi vederea. L-am prins din urmă pe Dillon şi am încercat să scap de energia stranie care părea să pună stăpânire pe fiinţa mea.

— Arăţi mai... mai bine acum, am spus ezitând, nedorind să rup fragila noastră armonie.

Chipul lui Dillon se crispă.

— Ce vrei să spui?

Am ridicat mâinile.

— Dimineaţă păreai bolnav.

Oftă şi începu să se frece pe frunte.

— E doar durerea asta de cap. Sunt bine. Cel puţin acum, că nobilul Ido a plecat. Privi peste umăr, apoi se trase mai aproape. Cred că e nebun. Uite ce i-a făcut maestrului tău — vreau să spun nobilul Brannon.

Am dat din cap, dar aveam un lucru mai important la care să mă gândesc.

— Unde a plecat? Pentru cât timp?

— Pentru câteva zile. S-a dus să se întâlnească cu preaînaltul nobil Sethon şi se va întoarce împreună cu el.

Deci preaînaltul nobil se întorcea în oraş. Fără îndoială, că maestrul ar fi interesat de o asemenea veste.

— Cum de n-ai plecat şi tu? l-am întrebat.

Dillon se opri şi mă apucă de mânecă, trăgându-mă mai aproape.

— Vrea să te supraveghez. Vrea să-i spun ce faci la lecţii.

Bănuia ceva nobilul Ido?

— De ce?

Dillon ridică din umeri.

— Îmi spune doar ce să fac. Nu şi de ce. Studie atent piaţa, cu umerii cuprinşi de un tremur uşor. Are... felul lui de a mă face să execut exact ceea ce spune. Se opri, dar un fulger ciudat de

furie îi întunecă din nou privirea. Însă nu sunt sclavul lui. Poate crede că nu am curajul sau puterea să mă opun, dar greşeşte.

M-am hotărât să profit de revolta lui.

— Spune-mi, Dillon, l-ai văzut cumva vreodată cu vreun manuscris în piele roşie, legat cu perle negre?

Clătină din cap.

— Nu mă lasă să intru în bibliotecă. O ţine încuiată, şi nimeni nu se apropie de ea. De ce?

— Credeam că e la el.

Am pornit din nou la drum. Dacă nobilul Ido ţinea biblioteca încuiată, atunci avea ceva important acolo. Şi acum plecase pentru câteva zile...

— Pipi de dragon! spuse Dillon grăbind pasul. Maestrul Tellon a venit să ne caute.

în faţa noastră, un bărbat înalt, îmbrăcat într-o tunică largă de antrenament, stătea la intrarea în sală şi ne urmărea cu privirea. Am încercat să mă grăbesc, dar coastele şi şoldul pline de vânătăi refuzau să mă asculte. În vreme ce urcam cele câteva trepte care duceau spre verandă, privirea iscoditoare a maestrului Tellon mă făcu să mă simt mai stângace ca niciodată.

— Ai prea multă energie a lunii, spuse el, dându-se la o parte ca să mă lase să intru în sală.

îngrozită de atâta perspicacitate, am înlemnit.

— Dar, desigur, eşti o Umbră a Lunii, spuse el gânditor.

Faţa lui Dillon se înverzi de furie.

— Cum îndrăzniţi să aduceţi vorba despre sacrificiul nobilului Eon?

Tellon îl privi de sus.

— Iar tu ai prea mult soare, spuse calm.

Dillon făcu un pas înapoi, speriat de propria nepoliteţe. Mi-am stăpânit cu greu frica. Maestrul mă avertizase că Tellon avea ochi ageri. Trebuia să pun accent în orice ocazie pe faptul că eram o Umbră a Lunii, sperând că asta avea să-i răspundă la toate întrebările.

Tellon se înclină în faţa mea, cu o mişcare degajată şi fluidă.

— Iartă-mă, nobile Eon. N-am vrut să te jignesc. Nici pe tine, ucenicule. Sunt un om bătrân şi spun mereu ceea ce gândesc.

— Nici o supărare, maestre Tillon, am răspuns repede. Într-adevăr, sunt o Umbră a Lunii; nu greşiţi dacă spuneţi adevărul.

De fapt, eu trebuie să-mi cer iertare pentru întârziere.

Ca să pun capăt discuţiei, m-am descălţat şi am păşit peste pragul înalt. Duşumeaua sălii era plină zgârieturi şi de crăpături. Ferestrele înalte şi înguste lăsau să pătrundă lumina strălucitoare a soarelui.

Maestrul Tellon închise uşa grea şi ne făcu semn să ne instalăm în mijlocul încăperii.

— Aşezaţi-vă, spuse. La început, o să discutăm, apoi o să învăţăm.

Dillon se aşeză pe duşumeaua tare. În timp ce mă instalam lângă el, i-am cercetat atitudinea relaxată şi l-am imitat imediat. După patru ani de autocenzură, se terminase cu gesturile îngrijite şi calculate specifice fetelor. Acum, pentru că nu-mi puteam permite să stârnesc nici cea mai mică bănuială în Tellon, nu mai eram atât de sigură de asta.

Acesta îngenunche în faţa noastră, cu mişcările lui bine gândite şi agile. Tellon fusese Ochiul Dragonului Câine în ciclul care îl precedase pe maestrul meu şi, în ciuda vârstei, se mişca cu mai multă uşurinţă decât Dillon. Îşi pierduse părul din creştet, dar ce mai rămăsese era mai degrabă negru decât cărunt şi era strâns într-o coadă groasă şi împletită, care îi atârna până în talie.

— Nu fac parte dintre acei profesori care cred că un elev ar trebui să stea ca un bolovan şi să asculte, zise el. Puteţi pune întrebări. De fapt, chiar aştept întrebări.

Privirea lui Dillon alunecă spre mine. Nici unul dintre maeştrii noştri nu apreciase vreodată întrebările.

— Amândoi aţi fost aleşi pentru a comunica îndeaproape cu un dragon energetic, reluă Tellon, felicitându-ne cu un zâmbet. Totuşi, înainte de a putea să vă stăpâniţi puterea pe care o aveţi, vă aşteaptă o iniţiere lungă şi dificilă. Şi tu, nobile Eon...

Văzându-l că se apleacă spre mine, am înlemnit. Aflase deja că nu puteam să-mi invoc dragonul?

— Iniţierea ta va fi şi mai dură, pentru că va trebui să parcurgi această etapă fără un Ochi al Dragonului alături de tine.

Ca să-mi ascund uşurarea, am lăsat capul în jos.

— Da, maestre.

Mă bătu uşor pe braţ.

— Nu te speria, nu eşti singur.

îşi îndreptă spatele.

— Amândoi sunteţi aici ca să învăţaţi Rezistenţa, vechea metodă care te ajută să-ţi reglezi fluxul de Hua. Tot ea o să vă ajute să stăviliţi pierderea de energie în timp ce lucraţi cu un dragon. Îşi plesni cu putere palmele şi apoi şi le frecă energic. Ştiu că umblă o grămadă de zvonuri în legătură cu dragonii şi cu puterile lor. Deci să punem lucrurile la punct. Arătă spre Dillon. Ce-ai vrei să ştii?

întrebarea neaşteptată îl făcu pe Dillon să clipească derutat.

— Este adevărat că un Ochi Dragonului îşi cedează Hua în favoarea dragonului său? întrebă el, în cele din urmă.

Tellon confirmă din cap.

— Da. Un Ochi al Dragonului îşi foloseşte forţele vitale ca să controleze energia elementară a dragonului său şi, făcând asta, cedează o parte din energie dragonului. Dar Rezistenţa încetineşte pierderea de Hua şi îi creşte fluxul. Se întoarse spre mine. Nobile Eon?

Mi-a venit în minte momentul din baie, când Dragonul Şobolan se ridicase în două picioare deasupra mea şi mă lipise de perete, şi fantastica descărcare de energie care trecuse prin mine.

— Un dragon te poate secătui mereu de Hua? am întrebat nesigură. Nu poate şi să-ţi dea energie?

Scutură din cap.

— Nu. Exceptând comuniunea, desigur.

Răspunsul m-a tulburat. Trebuia să înţeleg din asta că Dragonul Şobolan realizase comuniunea cu mine? Sigur aşa ceva nu era posibil.

Tellon îşi îndreptă din nou degetul spre noi.

— Următoarea întrebare.

Dillon se aplecă în faţă.

— Maestre, este adevărat că puteţi ucide pe cineva doar perturbându-i Hua?

— Da, răspunse Tellon calm.

Dillon făcu ochii mari.

— O să învăţăm şi noi s-o facem?

— Nu.

Dillon se aşeză la loc, dezamăgit. Am privit micile lamele de lemn ale podelei, gândindu-mă la următoarea întrebare. Era riscantă şi trebuia s-o formulez cu grijă.

— Am auzit că este posibil ca un Ochi al Dragonului să ia

puterea altui dragon, am spus.

Tellon zâmbi.

— Zvonul ăsta circulă în fiecare an, dar nu e adevărat. Fiecare Ochi al Dragonului este legat de un singur dragon. Ne făcu semn să ne apropiem, vorbind mai încet. Dar există o legendă despre cum să stăpâneşti puterea tuturor dragonilor. Se spune că, dacă un Ochi al Dragonului îi omoară pe ceilalţi Ochi ai Dragonului şi pe ucenicii lor, energia celor doisprezece dragoni se va concentra în el şi îi va da puterea unui zeu... Înainte de a-l sfâşia în bucăţi.

Dillon rămăsese cu gura căscată.

— Adevărat?

Tellon râse şi îl mângâie pe Dillon pe cap.

— În locul vostru, n-aş începe încă să pun la cale asasinarea colegilor. Nu e decât o poveste de speriat ucenicii.

Dillon zâmbi. Am văzut cum tonul glumeţ al maestrului îl face să se destindă. Tellon bătu din nou din palme solicitându-ne să fim atenţi.

— Acum o să vă fac o demonstraţie de Rezistenţă, spuse. Este o meditaţie în mişcare; foarte lentă, foarte controlată. Cele douăzeci şi patru de poziţii pe care le veţi învăţa împreună cu controlul respiraţiei vor purta Hua în corpul vostru, de-a lungul celor douăsprezece meridiane şi prin cele şapte puncte ale puterii. Îşi atinse cu mâna fiecare centru, de la pântec până în creştet. În cele din urmă, veţi învăţa cum să activaţi fiecare centru pentru a trimite Hua la nivel fizic, emoţional şi spiritual, acolo unde veţi avea mai mare nevoie de ea. Se ridică. Priviţi!

Corpul i se destinse, bine înfipt în pământ, cu braţele lungi întinse în faţă. Privirea păru că i se tulbură, dar încă fixa un punct aflat undeva înaintea lui. Păru că nu se întâmplă nimic, dar apoi am observat că mâinile i se ridicau încet, dreapta urmând-o pe stânga. Corpul i se mişcă, şi îşi trecu greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept. La fel de încet cum se mişcă soarele pe cer. Imaginea îmi era vag cunoscută. Mi-am mijit ochii, încercând să-mi imaginez cum ar arăta dacă fiecare mişcare ar fi mai rapidă. Braţul stâng coborî uşor, antrenând corpul în mişcare, şi atunci am recunoscut a doua figură a Dragonului Şobolan din secvenţa de ceremonie. Vedeam fiecare dintre animale în poziţiile graţioase ale lui Tellon. Nu erau chiar aceleaşi, dar se păstra esenţialul. Încheie cu mişcarea

caracteristică celei de a treia figuri a Dragonului Porc, apoi rămase o clipă nemişcat, unghiurile ascuţite ale chipului părând îmblânzite.

— Ei bine, spuse cu voce joasă. Lin şi Gan sunt echilibrate, corpul plin de energie şi totuşi destins. Este ceea ce se cheamă starea de Huan-Lo. Zâmbi, şi ochii i se opriră din nou asupra noastră. Ucenice Dillon, spune-mi ce ai văzut.

— A fost lent, zise Dillon, cerându-mi ajutor din priviri. Şi a fost...

Se opri. Tellon se încruntă.

— Dar tu, nobile Eon? Tu ai observat ceva?

— Am văzut unele figuri ale animalelor din secvenţa de apropiere de la ceremonial.

Tellon mă privi lung şi căzu pe gânduri.

— Ei bine, iată ceva interesant. Majoritatea elevilor mei nu văd asta decât după ce au avansat bine cu studiile. Îşi frecă din nou mâinile. Bine, ridică-te! O să începem.

Ne-am petrecut următoarele două ore învăţând mişcările primei poziţii. Fusesem atât de trufaşă să cred că, dacă ştiam secvenţa de apropiere, avea să-mi fie uşor să o realizez mai încet ca să ajung la Rezistenţă. Mă înşelasem! Mişcările îmi erau prea rapide; îmi ţineam răsuflarea; poziţia picioarelor era incorectă; unul dintre braţe era prea sus, celălalt prea jos; îmi schimbam centrul de greutate când corect, când greşit, când mă lăsam prea greu. Alături de mine, Dillon se confrunta cu aceleaşi probleme, irascibilitatea lui făcându-l să fie şi foarte frustrat, aşa că izbucnea cu violenţă.

Şi apoi, preţ de o clipă glorioasă, am simţit cum Lin şi Gan îmi pătrund în corp. O dulce legănare mă însufleţea din creştet până-n tălpi, ca şi cum întregul meu corp nu ar fi fost decât un suspin profund. Toată durerea, toată rigiditatea dispăruseră. Şi simţeam, dincolo de toate astea, prezenţa unei şoapte slabe, umbra acelei bătăi de inimă la care nu reuşeam să ajung. În armonia mişcărilor mele lente, ştiam că aş putea atrage în mine această prezenţă. Am început să o aduc mai aproape, dar apoi mi-a venit în minte puterea copleşitoare a Dragonului Şobolan. Dacă îmi atingeam Hua, avea să se ridice oare din nou? Chiar în momentul în care am simţit prima atingere a fricii, poziţia mea şi-a pierdut fluiditatea. Eram din nou ţeapănă şi stângace. Un schilod.

Mă cuprinse disperarea. Trebuia să descopăr cât mai repede numele dragonului meu — nu mai îndrăzneam nici măcar să-mi trezesc ochiul minţii de teamă să nu fiu copleşită de Dragonul Şobolan. Manuscrisul deţinea, cu siguranţă, cheia puterii mele. Trebuia să pun mâna pe el. Încrederea începea să-mi fie puţin clătinată. Dacă nu găseam nici un răspuns în manuscris? Mi-am înăbuşit frica; manuscrisul era unica mea şansă.

Tellon bătu din palme.

— Bine, pentru astăzi e destul. Am văzut că, pentru o clipă, ai reuşit, nobile Eon. Ai început bine. Să nu fii dezamăgit că a dispărut. Îmi zâmbi încurajator. Probabil că ai să te simţi un pic mai greoi. Încearcă să nu faci mişcări bruşte. Îl bătu pe Dillon pe umăr. O încercare curajoasă, ucenicule. Acum, mergeţi amândoi acasă şi dormiţi. Le-am explicat foarte clar nobililor Brannon şi Ido că, după lecţie, aveţi nevoie de odihnă.

Afară, ne aşteptau doi servitori care să ne conducă spre casă. Suita prinţului plecase, un singur servitor greblând nisipul arenei de antrenament. Eu şi Dillon i-am urmat în tăcere pe servitori prin piaţa mare, acum pustie. La jumătatea drumului, l-am prins de mână şi l-am oprit.

— La noapte, vreau să intru în casa ta, am şoptit.

— Poftim?

încercă să se smulgă, dar l-am ţinut strâns.

— Vreau să intru în biblioteca nobilului Ido şi să caut un manuscris. Mă ajuţi?

— De ce?

Cu coada ochiului, i-am văzut pe servitori întorcându-se spre noi. Am ridicat mâna ca să-i opresc.

— Manuscrisul face parte din tezaurul Dragonului Oglindă.

L-am văzut pe Dillon schimbându-se la faţă după ce făcu legătura.

— L-a furat?

— Da. Şi trebuie să-l recuperez.

Dillon dădea deja din cap.

— Nu, nu. Nu te pot ajuta. Dacă descoperă, mă omoară.

— Nu trebuie să vii cu mine în bibliotecă. Doar lasă-mă să intru în casă şi arată-mi unde este.

— Nu înţelegi. Dillon se fâţâi de pe un picior pe altul, frământându-şi mâinile.

— Nu numai că e încuiată. În jurul ei bântuie spirite care te

împiedică şi să te apropii de uşă. E asemenea celui mai rău lucru pe care-l poţi simţi vreodată.

I-am dat drumul.

— Credeam că ai spus că nu eşti sclavul lui. Dar nu erau decât vorbe, nu? Nu ai curajul să i te împotriveşti. Nu poţi nici să deschizi o poartă dacă nu-ţi dă el voie.

— Hi nu înţelegi de ce e în stare, şopti el.

Mă aşteptasem la o explozie de furie, nu la o asemenea frică.

— Dillon, am nevoie de ajutorul tău. De câte ori te-am salvat de Ranne? Câtă bătaie am mâncat în locul tău?

Era un lucru josnic, dar trebuia să pun mâna pe manuscris.

— Poţi să mă salvezi încă o dată? mă întrebă el cu amărăciune.

— Ce vrei să spui?

— Ranne a fost dat afară de la şcoală, şi nobilul Ido l-a angajat ca paznic.

M-am uitat şocată la el.

— E îngrozitor.

Dillon aprobă. Am încercat să profit de situaţie.

— Dacă fur manuscrisul, poate o să aibă probleme. Poate îşi va pierde slujba.

Dillon zâmbi slab.

— Poate.

— Ce zici? l-am întrebat, încercând să-mi ascund disperarea din glas. În numele prieteniei noastre.

Îşi lăsă privirea în pământ.

— Nu intru în bibliotecă.

— Nu trebuie, l-am asigurat în grabă.

— Doar îţi deschid poarta?

— Lasă-mă să intru şi arată-mi încotro să o iau.

Se uită la mine, înghiţind cu greu.

— Nu sunt sclavul lui.

L-am prins de umeri.

— Ştiu. I-am simţit corpul tremurându-i. Ce fel de încuietoare are? am întrebat.

Capitolul unsprezece

Spre deosebire de clădirile din primele trei secţiuni ale zonei

rezervate haremului, apartamentele femeilor nu erau aşezate în jurul unei incinte. În schimb, erau construite de-o parte şi de alta a unor străduţe pavate, ca un oraş în miniatură. Majoritatea caselor aveau două niveluri şi, cu toate că fiecare dintre ele era bine întreţinută, majoritatea aveau obloanele trase la ferestre şi păreau abandonate. Fusese o vreme când haremul imperial număra peste cinci sute de concubine. Acum, aici nu locuiau mai mult de cincizeci de femei şi copii.

Portarul mă conduse pe străduţele ciudat de liniştite. Din câte se părea, casa doamnei Dela nu se găsea în zona cea mai populară, aflată lângă poartă. Fusese dorinţa ei, mă informase în grabă portarul. Îmi mai spusese şi că aceasta era în vizită la palat, dar refuzasem sugestia lui de a-i lăsa un mesaj. Aveam să o aştept acasă.

Căzusem într-un fel de letargie profundă, care făcea ca fiecare pas să mi se pară tot mai dificil. Imediat ce convenisem cu Dillon să mă ajute să intru, la miezul nopţii, în sala Dragonului Şobolan, îi poruncisem servitorului să mă ducă în harem. Acum înţelegeam de ce maestrul Tellon insistase să dormim după lecţie. Mi se părea că aveam un vid în cap şi că pluteam în el ca într-o baie caldă, sufocantă.

în cele din urmă, ne-am oprit în faţa unei căsuţe de lemn. Avea un singur nivel şi se afla în capătul unei fundături, concentrând astfel fluxul de energie al unei vaste grădini comune, mărginite de o străduţă îngustă. Uşa şi obloanele roşii erau deschise, ca să lase să intre briza răcoroasă a după-amiezii.

— Reşedinţa doamnei Dela, stăpâne, spuse portarul, înclinându-se.

— Anunţă-mă.

Bătu din palme şi strigă:

— Nobilul Eon o caută pe doamna Dela.

Se auzi un zgomot de paşi, şi o siluetă într-o tunică lungă, maro, apăru din umbră: o fată cu părul împletit într-un coc îngrijit, aşa cum purtau servitoarele doamnelor de la curte. Lumina făcu să sclipească cei trei ciucuri de argint care atârnau de un ac de păr înfipt chiar în mijlocul cocului. Un lucru scump pentru o servitoare; probabil un dar de la doamna Dela. Fata îşi miji ochii din cauza luminii puternice, strâmbând din nas la vederea hainelor mele de antrenament. Apoi îmi zări chipul.

Respirând agitată, căzu în genunchi.

— Stăpâne. Fruntea aproape îi atingea pământul. Îmi pare rău, stăpâne, doamna Dela nu este acasă.

Mi-am încrucişat braţele peste tunică.

— Când se întoarce? am întrebat, bucuroasă că fata ţinea faţa în jos şi nu putea vedea îmbujorarea prostească de pe faţa mea.

Un Ochi al Dragonului nu caută o doamnă de la curte în ţinută de antrenament.

— Nu durează mult, stăpâne. Dacă vreţi s-o aşteptaţi înăuntru, aş putea să mă duc s-o caut.

— Da. O să aştept.

Am lăsat portarul să plece şi am urmat-o pe fată într-un hol micuţ, în care plutea mirosul de floare de ficus — parfumul doamnei Dela.

Evident, camera principală era folosită şi pentru vizite, şi ca zonă de locuit. În colţul de lângă fereastră, două jilţuri de ceremonie încadrau o măsuţă pe jumătate ascunsă de un paravan delicat, pe al cărui cadru din lemn sculptat, în loc de mătase, era întins un pergament. Rogojinile de paie erau ascunse sub o masă joasă, pe care se lua masa, şi care era lipită de peretele din stânga. Celălalt perete era ocupat de o banchetă îmbrăcată în catifea de un albastru regal şi plină de perne din bumbac, în nuanţe care mergeau de la bej-deschis până la albastru-închis. Pe catifea se zăreau câteva petice, ca nişte cicatrice vechi.

Fata mă conduse către un jilţ.

— Doriţi nişte vin în timp ce aşteptaţi, stăpâne?

— Nu, mulţumesc.

M-am aşezat şi am simţit cum lemnul subţire trosneşte sub mine.

A făcut o plecăciune şi a ieşit. Prin fereastra deschisă am văzut-o urcând pe străduţă, alergând, ţinând strâns cu mâna acul preţios.

Scaunul nu părea foarte stabil. Temându-mă că s-ar putea rupe, m-am ridicat, atenţia fiindu-mi atrasă de mai multe cutiuţe aliniate pe o etajeră, aflată deasupra banchetei. Erau cinci, fiecare de altă formă. Am îngenuncheat pe banchetă şi am luat o casetă din lemn deschis la culoare, incrustată cu o piatră neagră care avea forma unui păianjen. Un simbol al fericirii. Strecurându-mi unghia sub capac, am deschis-o. Pe fund, era un

strat gros de pudră. Am mirosit-o. Trandafiri şi talc. Era pudră de faţă. Am pus cutia la loc pe etajeră şi m-am ridicat.

Intrândul care dădea spre cealaltă cameră era acoperit de o draperie groasă, dintr-un damasc de un violet pal. Ar fi fost o gravă lipsă de maniere să-i trec pragul. Am studiat străduţa prin fereastră — nu venea nimeni -, apoi am dat draperia la o parte şi am intrat într-o mică încăpere care servea ca garderobă.

Mirosul înţepător de lemn de cedru îmi pătrunse în gât, făcându-mă să tuşesc. Mirosul venea, probabil, din cele trei dulapuri mari de lângă perete. În faţa lor, două etajere lungi şi late erau pline de pachete frumos ambalate în pânză — rochiile doamnei Dela; averea ei. O fereastră acoperită cu hârtie cerată lăsa să treacă o lumină suavă. Lângă ea, o tunică lungă, verde, atârna pe un suport. Atingând cutele, am simţit stofa alunecându-mi printre degete ca nisipul. Ţinuta pe care şi-o pregătise pentru seară.

M-am îndreptat spre un dulap de haine şi am împins încet uşa, cu un deget. Lenjerie de corp. Sertare cu mătase brodată, cămăşi, legate în talie şi la gât, chiar fâşii întărite pentru sâni. Atunci mi-am dat seama că încercam să găsesc un obiect care să nu fie de femeie. Ce căutam? Căutam o minciună, ca a mea? Dar, dintre noi toţi, doamna Dela ascundea cele mai puţine lucruri. Am închis repede uşa. În faţa mea, o oglindă înaltă îmi reflecta trădarea.

L-am privit pe băiatul-fată care stătea speriat în faţa mea. Asta avea să-mi fie viaţa. Nu voi fi niciodată lăsată să mă mişc liberă. Pândind mereu o bănuială, un pericol, o certitudine. Fata părea să fi dispărut în anii în care mă prefăcusem că sunt băiat. Oare energia soarelui înăbuşise luna din mine?

Pe o măsuţă de lângă cotul meu, am zărit o mulţime de ace de păr, de cercei, brăţări şi un vas micuţ cu fard alb. Am apucat un ac lung, împodobit cu cinci flori de aur atârnate de un lanţ delicat. Cu un gest, mi-am răsucit coada de Ochi al Dragonului într-un coc asemenea celui purtat de servitoare şi am înfipt acul. Mişcând capul de la dreapta la stânga, am văzut lucirea florilor aurii în contrast cu luciul negru al părului meu. Am privit peste umăr. Mai aveam timp? Cât se poate de repede, am ales patru brăţări din email, pe care le-am făcut să alunece pe mână şi le-am plimbat pe braţ, privindu-mi zâmbetul reflectat în ele. Încă patru pentru cealaltă mână, cercurile groase punându-mi în

evidenţă fineţea încheieturii. Apoi cerceii: perle negre atârnând ca nişte ciorchini de cârligele de aur. Nu aveam găuri în urechi, ca doamna Dela, aşa că le-am agăţat de lobi, făcând din nou brăţările să zornăie. Ciorchinii de perle îmi făceau gâtul să pară mai lung. Am aplecat capul şi mi-am studiat linia fină a gâtului alb. O energie surdă începea să-mi pulseze în corp, ca o altă inimă. O şoaptă. O chemare.

— Nobile Eon?

M-am întors brusc. Energia dispăruse, ca un ţipăt înăbuşit. Doamna Dela stătea în prag, ridicând draperia cu o mână. În spatele ei, servitoarea se ridicase pe vârfuri, străduindu-se să vadă ceva peste umărul stăpânei.

Doamna Dela se întoarse spre fată.

— Ieşi! Imediat!

Lăsă draperia jos, împiedicând-o pe fată să mă vadă. Aveam încă în mână cerceii. I-am dus la spate, fără s-o scap din ochi pe doamna Dela; pe chip nu i se citea şocul.

— Doamnă Dela, se auzi vocea lui Ryko, înăbuşită de draperie. Vă rog, n-o luaţi înaintea mea. Trebuie să verific locul înainte să intraţi.

Ea trase draperia şi mai bine, strigând prin ţesătura groasă:

— Sunt cu nobilul Eon. Lasă-ne!

Se întoarse din nou spre mine, cu o expresie severă pe chip.

— Îmi pare rău, am spus. Eu doar...

M-am oprit, neştiind ce să mai spun.

Ea dădu din cap, refuzându-mi scuzele cu un gest.

— Sunt ultima persoană care are nevoie de explicaţii. Aruncă o privire spre uşă, adăugând încet: Dar promiteţi-mi că o să fiţi mai atent. Mi-ar plăcea să puteţi purta aceste lucruri şi să fiţi în siguranţă, dar există în jurul nostru oameni care nu vor tolera astfel de diferenţe, nici măcar la o Umbră a Lunii. Nici rangul nu contează. Vă vor răni. Aşa cum m-au rănit şi pe mine.

îşi dădu deoparte gulerul robei. Tăieturi adânci, doar pe jumătate vindecate, urâţeau pielea fină şi netedă de deasupra inimii. Pentru o clipă, n-am văzut decât nişte tăieturi adânci şi urâte. Apoi am observat că în carne era săpat un caracter: „demon“.

îşi privi pieptul mutilat.

— Vedeţi? Trebuie să fiţi foarte atent.

Am aprobat şovăitoare, prinsă între groaza provocată de

grozăvia acelei răni şi uşurarea că nu descoperise adevărul. Dar avea dreptate. Dacă ar fi descoperit cineva cine eram în realitate, ar fi făcut mai mult decât să mă însemne cu fierul roşu al urii lor. M-ar fi ucis. O femeie Ochi al Dragonului era un travestit care sfida ordinea firească a lumii.

Am pus cerceii pe masă, sprijinindu-mă ca să nu mă prăbuşesc. Am simţit dorinţa irezistibilă de a-i dezvălui doamnei Dela adevărata mea identitate. Mi-am închis ochii, alungând tentaţia. Nu era numai viaţa mea în joc.

Am căutat pe pipăite acul din păr şi am tras de el. Se agăţase într-o şuviţă. M-a durut foarte puţin, dar cu toate astea, am ţipat.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, spuse doamna Dela.

A păşit în spatele meu, şi i-am simţit degetele în păr. O amintire îndepărtată mi-a apărut brusc în minte — mama pieptănându-mi părul, descurcându-l.

— De ce purtaţi haine de femeie? Ca femeie, nu ai putere. Şi, în plus, aţi suferit din cauza alegerii făcute, am spus. Aţi putea îmbrăca haine bărbăteşti, şi v-ar lăsa în pace.

Reuşise să desfacă acul şi se îndepărtă. Am auzit acul zornăind pe masă.

— Când aveam vreo şapte ani, sora mea m-a prins îmbrăcată cu fusta ei, spuse încet doamna Dela. Dar, chiar înainte de asta, ştiusem că eram altfel decât ceilalţi băieţi din trib. Nimic din ce era băieţesc nu îmi părea firesc. Uram vânătoarea, pescuitul, chiar şi jocurile cu mingea. Erau un chin pentru mine.

M-am întors. Îşi îmbrăţişase strâns trupul cu braţele.

— Apoi, într-o zi, am dat peste fusta cu mărgele la care sora mea lucrase luni de zile, ascunsă în cortul familiei, continuă ea. Când am îmbrăcat-o, m-am simţit împlinită. Îmi amintesc că m-am gândit că era exact lucrul pe care să-l îmbrac în groapa de noroi, în timp ce pretindeam că fac pâinea specială pe care mama o cocea pentru sărbătoarea de la mijlocul iernii. Zâmbi trist. Aşa cum vă puteţi imagina, noroiul şi fustele frumoase cusute cu mărgele nu prea se potrivesc. Sora mea m-a găsit şi m-a târât până la mama, ca să mă bată. Sigur, indignarea îndreptăţită a surorii mele a fost repede dată uitării, având în vedere emoţia care le-a cuprins pe mama şi pe celelalte femei când m-au văzut îmbrăcată în fustă.

— Ce au făcut?

— În loc să mă bată, mama m-a aşezat lângă ea şi mi-a arătat cum să macin orezul. Întotdeauna bănuise că eram un suflet-pereche. Aştepta doar să înţeleg asta singur. Femeie înţeleaptă, mama. Dar nu mi-am asumat existenţa unui travestit decât mult mai târziu. Doar când am fost sigură. În tribul meu, este un statut respectat. Zâmbi cu amărăciune. Aici nu e chiar la fel. Se îndreptă spre oglindă, studiindu-se. Nu îmbrac haine bărbăteşti pentru că sunt femeie aici — îşi atinse capul — şi aici — îşi atinse inima. Greşeşti când spui că femeile nu au nici o putere. Când mă gândesc la mama şi la femeile din tribul meu, şi chiar la femeile ascunse în harem, îmi dau seama că, pe lumea asta, există multe feluri de putere. Se întoarse cu faţa spre mine. Acceptând adevărul despre ceea ce sunt, am găsit un fel de putere. Chiar dacă ceilalţi nu pot accepta acest adevăr, îmi este imposibil să trăiesc altfel. Cum poţi să trăieşti minţind în fiecare clipă? Nu cred că aş fi în stare.

Mi-am răsucit brăţările pe mână, evitându-i privirea. I-aş fi putut spune cum era, în cele mai mici şi oribile amănunte. Dar nu vedeam nici o putere în a fi femeie. Doar suferinţă.

— De ce nu... Am tăcut, căutându-mi cuvintele. Ce cuvinte ar folosi o Umbră a Lunii? De ce nu scăpaţi de părţile bărbăteşti?

îşi feri privirea.

— N-am nevoie să mă tai ca să ştiu că sunt femeie. Şi împăratul mă preţuieşte pentru că sunt şi Soare, şi Lună. Dacă aş accepta să fiu tăiată, atunci aş pierde exact ceea ce preţuieşte el... Ezită, apoi îmi înfruntă privirea. De fapt, mă tem de durere. Mă tem de moarte.

Am dat din cap. Auzisem că trei din zece eunuci mureau în dureri îngrozitoare după tăiere, unii stingându-se după o săptămână, din cauza imposibilităţii de a urina sau a febrei foarte mari care îi trimitea alături de strămoşii lor. Merita să-ţi asumi riscul dacă mureai de foame în satul tău şi doreai să lucrezi la palat pentru tot restul zilelor. Dar am fost de acord cu doamna Dela; nu aveai prea mari şanse de câştig.

Mi-am scos brăţările de pe mâini şi le-am pus cu grijă pe masă.

— Îmi pare rău pentru toate astea, am spus, arătând spre bijuterii. N-am venit ca să vă scotocesc printre lucruri. Am venit să cer o favoare.

îşi îndreptă ţinuta.

— Despre ce este vorba?

— Ştiţi pe cineva care să fie în stare să desfacă un lacăt?

Răspunse fără să clipească.

— Sigur.

— Ai fost hoţ? am întrebat, încercând să dau sens cuvintelor lui Ryko.

încuviinţă din cap, măsurând cu pasul camera în care se servea ceaiul, aflată în spatele casei doamnei Dela. Locul părea şi mai mic din cauza staturii lui impresionante.

— Nu era vorba doar despre hoţie. O privi încordat pe doamna Dela, care stătea în genunchi în faţa mea. Dacă eram bine plătit, făceam orice. Îşi feri privirea. Orice.

O spuse pe un ton categoric. Doamna Dela îşi muşcă buzele. Părea că îi auzea mărturisirile pentru prima oară.

— Atunci cum de-ai ajuns din insule la palat? l-am întrebat. Brusc mi se tăie respiraţia. Eşti unul dintre oamenii-animale din Trang!

— Nu!

Nega cu vehemenţă.

— Nobile Eon! mă certă doamna Dela. Nu vă priveşte.

Ryko ridică mâna.

— E în regulă. Oftă din rărunchi. Nu, de dezonorarea asta am fost scutit. Am fost adus la palat cu un an înainte de asta.

Doamna Dela îşi clătină capul, încruntându-şi fruntea fardată.

— Adus? întrebă, şi tonul ei blând deveni, dintr-odată, aspru. Ce vrei să spui?

Ryko se îndreptă spre uşă, o deschise puţin, privind prin crăpătură.

— Suntem cu adevărat singuri, doamnă?

Ea confirmă.

— Am trimis servitoarea să ducă un mesaj.

El închise uşa şi se întoarse spre noi, fără să clipească din ochii săi migdalaţi, de insular.

— Până acum câţiva ani, am trăit furând, bând şi bătându-mă. Într-o noapte, pe o străduţă din port, mi-am găsit naşul. Pierdut în amintiri, privea undeva, dincolo de noi. Erau doi. Unul m-a înjunghiat în umăr, celălalt în burtă. Mi-am văzut cenuşiul propriilor maţe. Îşi puse mâna pe stomac şi mă privi, cu un zâmbet ironic. Nu e niciodată o imagine prea plăcută. Am crezut că mi-a sunat ceasul.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe doamna Dela pipăind cu degetele mătasea care îi acoperea rana. Când cuţitul i se înfipsese în piept, şi ea crezuse probabil că-i venise sfârşitul.

— Dar nu a fost aşa, am spus.

Pentru amândoi.

Ryko dădu aprobator din cap.

— În acea noapte, norocul a fost de partea mea. Un pescar m-a luat acasă şi m-a îngrijit. Mi-a salvat viaţa. Făcu o pauză, păstrându-şi aerul solemn. Astfel de lucruri creează o legătură între oameni. O datorie. Aşa că, atunci când am descoperit că prietenul meu, pescarul, era şi conducătorul grupului de rezistenţă care se opunea intenţiei lui Sethon de a controla insulele, m-am alăturat cauzei. Şi, când au avut nevoie de cineva care să intre în palat, am văzut în asta ocazia de a-mi plăti datoria.

— Faci parte din mişcarea de rezistenţă din insule? zise doamna Dela, mijindu-şi ochii. Coborî privirea, netezindu-şi fusta. Ţi-ai ascuns bine intenţia...

îi vorbea cu răceală.

Ryko îşi ascunsese foarte bine intenţiile... M-am gândit la Tozay şi la băiatul de la docuri. Cu siguranţă, amândoi aveau legătură cu mişcarea. Cât era de puternică oare rezistenţa?

Ryko îşi umezi buzele.

— Să fie cu iertare, nobilă doamnă. Dacă aş fi putut, v-aş fi spus. Dar am ordine să adun informaţii despre Sethon şi să mă apropii de împărat ca să-l apăr. Nu să fac recrutări.

A trebuit să subliniez ceea ce era evident.

— Dar o aperi pe doamna Dela, am spus. Cu tot respectul pentru dumneavoastră, doamnă — am făcut o plecăciune, apoi m-am întors spre Ryko — asta nu înseamnă că eşti foarte aproape de împărat.

— Adevărat. Dar aşteptarea a meritat. Acum sunt mai aproape de împărat decât am fost vreodată.

— Cum?

— Prin tine, stăpâne, spuse simplu. Sunteţi speranţa rezistenţei.

Speranţa rezistenţei? Şi mai mulţi oameni care depind de mine. Care depind de puterea mea. Era prea mult. Mult prea mult. Toate aşteptările astea aveau să mă distrugă.

— Nu!

M-am ridicat. Trebuia să fug.

— Cum adică nu?

Ryko îmi blocă drumul.

— Nu pot fi speranţa rezistenţei voastre. M-am uitat la doamna Dela. Sau a dumneavoastră.

-Stăpâne, spuse Ryko, continuând să mă strângă cu mâna ca într-o menghină, fie că vă place, fie că nu, sunteţi implicat. Şi, dacă nu vreţi să vă alăturaţi grupului lui Sethon şi al lui Ido, trebuie să vă alăturaţi luptei noastre. Simplul fapt de a-l fi trezit pe Dragonul Oglindă face din dumneavoastră o ameninţare pentru preaînaltul nobil. Mai mult, v-aţi arătat deja loialitatea faţă de împărat.

Mi-am smuls braţul din strânsoare. Nu era lupta mea. Trebuia să fug. Să mă ascund undeva. Dar unde? Şi ce avea să se întâmple cu maestrul şi cu Rilla? Cu prinţul Kygo? Vieţile lor erau tot atât de strâns legate de a mea pe cât eram eu de legată de soarta împăratului.

— Nu vreau, am spus, dar nici pentru mine nu suna prea convingător.

Tot ce spusese Ryko era adevărat. Şi inevitabil.

— Ştiu că ai mai mult curaj decât arăţi, replică Ryko.

Nu mă simţeam deloc curajoasă. Dar am ridicat capul şi l-am aprobat. Ce altceva aş fi putut să fac? Chiar şi un iepure încolţit luptă cu dinţii şi cu ghearele.

— Bravo!

Mă bătu cu mâna pe umăr, făcându-mă să mă clatin.

— Când ai să termini cu recrutarea de noi adepţi, spuse doamna Dela sec, poate nobilul Eon ne va spune ce plan şi-a făcut ca să fure manuscrisul.

Nu le spusesem doamnei Dela şi lui Ryko tot adevărul în legătură cu manuscrisul roşu. Ştiau că era vorba despre ultimul text al Dragonului Oglindă. Ştiau că nu putea să rămână în mâinile nobilului Ido. În schimb, nu ştiau că era ultima mea şansă de a afla numele dragonului meu. Nu le puteam încă mărturisi că nu aveam nici o putere. Aş fi putut rămâne fără ajutorul lor. Deşi era prea periculos să fii speranţa rezistenţei, era tot atât de periculos să nu fii.

— Planul este cât se poate de simplu, am spus repede. Dillon ne va aştepta aproape de intrarea în casa Dragonului Şobolan, când bate de miezul nopţii. Ne ajută să intrăm şi ne conduce spre bibliotecă. Ryko va deschide lacătul, vom găsi manuscrisul şi apoi o să dispărem cât se poate de repede.

Se lăsă tăcerea.

— Cam puţine detalii, spuse Ryko atent. Se uită la doamna Dela, dar ea îi evită privirea, părând că nu îl iertase încă. Ştim câte gărzi vor fi de serviciu? Le cunoaştem poziţiile?

— Nu, am recunoscut, dar sunt sigur că Dillon va putea să ne spună.

Ryko îşi încrucişă braţele.

— Stăpâne, cred că ar fi mult mai prudent dacă aş face asta singur. Am multă experienţă şi, fără supărare, aş fi mult mai rapid.

Doamna Dela dădu aprobator din cap, privindu-mă peste măsuţa de ceai.

— Are dreptate. Nu trebuie să te pui în pericol, domnul meu. Eşti mult prea important.

— Dar Dillon este şi aşa speriat. Nu te va lăsa să intri dacă eşti singur, am spus, întâmpinând eventualele obiecţii ale lui Ryko. Şi el spune că, în jurul bibliotecii, există unele forţe care îi ţin pe oameni la distanţă.

— Puterea dragonului? întrebă doamna Dela.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Dar, dacă aşa este, eu voi avea mai multe şanse să-i vin de hac decât Ryko.

Am spus astea cu toată siguranţa de care eram în stare. Habar n-aveam cum putea fi respinsă energia unui dragon, dar nu aveam de gând să aştept cuminte în apartamentele mele, în timp ce Ryko ar fi putut sau nu recupera singurul obiect care putea să-mi salveze viaţa.

— Nobilul Eon are dreptate, spuse doamna Dela, uitându-se, în cele din urmă, la Ryko. Nu poţi învinge magia dragonului de unul singur.

Ryko îşi frecă energic ceafa capului ras.

— Ne trebuie mai multe informaţii. Eşti sigur că manuscrisul este la nobilul Ido? Eşti sigur că-l ţine în bibliotecă?

— Nu. Cum v-am mai spus, nu figurează în registru.

— Ei bine, dacă îl recuperezi, nobilul Ido nu va putea să se plângă în gura mare, comentă doamna Dela, sec, din moment ce şi el l-a furat.

Ryko scutură vehement din cap.

— Este prea periculos. Ar trebui să mai aşteptăm câteva zile, ca să mai adunăm informaţii.

— Nu! Mi-am împreunat mâinile. Trebuie să fie în noaptea asta. Nobilul Ido a plecat să se întâlnească cu preaînaltul nobil Sethon. Până mâine, nu va fi în casă. Vă jur, dacă nu mergeţi, mă duc singur.

— Auzisem că Sethon se întoarce, spuse doamna Dela. E o perioadă periculoasă. Pe lângă generalul învingător, împăratul nostru va arăta bătrân şi bolnav.

Ryko oftă.

— Dacă Ido este plecat, atunci sigur este cel mai bun moment să acţionăm. Probabil că a luat cu el în călătorie cele mai multe dintre gărzi şi a lăsat numai un mic detaşament. Făcu o pauză. Bine, atunci o să mergem. O să vin să vă iau de acasă şi o să facem în aşa fel încât, la miezul nopţii, să fim la casa Dragonului Şobolan. O să mă auziţi bătând în fereastră.

— Mulţumesc, am zis.

— Trebuie să vă puneţi haine de culoare închisă. Ştiţi să călăriţi?

— Nu.

Nu atinsesem niciodată un cal, cu atât mai puţin să încalec vreunul.

— Ei bine, nu putem merge la furat cu lectica. Şi casa e prea departe ca să mergeţi pe jos cu... Tăcu, brusc conştient de lipsa

de respect. O să vă duc în spate, încheie abrupt.

— Bine, dacă meseria de spion nu mai e de tine, spuse cu răceală doamna Dela, cel puţin te vei putea angaja ca măgar.

— Cred că aş avea mai multe şanse ca bou decât ca măgar, stăpână, spuse el, înclinându-se adânc.

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

— Fiţi atent, îmi spuse. Îi aruncă o privire lui Ryko, dar acesta se întorsese deja ca să deschidă uşa. Amândoi, am auzit-o şoptind.

Când mă văzu apropriindu-mă, Rilla deschise uşa din faţă a Apartamentului Bujorului. I-am observat de departe chipul îngrijorat. Ar fi trebuit să mă întorc mai devreme.

— Ce face maestrul? am întrebat-o în clipa în care am intrat.

Ea închise uşa.

— I s-a prescris un somnifer, dar refuză să-l ia până nu vă vorbeşte. Medicul imperial a venit iar.

— Crezi că e mai rău?

— Nu ştiu. Clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge îndoielile. Cred că are, pur şi simplu, nevoie de odihnă. Şi-a anulat toate întâlnirile de seară. Vrea să se pună pe picioare ca să vă însoţească mâine.

— Mâine?

— N-aţi auzit? Preaînaltul nobil Sethon va intra în oraş călare, în triumf, şi împăratul a decretat zi de sărbătoare. Trebuie să ţineţi piept unui alt festin. Îmi aruncă un zâmbet compătimitor. Veniţi, stăpânul vă aşteaptă.

Dormitorul era luminat doar de o singură lampă, a cărei lumină era îndulcită de un abajur de bronz. Pe peretele de deasupra căpătâiului patului, într-un suport având forma a doi crapi care săreau, se aflau nişte beţigaşe pe jumătate arse din aceeaşi tămâie care fusese arsă pentru mine cu câteva zile în urmă. Maestrul era sprijinit de perne, trăsăturile lui părând cioplite din umbre. Lângă el, medicul imperial, aşezat pe un taburet, îi examina unghiile. Îmbrăcase pentru seară o mantie de un stacojiu-închis, peste o tunică de mătase roz pal, care se asorta cu boneta de un roşu-închis. Când Rilla mă anunţă, ridică ochii.

— Nobile Eon. Intră, intră, spuse el, lăsând mâna stăpânului şi făcând o plecăciune adâncă. Nobilul Brannon n-a adormit. Doar se odihneşte.

Maestrul se mişcă şi deschise ochii, care îi străluceau în lumina lămpii.

— Mă bucur că eşti aici. Avea încă vocea răguşită. Îi aruncă o privire doctorului. Puteţi pleca.

Mi s-a părut că faţa doctorului se întunecă, văzând că era dat afară. Dar poate nu era decât umbra proiectată de lampa care pâlpâia, în timp ce el mai făcea o plecăciune. L-am privit ieşind din cameră.

— Închide uşa şi vino aici, spuse maestrul.

Până să mă aşez pe taburetul de lângă pat, nu scoase nici un cuvânt.

— Ai auzit vorbindu-se despre întoarcerea lui Sethon? întrebă încet.

Pe gât se vedeau semnele întunecate lăsate de degetele nobilului Ido.

— Mi-a spus Rilla, am răspuns, dar în minte aveam imaginea chipului speriat al lui Dillon.

Avea să se ţină de cuvânt şi să apară la poartă în noaptea asta?

— Ido a plecat din oraş, reluă stăpânul. Nu e nici o îndoială că s-a dus să-şi întâlnească protectorul şi să-i raporteze despre eşecul din conciliu. Trebuie să le înfruntăm furia.

— Ce se va întâmpla acum? am întrebat.

Mă includea şi pe mine în planurile lui; ştia că trebuia să ne bazăm unul pe celălalt. În faţa acestei atitudini, mi-am îndreptat spatele şi am devenit mult mai atentă.

— Vor încerca să-şi consolideze influenţa în conciliu, spuse. Dar sunt sigur că vom obţine majoritatea voturilor. Se ridică pe perne. În ciuda oboselii, hotărârea lui era la fel de evidentă ca oasele care i se conturau sub piele. Ziua de mâine e consacrată victoriei lui Sethon în Orient. Demonstraţiei lui de putere militară trebuie să-i opunem propria noastră demonstraţie. Vom apărea împreună, îmbrăcaţi în roşul Dragonului Oglindă. Va fi un simbol al forţei noastre combinate — puterea ta de ascendent şi experienţa mea.

— O să vă simţiţi destul de bine? Ce-a spus medicul?

— Nu te îngrijora, zise el zâmbind. Sunt doar obosit. De când ai fost ales, nu am dormit mai mult de patru ore. Medicul mi-a lăsat o infuzie. O noapte de somn bun şi mă refac.

Mă bătu uşor pe mână, şi privirile ni se întâlniră în fugă. O

clipă, în aerul dintre noi se simţi o emoţie deosebită, apoi intensitatea expresiei lui mă făcu să-mi feresc ochii.

— Dar tu? întrebă dregându-şi glasul. Cum a fost prima lecţie de Rezistenţă?

— A mers bine.

în pofida protestelor, arăta mai mult decât obosit. Nu voiam să-l împovărez cu grijile mele privind ochii ageri ai lui Tellon. Nu puteam să-i vorbesc nici despre manuscris. Nu încă. Nu până nu rezolvam problema cu dragonul. Şi poate nici atunci — pericolul ar fi trecut, şi nu ar fi trebuit să ştie. Erau atâtea secrete de păstrat. Fiecare reprezenta o greutate care mă apăsa pe piept.

— Bine. Tellon este persoana cea mai potrivită să te ajute să-ţi controlezi puterea.

M-am aplecat în faţă, chinuită de dorinţa de a-i vorbi despre manuscrisul roşu. Ar fi fost atât de plăcut să împărtăşim povara!

— Maestre, stăpâne...

Păru iritat.

— Eon, nu sunt stăpânul tău, spuse. Nu mai sunt. Trebuie să ţii minte asta. Zâmbi amar. Eşti propriul tău stăpân.

M-am retras. Avea dreptate. Nu mai eram o fată de la ţară şi nici un simplu candidat. Eram nobilul Eon. În lumea asta nouă a capetelor încoronate şi a bogăţiei, eram bărbat. Fiecare cuvânt al meu era o poruncă pentru cei inferiori mie. Şi un bărbat cu o asemenea putere nu trebuie să lase problemele lui pe umerii altuia — nici măcar atunci când aceste probleme îl mănâncă aşa cum mănâncă viermii din carnea putredă.

— Ar trebui să vă odihniţi, am zis. O s-o trimit pe Rilla.

M-am ridicat şi l-am părăsit pe nobilul Brannon, salutându-l scurt din cap, ca de la egal la egal.

Capitolul doisprezece

Aşteptându-l pe Ryko, îmi simţeam muşchii prinşi într-o menghină şi, ca să-mi calmez încordarea, am început să mă plimb prin cameră. De vreo două ori, mi s-a părut că-l aud bătând în oblon, doar ca să văd că grădina din spatele ferestrei era liniştită şi plină de umbre în aerul cald al nopţii.

Mi-am şters mâinile jilave de vechea mea tunică de lucru — luată pe ascuns din coşul ponosit din garderobă — şi m-am aşezat pe pat. Cu toate că eram la fel de încordată ca strunele unei lăute, simţeam oboseala profundă acumulată încă din zilele de necontenită agitaţie.

M-am ridicat din nou din pat şi m-am îndreptat spre frumosul altar pe care Rilla îl făcuse pentru strămoşii mei. Fusese evident impresionată de cuvintele doamnei Dela şi dăduse iama prin depozitul regal. Plăcile mortuare erau puse pe suporturi mici, aurite, iar, în spatele lor, un mic paravan cu trei panouri, pictat cu boboci de piersic, crea un fundal elegant; boluri cu ofrande şi vase pentru ars mirodenii completau ansamblul. Ştiam că ar trebui să îngenunchez în faţa lui şi să mă rog pentru protecţie şi, poate, pentru ceva mai multă linişte. În loc de asta, m-am simţit atrasă de rastelul pentru săbii de pe perete.

La lumina lămpilor, jadul lustruit şi pietrele lunii de pe plăsele străluceau ca ochii unui animal. Săbiile erau ale mele acum, până aveam să-mi închei rolul de Ochi al Dragonului Oglindă. Două săbii care aveau furia impregnată în oţel. În timpul ceremoniei, fusesem şi eu dominată de furia lor, le auzisem vocea. Am întins mâna spre mânerul primei săbii. Uşor, am mângâiat metalul rece.

Ca un ţipăt, furia ţâşni în mine.

Mi-am retras mâna.

Un alt zgomot. Un ciocănit uşor în fereastră.

Din câţiva paşi, am ajuns lângă oblon. Ryko stătea în picioare în spatele oblonului, cu mâna ridicată într-un salut tăcut. Când i-a alunecat mâneca, am zărit strălucirea mânerului unui pumnal. Evident că mai avea unul şi în cealaltă mânecă — arme de hoţ, nu de gardă imperială.

Cercetă întunericul, şi silueta i se contură pe fundalul cenuşiu al grădinii cu alei acoperite cu pietriş. Arăta mulţumit. Se întoarse zâmbind. Pe pielea închisă la culoare, dinţii păreau

uimitor de albi.

— Gata? şopti.

îmi spusese că o şoaptă e mai greu de auzit decât atunci când vorbeşti încet.

M-am uitat la săbii. Stăteau tăcute în rastelul lor. M-am căţărat pe marginea ferestrei şi am coborât încet pe partea cealaltă, pentru a atenua impactul cu pietrişul.

— Uşurel, şopti el. Pietrele astea sunt la fel de bune ca un câine de pază.

L-am urmat precaută până pe cărarea servitorilor din spatele apartamentelor, ţinându-mi respiraţia de fiecare dată când o piatră scrâşnea sub greutatea noastră. Când, în cele din urmă, am ajuns pe un drum de pământ, am răsuflat uşuraţi.

— Vom ieşi prin Poarta Serviciului Devotat, spuse Ryko, în timp ce mergeam grăbiţi pe cărare. Încercam să uit de durerea care îmi cuprinsese şoldul din cauza suprafeţei denivelate şi a vitezei cu care ne deplasam.

— În noaptea asta, cele două santinele care sunt de gardă sunt prieteni de-ai mei. Dacă îi încurajăm puţin, o să ne lase să trecem.

Poarta Serviciului Devotat era folosită, de obicei, în timpul zilei pentru primirea uriaşei cantităţi de alimente pe care le pregăteau bucătăriile imperiale pentru familia regală şi pentru slujitorii ei. După cum îmi spunea Ryko, noaptea era mai linişte aici şi poarta era preferata gărzilor care doreau o tură uşoară.

în timp ce ne apropiam de poartă, doi bărbaţi bine făcuţi îşi părăsiră poziţiile şi ne cerură să le spunem numele, cu un entuziasm care zicea multe despre plictiseala care îi doborâse.

Ryko se prezentă, apoi făcu o plecăciune în direcţia mea.

-Şi acesta este nobilul Eon.

Cel mai scund din cei doi se apropie, viziera căştii din piele ascunzându-i ochii. Mă studie, apoi se retrase şi se înclină, evident mulţumit. Colegul lui se grăbi să-l imite.

-îl conduc pe nobilul Eon pe Drumul Florilor, spuse Ryko, şi am auzit clinchetul monedelor din mâna lui.

Cele două gărzi schimbară o privire. Drumul Florilor se afla în Cartierul Plăcerilor.

-N-ar dori să ştie nimeni că a trecut prin această poartă.

Ryko deschise palma în care străluceau arginţii.

Gardianul mai înalt se linse pe buze.

-Poţi conta pe discreţia noastră, Ryko. Ştii foarte bine, spuse.

Ryko îi fixă cu privirea.

— Ştiţi ce se va întâmpla dacă aud vorbindu-se despre asta în cazarma gărzilor.

Erau amândoi bărbaţi voinici, dar Ryko era mai înalt şi mai lat în umeri. Gărzile încuviinţară din cap, şi Ryko, înainte de a mă împinge grăbit prin poarta monumentală, le aruncă monedele.

— Chiar te-au crezut când le-ai zis că mă duci în casele plăcerilor? am întrebat în timp ce Ryko mă conducea dinspre drumul principal spre pista de călărie a împăratului. Ce foloase ar putea avea femeile de pe Drumul Florilor de la o Umbră a Lunii?

— Evident că m-au crezut, răspunse amuzat. Ştiu şi ei că există mal multe feluri de a face acelaşi lucru.

Am simţit cum îmi ard obrajii, şi eram fericită că întunericul nopţii îmi ascundea îmbujorarea.

Brusc, Ryko mă împinse după un tufiş. De după un colţ, se ivise un gunoier care se îndrepta spre noi cu căruţa. Ne-am ghemuit şi l-am pândit dintre frunze, în timp ce el se oprise în faţa noastră, ca să adune cu lopata o grămadă de balegă. Mirosul îngrozitor se răspândi în aer. Mi-am prins nasul cu degetele, ochii umplându-mi-se de lacrimi. În cele din urmă, plecă. Am încercat să mă ridic, dar Ryko mă trase lângă el, stând cu mâna pe braţul meu până i-am auzit pe gardieni făcând glume pe seama gunoierului căruia îi deschiseseră poarta.

— Va trebui să o luăm prin grădini şi să evităm drumurile, stăpâne, spuse Ryko încet. Am merge mai repede dacă te-aş duce în spate.

M-am căţărat în spatele lui şi, curând, străbăteam în viteză extravagantele grădini care despărţeau sălile Ochilor Dragonului de palat. Împăratul le numea Inelul de Smarald şi nu le acorda decât favoriţilor săi dreptul de a se plimba pe aleile lor şi de a se bucura de răcoarea crângurilor. La ora asta din noapte, grădinile erau goale, doar aleile principale fiind luminate de mari lampioane roşii, atârnate de sfori întinse între stâlpi. Când am trecut pe lângă pavilioanele aurite şi am înconjurat luminişurile şi helești traversate de poduri elegante, m-am prins şi mai bine de umerii robuşti ai lui Ryko. Pe de o parte, această cursă nebună mă încânta, pe de altă parte, frica şi necunoscutul mă

îngrozeau. Când am trecut pe lângă un pâlc de fagi fantomatici, am zărit în faţa noastră o umbră. Am tresărit, Ryko ghemuindu-se imediat, făcându-mă să mă clatin în spatele lui. Silueta neagră a unei vulpi se strecură sub un tufiş.

Ryko oftă din greu.

— Hara, şopti el, folosind numele pe care insularii îl dădeau zeului mesager, care lua forma unei vulpi.

Se ridică. Eram din nou la înălţime.

— Un semn rău? am murmurat îngrijorată.

Am simţit cum ridică din umeri.

— Hara te avertizează că te aşteaptă un mesaj, fără a-ţi spune dacă este bun sau rău.

Poate Hara mă anunţa că aveam să recuperez manuscrisul. Ryko mă strânse mai tare, şi ne-am reluat cursa. Aveam sentimentul ciudat că eram în siguranţă, lipită strâns de corpul altuia. Probabil că gestul trezise în mine amintirea neclară a tatălui meu, care mă purta la fel. Încurajată de senzaţia de armonie, m-am apropiat de urechea lui.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, am spus. Eşti un prieten bun.

îşi întoarse uşor capul, atingându-şi obrazul de al meu.

— Onoarea e de partea mea, mă asigură călduros. Cu voce mai gravă, continuă: Şi trebuie să-i apărăm pe împărat şi pe urmaşii lui.

Mă hotărâsem să-i pun întrebarea care îmi stătea de multă vreme pe buze.

— De ce îl susţii pe împărat, Ryko? I-a castrat pe bărbaţii din Trang — compatrioţii tăi — şi i-a transformat în sclavi.

Ryko mormăi.

— Împăratul n-a ordonat aşa ceva. Revolta a pornit în momentul morţii Maiestăţii Sale împărăteasa. Stăpânul Ceresc a lăsat toate deciziile militare în mâinile lui Sethon. Sethon a fost cel care a dat poruncile. Am simţit că încetineşte pasul. Acum, linişte, ne apropiem de drum.

Se opri la adăpostul unui pâlc de copaci şi cercetă panta puţin abruptă din faţa noastră. Ne aflam în capătul cimitirului Ochiului Dragonului Bivol, în faţa casei Dragonului Bivol. Locul mormintelor fusese atent ales, şi altarele de marmură se ridicau sub o movilă menită să le apere. În depărtare, se zărea o parte din Cercul Dragonilor, drumul larg, pavat, care se întindea între grădini şi inelul caselor dragonilor. Era rezervat personajelor de

rang înalt şi, la ora aceea din noapte, era pustiu. Doar un servitor în livrea mergea pe drumul de pământ care mărginea cimitirul.

— Este cel mai bun loc pe unde să trecem, spuse Ryko încet, arătând spre o pădure deasă, de cealaltă parte a drumului, cufundată într-un întuneric ce părea de nepătruns. Casa Boului dă spre pădurea de vânătoare care se întinde până la ea. Dacă vom traversa pădurea, vom ieşi lângă casa Şobolanului.

Dar, mai întâi, trebuia să traversăm drumul. L-am urmărit pe servitor dispărând în zare. Drumul era liber. Ryko mă bătu pe picior, ceea ce însemna că trebuia să mă ţin mai bine. Când pomi, m-am lipit şi mai tare de el. Ajungând la adăpostul copacilor, am răsuflat amândoi uşuraţi.

Ni se păru că dură o veşnicie să traversăm pădurea deasă. Cărările erau înguste şi neclare în lumina slabă, şi simţeam respiraţia tăiată a lui Ryko, în timp ce se strecura printre copaci şi îşi făcea loc printre tufişuri. Din când în când, câte un animal nocturn ne tăia calea, o sclipire a blănii argintii sfâşiind întunericul. Deasupra noastră, cornul lunii se ridica pe cer — curând, avea să bată de miezul nopţii. Şi nu puteam fi de nici un ajutor, puteam doar să încerc să îl incomodez cât mai puţin pe Ryko.

în cele din urmă, copacii începură să se rărească. Ryko încetini, cu umerii ridicându-se şi coborând spasmodic din cauza efortului. În faţa noastră, de cealaltă parte a unei vaste întinderi deschise, se înălţau uriaşele fortificaţii ale casei Dragonului Şobolan. Ne-am oprit la adăpostul ultimului desiş. Recăpătându-şi suflul, Ryko studie coama zidurilor groase din cărămidă.

— O să aşteptăm, spuse gâfâind. Mă fixă mai bine în spate şi îşi potrivi punga încăpătoare pe care o purta legată la cingătoare. E posibil ca gărzile să-şi facă rondul.

Am rămas la pândă, dar pe metereze nu apăru nici o siluetă cu coif.

Ryko întoarse capul, şi am zărit umbra unui zâmbet.

— E vremea să mergem.

în timp ce traversa esplanada, mi-am simţit inima bătând, îşi dădea, oare, seama că mi-era frică? Rămânând la adăpostul zidului, am înaintat încet spre intrarea în casă. La mijloc se ridica o poartă de fier. Uitându-mă cu atenţie, am văzut cele şase ţepuşe aurite pe care mi le descrisese Dillon.

— Asta e, i-am şoptit lui Ryko la ureche.

încuviinţă din cap şi-mi dădu drumul la picioare. Abia atinsesem pământul, că am auzit clopotul bătând miezul nopţii. Brusc, o detunătură puternică îmi sfâşie auzul şi o bulă de foc se înălţă, şuierând, pe deasupra meterezelor, înainte de a exploda într-un buchet de artificii. Ryko mă trânti la pământ, şi m-am simţit zdrobită de trupul lui, cu gura plină de pământ. Din curte se auzeau strigăte, voci, porunci. Am încercat să mă ridic puţin ca să respir.

Ryko îmi dădu drumul. În timp ce trăgeam lacomă aer în piept, se aşeză în genunchi lângă mine.

— Eşti bine, stăpâne?

Apoi am auzit scârţâitul zăvorului care se deschidea şi am privit în sus. Dillon cerceta întunericul din jurul porţii, cu ochii măriţi de frică.

— Eon? Scutură din cap. Vreau să spun, tu eşti, nobile Eon? Zări silueta uriaşă a lui Ryko lângă mine. Pe toţi zeii!

Se ascunse în spatele porţii, dar Ryko fu mai iute. Îl apucă pe Dillon de braţ, obligându-l să iasă.

— Linişteşte-te. Sunt paznicul nobilului Eon, mormăi el.

Dillon îmi aruncă o privire sălbatică.

— Are dreptate, am spus, ca să-l liniştesc, făcându-i semn lui Ryko să-i dea drumul. Apoi, după ce am scuipat puţin pământ, am continuat: Tu ai făcut asta? Explozia?

Dillon dădu aprobator din cap.

— Sunt artificii pentru Ziua a Douăsprezecea. Nu mai avem mult timp.

Ryko mă ajută să mă ridic.

— Piciorul, stăpâne? E bine?

Eram înţepenită şi mă simţeam de parcă fiecare bucăţică din corp era plină de vânătăi, dar n-ar fi folosit la nimic să mă văicăresc. De altfel, dacă m-aş fi văitat, probabil că Ryko ar fi încercat să mă facă să rămân afară.

— Sunt bine, am zis. Să mergem!

Dillon ne conduse pe sub arcadă, apoi închise cu grijă poarta. Ne aflam pe o alee lungă, între două clădiri.

— Câţi paznici sunt aici? întrebă Ryko.

Tonul lui îl făcu pe Dillon să tresară.

— Numai opt. Ceilalţi au plecat cu nobilul Ido. Arătă spre stânga. Biblioteca e pe acolo, în grădina oficială. E construită în

colină.

— În colină? am întrebat.

Dillon aprobă din cap.

— L-am auzit pe nobilul Ido spunând că este aşezată pe un flux de energie. Ca să-i mărească puterea.

Din nu ştiu ce motiv, cuvintele lui mă înfiorară.

Urcam pe o cărare îngustă, Dillon în faţă, eu la mijloc, Ryko păzindu-ne spatele. Undeva, în curtea din faţă, un bărbat dădea ordine pe un ton răstit. Dillon se opri în capătul aleii. Peste umărul lui, am zărit curtea interioară unde aşteptasem cu stăpânul înainte de adunarea conciliului. Lămpi mari din bronz erau atârnate în fiecare colţ, scăldând într-o lumină aurie copacii de kumquat care se aliniau ca nişte soldaţi fantomatici. Un servitor alerga pe lângă colonadele care se vedeau în depărtare şi dispăru pe un coridor întunecat. Înainte de a o lua pe după colţ, Dillon îmi făcu semn cu capul.

Aplecându-mă la adăpostul copacilor de kumquat, l-am urmat spre arcada îndepărtată, piciorul şchiop încetinindu-mi înaintarea. Abia pătrunsesem în întunericul boitei, că, în clădirea din stânga, se deschise o uşă. O servitoare tânără se ivise în cadrul ei. Lângă mine, Dillon îşi ţinu respiraţia. Prins între copaci şi arcadă, Ryko se lăsă la pământ. M-am lipit cu spatele de peretele de piatră. Fata se opri, scoase o bucată de pâine din buzunarul fustei şi traversă curtea. Direct spre noi.

L-am văzut pe Ryko ghemuindu-se ca un animal. Scoase cuţitele, încet şi fără zgomot. Ce voia să facă? Nu era decât o servitoare care furase o coajă de pâine. Aplecându-se înainte, îşi pregăti armele, înclinându-se în aşa fel încât să cresteze gâtul şi să înjunghie inima. Repede şi fără zgomot. L-am privit pe Dillon. Se lipise şi el de zid. Am arătat cu capul către fată.

— Opreşte-o! a şoptit printre dinţi.

El clătină încet capul şi închise ochii. Mi-am încleştat pumnii ca nu cumva să-l împing afară, în curte.

Brusc, uşa din spatele fetei se deschise, scârţâind. În pragul luminat, apăru o siluetă îndesată.

— Gallia! Treci înăuntru. N-ai terminat de spălat oalele astea.

Fata ascunse bine pâinea în buzunarul fustei şi se întoarse. După ce intră în bucătărie şi închise uşa, făcând să nu se mai audă vocea ascuţită a superiorului ei, Dillon oftă.

Aplecat, Ryko străbătu în fugă ultimii paşi şi reuşi să se

ascundă în umbra de lângă noi. L-am văzut cum băgă pumnalele la loc în teci, cu îndemânarea dată de experienţă. Ochii ni s-au întâlnit; un moment vibrant de reevaluare.

— Aţi fi preferat să fiţi descoperiţi? întrebă.

Avea o limbă la fel de ascuţită ca oţelul armelor sale.

— Eu nu merg mai departe, spuse Dillon, dându-se înapoi. Nu mă apropii de bibliotecă. Luaţi-o pe coridorul ăsta; o să vă ducă în grădină. Biblioteca este în colţul Dragonului Şobolan.

— Aşteaptă! am spus, apucându-l de mânecă.

— Nu.

Se eliberă smucindu-se şi o luă în direcţia opusă. Paşii se depărtară grăbiţi, la fel de neregulaţi ca bătăile unei inimi speriate.

— Diversiunea lui n-o să ţină mult, spuse Ryko, îndreptându-se spre capătul pasajului. Trebuie să ne grăbim. În curând, gărzile vor verifica zona.

Zgomotul de la grajduri se potolise. Am rămas o clipă nemişcaţi, la adăpostul galeriei, cercetând spaţiul larg pe care trebuia să-l traversăm. O alee lungă, pavată, făcea un cot continuându-se peste un pod, ca apoi s-o ia pe lângă un heleşteu şi un mic pavilion. Lampioanele roşii, arborate în cinstea Zilei a Douăsprezecea, atârnau în copacii înfloriţi. Un miros dulce de iasomie plutea în aerul nopţii. Grădina ar fi putut fi superbă, dar colina greoaie care se înălţa în nord-nord-vest strica peisajul. Simţeam deja puterea ameninţătoare care plutea deasupra ei.

— E liber, murmură Ryko. Să mergem!

Am luat-o prin iarba atent îngrijită, ne-am strecurat printre copacii parfumaţi. Ryko se mişca repede, şi spaţiul dintre noi creştea văzând cu ochii din cauza piciorului meu bolnav care se împiedica de obstacole invizibile. Devenise doar o umbră în faţa mea, strecurându-se printre copaci, lampioanele de sărbătoare luminându-i din când în când pielea care îi strălucea metalic. Am verificat galeria: totul era liniştit. Pe Ryko îl pierdusem din ochi. Am trecut prin faţa pavilionului cu pereţii acoperiţi de glicină. Biblioteca nu era foarte departe. Mi-am apăsat şoldul cu pumnul, ca să-mi calmez durerea. Înaintam şchiopătând cu greu. Aleea se întindea în faţa mea. Încă vreo câţiva paşi.

Pe pavaj zăcea ceva. Ceva mare.

M-am oprit. Am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama ce

reprezenta forma aceea contorsionată. Ryko — trupul îi zvâcnea de durere. Întorcându-se ca să mă privească, nu-şi putu stăpâni un ţipăt înfundat. Venele de pe frunte şi de pe gât păreau gata să se rupă de încordare, iar dinţii îi erau dezgoliţi.

— Rămâi pe loc!

învins de suferinţă, începu să geamă şi întoarse capul care se izbi de pavaj cu un zgomot surd. M-am apropiat de el împleticindu-mă, prinzându-i capul în mâini înainte de a se lovi din nou. Avea capul greu, şi degetele mi se zdrobiră de pământul tare.

— Probabil au venit din colină, spuse gâfâind. Fugi!

Se ţinea cu mâinile de burtă, de unde i se scurgea un val de sânge negru. Fusese înjunghiat? Agitată, am privit înjur. Colina se ridica deasupra noastră, o poartă de metal, întunecată, căscându-se într-o parte, ca o gură schimonosită de un urlet. Nu ieşise nimeni de-acolo — un lacăt enorm atârna de uşă.

— Lasă-mă. Pleacă, spuse Ryko. Imediat!

— Nu, am răspuns, simţind cum furia lua locul fricii.

Nu-l puteam lăsa să moară. Cu coada ochiului, am zărit ceva licărind. M-am întors şi, preţ de o clipă, am văzut ghearele imense de opal, zăbrelind colina ca barele unei colivii şi, mai sus, un ochi la fel negru ca abisul.

Dragonul Şobolan.

De cealaltă parte a grădinii, torţele luminau arcada. Torţe. Gărzile erau încă în curtea interioară, dar nu avea să mai dureze mult şi veneau să cerceteze grădina.

— Ryko, vin, am şoptit. Trebuie să ne ascundem.

încuviinţă din cap, scrâşnind din dinţi.

— Copacii? gemu el.

Erau prea departe. Şi prea rari ca să ofere adăpost. M-am învârtit căutând o altă soluţie. Uşa? Puterea Dragonului Şobolan va face oare şi gărzile să dea înapoi? Dacă ne ascundeam în umbră, poate nu aveau să se apropie atât de mult încât să ne vadă.

— După uşă, am spus.

M-am dus în spatele lui şi i-am sprijinit trupul de picioarele mele, apucându-l de sub subsuori.

— Haide, ajută-mă!

îşi înfipse picioarele în pământ şi se arcui în timp ce eu îl trăgeam în spate. Am înaintat cu greu câţiva paşi, greutatea lui

făcându-mi oasele să se macine şi zdrobindu-mi pieptul. La fiecare mişcare, scotea un geamăt înăbuşit, iar eu respiram zgomotos. Gărzile aveau să ne audă? Pata neagră de pe tunică se lăţea, era mai udă, mai densă. Atât de mult sânge. Mi-am apăsat mâinile pe abdomenul lui, încercând să găsesc sursa hemoragiei.

Pânza era uscată.

Am ridicat mâna — nici urmă de sânge. Nici urmă de pată.

Nu era real. Nimic din toate astea nu era adevărat.

— Ryko, nu sângerezi. Dragonul Şobolan face asta.

L-am văzut dând ochii peste cap.

— Nu! L-am apucat cu toată puterea de umeri. Dacă leşina, nu mai aveam nici o şansă să-l urnesc.

— Nu leşina. Nu e adevărat.

De durere, scoase un fel de mormăit, dar privirea îi redevenise alertă.

— Lasă-mă, gâfâi. Fugi. Nu trebuie să te găsească.

Se smulse din mâinile mele.

Am început să-l trag înapoi. Mişca greu picioarele, încercând să mă ajute. Încă un efort, şi umerii mi s-au lovit de ceva dur. Uşa. Mi-am eliberat corpul de sub Ryko, târându-mă ca să-l rostogolesc în întuneric. Dacă gărzile ajungeau până acolo, umbra colinei nu avea să ne mai ascundă. Atâta efort în zadar.

M-am uitat la încuietoare. Trebuia să intrăm. Dar Ryko nu era în stare să-l deschidă. M-am întins şi am apucat lacătul greu, lăsându-mă cu toată greutatea. Era masiv. L-am scuturat. Metal lovindu-se de metal. Era de neclintit.

Privind peste umăr, am zărit un soldat care înainta pe alee luminând drumul cu o torţă. De frică, mi se ridică un nod în gât.

Mai aveam o ultimă şansă. Dragonul Şobolan. Oare l-aş fi putut chema? Tellon spunea că era imposibil, dar eu ştiam că aveam un fel de legătură. Încercând disperată să-mi găsesc Hua, am reuşit cu greu s-o facă să urce prin cele şapte centre ale puterii. Era ca şi cum aş fi încercat să prind nisipul cu degetele, Hua scăpând controlului meu până ce am reuşit să strâng puţină în cupa minţii. Concentrând toate resursele fiinţei mele, am proiectat-o în direcţia Dragonului Şobolan. O durere violentă mă făcu să mă clatin. O clipă, m-am simţit pustiită. O coajă. În mintea mea l-am zărit pe dragon ghemuit pe colină, cu ghearele strânse în jurul ei. Ridicându-şi capul gigantic, îşi fixă

ochii care nu clipeau niciodată asupra mea. Tulburare. Reţinere. Ridicându-şi capul, scoase un ţipăt ostil. Apoi ceva mugi trecând prin mine, ca o furtună de flăcări. Lacătul se sfărâmă brusc, proiectându-mă în spate.

Cu gura căscată, am admirat o clipă broasca de deasupra mea.

Dragonul Şobolan îmi răspunsese.

Ryko gemu. Am smuls lacătul şi am împins uşa. S-a deschis fără zgomot. Un pasaj. L-am apucat pe Ryko de braţ şi l-am tras împleticindu-mă înăuntru. Înaintam încet prin spaţiul îngust. Imediat ce picioarele i-au trecut de prag, am închis uşa de metal, lăsându-ne învăluiţi de întuneric.

M-am sprijinit de perete, respirând adânc. Treptat, se linişti şi respiraţia întretăiată a lui Ryko. Am atins peretele. Piatră, la fel ca podeaua. Lângă mine, l-am simţit pe Ryko agitându-se.

— Ne-au văzut?

Vocea părea normală.

— Nu, nu cred.

Am întins mâna şi m-am lovit de muşchii puternici ai pieptului său.

— Eşti bine?

— Da.

în timp ce-şi pipăia atent stomacul, îmi atinse în trecere mâna.

— Aveai dreptate, nu era adevărat.

Izbucni într-un râs înăbuşit, de uşurare.

Cum ochii mi se obişnuiseră cu întunericul, am văzut în faţa mea silueta masivă a lui Ryko, înconjurată de lumina slabă care se strecura pe sub uşa de metal.

— Hi nu ai păţit nimic?

în voce i se simţeau teama şi uimirea.

— Nu atât de multe ca tine, am răspuns scurt. Nu era momentul să îi spun de legăturile mele cu Dragonul Şobolan. M-am îndreptat de spate. Să mergem!

— Aşteaptă!

Am auzit foşnetul stofei şi sunetul făcut de un obiect gol, care era aşezat pe pământ. Apoi scăpărarea unui amnar, în întuneric ţâşni o scânteie. O altă scânteie, şi apoi, cu un pocnet slab, începu să ardă o flăcăruie, poleind faţa lui Ryko. Mijind ochii orbiţi de lumina apărută brusc, am văzut pe jos un vas de lut în

care ardea focul.

— Pudră de sevă, îmi explică Ryko încântat. Ridică ochii spre mine şi-mi zâmbi. O şmecherie pe care am învăţat-o pe vremea când aveam altă meserie.

Scoase două lumânări din punga de la brâu şi le aprinse. Tocmai o lua pe a doua, când flacăra începu să scadă.

— Uite!

îmi întinse o lumânare.

Am ridicat-o, mijind ochii în încercarea de a vedea unde ducea coridorul. O altă uşă metalică se afla la câţiva paşi de noi.

— Nu pare încuiată, spuse Ryko, aruncând restul de pudră pe jos. Cu o mână, înfăşură cu dexteritate vasul de lut într-o bucată de piele şi-l puse la loc în punga de la brâu. Eu intru primul.

— Şi dacă dragonul îşi arată din nou puterea?

Ezită, privind prudent uşa. Apoi strânse din dinţi.

— Tot primul intru.

Ne-am ridicat, şi umbrele pâlpâitoare ni s-au proiectat pe peretele de piatră. Ryko o luă înainte. L-am urmat, pândind cel mai mic semn care ar fi arătat că nu se simţea bine. Nimic. Protecţia pe care o oferea dragonul avea efect doar afară.

Ne-am oprit în faţa uşii interioare, observând în lumina lumânărilor un desen uriaş, gravat în metal: un cerc format din douăsprezece sfere, cele de sus mai mari şi acoperite de modele care semănau cu nişte spirale.

— Ce e asta? întrebă el. Un fel de vrajă a Ochiului Dragonului?

— Nu ştiu. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Ryko se apropie şi trase de zăvorul care se deschise fără nici un efort. Se întoarse spre mine, privindu-mă.

— Gata?

Am încuviinţat din cap.

Am împins uşa, care se deschise. Lumina lumânărilor căzu pe un covor albastru, somptuos, şi pe nişte rafturi încărcate cu suluri puse în cutii de lemn. Am văzut picioarele şi marginea unei mari mese de lectură, care, în întuneric, părea uriaşă. Sala părea nemărginită.

Semăna cu biblioteca maestrului meu. Acelaşi miros: valuri pătrunzătoare de pergament prăfuit şi de cerneală. Totuşi, ceva era altfel — se simţea o putere care îmi urca prin picioare şi mă apăsa la baza craniului.

Ridicând lumânarea, Ryko plecă să cerceteze camera.

— Este imensă. Se întoarse pe călcâie. Atât de multe suluri. Merse mai departe. Închide uşa în urma ta, stăpâne, ca să putem aprinde lampa şi să căutăm cum se cuvine manuscrisul.

Am intrat, închizând uşa în urma mea, în timp ce Ryko îşi apropia lumânarea de fitilul unei lămpi mari din bronz, care stătea pe o banchetă laterală. Imediat, camera se lumină, din umbră conturându-se pereţii şi tavanul unei săli lungi. M-am simţit atrasă de masa de lectură din mijlocul încăperii cu tăblia înclinată acoperită de suluri desfăcute, cu colţurile proptite cu mici greutăţi de aramă. În partea de sus erau fixate lămpi mici, al căror ulei era păstrat în boluri de sticlă. Cu o astfel de lumină strălucitoare era simplu să studiezi un text.

— Oho! exclamă Ryko. Asta explică multe lucruri.

M-am întors. Stătea în picioare, lângă banchetă, ţinând în mână o pungă de piele.

— Asta ce mai e? am întrebat.

îşi băgă degetul în pungă, apoi îl scoase acoperit de o pudră cenuşie. O puse pe limbă.

— Drogul Soarelui. Cântări punga în mână. Provizie pentru vreo patru luni. Nu e de mirare că nobilul Ido este atât de musculos pentru un Ochi al Dragonului. Şi aşa de imprevizibil.

— Ce efect are?

Ryko legă punga la gură.

— Stârneşte în bărbat energia Soarelui. Creşte muşchii şi spiritul de luptător. Este numai pentru Oamenii Umbrei din garda imperială. Probabil că nobilul Ido a mituit pe careva dintre ei ca să i-o dea.

— Şi tu foloseşti?

Dădu aprobator din cap.

— În fiecare zi. Ni se pune în mâncarea de dimineaţă, ca să ne împiedice să căpătăm forme şi gânduri de femeie. I-ai observat pe bătrânii Bărbaţi ai Umbrei care sunt servitori imperiali?

I-am confirmat.

— Atunci le-ai remarcat formele rotunjite şi vocea subţire.

Am privit punga.

— Crezi că nobilul Ido ia drogul ca să scape de slăbiciunea pe care o are orice Ochi al Dragonului?

Ryko aruncă punga la loc, pe bancă.

— Sunt sigur de asta. Şi, după accesele de furie, cred că ia prea mult.

— Cât de mult ar trebui să iei?

— Numai un vârf de cuţit pe zi. Altfel, energia Soarelui creşte prea mult şi orice te poate aduce în pragul furiei nebuneşti.

Sau, dacă eşti o fire melancolică, te poate învălui într-o tristeţe care nu poate fi alungată. Începu să vorbească mai încet. Mai are şi alte efecte. Pete închise la culoare pe piele, ca variola, îţi poate cădea tot părul, chiar şi cel din locurile intime.

— Pete închise la culoare? Ca o erupţie?

Ryko dădu aprobator din cap.

— Da. Ai văzut aşa ceva?

— Nobilul Ido îi dă drogul lui Dillon, am zis. El are o erupţie. Şi felul lui de a fi s-a schimbat.

Oare Dillon ştia că lua drogul sau nobilul Ido i-l dădea pe ascuns?

— Dacă Ido nu este atent, îl poate ucide pe prietenul tău. În doză prea mare, drogul poate fi mortal.

Am căutat punga din ochi. Poate că, dacă luam şi eu cu măsură, mi-ar creşte energia solară, şi asta m-ar ajuta să iau legătura cu Dragonul Oglindă.

— Vino, haide să căutăm manuscrisul, spuse Ryko. Nu mai putem rămâne aici prea mult. Trebuie să găsim o modalitate să ieşim fără să alertăm gărzile.

Am mers pe lângă masa de lectură, descifrând ici şi colo câte un cuvânt de pe sulurile desfăcute: mit, interzis, moarte. Dar nici urmă de manuscrisul roşu. M-am frecat nedumerită pe ceafă; apăsarea devenea tot mai puternică. Să fie vorba despre Dragonul Şobolan? Am ridicat lumânarea. Undeva, chiar în fundul sălii, ceva reflecta lumina lumânării. Din câţiva paşi, am ajuns lângă o lădiţă din lemn acoperită cu o placă de sticlă, de dimensiunea unui sul întins. Cât putuse costa un lucru atât de minunat?

Dar, când m-am aplecat şi am văzut cele două manuscrise legate în piele, cam de dimensiunea unei palme, am uitat de mirarea care mă cuprinsese. Un manuscris era roşu şi legat cu un şir de perle negre, iar altul — negru şi legat cu perle albe.

— L-am găsit!

Eram atât de fericită şi de uşurată, încât inima îmi bătea cu putere.

într-o clipă, Ryko era lângă mine.

— În sticla aia? Ciocăni în capac. Frumos! Apoi văzu ce era

înăuntru. Două manuscrise? Celălalt ce este?

Am cercetat caseta. Se putea deschide ca orice cutie, pentru că, la spate, avea balamale.

— Ţine lumânarea, i-am spus.

Cu grijă, mi-am strecurat degetele pe sub marginea sticlei şi am ridicat-o. S-a deschis uşor, susţinut de balamalele solide.

Ryko apropie lumânările.

— Priveşte, cel negru are pe el desenul de pe uşă.

Cu toate că era pe jumătate ascuns sub învelişul de perle albe, pe piele era întipărit cercul cu douăsprezece sfere.

Coperta roşie nu era împodobită, dar avea trei zgârieturi adânci săpate în pielea moale, ca şi cum cineva ar fi încercat să rupă legătura din perle negre. Să nu fi reuşit nobilul Ido să-l deschidă?

Am întins mâna spre manuscris.

Brusc, sulul s-a umflat. Înainte să apuc să-mi retrag mâna, şirul de perle negre se desfăcuse şi se îndreptase spre mâna mea şi mi se înfăşurase pe încheietură. Un gust metalic îmi umplu gura, în timp ce o furie cunoscută îmi invada trupul: aceeaşi furie pe care o simţisem în săbiile mele.

Lăsând să-i scape lumânarea, Ryko se repezi spre mine.

— Îl smulg!

— Nu, am mârâit.

Ultima buclă de perle îmi legase manuscrisul de mână. Ca să-l apăr de Ryko, l-am strâns la piept. Furia mă părăsi la fel de repede cum venise, lăsându-mi un sentiment calm de împlinire.

— Nu, e în regulă, am spus, strângând manuscrisul la piept. E în regulă.

Ryko mă privi neîncrezător.

— Dacă spui tu. Se uită în jos, la manuscrisul negru. Se va întâmpla la fel şi cu celălalt?

— Pe ăla nu-l ating, l-am repezit, furia punând din nou stăpânire pe mine.

Ryko se dădu înapoi.

— Eşti sigur că te simţi bine?

M-am frecat pe frunte, încercând să-mi alung furia.

— Ar trebui să plecăm.

Voiam să plec cât mai departe cu putinţă de manuscrisul negru. Sentimentul era la fel de puternic şi de dureros ca o gheară înfiptă în inimă.

— Nu vrei să iei manuscrisul negru?

— Nu! M-am străduit să respir calm. Nu. Dacă îi aparţine nobilul Ido, în cazul în care ar fi furat, ar fi în stare să declanşeze o anchetă oficială.

Am împins cu grijă manuscrisul roşu sub mânecă. Nu opuse rezistenţă; şirul de perle se lărgise uşor, apoi se strânse la loc.

Ryko se aplecă şi ridică lumânările stinse.

— O să le aprind de la lampă, spuse.

— Nu, o s-o fac eu, am replicat. Tu închide caseta. Nu vreau s-o mai ating.

Luând lumânările, m-am îndepărtat în grabă spre banca de alături.

Punga cu Drogul Soarelui zăcea lângă lampă. Am aruncat o privire peste umăr. Ryko se uita atent la manuscrisul negru. Folosindu-mi corpul drept paravan, am luat punga şi am îndesat-o în buzunarul adânc al tunicii. Pe urmă, am aprins repede lumânările de la flacăra lămpii cu ulei.

în clipa când mă întorceam spre el, Ryko scoase un ţipăt şi sări înapoi, frecându-şi mâna. Îmi aruncă o privire în care se amestecau straniu vina şi şocul.

— Am încercat să ridic manuscrisul negru, dar perlele m-au plesnit, zise.

închise capacul cu grijă, păstrând distanţa.

— Trebuie să plecăm. Imediat, am spus grăbită.

Am stins lampa. Sala redevenise o lume misterioasă, ale cărei tenebre nu erau luminate decât de flacăra tremurătoare a lumânărilor noastre. M-am îndreptat spre uşă, îndepărtându-mă de locul unde se aflase înainte punga. Ajungându-mă din urmă la capătul mesei, Ryko luă o lumânare.

— Cum o să ieşim? l-am întrebat.

— Probabil că gărzile au plecat. Dacă mă loveşte aceeaşi iluzie, atunci trebuie să mă scoţi afară, spuse Ryko, pipăindu-şi stomacul. Imediat ce scăpăm din asta, ne întoarcem la poarta pe care am intrat.

L-am urmat prin coridorul îngust. Întorcându-mă, am ridicat lumânarea ca să arunc o ultimă privire bibliotecii nobilului Ido. Deşi cutia era ascunsă în întuneric, părea să pulseze cu o putere ostilă. Am închis în grabă uşa pe care erau desenate cele douăsprezece sfere.

în faţa mea, Ryko îşi stinse lumânarea, apoi deschise uşa

exterioară cu un scârţâit.

— Drumul pare liber, zise el.

O clipă, intuiţia mă făcu să mă opresc. Apoi am pipăit manuscrisul băgat în mânecă.

— Trebuie să stai lângă mine, am zis. Până trecem de locul unde se face simţită puterea dragonului.

Ryko dădu aprobator din cap şi-mi luă lumânarea, stingând flacăra. După foşnetul pânzei îmi dădusem seama că punea amândouă lumânările în punga de la brâu.

— Gata? am întrebat.

Se prinse cu mâna de braţul meu.

— Gata.

Am deschis uşa, făcând să zornăie încet lacătul spart al uşii de metal. În grădină era linişte, luna poleind cu argint copacii şi florile. Am păşit umbra colinei, simţind în spate greutatea lui Ryko. Perlele se agitară în jurul încheieturii şi, o clipă, am văzut puterea Dragonului Şobolan peste colină, ca un dom de sticlă translucid, coborând pe alee, ca să se oprească undeva în faţa pâlcului de copaci în floare. Încet, ne-am îndreptat într-acolo. Ryko mi-a întâlnit privirea, şi am dat liniştitor din cap — totul era în regulă. Pentru moment. Trecuserăm de locul unde se prăbuşise. Nu mai aveam mult. Apoi, l-am simţit pe Ryko slăbind strânsoarea. Înainte să pot să reacţionez, îmi dădu drumul. I-am văzut ochii măriţi de durere, apoi se îndoi de mijloc şi căzu în genunchi. M-am repezit spre el şi mi-am înfipt degetele în braţul lui musculos. Corpul i se destinse dintr-odată. Îmi apucă mâna.

— Drumul nu e încă liber, am spus, ca şi cum nu era evident.

Se uită la mine, apoi lăsă capul în jos.

— Stăpâne.

Vocea îi era înmuiată de uimire şi de frică.

— Ryko, ridică-te! L-am tras de braţ. Nu suntem în siguranţă aici.

Mai erau doar câţiva paşi până să ajungem la adăpostul copacilor. Apucându-mi strâns mâna, Ryko se ridică. L-am condus pe alee, până la tufişuri.

— Acum o să fie bine, i-am şoptit.

Temător, îmi lăsă mâna. Ne-am oprit, dar era limpede că nu mai suferea.

— Vă sunt îndatorat, stăpâne, murmură, înclinându-se.

Am clătinat din cap.

— Nu e...

Un foşnet de frunze ne făcu să întoarcem capul. În spatele nostru, un paznic, care se retrăsese pe jumătate. Cu toate că purta un coif cu boruri largi, i-am recunoscut trăsăturile meschine, grosolane şi trupul solid.

Ranne.

Făcu ochii mari.

Mă recunoscuse şi el.

Lângă mine, Ryko se încordă, descoperind acelaşi lucru. Ranne tocmai îşi semnase condamnarea la moarte. Cu o viteză fulgerătoare, Ryko scoase pumnalele. Exact când Ranne se pregătea să dea alarma, o lamă i se înfipse în gât. Apucându-şi în zadar arma, ţipătul i se transformă într-un horcăit înfundat. Sărind asupra lui, Ryko îi înfipse al doilea pumnal sub armură, în abdomen. L-am auzit dându-şi ultima suflare, în timp ce Ryko îi lăsă uşor corpul pe pământ.

Năucită, l-am privit pe cel viu cum se aplecase asupra mortului. Mai văzusem oameni murind — Dolana şi mulţi alţii de la salină -, dar fuseseră măcinaţi de încercări şi de boală, iar moartea venise ca o speranţă de eliberare. De data asta, o viaţă se întrerupsese brutal — cu o clipă înainte, existase Hua, existase o voinţă, existase Ranne, şi apoi nu mai fusese nimic.

— Trebuie să ascundem cadavrul, spuse Ryko, ştergând unul dintre cuţite pe iarbă. În pavilion.

Cuvintele lui m-au făcut să mă cutremur; cât de repede se transformă o fiinţă într-un cadavru. La şcoală, Ranne mă terorizase şi aproape mă omorâse în timpul ceremoniei. Probabil trebuia să mă bucur de moartea duşmanului meu. Dar nu puteam. Un om murise, şi altul ucisese ca să mă apere pe mine.

Cu câteva momente în urmă, mă luptasem numai pentru propria supravieţuire. Acum, nu mai exista drum de întoarcere din această bătălie tot mai aprigă. Eram în centrul ei.

— Nu, am spus sec. Ştiam unde trebuia dus cadavrul. Cară-l până în locul de unde se simte puterea dragonului şi de acolo îl trag eu. Vor crede că a fost un accident şi nu vor fi în stare să-l ia de acolo până la întoarcerea lui Ido.

Ryko se uită lung la mine, apoi îşi lipi pumnul de piept — salut de soldat.

— După cum porunciţi, stăpâne.

Nu a durat mult ca să-l trag pe Ranne pe alee. Am evitat să-l

privesc în ochii goi şi, simţindu-i răceala trupului, am înghiţit cu greu. Căldura vieţii dispărea deja, lăsând locul frigului morţii. Când m-am ridicat, după ce-i aranjasem membrele ţepene în aşa fel încât să pară că suferise un accident, m-am întrebat dacă exista cineva care să respecte cele nouă zile de doliu pentru el.

Ryko mă fluiera de pe linia de graniţă de unde nu se mai simţea puterea dragonului.

— Să mergem!

Ca să ajungem la galeria întunecată, am traversat grădina. Apăsarea perlelor în jurul braţului era ca o dulce tortură — nerăbdarea de a deschide manuscrisul mă făcea să-mi fie greu să aştept să ajung în siguranţa camerei mele.

Curtea interioară părea goală privită din colţul pasajului. Nici urmă de servitoarea care furase ceva de mâncare. Nici gărzi cu torţe. Nici urmă de Dillon. Probabil se ascundea — Drogul Soarelui părea să-i fi accentuat teama şi melancolia mai mult decât spiritul de luptător.

M-am furişat prin curtea interioară, la adăpostul copacilor de kumquat, şi am luat-o la vale, pe cărare, cu Ryko îndeaproape şi în tăcere, pe urmele mele. Când am închis cu grijă poarta, am simţit nişte ochi urmărindu-ne. Ridicând privirea, l-am zărit pe Dillon pe metereze. Ridică o mână ezitantă.

— Mulţumesc, am şoptit.

A dat uşor din cap şi s-a întors.

Capitolul treisprezece

Când, în cele din urmă am ajuns împreună cu Ryko în grădina cu alei acoperite cu pietriş din jurul apartamentelor mele, m-am simţit uşurată văzând că nu era aprinsă decât una dintre cele două lămpi de veghe care ocroteau clădirea de spiritele rele — semn că nimeni nu dăduse alarma descoperindu-mi patul gol. Am luat-o din nou pe cărarea de pietriş, ca să ajungem până la dreptunghiul întunecat al ferestrei mele. Manuscrisul era tot strâns legat de braţul meu; perlele îmi încălzeau pielea, de parcă ar fi avut propria Hua.

Nu peste mult timp, aveam să citesc cuvântul care urma să îmi elibereze puterea. Întotdeauna îmi imaginasem că numele dragonului era asemenea murmurului vântului printre frunze sau poate susurului apei unui izvor. Dar cum putea fi scris?

— Doriţi să rămân, stăpâne? întrebă Ryko încet.

Am scuturat din cap. În timp ce ne grăbeam spre palat, nu schimbaserăm decât acele câteva cuvinte absolut necesare. Ultimele câteva ore pe care le petrecuserăm împreună spulberaseră unele dintre iluziile pe care ni le făcuserăm unul despre celălalt şi despre noi înşine. Un adevăr nu e niciodată uşor de înghiţit. Şi voiam să fiu singură când aveam să citesc numele dragonului.

— Mulţumesc, Ryko, am spus. Pentru tot.

Se înclină, apoi se îndepărtă, scârţâitul înfundat al pietrişului marcându-i retragerea precaută.

M-am urcat pe rama ferestrei şi mi-am dat drumul cu stângăcie pe covorul gros din cameră. Din câţiva paşi, am ajuns lângă lampa cu ulei acoperită, pe care o lăsasem aprinsă pe măsuţa de lângă pat. Mi-am ridicat mâneca dreaptă. Pânza se agăţă de perlele care ţineau legat manuscrisul. Nerăbdătoare, am tras haina, cu mâinile tremurânde. În cele din urmă, am reuşit să scot manuscrisul.

în lumina slabă a lămpii, perlele negre păreau a sclipi în nuanţe de verde şi violet, ca o pată de ulei pe apă. Sub ele, pielea roşie avea luciul molatic al pielii de focă, în pofida celor trei zgârieturi adânci, care îi pătau suprafaţa netedă. Ţinându-mi răsuflarea, am tras uşor de perla din capăt. Rezistă puţin, ca şi

cum o greutate ar fi tras-o înapoi, dar apoi mi se desprinse de braţ. Una câte una, perlele se desfăcură de pe manuscris. Când ultima perlă care ţinea strâns manuscrisul îmi cedă sub degete, am respirat adânc. Manuscrisul îmi căzu în palmă. Cu un clinchet, perlele mi se încolăciră lejer în jurul încheieturii.

Am mângâiat zgârieturile de pe piele, simţind marginile aspre ale degetului altcuiva. Nobilul Ido? Nu mi-am putut stăpâni un râs scurt; perlele eliberaseră manuscrisul pentru mine, dar nu cedaseră atotputernicului Ochi al Dragonului Şobolan. O limbă de piele, care trecea printr-o buclă de piele, ţinea manuscrisul închis. Cu degete neîndemânatice din cauza emoţiei, am încercat s-o desfac, dar fără succes. Poate mă bucurasem prea devreme. Mi-am şters degetele umede de tunică şi am încercat din nou. În cele din urmă, limba se desfăcuse. Am ridicat coperta de piele, aşteptându-mă să găsesc mai multe foi de pergament. În schimb, între coperte erau nişte foi de hârtie moale, legate împreună, la marginea din stânga. O carte! Mai văzusem una la fel în biblioteca maestrului — o raritate la care ţinea foarte mult. Mi-am strecurat degetele pe sub teancul de hârtii şi l-am ridicat, descoperind că era cusut de coperta din piele. Forma un tot. Scoţând legătura din lăcaşul ei de piele, am observat că, pe prima foaie, era desenat, cu tuş roşu, Dragonul Oglindă. Erau doar câteva linii încolăcite, care reuşeau totuşi să capteze cumva puterea şi măreţia creaturii. Aceasta era preţioasa carte a secretelor Dragonului Oglindă. Undeva, înăuntru, se afla numele lui. Undeva, înăuntru, era puterea mea. Am tras aer în piept şi am întors pagina.

Caracterele îngrijite păreau lipsite de sens. Am clipit, privind scrisul mai de aproape, fără să pricep nimic. Am întors pagina. Rânduri şi rânduri de semne ciudate. Încă o pagină, şi încă una. Toate de necitit. Am răsfoit întregul manuscris, căutând măcar un singur simbol cunoscut. Măcar unul.

Am ajuns la ultima pagină.

— Nu, am şoptit. Nu!

Nu recunoşteam nimic.

Am luat-o de la început, privind paginile ca şi cum aş fi putut extrage vreun înţeles din scrisul spălăcit.

Nimic.

Disperarea urla ca un taifun în mintea mea. Orbeşte, am căutat patul în spatele meu şi m-am prăbuşit în el. De ce nu

puteam să citesc? Un hohot îmi urcă în gât. Apoi altul, împiedicându-mă să respir, făcându-mă să gâfâi. Nu le puteam opri. Toată dezamăgirea şi frica se revărsau din mine. Dacă mă auzea Rilla? Sau maestrul? Mi se făcu frică, şi mi-am muşcat pumnul, ca să-mi înăbuş gemetele. Poate locul meu nu era aici. Poate fusese o greşeală, şi poate, până la urmă, Dragonul Oglindă nu mă voia pe mine. M-am lăsat pe spate şi m-am ghemuit în jurul manuscrisului, strângându-l la piept, legănându-l deznădăjduită.

Nu ştiam numele dragonului, nu aveam cu adevărat putere. Şi nici speranţă.

M-am trezit aproape sufocându-mă, cu gura uscată de sete, pielea din jurul ochilor usturându-mă din cauza lacrimilor uscate. Eram acoperită cu un cearşaf de mătase. În cealaltă parte a camerei, obloanele de la fereastră erau închise, şi, printre şipcile acestora, se strecura lumina zilei. Trebuie să fi intrat Rilla în timp ce dormeam. Am dat deoparte cearşaful şi am văzut manuscrisul lipit de piept. Era încă deschis. Şi tot de necitit. Nici un miracol nu transformase scrisul în timpul nopţii. Am scos cartea şi am închis-o, legând cureluşele de piele. Imediat, perlele negre se desprinseră de la încheietură şi, cu un clinchet uşor, se încolăciră în jurul copertei din piele, care îşi reluă locul sub braţul meu. Ultima perlă se aşeză sclipind la locul ei. De ce legau manuscrisul de mine? Nici măcar nu-l puteam citi.

Din nou, m-am simţit copleşită de o disperare care îmi învăluia mintea ca o ceaţă rece.

„Nu!“ Am scuturat cu putere din cap, de parcă aş fi putut risipi ceaţa cu un gest. Aveam manuscrisul, iar perlele care îl păzeau se desprinseseră şi mă lăsaseră să-l deschid. Asta trebuia să însemne ceva. Trebuia să existe o modalitate de a descifra textul. Tot ce trebuia să fac era să găsesc cheia.

M-am ridicat cu greu. Alături de mine, pe măsuţă, erau aşezate un ulcior cu apă şi o cupă. Rilla se gândise la toate. Trebuie să fi văzut manuscrisul şi perlele când mă învelise, îi spusese oare maestrului? Mi-am turnat apă şi am băut-o dintr-o înghiţitură. Încă două cupe pline, ca să nu-mi mai simt gâtul uscat. Probabil că toate lacrimile pe care le vărsăm mă secătuiseră.

Zgomotul uşii deschise mă făcu să privesc în jur. Era Rilla, care ducea cu ea o tavă. În timp ce închidea uşa cu şoldul, am

acoperit repede manuscrisul cu mâneca. Văzându-mă în capul oaselor, făcu o plecăciune şi traversă camera.

— S-au adunat cu toţii la Poarta Supremei Bunăvoinţe, ca să înceapă procesiunea, mă anunţă ea. Înainte de a se întoarce, privirea îi poposi o clipă pe mâneca mea. Îmi întinse tava. Abia ai timp să bei ceaiul şi puţin lo-jee.

Aroma sărată a supei îmi sporea pofta de mâncare. Dar, mai întâi, ceaiul tămăduitoarei. Am ridicat cana şi mi-am amintit de Drogul Soarelui, pe care îl aveam în buzunar. Oare mă putea ajuta să iau legătura cu Dragonul Oglindă? Dar dacă l-aş amesteca în ceai? Infuzia anula efectul Lunii, în timp ce drogul îl accentua pe cel al Soarelui. M-ar dezechilibra oare prea mult? M-ar putea ucide? Poate nu era o idee prea bună să le iau pe amândouă odată.

Ceaiul era călduţ, gustul fiind chiar şi mai rău dacă îi lipsea fierbinţeala. Închizând ochii, l-am băut repede, stăpânindu-mi impulsul de a vomita.

— Cum se simte stăpânul astăzi? am întrebat, dându-i cupa înapoi.

— Mai bine, zise ea. Se îmbracă pentru festivitate. Aruncă din nou o privire spre mâneca mea. Ar trebui să scapi cât mai repede de hainele astea de ţăran, spuse pe un ton indiferent. O să le pun la loc în coş.

O priveam cu un aer întrebător. Ridică din umeri.

— Îmi ţin gura, indiferent ce văd.

— N-o să-i spui maestrului?

Faţa i se întunecă, dar clătină din cap.

— Acum sunt servitoarea ta.

M-am aplecat spre ea.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să fim în siguranţă. Poate încercam mai mult să mă liniştesc pe mine decât pe Rilla. Te rog să mă crezi.

Ea ridică bolul cu lo-jee şi mi-l întinse.

— Nu mai e nimeni altcineva care să aibă grijă de Chart, spuse încetişor. Te rog, nu uita.

Lângă de mine, stăpânul se fâţâia agitat pe pernele de mătase, cercetând aleea întunecoasă pe deasupra capetelor purtătorilor de lectică. Drumul era în continuare închis de o poartă decorată, aurită. Mişcările lui făcură să se răspândească un miros acru în aerul fierbinte, şi am observat broboane de

sudoare adunate deasupra buzei lui crăpate. Şi respiraţia îi părea mai chinuită decât de obicei. Cu toate că perdelele roşii ale palanchinului nostru păstrau căldura dimineţii, aerul nu era chiar atât de sufocant încât să îi justifice starea de rău. Rilla încercase să mă convingă că stăpânul se simţea mai bine, dar mie nu mi se părea că starea lui se îmbunătăţise.

Aplecându-mă, m-am uitat la ceilalţi Ochi ai Dragonului, înşiraţi după noi, în palanchine roşii cu auriu, identice cu al nostru. În spatele lor, un lung şir de oameni, care aşteptau ca, la bătaia gongului, poarta să se deschidă, vestind astfel începutul procesiunii. Privirea mea o întâlni pe a nobilului Ido, care se afla în palanchinul următor. Îşi plecă scurt capul. M-am retras, cu inima bătând nebuneşte.

Mi-am strecurat cu grijă degetele în mâneca largă a robei de Ochi al Dragonului, verificând manuscrisul care era lipit de braţul meu. După ce Rila mă îmbrăcase, am încercat să desfac perlele şi să găsesc o ascunzătoare în care să pun cartea, dar nici un loc nu părea să ofere siguranţă, iar perlele refuzau să slăbească strânsoarea. Era, în acelaşi timp, tulburător, dar şi liniştitor. Nu-mi rămânea decât să iau manuscrisul cu mine, şi, în mod ciudat, mă simţeam mai puternică simţindu-i atingerea. Am mângâiat marginea de piele. Mi se păruse că îl pusesem prea sus, dar perlele îl făcuseră să alunece sub mânecă, în dreptul unei porţiuni cu broderie bogată, care îi ascundea perfect forma.

Un servitor care îngenunche alături de mine mă făcu să tresar. Creştetul capului îi ajungea până la cabina lecticii. Îmi întindea o cupă înaltă de porţelan. Aroma proaspătă de lămâie verde acoperea aerul îmbâcsit de căldură şi de transpiraţie.

— Cu complimente de la nobilul Tyron, spuse servitorul.

De cealaltă parte a palanchinului, alt servitor îi oferea stăpânului o cupă asemănătoare.

— Uitasem cât de mult durează până începe o astfel de procesiune, spuse stăpânul, sorbind din băutură. Slavă zeilor pentru amabilitatea lui Tyron. Se strâmbă. Lămâile par mai amare anul ăsta.

înainte să înghit, am lăsat o clipă sucul dulce-acrişor să-mi răcorească gura uscată. Mi s-a părut acrişor, nu amar. M-am uitat la stăpân, care încerca să bea cu sorbituri mici. Poate era timpul să-i cer ajutorul. Nu puteam să-i spun totul încă, dar aş fi putut măcar copia câteva din caracterele ciudate din carte ca să

i le arăt, în speranţa că le-ar şti originea. Încântată de plan, am sorbit ce mai rămăsese din băutura rece şi am dat înapoi cupa servitorului. Înainte de a înapoia cupa bărbatului care stătea îngenuncheat în faţa lui, maestrul abia dacă băuse o înghiţitură sau două.

— Transmite mulţumirile noastre nobilului Tyron, porunci maestrul.

Servitorul încuviinţă din cap şi se îndepărtă cu spatele.

— Cred că i-am văzut apropiindu-se pe funcţionarii de la poartă, spuse maestrul. Vom intra curând. Se aşează din nou pe perne, gulerul lui înalt depărtându-se de gât, lăsând să se vadă vânătaia albastră în formă de semilună. E interesant că împăratul ne-a aşezat în frunte, în faţa lui Ido.

Ise simţea ironia în glas.

— Nobilul Ido s-a întors în dimineaţa asta împreună cu preaînaltul nobil Sethon? am întrebat.

Maestrul şi-a deschis evantaiul, şi imediat începu să se simtă adierea unei brize călduţe.

— Da, dar nu l-a însoţit mai departe de porţile oraşului. Pentru cine ştie să citească semnele, a fost o declaraţie foarte îndrăzneaţă. Totuşi, nu poate călări alături de Sethon în procesiunea militară. Va trebui să stea lângă noi, la picioarele împăratului.

— Se apropie, nu-i aşa? am întrebat, coborând vocea. Vor trece în curând la acţiune.

Stăpânul dădu aprobator din cap.

— Da, lupta intră într-o etapă extrem de interesantă.

Cu toate că-mi era imposibil să văd prin perdelele de catifea din spatele nostru, mi s-a părut că simt privirea ameninţătoare a nobilului Ido din palanchinului său. Cu siguranţă, ştia că manuscrisul roşu şi Drogul Soarelui dispăruseră — se întorsese probabil la castel ca să se îmbrace pentru procesiune şi astfel găsise dovezi. M-am străduit să nu mă gândesc la ochii goi ai lui Ranne. Nobilul Ido ar fi avut o idee destul de bună despre cine le luase. Speram doar că Dillon scăpase.

Brusc, îmi veni în minte manuscrisul negru, pus alături de cel roşu. M-am cutremurat. De ce-mi inspira cartea neagră o asemenea groază? Poate maestrul ştia ceva despre asta.

— Nobile Brannon, am spus, făcându-l să uite de poartă. Aţi văzut vreodată un desen cu douăsprezece sfere care formează

un cerc? Am desenat în palmă un cerc. Cele două sfere de sus mai mari decât celelalte.

Scăpă evantaiul în poală.

— Unde ai văzut desenul ăsta? mă întrebă, prinzându-mă de mână. Unde? Spune-mi!

Mi-am ferit privirea de ochii lui îngroziţi.

— Nu l-am văzut, am răspuns, căutând cu disperare o minciună credibilă. Dillon mi-a povestit să se afle pe uşa bibliotecii nobilului Ido.

îmi dădu drumul la mână.

— Ucenicul lui l-a văzut pe uşă?

Am dat aprobator din cap.

— Ce semnificaţie are?

După ce privi atent în jur, se apropie de mine.

— Este simbolul Şiragului de Perle. Deschise din nou evantaiul folosindu-l pentru a ascunde faptul că purtam o conversaţie. Se spune că Şiragul de Perle este o armă atât de puternică, încât poate muta continentele, şopti el. Uneşte energiile celor doisprezece dragoni într-o singură forţă devastatoare. Îşi umezi buzele palide. Dar nu este decât o legendă, o poveste de speriat copiii.

— Deci nu este adevărat?

Scutură din cap.

— Multă vreme am adunat texte vechi în care se vorbea despre şirag, dar nu am găsit nici un indiciu că ar fi mai mult decât o poveste. Ştiu că şi Ido colecţionează astfel de texte. Poate a găsit el vreo dovadă că ar fi posibil.

Un manuscris negru împodobit cu un cerc format din sfere şi apărat de perle albe — nu era nici o îndoială că nobilul Ido pusese mâna pe ceva mai mult decât o poveste. Trebuia să-mi pun stăpânul la curent.

— Dillon mi-a mai spus că a văzut un manuscris negru cu acelaşi desen, am continuat precaută. Legat cu perle albe.

— Un manuscris? repetă stăpânul, cu răsuflarea tăiată. Eşti sigur?

— Cred că da.

îşi frecă bărbia.

— Nu-mi place deloc chestia asta. Tyron şi ceilalţi trebuie informaţi cât mai repede.

— Cum funcţionează Şiragul de Perle?

Stăpânul scutură din cap.

— Nimeni nu ştie cu adevărat. Există atât de multe legende care se bat cap în cap. După una dintre ele, unirea celor doisprezece Ochi ai Dragonului poate crea arma. Alta susţine că doi Ochi ai Dragonului trebuie să-şi unească forţele pentru a o crea. De asemenea, există şi versiuni care susţin că un singur Ochi al Dragonului trebuie să supravieţuiască şi să moştenească puterile tuturor.

— Tellon ne-a vorbit despre asta la lecţia de ieri.

Scoase un mormăit, cu gândul aiurea.

— Poate nu e vorba decât despre o obsesie a lui Ido, nimic altceva. Cu toate astea, ar fi bine ca Tyron şi ceilalţi să fie la curent, în caz că...

Sunetul profund al gongului imperial îi acoperi vorbele. Lăsă jos evantaiul, fără a mai scoate un cuvânt. În faţa portalului aurit, doi slujbaşi aşteptau ca o nouă bătaie de gong să ne permită să trecem de Poarta Supremei Bunăvoinţe, ca să intrăm în curtea de ceremonii.

Uriaşa poartă de intrare în palat avea trei pasaje boltite. Coridorul din mijloc, numit Drumul Conduitei Celeste, era rezervat împăratului şi era destul de larg cât să încapă opt cai pe el. Cel din dreapta, Arcada Fiilor Puternici, era rezervat familiei imperiale. Şi cel din stânga, care se afla în faţa noastră, se numea oficial Arcada Judecăţii Drepte şi înţelepte, dar era cunoscut ca Poarta Judecăţii. Era intrarea nobililor, a generalilor, a înalţilor demnitari şi a celor trei erudiţi care ieşeau primii la examenele anuale. Toţi ceilalţi treceau prin cele două porţi laterale mai mici — Porţile Umilinţei — care flancau edificiul roşu cu auriu. Eu nu trecusem niciodată prin Porţile Umilinţei şi, cu atât mai puţin, prin Poarta Judecăţii. De fapt, nu intrasem niciodată în curtea de ceremonii. Şi iată că acum conduceam o procesiune în prezenţa împăratului.

A doua chemare a gongului sfâşie aerul fierbinte. Imediat, cei doi funcţionari deschiseră porţile. Al treilea gong dădu semnalul de pornire pe un coridor mai răcoros.

— Ce frumos, am murmurat când ochii mi s-au obişnuit cu întunericul.

Zidurile erau poleite, decorate cu dragoni încolăciţi în jurul simbolurilor celor patru arte elegante ale erudiţilor: pana, pensula, ţitera şi tabla cu pătrate a Jocului de Strategie. Plafonul

era acoperit cu lac roşu şi ornat cu peisaje gravate în aur — mări, munţi, câmpii, precum şi o reprezentare amănunţită a incintei palatului în care tocmai intram. Deasupra tuturor, boitele plafonului erau pictate cu imagini aurite, reprezentându-i pe cei opt zei ai cunoaşterii.

Apoi am ieşit în soarele strălucitor. Orbită de lumină, am încercat să-mi dau seama cum arăta curtea imensă. Galerii lungi se aliniau pe ambele părţi. În mijloc, o scară uriaşă, care avea trei paliere de marmură, ducând spre o sală impunătoare, a cărei acoperiş aurit se curba spre cer. Zidurile erau acoperite cu picturi strălucitoare în roşu şi negru, reprezentând simbolurile norocului, fericirii şi longevităţii.

Două gărzi se apropiară de noi şi încadrară palanchinul, conducându-i pe purtătorii de lectică spre vasta esplanadă cu pavaj gri, aflată în direcţia scării centrale. Am aruncat o privire spre stăpân; chiar şi el amuţise văzând măreţia locului. După ce am străbătut cam o treime din drum, ne-am oprit în faţa unei linii subţiri de pe pământ. De fapt, era un fir de aur care fusese încastrat între pietre şi părea a se întinde de la un capăt la celălalt al curţii.

— Este linia audienţei imperiale, mă informă maestrul. De aici, trebuie să mergem pe jos.

Cu faţa crispată de efort, purtătorii de lectică au coborât încetişor palanchinul. Am ieşit afară şi am văzut lungul şir de Ochi ai Dragonului şi de demnitari care îşi aşteptau rândul să înainteze. Din palanchinul vecin, nobilul Ido mă studia cu ochii mijiţi. Mi-am strâns mâinile cu putere, ca să mă abţin să mai verific o dată poziţia manuscrisului. După ce a cercetat imensa curte şi scara nesfârşită, maestrul căpătă un aer de resemnare tristă şi se aşeză încet în genunchi. Cu toate că împăratul nu ieşise încă din Sala Roşu cu Negru, toţi cei care treceau dincolo de linia de audienţă erau nevoiţi să înainteze în poziţia plecăciunii.

Până la locul nostru de onoare de la picioarele scărilor era drum lung. Din cauză că stăteam aplecată, mă dureau spatele şi şoldul. Îmi auzeam maestrul gâfâind; un slujbaş ne conduse în tăcere la locurile noastre. În timp ce aşteptam ca restul demnitarilor să se instaleze, un eunuc se postă în spatele nostru, ţinându-ne deasupra capetelor o imensă umbrelă de soare, care însă nu reuşea să ne apere de căldura arzătoare

reflectată de pavajul cenuşiu. Chipul maestrului era alb ca varul, bărbatul părând cocoşat mai mult de durere decât din respect.

— Nobile Brannon, păreţi suferind, am şoptit. Nu îşi ridică privirea. Îngrijorată, l-am bătut pe umăr. Maestre, doriţi nişte apă?

Clătină din cap.

— M-a obosit mersul, asta-i tot, spuse scrâşnind din dinţi, îmi revin imediat.

Nobilul Ido îşi ocupă locul de cealaltă parte, la picioarele treptelor. Manuscrisul părea un bolovan imens legat de braţul meu, şi nu îndrăzneam să mă uit la el, în caz că privirea m-ar fi trădat. Nobilul Tyron se opri lângă noi. Când văzu faţa lividă şi ochii sticloşi ai aliatului său, chipul său lătăreţ căpătă o expresie de îngrijorare. Măsurăm timpul în respiraţia chinuită a maestrului meu, în timp ce funcţionarii continuau să-i conducă încet pe ceilalţi Ochi ai Dragonului şi pe înalţii demnitari la locurile lor. Dura atât de mult.

Maestrul păru să cadă în faţă, apoi îşi reveni.

— Sprijină-te de mine, bătrâne prieten, spuse nobilul Tyron.

Cu buzele strânse, stăpânul încuviinţă şi se agăţă de braţul lui Tyron. Peste capul lui, acesta îmi făcu semn să-mi iau stăpânul de celălalt braţ. Când i-am apucat mâna, i-am simţit pielea rece ca gheaţa. Era ceva mai mult decât o simplă oboseală.

— Nobile Tyron, ne-aţi trimis suc de lămâie înainte să plecăm în procesiune? am întrebat.

El se încruntă.

— Nu, de ce-aş fi...

înţelegând brusc, păli. Îşi plimbă privirea de la stăpânul meu zgâlţâit de frisoane la faţa mea îngrijorată.

— Nu, vă jur că nu.

în capătul scării, un funcţionar bătu în gongul gigantic. Toţi cei din jurul nostru căzură în genunchi; începuse ceremonia. Tyron îmi surprinse privirea agitată şi clătină din cap — nu puteam face nimic altceva decât să-l ajutăm pe maestru să se încline. În timp ce noi îl întindeam stângaci pe dale, corpul i se lăsă moale între noi. Gongul răsună din nou. M-am prosternat aşa cum se cuvenea în faţa împăratului. Lângă mine, maestrul, aplecat în faţă, era cuprins de spasme. I-am prins încheietura rece ca gheaţa, reuşind astfel să-l împiedic să se prăbuşească. Aveam să încep şi eu să tremur şi să gâfâi în curând? A treia

bătaie a gongului anunţă sosirea împăratului. Mi-am ţinut respiraţia, simţind greutatea maestrului strivindu-mi dureros mâna în timp ce aşteptam ordinul să ne ridicăm. Cât timp avea să mai dureze?

în cele din urmă, gongul răsună din nou.

M-am aplecat, ajutându-l pe Tyron să-l ridice pe maestru. Respira precipitat şi avea privirea fixă şi tulbure. Deasupra noastră, în capătul scării, de la înălţimea lecticii sale, silueta fragilă a împăratului cerceta curtea.

— Avem nevoie de ajutor, am şoptit. M-am întors către eunucul din spate. Du-te şi adu-l pe medicul imperial!

Omul mă privi cu un aer îngrozit, apoi se înclină atât de adânc, încât fruntea îi atinse pământul.

— Iertaţi-mă, stăpâne, este interzis. Nu avem dreptul să plecăm cât timp Maiestatea Sa este prezentă.

Tyron îl aprobă.

— Are dreptate. Nu putem întrerupe o audienţă imperială, îmi studie chipul. Şi tu eşti bolnav?

— Nu.

Trompetele înşirate în spatele nostru se dezlănţuiră brusc, bubuitul lor lovindu-se de clădiri şi de pavaj. Stăpânul tresări, gemând. Tropăitul copitelor pe dale, care răsuna de-a lungul imensei esplanade, anunţa sosirea preaînaltului nobil Sethon şi a ofiţerilor săi.

— Treci mai aproape de el, porunci Tyron, făcând şi el acelaşi lucru.

M-am lipit de maestru ca să-l susţin. Sudoarea de sub braţe şi din jurul gâtului pătase mătasea roşie.

— Pieptul meu, şopti el, trăgându-se cu mâna de guler.

După ce sunetul copitelor se potolise, nu se mai auzea decât pasul unui singur cal. Am riscat să arunc o privire. Un armăsar negru, uriaş, înainta spre noi, strunit cu asprime de un călăreţ într-o armură imperială de paradă, de culoare albastră, bordată cu roşu: preaînaltul nobil Sethon. Avea faţa ascunsă de coiful de piele bogat împodobit, dar, prin atitudine, vădea o forţă brutală, care îl punea în inferioritate pe fratele său imperial, în spatele lui, trei soldaţi pedeştri în armuri albastre, fără podoabe, purtau steagurile. Le-am văzut caii înşiraţi în spatele liniei de audienţă, ţinuţi de hăţuri de scutieri.

Maestrul înţepeni, apoi se îndoi de mijloc vomitând bilă verde

şi urât mirositoare, pe dale. Înjur se auziră murmure de dezgust şi de frică, iar oamenii se îndepărtară de noi.

Am privit înjur speriată, fără să am habar ce căutam. Ştiam doar că maestrul avea nevoie de ajutor. Nobilul Ido ne privea, cu chipul lipsit de expresie. Preaînaltul nobil Sethon înainta printre rândurile de demnitari, care se prosternau în valuri.

Maestrul vomită din nou. Am încercat să-i susţin corpul scuturat de spasme; prin mătasea fină, pielea îi era la fel de rece ca un râu iarna. De cealaltă parte, nobilul Tyron se plecă brusc. Maestrul se sprijini de mine cu toată greutatea. Am ridicat ochii. Deasupra mea, am văzut pieptul lat al armăsarului negru. Şi, dincolo de el, privirea dură a preaînaltului nobil Sethon.

Era evident că era rudă cu împăratul; linia îndrăzneaţă a bărbiei şi a frunţii, conturul arcuit al gurii cărnoase erau identice. Totuşi, ochii preaînaltului nobil erau mai apropiaţi şi aşezaţi deasupra unui nas rupt care se vindecase rămânând turtit şi însemnat cu o cicatrice care se arcuia spre obraz, ca o semilună. Chipul unui războinic.

M-am prosternat în grabă. Făcea parte din familia imperială. L-ar putea ajuta pe stăpânul meu. Calul făcu un pas la stânga, dar fu strunit imediat.

— Alteţa Voastră, l-am implorat. Iertaţi-mi îndrăzneala, dar nobilul Brannon e bolnav. Are nevoie de medic.

— Trebuie să fiţi nobilul Eon, spuse el. Mă studie o clipă. Sunteţi mult mai mic decât mă aşteptam.

Avea vocea rece, studiată şi fără inflexiuni. Aruncă o privire spre nobilul Ido, apoi se întoarse spre soldatul care stătea lângă cal.

— Shen, găseşte-l pe medicul imperial şi adu-l aici!

Omul se înclină şi se retrase cu spatele. Eu m-am prosternat din nou, uşurată.

— Mulţumesc, înălţimea Voastră.

Descălecă, aterizând uşor pe pământ, în faţa noastră. Fiecare mişcare pe care o făcea era plină de autoritate şi de hotărâre.

— Sper că nobilul Brannon se va reface repede, spuse el. Moartea unui Ochi al Dragonului în timpul festivităţilor Zilei a Douăsprezecea ar fi un semn de rău augur pentru fratele meu. Îi dădu frâiele unui soldat. Ţine-l bine, e cam speriat.

Apoi ridică ochii spre silueta măruntă a împăratului, care

aştepta în faţa sălii. Făcu o plecăciune superficială, aşa cum se cuvenea unui frate vitreg al suveranului, şi începu să urce scara.

M-am întors către maestru. Respira atât de încet, încât abia îi mai simţeam respiraţia pe mână. Deschise ochii, şi i-am văzut în priviri flacăra agoniei, apoi corpul i se înţepeni şi se arcui, lipindu-se de mine. Începu să se zbată, şi nobilul Tyron trebui să-i ţină braţele, pentru a-l imobiliza. Nu puteam face mai mult decât să-l susţinem, în timp ce el se chircea de durere şi gâfâia, făcând spume la gură. Mormăi, încercă să spună câteva cuvinte, dar faţa părea îngheţată într-o mască de durere. Se agăţă de mine, şi i-am luat capul între mâini, folosindu-mi toată puterea ca să-i potolesc tremurul de necontrolat.

— Opreşte-l, şopti el.

— Maestre, vă implor...

Nu-mi auzea cuvintele. Era smuls de lângă mine, deja la jumătatea drumului spre lumea spiritelor.

îşi dădu capul pe spate în braţele mele, corpul i se arcui în agonie. Ochii sticloşi îi întâlniră pe ai mei.

— Jură-mi că-l vei opri.

Am încuviinţat din cap, privindu-l neputincioasă în timp ce spatele i se arcuia din nou. Corpul se prăbuşi pe dale, privirea poruncitoare reflectând pentru ultima dată forţa vie care ardea în el. Apoi, chiar şi această lumină palidă, se stinse.

Capitolul paisprezece

Otravă.

Ştiam, împăratul ştia şi, judecând după ce şuşoteau cu toţii în spatele meu, în timp ce îndeplineam ceremonialurile din timpul celor nouă zile de doliu oficial, întreaga curte ştia. Nobilul Tyron ceru o anchetă, dar nu exista nici o dovadă, nici o urmă şi, prin urmare, oficial, moartea maestrului meu fusese pusă pe seama blestemului Ochilor Dragonului — epuizarea provocată de pierderea de Hua. Nu aveam nici un dubiu asupra originii complotului, dar de ce mă cruţase nobilul Ido? Nu mă puteam gândi decât la un singur motiv: eram mai utilă vie decât moartă şi, brusc, şi mai lipsită de apărare.

Maestrul nu avea familie care să se poată ocupa de mormânt, să-i ardă efigiile şi să plătească bocitori, ca lamentaţiile lor să-l însoţească în lumea spiritelor. În lipsa altcuiva, am devenit oficial purtătoarea de doliu. Doamna Dela îmi explică răbdătoare ritualurile mortuare cuvenite unui nobil şi mă îndrumă cu blândeţe în timpul îndeplinirii formalităţilor, Ryko făcând de gardă, tăcerea lui stoică însemnând pentru mine un alt fel de sprijin.

în primele două zile, a trebuit să-i primesc pe nenumăraţii curteni şi demnitari de rang mai mic care veneau să-mi ofere mici pachete roşii, cu bani de doliu. Între discursurile atente de condoleanţe şi boluri de ceai, nu încetam să-mi pun aceeaşi întrebare: „Cum voi supravieţui fără maestrul meu?“ Nobilul Eon era, în egală măsură, creaţia lui şi a mea.

între două vizite oficiale, fie mă rugam în faţa altarului meu, fie rămâneam lungită pe imensul meu pat bogat împodobit fixând cu privirea manuscrisul şi textul lui indescifrabil. Acum, că maestrul nu mai era printre noi, nu mai aveam nici o şansă să pătrund în tainele cărţii. Ar fi trebuit să i-o arăt. Ar fi trebuit să-i spun despre numele dragonului meu. Ar fi trebuit să-i spun atâtea lucruri.

Din când în când, Rilla intra cu o gustare sau cu un ceai de la tămăduitoare, îndemnându-mă cu voce blândă să mănânc şi să beau. Acum aveam un degustător oficial, oferit, neoficial, de împărat, dar îmi era în continuare frică, în fiecare dimineaţă,

aveam nevoie de tot curajul ca să beau ceaiul, iar mâncarea îmi rămânea în gât şi îmi făcea greaţă. Drogul Soarelui rămânea în punguţa lui, neatins.

în zorii celei de a treia zile — ziua Pregătirii Mormântului -, Rilla anunţă sosirea doamnei Dela.

— Aşteaptă în sala de primire cu un mesager imperial, spuse Rilla, îndreptându-se grăbită spre pat şi smulgând cearşaful de mătase de pe mine.

Am ridicat ochii din manuscris; nu aveam nici măcar puterea să-l ascund.

— Încă un dar?

De la procesiune, Stăpânul Ceresc fusese prea bolnav ca să se aventureze în afara palatului. Cu toate astea, îmi trimisese un cadou în fiecare zi de doliu — un semn de deosebită favoare. Ieri, Ziua Ierburilor şi a Giulgiului, am primit un preţios vas cu unguent pentru îmbălsămare şi o pânză de in în care să înfăşor trupul maestrului meu.

— Nu cred, răspunse Rilla. Ţâţâi dezaprobator. Aţi dormit în tunică?

Am închis manuscrisul şi am întins braţul drept, privind perlele negre care se strângeau pe el. Cu răsuflarea tăiată, Rilla dădu înapoi — uitasem că nu le văzuse niciodată mişcându-se.

— Stai liniştită, am zis. Nu-ţi vor face rău.

Sperasem, la un moment dat, că perlele ar putea să-mi spună ceva despre Dragonul Oglindă, poate chiar să mă ajute să aflu cheia misteriosului text. Totuşi, cu toate calităţile lor magice, doar legau manuscrisul. Coborând din pat, am rămas nemişcată cât timp Rilla mi-a periat şi mi-a aranjat robele, evitând mâneca dreaptă unde se odihnea manuscrisul sub stofa groasă, albă.

— După întrevederea cu doamna Dela, s-au făcut toate aranjamentele să pregătiţi... mormântul.

I-am simţit vocea tremurându-i, dar n-am reuşit să-mi înăbuş propria tristeţe ca să încerc s-o încurajez.

Când am intrat în sala de primire, care avea obloanele închise, doamna Dela se înclină adânc. Din respect, nu se fardase, fapt care, pe lângă roba albă, austeră, îi scotea în evidenţă tenul bronzat şi trăsăturile ferme. Din spatele ei, Ryko mă salută scurt, aşa cum fac gărzile în timpul serviciului. Tristeţea nu mă împiedica să remarc strania lor emoţie. Un mesager imperial înaintă în genunchi şi îmi întinse un sul.

— Din ordinul Maiestăţii Sale Imperiale.

Se înclină de trei ori, atingând cu fruntea rogojina din paie, aşa cum cerea protocolul pentru înmânarea unui decret imperial.

Am rupt sigiliul şi am desfăcut sulul. Stăpânul Ceresc, îngrijorat pentru bunăstarea mea după moartea nobilului Brannon, decisese ca doamna Dela să devină oficial însoţitoarea mea, iar Ryko era însărcinat să mă apere, fiind numit la comanda unui mic detaşament de gărzi.

Ridicând ochii, m-am străduit să zâmbesc. Eram fericită să-i am alături, dar, pentru mine, vestea era o lovitură, chiar dacă amortizată de o armură groasă. Chiar în timp ce vorbeam despre aranjamente, m-am refugiat în amorţeală.

A doua zi dimineaţă, prinţul Kygo sosi neanunţat, escortat doar de două gărzi. Purta o ţinută simplă de doliu, albă, fără nici o podoabă imperială. Rana de pe pometele stâng era aproape cicatrizată, dar vânătaia — încă vizibilă.

— Nobile Eon, spuse el, făcându-mi semn să mă ridic. N-am venit aici ca stăpân, ci ca prieten.

Arborând un aer sobru, m-am ridicat, aşteptând să-mi vorbească. Aruncă o privire poruncitoare către gărzile care se retraseră imediat, departe cât să nu ne poată auzi.

— Aş fi onorat dacă aş fi al doilea responsabil oficial cu doliul pentru nobilul Brannon, zise el.

Am fost atât de uimită, încât am lăsat la o parte apatia. Al doilea îndoliat ducea ofrandele zeilor şi organiza efigiile. Rolul lui era să slujească — o poziţie mult sub demnitatea unui prinţ.

— Înălţimea Voastră...

M-am oprit, nefiind sigură cum ar fi trebuit să continui.

Mă apucă de umăr.

— Tatăl meu este din ce în ce mai bolnav, spuse încetişor. A venit vremea să părăsesc definitiv haremul. Îţi aminteşti de pactul nostru, prietene?

„Să ne ajutăm unul pe celălalt să supravieţuim..."

M-am îndreptat sub greutatea mâinii lui.

— Maestrul meu spunea că nu va mai dura mult. Se pregătesc să treacă la acţiune.

Dădu din cap.

— Sunteţi singurul obstacol în calea lui Ido, în dorinţa lui de a controla conciliul, spuse el, strângându-mă mai tare. Permiteţi-

mi să vă fiu alături ca aliat în timpul funeraliilor nobilului Brannon.

— Aş fi foarte onorat, înălţimea Voastră, am spus, înclinându-mă.

Ne-am zâmbit, o recunoaştere tristă a faptului că ar putea fi prea puţin, prea târziu. Clipa de înţelegere tăcută a fost scurtă, dar, preţ de o clipă, am simţit că nu eram chiar singură.

Peste două zile, în Ziua Omagiului, Ochii Dragonului au venit, conduşi de nobilul Ido. Când intrară în sala de primire, Ryko se postă, în tăcere, în spatele meu, statura lui impunătoare fiind tot un fel de sprijin, care mă ajuta să rezist.

Ochii Dragonilor erau îmbrăcaţi în alb şi aduceau pachete groase cu bani, aşa cum cerea obiceiul, dar simţeam că vizita lor avea alt scop. În timp ce se înclinau pe rând în faţa mea, le-am studiat chipurile. Aliaţii maestrului meu erau încordaţi, duşmanii ardeau de nerăbdare. Am întâlnit privirea nobilul Tyron, citind în ochii lui avertismentul — dar nu aveam habar despre ce era vorba. L-am urmărit şi am zărit un necunoscut care stătea în spatele grupului. Se înclina, şoptind condoleanţe. Modul lui de a clipi — de trei ori repede, o dată lent — mi se părea oarecum cunoscut, dar nu reuşeam să-mi dau seama de unde îl ştiam.

Nobilul Ido ieşi în faţa semicercului format de bărbaţii îmbrăcaţi în alb. Îmi zâmbi la fel de rece pe cât îi era privirea cu care mă măsura. Amândoi ştiam că-l omorâse pe maestru.

— Dragul meu nobil Eon, spuse încet, cu toţii suntem şocaţi de dispariţia nobilului Brannon. Falsa lui compasiune mă îngreţoşa. Cu toţii vă împărtăşim tristeţea pentru pierderea mentorului şi vă oferim susţinerea noastră în timpul acestei perioade de doliu.

Pentru prima oară de la moartea stăpânului meu, am simţit ceva în adâncul meu. Ură. Mă ardea ca o minge de foc, hrănindu-se din amorţeala şi disperarea mea. Am coborât în grabă ochii, de teamă ca Ido să nu-şi citească moartea în ei.

— În acest scop, continuă el, conciliul l-a rugat pe heuris Kane să devină tutorele dumneavoastră. Va continua lucrarea nobilului Brannon şi vă va scuti de responsabilităţile din conciliu, ca să vă puteţi consacra studiului artelor dragonului. După cum a dorit nobilului Brannon.

Heuris Kane — acum îl recunoşteam pe străin. Era maestrul

lui Baret, devotat trup şi suflet lui Ido. Aşa cum prezisese prinţul, Ido făcea următoarea mişcare pentru a controla conciliul. De aceea murise maestrul meu. De aceea lumea mea îşi pierduse orice sens. Închizând ochii, am auzit în minte ultimele cuvinte ale stăpânului: „Opreşte-l!“

Dar nu eram nici măcar un Ochi al Dragonului, în toată puterea cuvântului. Cum m-aş fi putut opune acestui bărbat? Era prea puternic. Prea nemilos.

„Opreşte-l!“

Perlele se strânseră şi mai tare în jurul braţului meu, ca pentru a mă încuraja. Nimeni altcineva nu putea să-l oprească pe Ido. Trebuia să încerc. Pentru împărat şi pentru prinţ. Şi pentru maestrul meu. Am strâns pumnii.

— Nu.

Imediat ce am rostit acest cuvânt, Ryko se apropie de mine cu un aer protector. Ido încremeni.

— Poftim?

Tyron ridică brusc capul. I-am întâlnit privirea uimită şi l-am implorat în tăcere să mă ajute. Îşi umezi buzele şi dădu aprobator din cap.

— Bineînţeles, îi mulţumesc lui heuris Kane pentru grija faţă de mine, am spus, întorcându-mă spre acesta ca să mă înclin, dar doresc să particip personal la întâlnirile conciliului.

Kane începu să clipească încurcat, apoi se uită la Ido, căutând ajutor.

— Nu aveţi de ales, nobile Eon, mârâi Ido. Este vorba despre interesul superior al conciliului.

— Faceţi o greşeală, nobile Ido, zise Tyron, înaintând cu un pas. Dacă nobilul Eon nu doreşte să stea deoparte, are tot dreptul să dovedească faptul că e capabil să-şi asume sarcinile.

Să dovedească? Ce voia să spună?

— Nobilul Tyron are dreptate, adăugă Silvo. Un Ochi al Dragonului nu poate fi exclus din conciliu decât dacă toţi ceilalţi membri decid, în unanimitate, că este incompetent. În ce mă priveşte, sunt convins că nu e cazul.

— Nici eu, zise Dram, zâmbindu-mi încurajator.

Se auziră murmure aprobatoare. Ido îl apostrofă pe Ochiul Dragonului Cal.

— Ce ştii tu despre competenţă?

Se uită urât la cei din jur.

— Atitudinea nobilului Ido este întemeiată, observă Elgon, cu voce afectată. Ochiul Dragonului Tigru ridică mâna pentru a calma vocile agitate. Nu ştim dacă nobilul Eon va fi în stare să-şi îndeplinească sarcinile în conciliu. Propun să-l supunem unui test, să vedem dacă e sau nu în stare.

Un test? Mi-am înfipt unghiile în palme. Dacă trebuia să-mi demonstrez puterile, totul era pierdut.

— La ce vă gândiţi? întrebă Tyron.

Elgon se înclină în faţa lui Ido.

— Mă supun onorabilului nostru conducător.

Ido îşi lăsă capul într-o parte, gânditor.

— Tyron, mi se pare că provincia voastră şi-a prezentat cererea anuală către conciliu, cerându-i să controleze ploile Regelui Muson şi să le apere recoltele.

Strângând din dinţi, Tyron aprobă din cap. Ido zâmbi.

— Nobilul Eon ar putea să ne arate cât e de competent conducând operaţiunea. La urma urmelor, funcţiile lui sunt de coascendent şi de al doilea conducător.

— E prea mult, protestă Dram. Băiatul n-are pregătire.

— Asta voiam şi eu să zic, replică Ido cu calm.

Tyron îmi aruncă o privire. Riscul era imens, atât pentru el, cât şi pentru mine. Dacă lucrurile mergeau prost, Regele Muson avea să îi inunde provincia, iar el şi avea să piardă veniturile pe un an din cauza recoltelor distruse. Ridică din umeri.

— Am toată încrederea în nobilul Eon, spuse Tyron.

Ido se întoarse spre mine, cu o expresie lacomă. Ştia că n-aveam nici o şansă.

— Sunteţi de acord cu această încercare?

Toţi ochii erau îndreptaţi spre mine, tensiunea fiind atât de mare, încât nimeni nu se mişca. Nu ştiam nici măcar cum să-mi invoc dragonul, darămite să stăpânesc musonul cel mai violent din an. Dar nu avem de ales. Era singurul mod prin care puteam să-l împiedic pe Ido să controleze conciliul şi unica şansă de-a avea un conciliu care să slujească împăratului şi ţării.

— Da, am spus cu glas pierit.

Ido zâmbi triumfător.

— În cazul acesta, vom aştepta cu toţii ca nobilul Tyron să ne invite în provincia lui.

— Presupun că nu veţi avea de obiectat dacă mă voi ocupa, între timp, de pregătirea nobilului Eon, spuse Tyron.

Ido ridică din umeri.

— Nu, deloc.

în provincia Daikiko, anotimpul musonului începuse deja. Pentru anul acesta, păzitorii vremii preziseseră că Regele Muson avea să ajungă pe coastă în aproximativ o săptămână. Ido ştia că nu puteam înghesui doisprezece ani de studii şi de antrenament în mai puţin de şapte zile.

— Cu toate astea, continuă el oftând uşor, nu prea se cade ca nobilul Eon să se antreneze în timpul celor nouă zile de doliu.

Faţa lui Tyron se întunecă.

— Se înţelege de la sine, dădu el asigurări pe un ton sec.

Mă privi, dezamăgirea lui fiind la fel de mare ca a mea. Cum mai rămâneau încă patru zile de doliu, probabil că nici nu aveam şansa să începem antrenamentul.

— Permiteţi, stăpâne, spuse Rilla îngenunchind în prag. Pot să servesc ceaiul?

Incapabilă să vorbesc, am dat din cap. Ido mă atrăsese într-o capcană. Acum, nu mai trebuia decât să aştepte înainte de a se arunca asupra mea.

în timp ce urmam trupul maestrului spre cimitir, talgerele şi tamburinele îmi ritmau paşii. Cu mişcări perfect coordonate, patru bărbaţi bine făcuţi îl purtau pe o targă decorată cu orhidee albe. Îi angajase doamna Dela, care angajase şi bocitorii şi ceruse decoraţiunile obligatorii la înmormântarea unui om important. Bineînţeles, nobila doamnă lipsea; nici o femeie nu avea voie să asiste la funeraliile unui fost Ochi al Dragonului. Dacă mi-ar fi rămas o brumă de veselie, ironia situaţiei m-ar fi făcut să râd.

Prinţul păşea alături, potrivindu-şi mersul după paşii mei neregulaţi. Îmbrăcase ţinuta neagră a celui de al doilea îndoliat, Gan Hua, care contrasta cu roba mea albă Lin Hua, şi ducea pe o tavă de argint ofrandele şi statuetele din ceramică ale paznicilor mormântului. Trebuie să fi fost grele, dar greutatea nu părea să-l deranjeze. Mi-am adus aminte de el aşa cum era în timpul luptei; imaginea forţei pe care o degaja şi a ţinutei suverane mă făcu să roşesc. Temându-mă să nu-mi observe tulburarea, l-am privit pe furiş, dar era preocupat de sarcina lui de a purta tava. În spatele nostru, Ryko şi cele două gărzi imperiale formau un zid protector, zornăitul armurierilor şi al săbiilor creând un nou ritm pentru marşul nostru.

Mi-am şters sudoarea de deasupra buzei de sus. Dimineaţa era deja sufocantă — tipul de umiditate apăsătoare care anunţa musonul. În ajun, nobilul Tyron trimisese tuturor Ochilor Dragonului un mesaj oficial, informându-i că păzitorii vremii din provincia lui preziceau că Regele Muson avea să vină peste numai şase zile — la două zile după sfârşitul doliului meu oficial. Mă cuprinse groaza. Două zile de exerciţii ar fi fost insuficiente, cu atât mai mult cu cât ar fi, în acelaşi timp, petrecute călătorind spre provincia nobilului Tyron. Acesta ţinea totuşi morţiş să respecte obiceiurile — nici măcar nu mă vizita şi nici nu accepta mesageri, de teamă să nu-i dea lui Ido un pretext să spună că nu era corect. Şi el, şi Ido erau undeva, în spatele nostru, alături de ceilalţi Ochi ai Dragonului. Ca să-mi stăpânesc panica, am tras adânc aer în piept. Era ziua înmormântării maestrului meu. L-aş fi dezonorat dacă nu mi-aş fi îndeplinit îndatoririle.

În faţa noastră, mormintele Ochilor Dragonilor Tigru străluceau în aerul arzător. Un parfum de ierburi arse se înălţa din micile arzătoare pe care le purtau bocitorii în fruntea cortegiului. Apropiindu-ne de poarta dublă, conducătorul celor care purtau targa le porunci celorlalţi să se oprească. Procesiunea se opri şi muzica încetă imediat, liniştea bruscă fiind la fel de apăsătoare ca umezeala.

Intrarea în cimitir era păzită de două statui impunătoare de piatră: silueta ghemuită a Sholei, zeiţa morţii, în stânga, iar în dreapta, un Dragon Tigru elegant încolăcit. Le-am privit fix, incapabilă să mai fac un pas. După ce aveam să trecem peste pragul acestei porţi, până şi trupul stăpânului urma să mă părăsească. În spatele nostru, din rândurile cortegiului, se ridicară murmure de îngrijorare.

— Nobile Eon? şopti prinţul. E momentul să ne apropiem de poartă.

Am dat din cap, dar tot nu m-am putut mişca; lumea se concentrase într-un ghem de căldură sufocantă şi de bătăi asurzitoare de inimă. Dacă mă apropiam, cu siguranţă inima avea să-mi pocnească. Am simţit mâna prinţului pe braţul meu. Încet, mă conduse spre statui, încurajările lui blânde calmând tumultul bubuitor din urechi.

Ajungând în faţa porţii, am încercat să mă împotrivesc.

— Nu! N-am avut timp să învăţăm rugăciunile, am zis. Cum îi

putem implora pe zei dacă nu ştim formulele potrivite?

— Uită-te la mine, nobile Eon. Am întâlnit privirea plină de compasiune a prinţului. E în regulă. Le ştim. Îţi aduci aminte? doamna Dela ne-a învăţat. Le ştim.

îmi aduceam aminte. Ne petrecuserăm o oră întreagă cu doamna Dela, repetând împreună formulele, într-un glas. Fusese un moment de relaxare după formalităţile pline de răceală ale vizitelor obligatorii şi ale ritualurilor.

— Acum eşti gata? întrebă el.

Nu eram. N-aş fi fost niciodată, dar îmi era imposibil să-mi decepţionez maestrul. Sau prinţul.

— Da.

Respirând adânc, am lăsat amândoi capul în jos.

— Shola, zeiţă a întunericului şi a morţii, ascultă ruga noastră în numele nobilului Brannon, am recitat în cor, vocea mai profundă a prinţului acoperindu-mi tonul pierit.

Veni rândul meu. M-am apropiat mai mult de statuie. Am ridicat ochii spre chipul încruntat al zeiţei.

— Iată, un călător intră în regatul tău, am zis. Primeşte aceste ofrande şi lasă-l să-şi urmeze drumul nestingherit.

Prinţul îmi dădu un pachet roşu, cu bani simbolici, destinaţi să plătească spiritele care o slujeau pe Shola, care puteau împiedica sau uşura călătoria maestrului meu. După ce l-am pus la picioarele statuii, am turnat vin în cupa de piatră pe care zeiţa o ţinea în mână. „Lasă-l să treacă", am implorat-o în tăcere.

Apoi ne-am îndreptat spre dragon. Semăna perfect; sculptorul trebuie să fi urmat îndeaproape instrucţiunile unui Ochi al Dragonului Tigru.

— Dragon Tigru, paznic al curajului, am intonat noi, ascultă ruga noastră în numele nobilului Brannon.

M-am apropiat de statuie, colţul ei de piatră atârnând chiar deasupra capului meu.

— Unul dintre foştii tăi servitori se îndreaptă acum spre tărâmul spiritelor, am spus. Acceptă aceste ofrande şi însoţeşte-l către strămoşii lui, acordându-i onoarea pe care o merită.

Am aşezat un lanţ de aramă incrustat cu smaralde false între ghearele de piatră şi am turnat restul de vin într-un bol de marmură verde. Apoi am închis ochii, respirând aerul fierbinte şi dens, căutându-mi Hua, în încercarea de ajunge la ochiul minţii, prin ceaţa tristeţii. Voiam, pur şi simplu, să-l văd pe Dragonul

Tigru pentru a mă asigura că ştia că maestrul meu aştepta să-l lase să intre. Mi-am deschis ochii, simţind schimbarea ciudată a privirii, şi i-am văzut pe dragoni. Erau acolo toţi, formând un cerc în jurul cimitirului, fiecare la locul său de pe busolă. Dragonul Tigru lucea verde, un pic mai mult decât ceilalţi, cu capul dat pe spate, din gâtul său lung auzindu-se un bocet funest. Nici o ureche omenească nu putea auzi sunetul, dar eu îi simţeam vibraţia, de parcă pământul ar fi tremurat uşor.

în schimb, dragonul meu, Dragonul Oglindă, abia dacă se vedea. Nu i se distingea decât silueta ascunsă de o ceaţă groasă. Am oftat şi am scuturat din cap, rupând astfel contactul cu el. Era şi mai puţin vizibil decât înainte.

Perlele manuscrisului mi se încolăciră mai strâns pe braţ, ca pentru a-mi arăta compasiunea.

Părăsindu-şi locul din cortegiu, nobilul Elgon înaintă spre noi. În calitate de Ochi al Dragonului Tigru în funcţie, era paznicul cimitirului. Se înclină în faţa fiecărei statui, apoi în faţa noastră, zâmbindu-mi cu o blândeţe care îi înnobila faţa turtită.

— Indiferent care au fost neînţelegerile mele cu nobilul Brannon, spuse încet, acesta şi-a făcut cu onoare datoria faţă de Dragonul Tigru. Pentru mine, a fost un adevărat noroc să fiu ucenicul lui.

Făcu o nouă plecăciune şi deschise porţile. Din nu ştiu ce motiv — poate din cauza bunătăţii lui neaşteptate -, toată durerea, pe care o înfrânasem, mă copleşi. Bocetele mi se urcaseră în gât. Mi-am înghiţit plânsul şi mi-am stăpânit lacrimile. Prinţul se aplecă spre mine, şi mirosul amestecat de plante, sudoare şi fum de pe pielea lui mi se păru ciudat de reconfortant.

— Aproape am ajuns, şopti el. Te-ai descurcat minunat.

în spatele nostru, bocitorii îşi începură cântările triste, monotone. Lăsând capul în jos, ca să-mi ascund privirea, m-am dus alături de prinţ, în fruntea cortegiului funerar, muşcându-mi buzele atât de tare, încât am simţit gustul sângelui.

Cât au durat lungile lamentaţii şi arderea efigiilor de lângă mormântul stăpânului, m-am luptat disperată cu tristeţea care ameninţa să mă copleşească. Trebuia să mă stăpânesc. Un nobil n-ar cădea în genunchi plângând ca o femeie. Un nobil nu şi-ar striga disperarea căutând încurajare în braţele prietenului său de sânge imperial. Un nobil ar asista cu stoicism la ceremoniile

funerare şi şi-ar face datoria. Şi asta am şi făcut. Nici când trupul stăpânului a fost împins în lungul tunel al mormântului şi nici când acesta a fost închis cu o piatră funerară, chipul meu impasibil n-a trădat nimic din tristeţea care mă stăpânea. Cât a ţinut înmormântarea, l-am avut în faţă pe nobilului Ido, şi i-am văzut chipul la fel de imobil ca al meu. Dar mă îndoiam că-şi ascundea tristeţea; mult mai probabil, îşi ascundea triumful.

în cele din urmă, ceremonia se sfârşi. Am privit în tăcere alaiul, membrii acestuia înclinându-se pe rând în faţa mormântului. Apoi, m-am trezit singură în faţa elegantei stele de marmură. Ştiam că, la câţiva metri în spate, prinţul şi Ryko aşteptau respectuoşi să-mi iau adio de la maestrul meu. Dar toată acea stăpânire dăduse roade; nu-i mai puteam oferi nimic. Nici o ultimă rugă, nici lacrimi, nici adio. Maestrul mă părăsise, şi eu eram pustiită. Totuşi, întorcându-mă de la mormânt, am simţit cum se stârnea în mine o emoţie.

Am avut nevoie de o clipă ca să o recunosc.

Furie.

Capitolul cincisprezece

În dimineaţa celei de a douăsprezecea zile a noului an — a opta a doliului meu eu şi doamna Dela stăteam în semiîntunericul sălii mele de primire, cu obloanele închise, şi aşteptam ca heraldul palatului, care se înclinase adânc în faţa noastră, să se ridice şi să ne transmită mesajul.

— Nobile Eon, spuse, în cele din urmă, înălţimea Sa prinţul Kygo vi se adresează în numele ilustrului său tată.

îmi întinse un pergament împodobit cu sigiliul imperial. Sub pecetea grea de ceară, în formă de dragon regal, era scris un fragment dintr-un poem:

Neîncetat, mereu alte valuri se îndreptă spre ţărm, aducând cu ele renaştere şi amintirea valurilor de altădată.

Doamna Dela studie pergamentul.

— Este dintr-un poem de primăvară al doamnei Jila, şopti ea. Înălţimea Sa vă restituie comoara Dragonului Oglindă. Confirmaţi onoarea pe care v-o face această vizită.

Am lăsat ochii în jos, privindu-l pe heraldul îngenuncheat. Gândul că aveam să-l revăd pe prinţ îmi dădea aripi.

— Mulţumeşte-i Alteţei Sale Imperiale pentru marea lui bunătate. Îi aşteptăm venirea cu mare bucurie.

Heraldul ieşi făcând o plecăciune.

— Nu cred că împăratului îi place că nu poate participa la ceremonie, spuse doamna Dela. Presupun că este încă prea bolnav ca să părăsească patul.

Ridică din umeri, ca pentru a alunga convingerea tăcută care îi stăpânea pe toţi locuitorii palatului — împăratul îşi trăia ultimele zile.

— Cheam-o pe Rilla ca să te pregătească pentru vizita prinţului.

Sub mâneca grea a robei mele albe, manuscrisul roşu îşi schimbă poziţia, perlele şoptind ceva pe pielea mea. Poate simţeau apropierea celorlaltor comori. În timp ce făceam să răsune micul gong, am auzit râsete şi muzică din curtea vecină, de cealaltă parte a porţilor închise. Festinul şi sărbătorile pentru Ziua a Douăsprezecea începeau.

— O a Douăsprezecea Zi fericită! i-am urat doamnei Dela. Fie ca anul care vine să vă aducă de cinci ori mai multă fericire.

— Mulţumesc, nobile Eon. Şi ţie la fel.

Am dat din cap. Fericirea părea atât de departe.

Abia dacă se adunaseră în grădină cei care locuiau în Apartamentul Bujorului, că una dintre gărzile lui Ryko şi anunţă venirea prinţului. Am îngenuncheat pe o pernă la marginea aleii şi m-am înclinat atât de adânc, încât am atins pământul cu fruntea. Cizmele gărzilor imperiale trecură prin faţa mea, urmate de pantofii moi ai funcţionarilor responsabili cu protocolul. Plecăciunea adâncă îmi punea şoldul la grea încercare. Dacă prinţul nu apărea mai repede, nu aş mai fi putut să stau în picioare fără ajutor. În cele din urmă, sandalele prăfuite cu care erau încălţaţi purtătorii lecticii imperiale se apropiară şi se opriră în faţa mea.

— Nobile Eon, îmi spuse prinţul.

M-am ridicat cu greu, având încheieturile anchilozate. Rana de pe faţă i se vindeca, vânătaia nu mai era decât un semn galben-maroniu. Purta ţinuta oficială — din mătase violetă — şi o versiune mult mai mică a perlei imperiale îi atârna pe un lanţ în jurul gâtului. Un viitor împărat. În spatele lui, un mic grup de curteni ne urmărea, iar, în urma lor, se înşirau, pe două rânduri, servitori care duceau cutii, vase pentru jăratic din aramă şi cufere grele. Un cărucior tras de patru oameni, unde fuseseră urcate scrinul şi scăunelele sculptate, încheia alaiul.

— Alteţa Voastră, vă mulţumesc pentru onoarea pe care mi-o faceţi prin această vizită, am spus-zâmbind.

Un ofiţer responsabil cu protocolul mă străfulgeră cu privirea. Se părea că, la o asemenea ocazie, un zâmbet era nepotrivit.

— Eu sunt cel onorat să vă restitui tezaurul Dragonului Oglindă, răspunse prinţul. Tatăl meu vă salută cu bunăvoinţă.

M-am prosternat la picioarele lui.

— Jos, le porunci prinţul purtătorilor.

Aceştia se supuseră imediat, şi un servitor îl ajută pe prinţ să coboare. Un altul îngenunche, întinzându-i o pungă roşie, cu broderie bogată.

Prinţul o luă, apoi făcu o plecăciune în faţa mea.

— Nobile Eon, de generaţii, înaintaşii mei au păstrat la loc sigur tezaurul Dragonului Oglindă, în aşteptarea zilei în care nobilul dragon va onora din nou cercul cu prezenţa lui şi un Ochi al Dragonului Oglindă se va alătura conciliului. Astăzi, am deosebita onoare de a vă restitui tezaurul care vă revine de drept.

îmi întinse punga. Am luat-o, înclinându-mă din nou adânc. Era grea, şi, pentru o clipă, m-am întrebat ce conţinea. Apoi, sub degetele mele se contură un obiect rotund: busola Ochiului Dragonului. De îndată ce am recunoscut-o, perlele manuscrisului se strânseră în jurul braţului meu, de parcă şi ele o recunoşteau.

După cum spunea eticheta, prinţul intră în Apartamentul Bujorului şi luă ceaiul cu doamna Dela şi cu mine. Discuţia noastră, îndeaproape supravegheată de funcţionarii cu feţe ursuze, se limită la urări politicoase pentru Anul Nou şi la comentarii despre previziunile legate de muson. Privirea prinţului era la fel de tristă ca a mea, dar nu am avut ocazia să-i răspund cu aceeaşi prietenie plină de duioşie cu care mă copleşise în timpul funeraliilor maestrului meu.

Înainte să se audă clopotul de jumătate de oră, funcţionarii făcură un semn discret că vizita luase sfârşit. Am îngenuncheat din nou cu toţii la marginea aleii, în timp ce prinţul era condus la lectică, şi, când bătu clopotul, cortegiul imperial se îndrepta deja încet spre apartamentele regale. L-am urmărit cu privirea, sperând să privească înapoi. Când lectica aproape ajunsese la poarta boltită, se întoarse şi ridică mâna. Am ridicat-o şi eu, dar, în acea clipă, funcţionarul responsabil cu protocolul care îl însoţea îi atrase atenţia.

— Deci preia funcţiile tatălui său, spuse doamna Dela, ridicându-se graţios şi scuturându-şi de praf roba albă. Curând, vom fi din nou în doliu. Îşi puse mâna la ochi, ca să se uite dincolo de poarta boltită. Va trebui să-l plângi pe tată şi să lupţi pentru fiu.

— Acum citiţi şi în stele? am repezit-o.

Mă privi ridicând din sprâncene.

— Unii aşa zic, nobile. Dar eu n-am nevoie de beţişoare şi nici de monede ca să-i observ pe oameni.

Rilla se apropie agitată.

— Stăpâne, unde doriţi să pun tezaurul?

Şirul de servitori aştepta încă să ducă mobilele şi cuferele în apartament.

— Va decide doamna Dela, am spus, dorind brusc să rămân singură. Dă-mi doar punga roşie pe care mi-a înmânat-o prinţul în sala de primire.

Rilla îmi îndeplini dorinţa, apoi închise încetişor uşa, făcând să nu se mai audă agitaţia servitorilor şi ordinele răstite ale

doamnei Dela. Tremurând de emoţie, m-am aşezat în tăcerea răcoroasă a sălii de primire.

Busola alunecă uşor din pungă şi îmi căzu în palmă. Am pipăit cu degetele faţetele şlefuite ale rubinului din mijloc. Era la fel de mare ca un ou de mierlă — valora o mică avere. Dintr-odată, perlele coborâră de-a lungul braţului şi îmi ieşiră din mânecă, căzându-mi pe genunchii, cu manuscrisul după ele. Cu grijă, am atins cartea. Evident, exista o legătură între carte şi busolă, dar care era aceasta?

Am plimbat discul de aur pe lângă manuscris. Nu se întâmplă nimic. Dar dacă îl atingeam cu busola? Am lipit metalul de piele. Perlele nici măcar nu au tresărit. Poate busola traducea caracterele din carte. Ţinându-mi răsuflarea, am ridicat coperta şi am plimbat busola deasupra unei pagini. Scrisul rămânea indescifrabil.

Decepţionată, am privit atentă pagina, apoi figurile gravate pe busolă. Brusc, un caracter mi-a atras atenţia. Nu cumva abia îl văzusem în carte? L-am comparat cu cel din carte. Da, cele două semne erau identice. Am răsucit busola. Un alt caracter se afla şi pe pagina cărţii. Râzând de bucurie, am sărit de pe scaun şi am executat stângace a doua figură a Dragonului Şobolan, perlele desfăşurându-se ca un drapel.

Apoi m-am oprit. La ce bun toate astea? Tot nu puteam citi manuscrisul. Nici busola. Nu aveam cum să sparg codul.

Cum caracterele se găseau, în acelaşi timp, în carte şi pe busolă, era clar vorba despre o scriere folosită de Ochii Dragonului. Asta însemna, oare, că un alt nobil ar fi putut s-o citească şi să mi-o explice? Totuşi, acum nu aveam încredere decât într-un singur Ochi al Dragonului, nobilul Tyron, care refuza să mă vadă înainte de terminarea doliului. Copleşită, m-am prăbuşit din nou în scaun. N-ar accepta nici măcar un mesaj de la mine. Ca să-i arăt busola, trebuia să aştept să fiu cu el în trăsura ce avea să ne ducă spre Daikiko. Aveam timp să descifrez textul înainte de test? Părea puţin probabil. Numele dragonului meu părea mai departe ca niciodată.

M-am aşezat, căutând cu răbdare pe fiecare pagină a manuscrisului caractere asemănătoare celor de pe busolă. Erau câteva, dar ce folos — nu înţelegeam la ce mă uitam. În cele din urmă, eforturile zadarnice mi-au fost întrerupte de Rilla, care îmi anunţă sosirea a doi funcţionari de la Departamentul de

Moşteniri.

Am pus busola la loc, în pungă, şi am ascuns manuscrisul sub mânecă. Chiar în clipa în care cei doi bărbaţi intrau, perlele mi s-au urcat pe braţ şi au fixat strâns cartea.

Cei doi păreau să-şi stăpânească cu greu enervarea. Cel mai gras dintre ei avea buzele umede strânse într-o expresie acră.

Proasta lor dispoziţie era, fără îndoială, legată de muzica şi de râsetele care răsunau afară; îndatoririle îi făceau să lipsească de la sărbătorile Zilei a Douăsprezecea.

Se înclinară adânc. Le-am făcut semn să se ridice.

— Nobile Eon, este Ziua Moştenirii, spuse funcţionarul gras. Vă aducem manuscrisul legalizat al testamentului tutorelui dumneavoastră, nobilul Brannon.

înclinându-se încă o dată, îmi întinse un sul subţire de pergament, pecetluit cu ceară şi legat cu un cordon de mătase.

L-am luat, fără a şti dacă nu cumva trebuia să-l citesc în prezenţa lor. Se uitau amândoi la mine, cel slab cu o nelinişte greu ascunsă.

— Dacă aveţi cea mai mică nedumerire, stăpâne, suntem la dispoziţia dumneavoastră, spuse înţepat.

M-am grăbit să desfac nodul şi să rup pecetea ca să pot întinde sulul. Testamentul era scurt: tot ce posedase nobilul Brannon în momentul morţii — cu alte cuvinte, casa, pământul din jur şi sclavii — era acum al meu.

Am studiat atentă cuvintele, încercând să le pătrund semnificaţia.

Acum stăpâneam pământuri. Grădina Lunii, biblioteca stăpânului, bucătăria, curtea — toate îmi aparţineau. Am recitit textul, într-un final mintea mea surescitată pricepând ce era evident. Nu doar că stăpâneam casa şi pământurile, stăpâneam şi servitorii care mai rămăseseră. Rilla şi Chart erau ai mei. Şi Kuno. Dar şi Irsa — la gândul ăsta, nu m-am putut împiedica să nu râd.

— Când a fost scris testamentul? am întrebat.

— Data figurează în josul pergamentului, stăpâne, spuse cel gras.

Ultimul an al Câinelui. Stăpânul mă făcuse moştenitoarea lui cu doi ani în urmă, chiar înainte să încep să mă antrenez pentru ceremonie. De ce îmi lăsase totul?

— Ca să intru în posesia moştenirii va trebui să aştept? am

întrebat.

Slăbănogul schimbă o privire cu subînţeles cu colegul lui. „Sunt la fel de hrăpăreţi şi unii, şi ceilalţi", părea să spună.

— Nu, stăpâne, zise el. Din acest moment, stăpâniţi tot ce figurează pe această listă.

Aveam pământ. Şi, odată cu pământul, venea o altă putere: banii. Pentru o clipă, toate temerile mi se risipiră. Apoi am văzut adevărul — nici această şansă nesperată nu era destul. Banii nu mă puteau ajuta să găsesc puterea dragonului meu.

Ziua se transformase într-o succesiune de speranţe nebune şi de realităţi crude.

încă o dată, m-am uitat la caligrafia îndrăzneaţă. Moştenirea era pentru mine o mică speranţă de supravieţuire, dar... mă angajasem să garantez siguranţa Rillei şi a lui Chart orice s-ar fi întâmplat.

Poate acum eram în măsură să-mi ţin promisiunea.

— Pot deci să dispun de aceste bunuri după bunul-plac, am zis.

— Da, stăpâne. Şi adesea îi sfătuim pe beneficiari să se gândească la propria călătorie, inevitabilă, în lumea spiritelor, şi să scrie un testament cât mai curând posibil. Slăbănogul schiţă un zâmbet de profesionist. Pentru un mic onorariu.

— Iată un sfat excelent, am spus, rulând pergamentul. O să-l urmez începând chiar de astăzi. Totuşi, trebuie mai întâi să rezolv anumite probleme. Rămâneţi aici până mă întorc.

— Astăzi? întrebă slăbănogul deznădăjduit.

Privi obloanele închise. Afară, bubuitul unui foc de artificii se amesteca acum cu strigătele de bucurie. Ziua a Douăsprezecea era în toi.

M-am îndreptat spre uşă.

— Exact asta am spus.

Făcură amândoi o plecăciune, cel gras pufnind nervos. Sigur se gândea la toată mâncarea împărţită pe gratis de care nu aveau să profite.

Rilla stătea în faţa mea, în palanchinul cu perdele grele, obişnuita ei graţie calmă lăsând locul emoţiei. Avea pe genunchi un coş cu mâncare — resturi de delicatese de la masa mea, pe care le adunase pentru Chart -, şi mâinile îi strângeau toarta atât de tare, încât încheieturile i se vedeau prin pielea subţire. Nu-şi mai văzuse fiul de când ne instalaserăm la palat, şi ştiam

că era îngrijorată. Mi-am permis să zâmbesc uşor: multă vreme de-acum înainte, nu avea de ce să se mai îngrijoreze pentru Chart. Scurtul moment de plăcere pe care o simţeam era un moment de respiro bine-venit. Era o adevărată uşurare să simt altceva decât frică şi o nesfârşită tristeţe.

Poruncisem purtătorilor de lectică să vină în zori, înainte ca petrecăreţii Zilei a Douăsprezecea să se trezească şi să invadeze drumurile. Ne aflam în a noua şi ultima zi a doliului meu — nu aveam încă voie să ies în public, dar trebuia să plecăm în provincia Daikiko a doua zi dimineaţa. Dacă aş fi aşteptat sfârşitul oficial al doliului, n-aş mai fi avut timp să-mi pun în aplicare planul. Şi, în adâncul sufletului meu, ştiam că trebuie să pun lucrurile la punct cât mai repede.

— Stăpâne, vă mulţumesc mult că mă lăsaţi să-l văd pe Chart, spuse Rilla încă o dată.

Lăsă capul în jos, încercând să vadă afară, printre perdele. Chipul tensionat i se destinse deodată într-un zâmbet. Cred că ne apropiem de casă.

Dând perdelele la o parte, am văzut cei doi lei de piatră care stăteau de pază la intrarea pe domeniul maestrului meu — domeniul meu. Fuseseră cu toţii anunţaţi de sosirea mea, şi cei şase servitori, în frunte cu Irsa, ieşiseră în grabă pe uşa de serviciu. În semn de doliu, purta fiecare o mică panglică roşie pe mâneca stângă a tunicii de lucru. Când lectica se opri, i-am văzut aliniaţi de-a lungul aleii, pregătindu-se cu un aer supus să-şi salute noul stăpân. Bineînţeles, Chart nu era prezent. Fără îndoială, ne aştepta în bucătărie.

L-am auzit pe Ryko ordonând gărzilor să ia poziţie în jurul domeniului. Apoi, Rilla dădu la o parte perdelele şi coborî înainte, să mă ajute să ies din palanchin. Cu toate că se străduia să păstreze un aer demn, gesturile îi trădau nerăbdarea.

Am coborât, şi, imediat ce am pus piciorul pe pământ, servitorii căzură în genunchi şi se înclinară. Pe neaşteptate, o bucurie sălbatică puse stăpânire pe mine. Mi-am dres vocea şi am trecut pe lângă ei, observând gesturile nervoase ale Irsei şi ceafa soioasă a grădinarului Lon. Apoi, Rilla deschise uşa dublă de la intrare şi făcu o plecăciune şi, pentru prima oară în viaţa mea, am trecut pragul propriei case.

La intrare nu era nimic în afară de un covor gros care ne înăbuşea paşii. Am tras în piept mirosul familiar al fumului

vasului de cărbuni, al fierturilor, al ierburilor pentru leşie şi al cerii. Mirosul căminului meu. Al maestrului meu. Asupra mea se abătu tristeţea, şi m-am oprit la intrarea în hol, distrusă de durere.

— Stăpâne, pot să mă duc să-l văd pe Chart? întrebă Rilla.

— Bineînţeles.

Se îndreptă spre anexa cu bucătăria.

— Aşteaptă, am spus. În câteva minute, o să le vorbesc servitorilor, în curtea centrală. Fă în aşa fel încât să fie toţi acolo. Inclusiv Chart.

Surpriza o făcu să se încrunte o clipă. Apoi aprobă din cap şi alergă să-şi găsească fiul.

Eram singură în vestibul. În stânga, o uşă dădea către sala oficială de primire, una dintre zonele casei unde nu avusesem niciodată voie să intru. Am deschis uşa dublă. Pentru această încăpere, maestrul preferase stilul tradiţional, masa joasă, pernele tari şi rogojinile fiind asemănătoare celor din Apartamentul Bujorului. Am închis repede uşa, pentru că o altă cameră, până atunci interzisă, mi-a atras atenţia: dormitorul maestrului.

Se afla la capătul opus al culoarului, în faţa bibliotecii. Preţ de o clipă, am rămas nemişcată în faţa uşii, copleşită de faptul că eram o intrusă, apoi am răsucit mânerul de aramă care avea forma cercului dragonilor. Ivărul se ridică, cu un zgomot uşor, şi uşa se deschise.

Obloanele erau deschise, şi lumina dimineţii sublinia austeritatea mohorâtă a camerei de mari dimensiuni. Mobila era aproape la fel de spartană ca aceea din debaraua din spatele casei unde dormeam eu: un pat de lemn, un dulap şi un vas de cărbuni. Asta era tot. Ştiam că odinioară avusese mobile scumpe — servitoarele povesteau despre un covor atât de gros, încât trebuia periat în fiecare zi şi despre un paravan pictat de un artist celebru — dar stăpânul le vânduse în ultimii ani.

Am înaintat pe podeaua goală şi m-am apropiat de pat. Aşternutul de pat era proaspăt. Probabil fusese pus pentru mine. Gândul mă tulbură. O cuvertură de bumbac, atât de spălată încât ajunsese de culoarea nisipului, fusese îndoită cu grijă la capătul patului. M-am uitat spre coridorul gol, apoi m-am aplecat şi am mirosit aşternutul. Era curat, dar nu mai păstra mirosul maestrului.

în toată această simplitate, o pată de culoare îmi atrase atenţia — o cutie de lac roşu pusă pe o măsuţă pe care n-o observasem până atunci. Singurul obiect plin de viaţă din cameră. Am înconjurat patul ca să examinez cutia. Împodobită cu motive aurii, avea pe capac caracterul însemnând „dublă fericire", sculptat în jad. Probabil valora mulţi bani. Totuşi, maestrul n-o vânduse.

însemna ceva pentru el? Am ridicat-o pentru a o cântări în palmă. Era poate ultimul obiect care făcea parte din averea lui. Cu vârful degetelor, am găsit pârghia mică cu ajutorul căreia se deschidea. Capacul se ridică.

Pentru o clipă, n-am recunoscut obiectul din cutie. Era extrem de nepotrivit pentru locul în care se găsea.

Era trusa mea de croitorie.

Trebuie să o fi găsit în vechiul meu dulap de haine. Dar ce căuta în această cutie? Păstrată ca o bijuterie preţioasă?

Răspunsul era la fel de simplu pe cât de simplă era camera.

Pentru că era a mea.

Mă iubise. Certitudinea a ţâşnit din aceleaşi tenebre unde sălăşluia Eona. Mi-a scăpat un geamăt. O ştiusem întotdeauna. Păstrasem gândul ascuns în străfundul fiinţei mele. Ce altceva aş fi putut să fac? Ce altceva ar fi putut să facă el?

Am mângâiat cutia din bambus lustruit, pipăind lemnul neted. Obiectul era atât de simplu, atât de banal şi totuşi atât de preţuit; mai întâi ca un dar inestimabil de la o femeie pe moarte, apoi ca o amintire secretă a unui bărbat pe moarte.

Am simţit pe cineva în spatele meu şi m-am întors. Rilla stătea în prag.

— Servitorii s-au adunat, stăpâne, îmi spuse. Văzându-mi faţa, adăugă: Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am tras capacul şi l-am închis. Vin într-o clipă. Lasă-mă!

Se înclină şi se retrase. Am pus cutia la loc pe masă şi mi-am apăsat ochii cu palmele, încercând să-mi alung tristeţea. Era mai bine ca unele lucruri să nu fie recunoscute.

Am luat-o pe coridorul lung care lega casa principală de bucătărie. Drumul îmi oferea răgazul de a-mi relua rolul impasibilului nobil Eon şi de a-mi pregăti discursul pentru personal. Nu avusesem timp să fac aranjamentele necesare, dar esenţialul era deja stabilit. Am pipăit plăcuţele de metal din

buzunar; abia aşteptam să-i văd mutra lui Chart când aveam să i le arăt.

Apropiindu-mă de curte, am auzit-o pe Irsa anunţându-mi sosirea. Când am apărut, servitorii erau deja în genunchi, pe dalele tari din piatră. De câte ori nu le auzisem pe Rilla sau pe Irsa anunţând apropierea stăpânului, pentru a îngenunchea. Acum, nu mai făceam plecăciuni decât în prezenţa familiei imperiale.

Chiar şi Chart se înclinase. Grădinarul Lon îl sprijinise de umărul lui puternic şi îşi aşezase mâna protectoare pe spatele băiatului. Lon fusese întotdeauna generos. Am văzut ceafa încordată a lui Chart în efortul de a-şi păstra poziţia, dar, când îşi legănă capul, am putut să-i văd zâmbetul larg. Cel puţin el era fericit să mă vadă. Irsa mă privea pe furiş, evident îngrijorată la gândul că avea să plătească pentru toate răutăţile din trecut. Eram tentată s-o fac să regrete toate loviturile de picior, insultele şi micile trădări, dar mă hotărâsem deja să nu o fac. Aşa cum spune proverbul, adevăratul caracter al unui om se vede când este înfrânt. Mie mi se părea că se vede şi când eşti victorios.

Curtea mi se păru mai mică, mai prăpădită decât mi-o aminteam, dar aceeaşi pisică mă urmărea din locul însorit, de lângă uşa fostei mele camere. Mi-am dres vocea, şi toţi se ridicară, aşteptând să vorbesc. Respectul lor tăcut mă făcu să uit brusc discursul atent pregătit. Îmi dispăruse cu totul din minte.

Când l-am văzut pe Chart ridicând o mână şi făcându-mi cu ochiul, m-am liniştit. Îmi zâmbi încurajator. Cuvintele discursului îmi reveniră proaspete în minte.

— Nobilul Brannon, odihnească-i-se sufletul în Grădina Plăcerilor Cereşti, mi-a lăsat acest domeniu, împreună cu servitorii, am spus, străduindu-mă să-mi păstrez tonul egal.

Nimeni nu păru surprins — zvonurile circulă rapid în cămările servitorilor.

— Casa şi personalul vor rămâne aşa cum sunt, cu câteva excepţii.

Irsa se schimbă la faţă, aşteptându-se probabil să ajungă în piaţa de sclavi. Totuşi, Chart era cel care mă interesa. Nu aveam prea des ocazia să fiu un mesager al norocului.

Am ridicat deasupra capului cele două plăcuţe de eliberare —

două pandantive din aramă, atârnate pe nişte şireturi din piele, pe care erau gravate decretul de eliberare şi pecetea imperială.

— În primul rând, îi eliberez pe Rilla şi pe Chart.

Chart se uită la mine, încremenit de surpriză. Numai gura i se mişca, precum aceea a crapului gigant al împăratului. Lângă mine, am auzit-o pe Rilla trăgând aer în piept.

Nu fusese uşor să grăbesc formalităţile ca să-i eliberez, dar observasem repede că aurul făcea minuni. Merita să cheltuiesc jumătate din banii pentru doliu pentru a vedea bucuria pe chipurile lor. Şi partea bună abia acum venea.

— Şi îl numesc pe Chart moştenitorul acestui domeniu.

Chart se clătină în faţă şi, dacă nu ar fi fost reflexele rapide ale lui Lon, s-a fi zdrobit de dale. M-am grăbit spre el şi am căzut în genunchi. Rilla mi se alătură imediat, luându-şi fiul în braţe.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

Stătea ghemuit în braţele lui Lon.

— E bine, mă asigură Rilla, mulţumindu-i din priviri lui Lon.

Mâna slabă a lui Chart îmi strânse încheietura mâinii.

— Liber?

Am încuviinţat din cap.

— Şi moştenitorul meu.

— Stăpâne, spuse Rilla apucându-mă de cealaltă mână şi sărutând-o. Mulţumesc, stăpâne. Aţi făcut un lucru minunat.

— Moştenitor? repetă Chart. Tu... faci din mine... moştenitorul tău?

— Da. Vei conduce gospodăria cât timp voi fi la palat. Vei avea camera ta şi tot ce vei dori.

Lacrimile îi brăzdau faţa murdară.

— Voi conduce... gospodăria?

M-am întors spre ceilalţi servitori.

— Aţi auzit? De acum înainte, Chart este moştenitorul casei mele. Ordinele lui vor fi ordinele mele. Ultimele cuvinte i le adresasem Irsei, observându-i dezgustul şi groaza. S-a înţeles?

Strângând din buze, lăsă capul în jos.

— Da, stăpâne.

Am aruncat şi celorlalţi o privire ameninţătoare, şi s-au grăbit cu toţii să se încline cu un aer supus.

Totuşi, Chart se agăţase şi mai puternic de încheietura mea.

— Cum... aş putea... să conduc? şopti el speriat.

îi era frică? Fusesem atât de preocupată de planurile mele,

încât nici măcar nu-mi trecuse prin cap o astfel de posibilitate.

— O să fie bine, i-am răspuns. Îţi voi da un servitor personal, îţi va ţine loc de braţe şi de picioare.

Chart scutură din cap.

— Nu ştiu... să citesc şi să scriu... Sau altceva.

Rilla îşi mângâie fiul pe păr.

— O să înveţi, spuse cu hotărâre. Eşti atât de inteligent! îmi zâmbi. Nobilul Eon ne-a făcut un cadou deosebit.

Dintr-odată, Lon se aplecă spre mine, înclinându-se.

—Stăpâne, aş putea să spun ceva?

— Da. Ce e?

— Cer permisiunea să devin servitorul personal al lui Chart. Sunt puternic şi ştiu literele. Aş putea să-l învăţ.

Lon ştia să citească şi să scrie? Habar nu avusesem. De fapt, nu ştiam mare lucru despre el. L-am privit cu atenţie. Se arătase mereu bun cu Chart, fără să-i pese de faptul că era diform. Şi era ambiţios — dacă devenea servitor în casă, şi-ar fi îmbunătăţit mult situaţia. Asta l-ar face să se poarte frumos. Putea fi o soluţie. I-am aruncat o privire întrebătoare lui Chart.

Chart dădu aprobator din cap.

— Rilla? am întrebat.

Ea îl măsură pe Lon din cap până în picioare.

— Ştiu că eşti puternic şi muncitor. Dar eşti şi un om bun, Lon? Slăbiciunea altora trezeşte în tine ce e mai rău sau ce e mai bun?

Chart îşi dădu ochii peste cap.

— Mamă...

Lon îi zâmbi.

— Mama ta are grijă de interesele tale. O salută pe Rilla. Onoarea şi situaţia mea mă vor obliga să-l tratez cu respect pe fiul unei femei eliberate, spuse, şi ea se îmbujoră când îşi auzi noul titlu de femeie liberă.

— Astea nu sunt decât cuvinte frumoase, zise ea pe un ton tăios, dar zâmbind. Întorcându-se spre mine, dădu din cap. E bine.

— Deci, am stabilit, am zis.

încă ţineam în mână plăcuţele eliberării. M-am grăbit să le separ, desfăcându-le nodurile.

— Iată dovada eliberării tale, Rilla.

Când i-am întins pandantivul, un gând brusc mă făcu să mă

opresc. Rilla nu mai era legată de mine. Putea să plece. Şi o voce interioară îmi şopti adevărul: era singura persoană în viaţă care îmi cunoştea secretul.

— Rilla...

Am ezitat, incapabilă să dau voce temerilor — părea că nu aveam încredere în ea. Între noi se balansa plăcuţa eliberării. Apoi, privirile ni s-au întâlnit, şi am văzut că înţelesese. Luă pandantivul între palme.

— Nu numai bărbaţii au onoare, stăpâne, spuse ea încet. Voi fi mereu lângă dumneavoastră.

Ruşinată că mă îndoisem de ea, am dat din cap şi am ridicat plăcuţa lui Chart.

— Libertatea ta, Chart.

Privi plăcuţa cu lăcomie.

— Trebuie... să-l port?

I-am pus pandantivul în jurul gâtului şi l-am aranjat pe tunica peticită. Trebuia să-i reînnoiesc garderoba. Îşi lipi plăcuţa de piept, de parcă ar fi fost posibil ca aceasta să dispară.

— Mulţumesc...

— Să mergem în bibliotecă şi să sărbătorim, am zis. Rilla, vrei să le spui servitoarelor să aducă vin? Şi ar trebui să pregătească o cameră pentru noul moştenitor.

Ghemuit la picioarele mele, Chart chicoti.

— Desigur, admise Rilla.

îşi regăsise graţia obişnuită, dar aveam impresia că Irsa şi celelalte servitoare aveau să înţeleagă curând ce însemna răzbunarea unei mame. Bătând energic din palme, începu să împartă ordine personalului.

Lon se sculă cu uşurinţă, deşi îl ţinea pe Chart pe braţe, şi traversă curtea, urmându-mă în casă. Întorcându-mă o clipă pe coridorul îngheţat, l-am văzut pe Lon ascultând comentariile agitate ale noului său stăpân. Părea să recunoască fiecare cuvânt ascuns în sunetele lui chinuite. Poate pentru că, spre deosebire de Irsa, era mai atent la ceea ce avea sens, nu la nonsensuri.

Am intrat în bibliotecă, nepregătită să mă confrunt cu amintirea maestrului: ultimul manuscris pe care îl studiase era desfăcut pe birou, o pană zăcea pe o scrisoare neterminată, ierburile pe care le aprindea ca să se concentreze parfumau încă aerul.

Am simţit cum creştea în mine tristeţea deja cunoscută, pe care bucuria eliberării prietenilor mei o ţinuse departe. Am închis uşa, lipindu-mă cu spatele de lemnul ei dur, şi i-am arătat lui Lon jilţul pentru vizitatori. Îl aşează pe Chart cu grijă.

— Mulţumesc, Lon, am spus, făcând un efort ca să mă apropii de biroul maestrului. Dar nu puteam să mă aşez în spatele lui. Nu încă. Caut-o pe Rilla, şi ea o să-ţi spună ce trebuie să faci. Roag-o apoi să vină şi ea în bibliotecă.

Lon făcu o plecăciune.

— Da, stăpâne. Mulţumesc. Se întoarse spre Chart şi se înclină încă o dată. Mulţumesc, stăpâne.

în faţa neobişnuitului respect care i se arăta, Chart făcu ochii mari.

După ce Lon închise uşa, i-am spus:

— E ciudat să vezi oamenii înclinându-se în faţa ta, nu-i aşa?

Chart se lovi peste frunte.

— Asta mă face... să mă doară... capul. Îmi zâmbi cu toată faţa. Tu... tu te-ai... obişnuit?

Am scuturat din cap.

— Nu m-am obişnuit cu nimic.

îşi pipăi plăcuţa de pe piept.

— Uneori... e greu... să fii liber?

M-am uitat la el. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu mă gândisem niciodată că eram liberă. Dar evident că eram liberă — eram un nobil. Şi era cu atât mai ciudat că nu aveam sentimentul de libertate.

— Mulţumesc, zise Chart pe un ton serios, ridicând plăcuţa. E atât de important... pentru mama. Şi pentru... mine. Respiră adânc. Stăpânul mi-a zis... să-ţi spun... ceva... Se opri, înghiţind cu greutate. Când va... muri.

— Ce anume să-mi spui?

M-am lăsat pe vine lângă el. Stăpânul îi spusese că mă iubea? Chart ştia cine eram cu adevărat? Dacă ştia adevărul, păstrase bine secretul.

— Avea obiceiul să... vină în bucătărie... noaptea... când nu reuşea... să doarmă... şi îmi... vorbea. Avea nevoie să... vorbească cu cineva. Îşi umezi buzele ca să se pregătească pentru o propoziţie mai lungă. Îi părea... rău. Credea că... era mai bine. Dar... regreta că... ţi-a făcut... atât rău... Crezuse că... aproape te-a omorât.

— Că m-a omorât? Ce vrei să spui?

— Când a poruncit... să ţi se zdrobească... şoldul. Era... să mori. Nu-ţi... aminteşti?

— A pus să mi se zdrobească şoldul?

Ce tot spunea Chart? Fusese un accident. Fusesem lovită pe stradă de o căruţă cu cal — la scurtă vreme după ce maestrul mă luase de la mina de sare.

Un adevăr, multă vreme ascuns, m-a ţintuit în loc. Imagini neclare deveneau încet, încet, de o limpezime îngrozitoare. Nu existaseră nici o căruţă şi nici un cal. Nu fusese un accident. O certitudine dezgustătoare puse stăpânire pe mine. Amintirea gustului amar şi a membrelor grele, un bărbat uriaş, cu faţa tatuată, aplecându-se deasupra mea şi ţinând un ciocan în mână. Şi durerea. Atât de multă durere.

— De ce? am întrebat răguşită. De ce? L-am apucat de braţ pe Chart. A spus de ce?

Chart se trase speriat în jilţ.

— Nu.

Dar ştiam de ce. Mă mutilase ca s-o ascundă pe Eona. Mă făcuse de neatins. Pentru bani. Pentru putere. Trădarea lui mă rănea, la fel de violent precum ciocanul care îmi zdrobise oasele. Mă lipsise de trupul meu. De integritatea mea. Am încercat să mă ridic, dar toată puterea mea mergea în altă parte. În furie. Vechea durere îmi sfâşia şoldul. M-am târât pe coate şi genunchi ca să scap de Chart, să scap de durere.

— Credeam că... ştii.

— Că ştiu? am ţipat.

Vedeam cât de îngrozit era Chart, dar furia era mai puternică decât orice. M-am lovit cu capul de o etajeră şi m-am ridicat iute. În faţa mea erau sulurile lui. Iubitele lui manuscrise. Aşezate cu atâta grijă.

Am apucat una dintre cutii şi am aruncat cu ea în perete. S-a auzit zgomotul lemnului zdrobit, şi pergamentul sfâşiat îmi otrăvi sângele. A doua cutie lovi biroul, făcând să zboare penele şi călimările, care aterizară pe podea. Am aruncat cutiile una după alta. Zgomotul părea a-mi hrăni furia, şi am început să alerg pe lângă rafturi, golindu-le din ce în ce mai repede. Chircit în scaun, Chart scâncea. Am auzit uşa deschizându-se.

— Nobile Eon!

M-am întors, cu braţul ridicat ca să arunc.

în prag, Rilla ţinea o tavă plină de cupe de vin şi avea ochii mari de groază.

— Ce faceţi?

Nu se vedea? îl distrugeam. Îi făceam rău.

Dar el era deja mort.

Am dat drumul cutiei pe care o ţineam în mână. Aceasta lovi podeaua şi se deschise, iar pergamentul se desfăşură cu un fâşâit eliberator. Printre lacrimi, am văzut-o pe Rilla venind spre mine. Şi atunci, pentru prima oară de la moartea maestrului, am început să plâng în hohote, pentru a mă elibera de tristeţe şi de furie.

Capitolul şaisprezece

Aplecându-mă deasupra micuţei lămpi cu ulei de lângă pat, mi-am băgat degetele în punga de piele şi am scos o cantitate zdravănă din Drogul Soarelui. Afară, liniştea dinaintea zorilor era tulburată de agitaţia servitorilor care făceau pregătiri în vederea călătoriei la Daikiko: zgomotul copitelor, huruitul roţilor pe dale şi vocea lui Ryko poruncind oamenilor lui să verifice dacă bagajele erau bine prinse. Curând, avea să vină vremea să plecăm.

Am pus drogul în bolul cu infuzia tămăduitoare pe care Rilla mi-o adusese împreună cu micul dejun. Pudra a plutit o clipă la suprafaţă şi, în cele din urmă, s-a dizolvat în lichidul tulbure. Am strâns punga la gură şi am pus-o în buzunarul tunicii de călătorie, alături de preţioasa busolă cu rubine.

Drogul Soarelui era ultima mea şansă. Având doar slabe speranţe de a descifra manuscrisul înainte de test, era singurul mod la care mă putusem gândi pentru a intra repede în contact cu Dragonul Oglindă. Ryko îmi spusese că aprindea energia solară în Bărbaţii Umbră şi că le reda virilitatea şi spiritul de luptători; cu siguranţă, avea să crească şi în mine energia Soarelui.

Am privit bolul aburind. Bineînţeles, nimic nu-mi garanta că avea să mă ajute să iau legătura cu dragonul meu. În schimb, era foarte posibil să mă transforme, cum se întâmplase cu nobilul Ido, într-un nebun furios. Sau, cel puţin, să mă arunce într-o stare de disperare ranchiunoasă, ca a lui Dillon. Poate infuzia tămăduitoare avea să anuleze efectul drogului, în fine, nu puteam ignora posibilitatea de a muri otrăvită, şi gândul ăsta îmi îngheţa sufletul.

Am ridicat bolul şi am inhalat aburul amărui al băuturii. Imaginea chipului crispat de agonie al maestrului puse stăpânire pe mine. Ce moarte îngrozitoare!

în ajun, îmi plânsesem tot amarul în braţele Rillei, dar era încă prea devreme pentru a uita de trădarea maestrului. Chiar şi după ce Rilla mă smulsese din starea de autocompătimire, amintindu-mi crudul adevăr — că infirmitatea mă ajutase să-mi ascund identitatea -, tot nu-l puteam ierta. Într-o zi, poate

aveam să fiu în stare, dar, pentru moment, energia pe care mi-o dădea furia era evident de preferat letargiei în care mă arunca tristeţea.

M-am uitat în bol. Infuzia devenise aproape neagră, suprafaţa ei reflectând contururile neclare ale feţei mele. Cu siguranţă, o singură doză nu mă putea ucide; nici Ryko, nici Dillon nu muriseră. M-am înclinat în faţa altarului din colţ, apoi am dus bolul la buze. „Fie ca strămoşii să mă apere", m-am rugat, şi am dat pe gât băutura amară.

Am pus bolul la loc pe tavă, şi, o clipă, am aşteptat efectul drogului asupra trupului. Ştiam că era prea devreme, dar acum, că îl luasem, voiam să aflu dacă avea vreun efect.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, care mă smulse din visare.

— Intră!

Rilla intră în grabă, cu o mantie lungă de călătorie pe braţ.

— Ryko zice că suntem gata de plecare oricând doriţi, stăpâne.

Desfăcu haina şi mi-o ţinu să mă îmbrac.

— Mulţumesc. M-am ridicat şi mi-am băgat braţele în mânecile largi. Chart s-a instalat?

— Da, stăpâne, răspunse ea radiind.

După ce îmi aranjă încă o dată gulerul ţeapăn al mantiei, scotoci în buzunarul fustei.

— A vrut să vă dea asta.

Desfăcu o mică bucată de pergament. Un singur caracter era scris cu cerneală neagră, de o mână nesigură: „îmi pare rău“.

Am zâmbit.

— A început să scrie deja?

— A lucrat cu Lon toată noaptea.

— Spune-i că nu are de ce să-i pară rău. N-a făcut decât să îndeplinească voinţa maestrului.

— O să-i spun. Îmi atinse braţul. Aţi făcut atâtea pentru noi. Mulţumesc.

— Şi tu ai făcut la fel de multe pentru mine.

Copleşită brusc de un presentiment îngrozitor, am început să măsor camera cu paşii.

— Rilla, trebuie să-ţi mai cer ceva.

— Bineînţeles. Orice.

— Dacă vreodată am să-ţi spun să pleci, ia-l pe Chart şi părăseşte oraşul cât mai repede posibil. Fără întrebări. Pune-te

doar la adăpost. De exemplu, în insule. Ai să faci asta?

— Dar nu te-aş părăsi...

Am ridicat mâna.

— Nu. Promite-mi că vei pleca. E important.

încuviinţă din cap, dar în privire i se citea îngrijorarea.

— Crezi că se va ajunge la asta?

— Nu ştiu. Sper că statutul vostru o să vă apere. Dacă nu, trebuie să vă mişcaţi repede. Şi o să aveţi nevoie de bani. I-am făcut semn să mă urmeze. Vino cu mine, repede.

Am condus-o în garderobă. Uniforma mea de candidat era aranjată cu grijă pe un raft din fundul dulapului. Am scos-o şi am pipăit tivul, până când am simţit cu degetele un obiect de metal.

— Chart mi-a dat asta pentru cazul în care ar fi trebuit să fug. Îţi aminteşti?

Ea confirmă în tăcere.

— Un Tigru. Mi-a arătat-o când a găsit-o.

I-am luat mâna, închizându-i palma peste moneda ascunsă în mătase.

— Acum este a voastră. Dacă lucrurile nu merg bine, o să te ajute s-o scoţi la capăt cu Chart vreme de câteva luni.

Rilla mă luă de mână.

— Dar tu? Nu va trebui să fugi?

Nu am răspuns. M-a strâns de mână cu putere, apoi şi-a întors ochii spre trusa de croitorie. Amândoi ştiam că, dacă ea şi Chart ar fi trebuit să fugă, ar fi fost deja prea târziu pentru mine.

Curtea casei Dragonului Bivol era plină de servitori care cărau bagaje, legau boii la care sau mânau caii cu strigăte puternice. Repetându-mi numele iar şi iar, vizitiul meu îşi croi drum prin mulţime şi opri trăsura în faţa intrării principale în sală.

Un servitor se apropie de noi şi făcu o plecăciune.

— Nobilul Tyron vă trimite complimentele sale, stăpâne, şi vă roagă să aşteptaţi. O să vi se alăture curând.

Omul îmi oferi cupa cu vin pe care o ţinea pe tavă, dar am refuzat cu un gest. Degustătorul meu era într-o căruţă, în spate. M-am instalat confortabil în trăsura luxoasă, privind un călăreţ care încerca să-şi ţină în frâu calul speriat. Ştiam cum se simţea animalul.

Nobilul Tyron ieşi, în cele din urmă, din sală. I-am făcut loc să urce în trăsură, care se legănă sub greutatea noastră.

— Deci prinţul v-a dat echipajul lui personal? se miră el. Tonul

jovial era contrazis de expresia îngrijorată a feţei. Când se aşează lângă mine, curelele de suspensie care susţineau cabina se legănară, trosnind. Acum, nimeni nu se mai poate îndoi de tabăra pe care aţi ales-o.

— Nu cred că s-a îndoit cineva vreodată, am spus.

Nobilul Tyron clătină din cap.

— Pot spune acelaşi lucru şi despre mine. Îşi frecă fruntea. Iertaţi-mă că nu v-am primit mesagerii. Nu ne puteam asuma riscul de a-i da lui Ido un pretext pentru a opri testul.

— Nobilul Ido nu doreşte să-l oprească. Contează pe eşecul meu, şi probabil are dreptate. Chiar credeţi că o să pot învăţa să-l controlez pe Regele Muson în două zile?

Tyron suspină.

— Pentru a controla puterea propriului dragon, un ucenic are nevoie de doisprezece ani întregi de studiu. Şi de tot atâta timp pentru a se pregăti pentru anul ascendenţei lui. Mă bătu pe umăr. Dar, pe de altă parte, aveţi capacitatea de a-i vedea pe toţi cei doisprezece dragoni. Dacă e cineva care să poată reuşi, acela sunteţi dumneavoastră.

Am zâmbit slab. Dând la o parte perdeaua luxoasă de mătase, îi privi pe oamenii din suită, care luau poziţie în spatele nostru. Acum era şansa mea să-i arăt busola fără să fim întrerupţi. Am scos-o din buzunar, atât de agitată, încât n-am reuşit nici măcar să-mi rostesc rugămintea coerent.

— Nobile Tyron...

Se întoarse spre mine. Am ridicat punga, desfăcând, în acelaşi timp, pe pipăite, şnurul.

— Voiam să vă arăt ceva. Prinţul mi-a restituit obiectul împreună cu restul tezaurului Dragonului Oglindă.

Punga se deschise. Busola îmi căzu în palmă, şi am simţit perlele tremurând pe băţul meu.

— Ce minunăţie! şopti Tyron. Se uită la mine întrebător, apoi luă busola şi mângâie rubinele din centru. Minunată!

M-am aplecat mai aproape.

— Recunoaşteţi scrisul, nobile Tyron? Puteţi să-l citiţi?

Mijindu-şi ochii, examină cu atenţie cercurile săpate de jur împrejurul busolei.

— Animalele şi punctele cardinale sunt aceleaşi, spuse, în cele din urmă, dar nu am mai văzut scrisul ăsta. Trebuie să fie foarte vechi.

Dezamăgirea a venit ca o lovitură în piept. Am închis ochii. Nici măcar un Ochi al Dragonului nu putea citi manuscrisul. Secretele lui îmi rămâneau pe vecie inaccesibile. Era imposibil de descifrat.

îmi rămânea o singură şansă — Drogul Soarelui. Dar dacă nici acesta nu funcţiona?

— Nobile Eon.

Am deschis din nou ochii. Tyron mă privea pe deasupra busolei. Era livid.

— Este unica busolă pe care o aveţi? şopti el. Da, evident că e unica — nu s-a mai făcut alta după pierderea Dragonului Oglindă.

Mi-am dat seama de ce era atât de speriat. Fiecare busolă era făcută special pentru un anume dragon, informaţiile ei secrete fiind transmise de la Ochiul Dragonului la ucenic, pentru care se făcea un nou instrument. În lipsa unui Ochi al Dragonului Oglindă în stare să-mi dezlege misterele, nu puteam descifra busola pe care o moştenisem şi nici nu mă puteam folosi de un alt instrument pentru a controla puterea dragonului meu. Absorbită de eforturile mele disperate de a citi manuscrisul, nici măcar nu mă gândisem la o asemenea catastrofă.

Tyron îşi frecă ochii descurajat.

— Dintre cei care vin la Daikiko, numai Ido este interesat de scrierile vechi. Dar nu-i putem arăta busola. Dacă află că nu ştiţi să vă citiţi busola, se va folosi de asta ca dovadă pentru a vă împiedica să vă luaţi locul în conciliu.

— Testul va scoate totul la iveală, am strigat eu. Va şti totul când va vedea că nu mă pot folosi de ea.

Tyron îmi înapoie busola, strângându-mă uşor de mână.

— Probabil că Ido a făcut deja calculele ascendentului pentru a determina fluxurile sacre. Le-aţi putea folosi. O să vă învăţ să vă concentraţi puterea prin intermediul rubinului.

— Dar calculele vor fi pentru ascendentul Dragonului Şobolan. Cum să le folosesc?

Tyron îşi muşcă buza de sus.

— Sunteţi coascendent. Sper că vor fi identice. Sau, cel puţin, apropiate.

— Cum adică speraţi că vor fi identice? l-am întrebat. Nu sunteţi sigur?

Clătină din cap.

— Nimeni nu ştie ce se va întâmpla mâine. Nimeni nu ştie ce înseamnă această coascendenţă. Nu ştim dacă aveţi aceleaşi puteri dublate ca nobilului Ido sau dacă puterea lui dublă este împărţită între voi. Pur şi simplu, nu ştim.

L-am privit îngrozită.

— De fapt, nu ştiţi cum să mă ajutaţi să trec de test, nu-i aşa?

Mă apucă de umăr şi mă zgâlţâi.

— Pentru moment, trebuie să învăţaţi cum să vă stăpâniţi puterea. Să o luăm cu începutul. Aplecându-se pe fereastra trăsurii, strigă: Hollin, vino aici!

Ucenicul lui deşirat veni spre noi cu paşi mari.

— Da, nobile. Zărindu-mă, se înclină. Vă salut, nobile Eon.

— Hollin, am hotărât că vei călători cu noi, porunci Tyron. Prezintă scuze doamnei Dela — spune-i că nobilul Eon are nevoie de tine. Apoi, cere-i lui Ridley să-ţi ia locul în carul nobilei doamne.

Faţa tânărului se lumină la gândul că nu mai trebuia să suporte zdruncinăturile unui car cu boi. Plecă în grabă.

— Hollin îşi aminteşte mai bine decât mine începuturile perioadei lui de ucenicie, spuse Tyron. O să vă înveţe rapid principiile de bază. Apoi, vom studia metodele de a-l controla pe Regele Muson.

Lecţia continuă toată ziua, într-o căldură sufocantă, de-a lungul drumurilor pe marginea cărora ţăranii făceau plecăciuni la trecerea noastră. În trăsură plutea un miros acru de transpiraţie, evantaiele de mătase reuşind să facă faţă şi să ne răcorească. Îmi era aproape imposibil să mă concentrez la vocea serioasă a lui Hollin, care ţinea să-mi explice regulile relaţiei dintre dragon şi Ochiul Dragonului.

— Vă amintiţi momentul uniunii, nobile Eon? întrebă el, apoi zâmbi timid. Sigur vă amintiţi. Fiecare Ochi al Dragonului îşi aminteşte clipa asta. Ai convingerea că te afli, în acelaşi timp, în două locuri. Că eşti şi om, şi dragon.

Am încuviinţat din cap, încercând să-mi ascund panica. Nu avusesem sentimentul că mă aflasem în două locuri în acelaşi timp. Nu simţisem decât şuvoiul de putere al Dragonului Oglindă şi, mai târziu, puterea Dragonului Şobolan. Totuşi, nu le puteam spune adevărul celor doi bărbaţi din faţa mea — pentru că ar fi trebuit să recunosc că nu mă unisem niciodată pe deplin cu dragonul meu. Degetele mi s-au strâns pe punga cu Drogul

Soarelui din buzunar. Poate, dacă aş lua mai mult de o doză pe zi, aş avea mai multe şanse de a intra în contact cu Dragonul Oglindă.

— Totul este o chestiune de echilibru, continuă Hollin. Numai experienţa te ajută să recunoşti momentul în care cedezi prea multă Hua, fără să iei în schimb destulă putere, îşi şterse sudoarea de deasupra buzei superioare şi se întoarse către maestrul lui. Cum să explicăm acest echilibru?

Şi a ţinut-o tot aşa până la prima oprire pentru noapte; din cauza lipsei mele de experienţă, fiecare pas înainte spre cunoaştere era urmat de doi paşi înapoi.

Aşa cum cerea obiceiul, Ochii Dragonului şi servitorii lor erau cazaţi în casele pe care proprietarii de pământuri din partea locului le ofereau cu respect. Eram atât de obosită, încât, din momentul în care am intrat în cameră până a doua zi dimineaţa, când mă trezi Rilla aducându-mi un bol cu infuzia tămăduitoare, n-am mai ştiut de mine. Când ieşi din cameră ca să-mi aducă hainele puse la aerisit, mi-am turnat în cana de lut două doze mari din Drogul Soarelui şi am băut conţinutul dintr-o sorbitură.

Cămăruţa era sufocantă. Rilla îmi scosese o robă din bumbac, în care m-am înfăşurat, şi apoi m-am îndreptat spre fereastra cu obloanele închise. În timpul nopţii, învăţăturile lui Hollin se transformaseră într-o înşiruire de cuvinte fără cap şi fără coadă; tot ce-mi aminteam era că-mi explicase cum să mă folosesc de puterea unui flux sacru, apoi nobilul Tyron îl îndemnase să treacă la următorul subiect. Şi mă aştepta încă o zi de iniţiere făcută în grabă. Mi-era teamă că nu aveam să reţin mare lucru din ea.

Am deschis obloanele şi am privit curtea interioară a casei. Proprietarul era destul de bogat ca să-şi ofere o mică grădină de plăcere, lângă zid, şi am văzut-o pe doamna Dela plimbându-se pe unica alee. Acum, că perioada doliului oficial trecuse, purta o robă de călătorie de culoare albastră, ale cărei mâneci erau împodobite cu o panglică roşie, în amintirea defunctului.

De parcă aş fi chemat-o cu privirea, se întoarse şi puse un genunchi în pământ, graţioasă, ferindu-şi, în acelaşi timp, politicoasă ochii de ţinuta mea sumară. Mi-am strâns roba în jurul corpului şi am ridicat mâna în semn de salut.

— Doamnă Dela, sper că aţi petrecut o noapte plăcută.

— Da, vă mulţumesc. Se ridică, şi am văzut că acum avea

faţa machiată îngrijit, foarte feminină. Aş putea să vă vorbesc înainte de a ne continua drumul, nobile? Aş vrea să discut cu dumneavoastră câteva chestiuni de etichetă.

— Bineînţeles.

— După gustarea de mulţumire?

Am dat aprobator din cap, apoi am intrat în cameră. Tradiţia cerea ca nobilul aflat în vizită să mulţumească gazdei, luând împreună cu el şi cu fiii lui gustarea de dimineaţă.

În comparaţie cu ceea ce mâncasem în ultimele săptămâni, masa era simplă şi frugală: o budincă de orez cu patru condimente; o supă cu ouă, fierbinte şi parfumată; gogoşi de soia şi o pâine din grâu fin măcinat. În timp ce îmi turnam un îndulcitor în fiertura străvezie de orez, îmi trecu prin minte că altădată aş fi considerat masa asta un adevărat festin.

Gazda îmi amintea de un câine maroniu pe care îl vedeam adesea dând târcoale minei de sare — mereu dornic să facă pe plac. Mândru şi emoţionat că împărţea masa cu un nobil Ochi al Dragonului, făcea câte trei sau patru plecăciuni la fiecare remarcă a mea şi nu reuşi să termine decât o singură frază, pe întreaga durată a mesei.

— Angajamentul vostru sacru de a ne apăra pe noi şi pământul nostru ne aduce o mare alinare, stăpâne.

Fiii — trei versiuni miniaturale ale tatălui — dădeau energic din cap, privindu-mă cu insistenţă în timp ce-şi sorbeau supa în tăcere. Am plecat ochii la bol, şi îmi pieri pofta de mâncare. Nu era vorba numai despre supravieţuirea mea; întreaga provincie conta pe mine, să controlez forţele pământului şi să aduc norocul reprezentat de o recoltă bogată. Am pipăit punga din buzunar. Puteam risca să iau o doză suplimentară din Drogul Soarelui? Trei într-o oră puteau fi prea mult — ar fi fost mai rezonabil să aştept cina, ca să existe un interval între doze.

Imediat ce tortura reprezentată de masa de mulţumire luă sfârşit, doamna Dela mă abordă privind înjur îngrijorată.

— Aş putea să vă vorbesc între patru ochi, nobile?

Am oftat. Momentul nu era câtuşi de puţin potrivit pentru o lecţie de etichetă; capul îmi era doldora de informaţii.

— Nu poate aştepta? am întrebat. Sigur vom trece prin problemele de etichetă când o să ne apropiem de sat.

Se apropie atât de mult de mine, încât i-am simţit mirosul de parfum impregnat în păr.

— Nu este vorba despre etichetă. Ci despre test.

— Atunci să mergem în grădină, am spus cu asprime.

îmi simţeam membrele de parcă aş fi avut în corp un arc întins gata să sară. O mică plimbare poate avea să-mi elibereze tensiunea din muşchi.

Ca să-mi vorbească, doamna Dela aşteptă până am ajuns la capătul aleii din grădină.

— Am auzit nişte zvonuri, nobile. Zărind o servitoare care scutura nişte cearşafuri, mă trase şi mai departe. Nobilul Ido are intenţia să vă saboteze testul.

— Având în vedere felul în care merg lucrurile, nu va trebui să-şi facă griji, i-am răspuns morocănoasă. Şi zvonurile nu ţi-au spus ce vrea să facă?

Am strâns pumnii. Fiecare articulaţie părea să se contracte dureros, deşi şoldul mă făcea să sufăr mai puţin decât de obicei.

Clătină din cap.

— Atunci, nu-mi sunt de mare folos, nu-i aşa? Nu veniţi la mine cu bârfe de servitoare. Veniţi cu detalii.

M-am îndepărtat furioasă, lăsând-o înlemnită de uimire. La ce-mi foloseau zvonurile? Aveam nevoie de informaţii reale. De o strategie. În trecere, am lovit o creangă care se aplecase spre alee. Spre marea mea satisfacţie, se rupse brusc.

Urcându-mă în trăsură, mi-a fost imposibil să-mi găsesc o poziţie confortabilă alături de nobilul Tyron şi de Hollin — oasele bazinului mă dureau şi simţeam că o să-mi iasă prin piele, iar pe ceafă aveam o erupţie care îmi dădea mâncărimi. După o noapte în care dormise prost, Hollin avea ochii înceţoşaţi şi căsca fără încetare, iar nobilul Tyron mirosea rânced a bătrân transpirat. Înăbuşindu-mi greaţa, m-am concentrat asupra cuvintelor lor.

— Ca ascendent, spuse nobilul Tyron, aveţi obligaţia să daţi ordine clare fiecărui Ochi al Dragonului, astfel încât acesta să poată dirija puterea dragonului în aşa fel încât să îndepărteze ploile musonice de recolte şi să le direcţioneze către baraj.

— E ca un număr de jonglerie, adăugă Hollin. Fiecare dragon controlează o direcţie anume indicată de busolă, deci va trebui să-i spuneţi Ochiului Dragonului câtă putere trebuie să folosească, în ce moment anume, în aşa fel încât să mute musonul. Îmi vedea consternarea pe faţă. Ştiu că pare imposibil, dar Ochii Dragonului sunt aşezaţi în cerc, corespunzător locului

pe care îl are fiecare pe busolă, aşa că e simplu de văzut cine cu ce dragon lucrează.

— Şi, cum îi puteţi vedea pe toţi dragonii, ar trebui să vă fie uşor, adăugă Tyron, pe un ton încurajator.

— Dar de unde ştiu câtă putere este necesară?

Nobilul Tyron aruncă o privire spre Hollin.

— Ei, bine? am insistat. Cum pot să ştiu?

Tyron îşi frecă nasul.

— Este o chestiune de antrenament, mormăi el. Trebuie să înveţi cum să simţi parametrii puterii dragonului tău.

— O chestiune de antrenament? Nu am timp să mă antrenez. Am lovit cu putere plafonul trăsurii. Toate astea sunt inutile. Complet inutile! L-am bătut pe vizitiu pe spate. Opreşte!

Trăsura se opri brusc, atelajul lovind caii. Am sărit din trăsură şi m-am îndreptat spre şanţul care despărţea drumul nobililor de cărarea noroioasă a ţăranilor. Mânată de furie, mi-am dat seama că abia dacă şchiopătam. Restul alaiului se opri în spatele trăsurii, câteva capete aplecându-se pe fereastră ca să vadă ce se întâmpla. Am privit orezăriile întinse, incapabilă să mă concentrez asupra unui gând coerent, din cauza furiei şi a fricii care îmi luaseră în stăpânire mintea.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ryko coborând din şa şi conducându-şi calul în direcţia mea.

— Stăpâne. Făcu salutul scurt al gărzilor. Vă pot ajuta?

— Mă poţi învăţa într-o după-amiază tot ceea ce un Ochi al Dragonului învaţă în doisprezece ani?

— Nu, stăpâne.

Calul fornăi şi îşi iţi capul peste umărul lui.

— Atunci, nu poţi să mă ajuţi. Dă-mi pace!

I-am întors spatele, dar mă apucă de umăr şi mă obligă să-l privesc.

— Ce aveţi pe ceafă?

— Nu mă atinge! am ţipat. O să pun să fii biciuit.

Speriat, calul dădu înapoi, smucindu-l pe Ryko odată cu el. Acesta trase de hăţuri, calmându-l cu mângâieri şi şoapte liniştitoare. Depărtându-mă, mi-am pipăit iritaţia de pe ceafă.

Ryko se uită la mine încruntat.

— Ce doză luaţi, stăpâne?

— Aş putea pune să fii biciuit.

— Da, stăpâne. Cât aţi luat din Drogul Soarelui?

Mi-am întors privirea de la faţa lui hotărâtă.

— Două doze.

îşi ţinu respiraţia.

— Un bărbat adult nu suportă decât o doză în fiecare zi. Trebuie să vă opriţi, stăpâne. Vă va ucide.

— Nu trebuie decât până mâine.

— Stăpâne...

Se apropie cu un pas.

— Întoarce-te la locul tău, gardiene Ryko.

Ezită, împărţit între supunere şi îngrijorare.

— Am spus să te întorci la locul tău! am urlat, pradă unei furii neaşteptate. Doar dacă nu preferi să te eliberez din funcţie.

Strânse din dinţi, dar făcu o plecăciune şi îşi întoarse calul. Mi-am lipit mâna pe frunte, încercând să slăbesc menghina care îmi strângea tâmplele. Ryko chiar nu putea pricepe că urma să nu mai am nevoie de drog imediat ce-l deviam pe Regele Muson?

L-am privit încălecând şi reluându-şi locul în spatele trăsurii mele, şi toată furia mea dispăru la fel de repede cum apăruse. Încercând să mă apere, nu-şi făcea decât datoria. Doream să-l chem înapoi şi să-i spun că de-a doua zi nu aveam să mai iau Drogul Soarelui, dar privirile curioase ale celor din alai mă împiedicară.

Nobilul Tyron se aplecă pe fereastra trăsurii.

— Nobile Eon, dacă vrem să ajungem în sat înainte de lăsarea nopţii, trebuie să ne continuăm drumul.

Am ridicat mâna ca să-i arăt că auzisem, dar m-am întors să mă uit din nou spre orezării. Sigur aveam destul Drog al Soarelui în corp cât să-mi permită să-l văd pe Dragonul Oglindă. Poate destul cât să intru, în sfârşit, în contact cu el.

Mi-am trezit ochiul interior, încercând să identific energia Hua. În timp ce durerea de cap apăsătoare devenea tot mai puternică, orezăriile îşi pierdură conturul şi îşi distorsionară forma, cuprinse de ceaţa lumii energetice. Totul era deformat şi defila cu cea mai mare viteză, într-o ceaţă colorată în care se amestecau verdele, portocaliul, albastrul, violetul, rozul, griul. Un huruit, mai mult senzaţie decât sunet, îmi pătrundea în oase. Astupându-mi urechile, m-am cufundat în energia clocotitoare şi am încercat să disting roşul în amestecul de culori. Dar curgerea lor era prea rapidă. Prea violentă. Puterea fluidă mă învălui, învârtindu-se atât de repede, încât nu mi-am mai putut

concentra privirea, până ce toate culorile se topiră într-un vârtej albastru violent.

Totul se opri. Apoi, albastrul începu să urle prin mine, lăsându-mă fără văz şi fără auz. Pentru o clipă, am rămas suspendată într-o panică tăcută, de un albastru ca al safirului. Am căzut în genunchi, oasele lovindu-mi-se tare de pavaj. Totul era albastru: în ochii mei, în urechile mele, în gura mea. Mi-am sfâşiat palmele pipăind dalele aspre în căutarea normalităţii. Albastrul mă rupea în bucăţi. Aveam pe limbă un gust de vanilie, de portocală — Dragonul Şobolan.

Am făcut un efort să mă ridic, încercând cu disperare să-mi reactivez ochiul interior. Izbucnirea argintie de Hua se întuneca, cele şapte centre ale puterii capitulând sub dezlănţuirea sufocantă de albastru. Nu aveam altă scăpare decât să mă cufund mai adânc. Mai adânc în mine, să străpung stratul gros de energie cenuşie care hrănea focul mistuitor al albastrului. Drogul Soarelui? Mi-am continuat coborârea, mai întâi cu greutate, apoi lăsându-mă atrasă de lumina aurie care se găsea în al treilea centru al puterii — un bob mărunt a cărui strălucire rezista vârtejului întunecat.

Disperată, m-am agăţat de ea. Am tras energia palidă în vârtejul albastru. A străpuns puterea care se învolbura şi am auzit un ţipăt ca de vultur rănit ieşind de pe buzele mele. Masa clocotitoare se contractă, se sparse şi apoi dispăru.

— Ce se întâmplă, stăpâne?

Era vocea lui Ryko.

— Stăpâne, vorbiţi-mi!

M-am prăbuşit pe o parte, gâfâind.

— Adu-o pe Rilla, porunci el cuiva. Şi pe doamna Dela.

Umbrele s-au risipit, şi am zărit deasupra mea faţa lui Ryko. Întinzând mâna, m-am agăţat de pulpana tunicii lui.

— Am nevoie de el doar până mâine, am rostit răguşită. Apoi o să mă opresc.

drogul îşi făcea efectul. Eram sigură de asta. Am mişcat capul, cuibărit în poala moale a Rillei, şi am privit cerul care defila în ritmul trăsurii ce se legăna pe drum. Aşezată în faţa noastră, doamna Dela moţăia în căldura sufocantă. Tăcerea lor care nu cerea nimic în schimb era o uşurare. Nobilul Tyron acceptase, până la urmă, că nu eram în stare să continui lecţiile şi se retrăsese în propria trăsură, care ne urma. Cel puţin din acest

punct de vedere, leşinul meu fusese un lucru bun.

închizând ochii, am analizat atent concluziile la care ajunsesem în privinţa puterii albastre. Fără nici o îndoială, era vorba despre Dragonul Şobolan — încă simţeam pe limbă gustul de vanilie. Eram convinsă că puterea densă, cenuşie, a drogului Soarelui mă deschisese, într-un fel sau altul, în faţa energiei lui, aşa că se dezlănţuise în mine, trecând ca apa printr-o ecluză, împiedicându-l pe Dragonul Oglindă să mă abordeze. M-am gândit şi la ipoteza îngrozitoare a unui atac din partea nobilului Ido, prin intermediul dragonului său, dar, nici chiar în momentele de panică, nu observasem vreo influenţă exterioară în asaltul Dragonului Şobolan. Cu toată violenţa lui, nu fusese vorba despre un atac.

Dar cum de reuşisem să-l opresc? Era vorba despre nucleul slab de energie din adâncul meu? Bănuiam că avea o legătură cu identitatea mea ascunsă, un soi de energie lunară pe care încă n-o stăpâneam. Indiferent de natura ei, era destul de puternică pentru a respinge un dragon. Era posibil, oare, ca ea să-l ţină la distanţă şi pe Dragonul Oglindă?

îngrozită de acest gând, am deschis ochii.

— Vă e sete, stăpâne?

Rilla îşi aplecase asupra mea faţa îngrijorată.

— Nu. În cât timp ajungem în sat?

Doamna Dela căscă, acoperindu-şi gura cu evantaiul.

— Nobilul Tyron a spus că înainte de căderea nopţii, deci în mai puţin de două ore.

Am încuviinţat din cap şi am închis din nou ochii, întorcându-mă la problema Dragonului Şobolan. Zgârieturile din palmă erau o amintire vie a puterii lui copleşitoare.

Pentru că Drogul Soarelui mă deschisese în faţa lui, ar fi trebuit să mă ajute să intru în contact şi cu Dragonul Oglindă. Amândoi erau ascendenţi şi erau legaţi într-un fel de mine. Nu numai că Drogul Soarelui făcea posibilă uniunea mea cu ei, dar creştea şi puterea dragonilor. Dacă luam suficient, fără îndoială că avea să suprime ceea ce mai rămânea din energia lunară încă prezentă în mine.

Pentru a mă putea uni cu Dragonul Oglindă, trebuia, pur şi simplu, să găsesc un mod de a-l ţine departe pe Dragonul Şobolan.

Răspunsul era atât de evident, încât mă făcut să tresar. Nu

trebuia să-l ţin deoparte pe Dragonul Şobolan în timpul testului! Nobilul Ido avea să-l stăpânească — dragonul albastru nu putea să mă inunde cu puterea lui şi să blocheze drumul Dragonului Oglindă. Nu trebuia decât să mă asigur că energia mea solară era cât mai intensă cu putinţă: să mă deschidă dragonului meu, să-i mărească puterea şi, în cele din urmă, să mă scape de energia lunară.

Rilla îmi atinse braţul.

— Stăpâne?

— Totuşi, vreau puţină apă, am spus, întinzându-mă să iau punga cu drogul.

Când am intrat în sat, umbrele moi ale asfinţitului se topeau încet în noapte. Drumul era mărginit de torţe înalte, iar între ele ţăranii îngenuncheaţi cântau rugăciuni şi se prosternau văzându-ne cum ne îndreptam spre centrul satului. Între case şi prăvălii se înălţau drapele roşii, şi pe fiecare poartă se vedea un afiş de hârtie pe care era desenat caracterul semnificând „recoltă bogată11. Mirosul de porc fript şi de pâine caldă umplea aerul nopţii, amestecându-se cu dulceaţa îmbătătoare a tămâii — mirosul şi gustul Festivalului Musonului.

Vizitiul opri trăsura la marginea unei pieţe mari, înconjurată de prăvălii cu două etaje. Lampioane de hârtie roşie atârnau la fiecare fereastră, lumina lor ajutându-mă să disting busolariumul din piatră, aflat în centru: estrada circulară unde Ochii Dragonului aveau să-şi împlinească magia.

în celălalt capăt al pieţei, nobilul Ido şi ceilalţi Ochi ai Dragonului erau aşezaţi la o masă lungă, de banchet. Un scaun gol aflat lângă nobilul Ido era, evident, destinat coascendentului. Stăpânindu-mi un frison, am coborât din trăsură. De la locul ei, doamna Dela îmi zâmbi cu un aer încurajator, în timp ce vizitiul mâna caii înainte. Nici Rilla, nici ea nu mă puteau însoţi — nici o femeie nu era acceptată în acel loc câtă vreme Ochii Dragonului nu-l stăpâniseră pe Regele Muson.

Am fost întâmpinată de trei bătrâni, îmbrăcaţi în tunici de ceremonie din bumbac maroniu, împodobite cu broderii simple. Au căzut în genunchi şi s-au prosternat.

— Ochi al Dragonului Oglindă, spuse omul din mijlocul grupului de delegaţi, ridicând uşor bărbia, dar fără a îndrăzni să se uite la mine, sunt bătrânul Niron. Este deosebita mea onoare să vă primesc în umilul nostru sat, pe tine şi pe dragonul tău. Ce

fericire ca al doisprezecelea dragon să fie din nou printre noi! Şi ce fericire că a ales un tânăr Ochi al Dragonului dăruit cu o asemenea putere. Vă oferim imensa noastră recunoştinţă pentru intervenţia voastră sacră în numele nostru.

Mi-am dres glasul.

— Mulţumesc. Când este aşteptat Regele Muson?

Bărbatul din dreapta spuse:

— Cei care urmăresc vremea au prezis că va veni mâine după-amiază, stăpâne.

Perfect. Asta îmi dădea timp să iau cel puţin încă două doze din Drogul Soarelui.

— Stăpâne, vă rugăm, faceţi-ne onoarea de a participa la banchetul oficial de primire.

Avându-l pe Ryko alături, am fost condusă prin faţa sătenilor îngenuncheaţi, care onorau astfel sosirea nobililor care îi salvau în fiecare an de foamete. La apropierea mea, câteva siluete se traseră înapoi în întunericul ferestrelor — femei şi copii care îl priveau pe ascuns pe Ochiul Dragonului Oglindă. Un bărbat din mulţime îmi întâlni din întâmplare privirea, uimirea de pe chipul lui transformându-se în frică. M-aş fi aşteptat să facă gestul de alungare a deochiului, dar se înclină adânc. În cele din urmă, eram un Ochi al Dragonului puternic, un mesager al norocului. Am pipăit punga care devenea tot mai uşoară în buzunar — fie ce-o fi, m-am rugat. Drept răspuns, perlele s-au agitat uşor pe braţul meu. În ultimele zile, strânsoarea lor părea că slăbise.

Bătrânii m-au condus către locul meu, lângă nobilul Ido. Stătea relaxat. Silueta lui robustă şi întunecată ieşea în evidenţă la masa populată de bărbaţi prea timpuriu îmbătrâniţi.

Stând în spatele lui, Dillon era în continuare încruntat. Acum înţelegeam caracterul imprevizibil şi accesele de furie ale nobilul Ido; eram cu toţii stăpâniţi de acelaşi izvor incandescent al Soarelui, care clocotea sub pielea noastră. Dillon ştia, oare, că era drogat? După ce descoperisem Drogul Soarelui în bibliotecă, ar fi trebuit să-l previn, dar fusesem acaparată de tristeţea provocată de moartea maestrului. Şi de furie.

Ryko se aşează în spatele meu, în locul unde ar fi trebuit să stea ucenicul meu. Ceilalţi Ochi ai Dragonului mă salutară cu un murmur. Am făcut un semn din cap spre nobilul Dram, aşezat în mijlocul adunării, precum şi spre nobilul Garon, care stătea în faţa mea, amândoi partizani ai împăratului şi susţinători ai

cauzei mele.

— Nobile Eon, începusem să credem că întâmplarea neplăcută de pe drum te împiedică să participi, spuse nobilul Ido.

Pe faţa lui frumoasă se citea o politeţe desăvârşită, dar ochii lui întunecaţi străluceau ca ai unui lup. Cum aflase de leşinul meu? De la dragonul lui? Sau din bârfele servitorilor?

— Acum sunt aici, am răspuns. Insinuaţi că aş vrea să fug de test?

Auzindu-mi propria voce furioasă, mi-am înfipt unghiile în coapsă ca să încerc să mă calmez. Ido mă privea acum foarte atent.

— Deloc. Văd că ardeţi de nerăbdare să acceptaţi provocarea, îmi cercetă insistent faţa. Păreţi chiar deosebit de nerăbdător.

Nobilul Tyron se aşeză pe ultimul jilţ rămas liber.

— În sfârşit, am ajuns, spuse. Deşi, trebuie să mărturisesc, mi-ar plăcea mai mult să fiu în patul meu decât la un banchet în provincie. Să sperăm că anul ăsta ceremonia de primire va fi scurtă.

Dar nu a fost. Festivalul Musonului era cea mai importantă sărbătoare în sat, şi locuitorii ţineau să ne onoreze cu distracţii şi cu mâncare, pentru a celebra întoarcerea miraculoasă a Dragonului Oglindă. Cât timp au durat discursurile învăţate pe dinafară, dansurile tematice şi servirea bunătăţilor locale, am simţit privirea nobilului Ido aţintită asupra mea. Ţinând o mână pe ceafă ca să-mi ascund iritaţia, m-am concentram fie asupra felurilor de mâncare, fie asupra spectacolului, ca un iepure care se face că nu vede lupul ce se află la doar doi paşi de el.

în cele din urmă, se încheie şi ultimul discurs. Nobilul Tyron scoase un oftat de uşurare când doisprezece săteni, cu ochii mari de emoţie şi copleşiţi de misiunea lor, veniră să ne conducă în camerele unde aveam să ne petrecem noaptea. La apropierea bătrânului Hiron, care venea spre noi îndoit de mijloc într-o plecăciune, oamenii însărcinaţi să ne conducă pe mine şi pe nobilul Ido se dădură câţiva paşi înapoi.

— Nobile Eon, nobile Ido, ni se adresă el, salutându-ne respectuos. Obiceiul cere ca Ochiul Dragonului ascendent să fie întotdeauna găzduit în Casa Dragonului, construită de înaintaşii noştri în semn de recunoştinţă pentru serviciile aduse satului de Ochii Dragonului. Arătă cu un gest către o clădire frumoasă, din

piatră, aflată în spatele nostru. În acest an, vrem să onorăm atât ascendenţa Dragonului Oglindă, cât şi pe aceea a Dragonului Şobolan. Deci am amenajat în casă două apartamente diferite. Mândru că găsise această soluţie, zâmbi. Sper că veţi fi mulţumiţi.

Să stau sub acelaşi acoperiş cu Ido? Probabil că mi se citea oroarea pe chip, pentru că zâmbetul bătrânului dispăru. În spatele meu, Ryko se trase mai aproape.

— Ce soluţie minunată pentru rezolvarea acestei neobişnuite situaţii, bătrâne Hiron! zise Ido amuzat. Nu vi se pare, nobile Eon?

Prinsă ca într-o capcană de dorinţa de a fi politicoasă şi de a salva onoarea bătrânului, am aprobat dând din cap.

— În acest caz, vă rog să ne urmaţi, spuse bătrânul pe un ton vesel.

Cei trei slujitori ne conduseră la Casa Dragonului. Pe faţada de piatră se aflau douăsprezece steaguri pictate, care le reprezentau pe Animalele Celeste — steagul Şobolanului şi cel al Dragonului erau mai mari decât celelalte şi tronau deasupra intrării. Sătenii se înclinară, invitându-ne să intrăm. L-am urmat pe nobilul Ido într-un coridor de piatră. Ryko se ţinea la mică distanţă.

— Stăpâne, nu trebuie să rămâneţi aici, şopti el când am pătruns într-o curte mică şi deschisă.

în mijloc era o grădină micuţă, cu un bazin cu crapi şi o bancă umbrite de trei copaci pitici, tunşi cu grijă, în care erau atârnate lampioane de hârtie. La stânga şi la dreapta, panourile a două uşi erau deschise, lăsând să se zărească două saltele groase. Dincolo de grădină, o altă cameră închisă cu o uşă dublă. Un al doilea coridor lăsa să se vadă o rogojină din trestie, pusă pe podeaua din piatră, ducându-te cu gândul la un pavilion pentru baie — un lux deosebit. Locul era o reprezentare în piatră şi lemn a recunoştinţei sătenilor, fiind construit pentru nobili de către oameni care se spălau în albie şi dormeau pe paie.

Chiar dacă Ryko avea dreptate în privinţa pericolului, nu puteam refuza să stau aici fără să le umilesc cu cruzime pe gazde.

Bătrânul se grăbi să intre în curte şi ne cercetă cu privirea, aşteptând îngrijorat aprobarea noastră.

Cu toată politeţea de care eram capabilă, am zis:

— Casa este deosebit de armonioasă. Mulţumesc.

Chipul i se lumină.

— Avem o baie cu un izvor cald pe aici, spuse mândru, arătând spre culoarul cu rogojină de trestie. Apoi ne arătă uşa dublă. Şi aici este o sală de mese. Lucrurile v-au fost duse în camera din stânga, nobile Eon, iar ale dumneavoastră, nobile Ido, în cea din dreapta. Dacă aveţi nevoie de ceva, servitorii vă stau la dispoziţie.

— Nu va fi necesar, replică nobilul Ido cu duritate. Avem servitorii noştri. Zâmbi, ca să risipească stânjeneala. Aţi făcut bine, bătrâne Hiron. Vă mulţumesc pentru tot, dar acum trebuie să mă odihnesc. Să mă pregătesc pentru testul de mâine. Făcu un gest către mine. Îmi imaginez că şi nobilul Eon e obosit.

— Bineînţeles, bineînţeles, spuse bătrânul, dând înapoi şi plecându-se continuu. Dacă aveţi nevoie de ceva...

Dispăru pe coridor.

Se aşternu o linişte încordată. Nobilul Ido se mişcă, lăsând impresia că se îndrepta spre mine. Imediat, Ryko se repezi în faţa mea, gata să treacă la atac. Deşi chipul lui Ido rămase impasibil, corpul i se încordă precum al unui războinic gata să atace.

— Voi fi în permanenţă alături de nobilul Eon, spuse Ryko printre dinţi.

Fără să-i dea atenţie, nobilul Ido mă privi cu ochii mijiţi.

— Chemaţi-vă câinele de pază, nobile Eon. Altfel pun să fie biciuit pentru insolenţă.

Zgomotul paşilor care se auzeau din baie ne făcură să ne întoarcem. Apăru Rilla, în compania a trei servitori ai nobilului Ido.

— Ryko!

Vocea îmi era răguşită.

Făcu un pas înapoi, dar rămase pe poziţie.

Nobilul Ido zâmbi cu răutate.

— Bun băiat!

Se întoarse spre mine.

— Somn uşor, nobile Eon. Sunt nerăbdător să vă văd demonstrându-vă puterea mâine. Să sperăm că veţi fi mai eficient decât corcitura din insule.

Pocnind din degete către servitori, le arătă camera din dreapta.

în timp ce-i privea intrând, Ryko îmi spuse încruntat:

— Voi face de gardă la uşa dumneavoastră, stăpâne. Am pus oameni la fereastră şi la toate intrările posibile.

Am încuviinţat din cap.

— Şi Rilla va dormi la picioarele patului, adăugă el în timp ce ea se apropia. Nu-i aşa, Rilla?

Rilla se ridică, după ce făcuse plecăciunea.

— Bineînţeles. Aruncă o ocheadă în spate spre uşa închisă a camerei nobilului Ido. Dar nu va fi atât de prost...

Ryko ridică din umeri, conducându-ne spre camera din stânga.

— Nu vrem să riscăm. Proba de mâine va fi decisivă. Veţi ajunge acolo în siguranţă, stăpâne. Apoi, totul depinde de dumneavoastră.

Am dat din nou aprobator din cap. Teama mă sufoca, şi doar un lucru mă putea ajuta. Am intrat în camera sărăcăcios mobilată.

— Ceai, am şoptit, căutând pe pipăite Drogul Soarelui în buzunar.

Rilla mă urmă înăuntru şi trase uşa.

— Da, stăpâne.

Prin panoul de pergament cernit care acoperea uşa, se zărea silueta neagră, liniştitoare, a lui Ryko. Aşezându-mă pe pat, am deschis grăbită punga. Luând încă o doză în seara asta, pierdeam orice şansă de a dormi liniştită. Am râs încet; oricum, cu nobilul Ido la câţiva paşi de mine, nu aveam şanse să dorm.

Capitolul şaptesprezece

În zorii zilei Regelui Muson, ochii îmi lăcrimau din cauza lungilor ore de insomnie, în vreme ce priveam camera care se lumina. Umiditatea era deja atât de apăsătoare, încât mi se lipea de piele ca un corp fierbinte şi ud. La picioarele patului, Rilla se foi, apoi adormi la loc.

Am coborât din pat şi mi-a turnat puţină apă. Perlele de la capătul manuscrisului ieşiseră din mânecă şi se legănau libere. Le-am fixat din nou pe braţ, strângându-le. Legătura slăbea cu fiecare zi.

Am scos cu grijă punga cu drogul. Porţia generoasă de ierburi căzu ca un bulgăre în apa rece, apoi se împrăştie ca o pulbere uscată. Ar fi fost mai bine dacă aş fi dizolvat-o într-un ceai cald, dar seara trecută Rilla se arătase cu totul împotrivă şi nu voiam să se trezească şi să mă vadă luând şi mai mult. Fără îndoială că Ryko îi vorbise despre cât de periculos era drogul şi îi ceruse să îi dea raportul.

După ce am înghiţit dintr-o sorbitură băutura cenuşie, tulbure şi amară, m-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o. Ryko mă privi atent. Avea ochii încercănaţi, înfundaţi în orbite.

— Totul e bine? întrebă el încet.

— Da. Am ieşit din cameră. Dar e atât de cald. Vreau să stau în grădină.

După ce verifică grădina, Ryko îmi făcu un semn din cap. M-am dus să mă aşez pe banca elegantă. În aceeaşi clipă, un mesager plin de praf şi care se clătina de oboseală ieşi din coridor, însoţit de unul dintre oamenii lui Ryko.

— Domnule, i se adresă soldatul căpitanului său, omul acesta spune că are un mesaj pentru nobilul Ido.

— Încă nu s-a trezit, zise Ryko.

Uşa lui Ido se deschise brusc, făcându-l pe mesagerul epuizat să tresară şi să se clatine şi mai rău pe picioare. Un servitor ieşi în grabă, se înclină în faţa mea, apoi se întoarse spre mesager.

— Nobilul Ido o să te primească în camera lui, spuse. Urmează-mă!

Mesagerul se înclină în faţa mea şi intră, pe jumătate alergând, pe jumătate împleticindu-se. Imediat apăru în prag un

alt servitor. Închizând uşa în urma lui, se aşează de pază, cu braţele încrucişate şi ochii la pândă.

— Mesagerul a venit în graba mare, observă Ryko.

— Călare, spuse soldatul. Pe un cal bun.

Ryko dădu aprobator din cap.

— Ai procedat bine. Întoarce-te la post!

Omul salută şi se îndreptă spre coridor. Ryko rămase nemişcat şi tăcut. Fără îndoială, la fel ca mine, se străduia să audă ceva din camera lui Ido. Dar nu se auzeau decât păsările dimineţii şi bubuitul îndepărtat al tunetului Regelui Muson.

Am cercetat atentă şirurile de ţărani care stăteau îngenuncheaţi în jurul pieţei şi spuneau cu glas tare rugăciuni pentru reuşita noastră. Unde era Ryko? Ieşise puţin înainte de prânz ca să afle mai multe despre mesagerul lui Ido, dar promisese să se întoarcă înainte de începutul testului. Mi-am îndreptat atenţia spre grupul de ucenici care aşteptau în apropiere, încărcaţi cu mâncare şi cu apă, în cazul în care maeştrii lor ar fi avut nevoie. Dillon stătea puţin la distanţă de ceilalţi, în timp ce Hollin îi liniştea pe cei mai tineri, dar nici urmă de uriaşul din insule.

Nobilul Tyron mă privi, cu chipul neobişnuit de palid.

— Sunteţi pregătit? mă întrebă.

Nu, nu eram pregătită, dar cei care observau vremea îşi trimiseseră mesagerul în sat cu ultimul raport. Regele Muson se îndrepta spre interior. Avea să fie acolo în cel mult jumătate de oră, spusese gâfâind mesagerul.

Am strâns în palme busola cu pietre de rubin. Simţeam pe pielea umedă răcoarea discului de aur. Chiar înainte de sosirea mesagerului, reuşisem să iau o nouă doză din Drogul Soarelui, cu infuzia tămăduitoare pe care mi-o pregătise Rilla. Cele două leacuri îmi dăduseră o durere surdă de cap, care îmi provoca valuri de fierbinţeală.

M-am străduit să cercetez busolariumul din faţa mea. În ajun, mi se păruse o estradă circulară joasă, de dimensiunile unei camere mici, lipsită de orice trăsături distinctive. Astăzi, era centrul de putere al Ochilor Dragonilor. Acum, în lumina orbitoare a soarelui, vedeam cele douăsprezece puncte ale busolei marcate prin săgeţi de jad, încastrate în piatra cenuşie. Deasupra fiecărei săgeţi era fixată o banchetă curbată şi orientată spre cele învecinate, în aşa fel încât să formeze un

cerc pe marginea estradei. Pe scaunele de lemn erau sculptate animalele celeste corespunzătoare fiecărui punct, sculpturile fiind realizate cu atâta măiestrie, încât ochii iepurelui păreau că sclipeau, mâna maimuţei lăsa impresia că lua ceva, iar şarpele — că se pregătea să atace. Dragonul din lemn care se înălţa deasupra băncii mele lucea proaspăt lăcuit — meşteşugarii trebuie să fi lucrat din greu ca să termine totul la timp pentru festival.

Mai devreme, cu un surâs dispreţuitor, nobilul Ido îmi înmânase calculele lui pentru fluxurile sacre; ştiam amândoi că nici ele nu-mi ofereau mari şanse de reuşită. Am proiectat mintal schema lui pe estradă, încercând să memorez punctele unde meridianele puterii terestre se intersectau cu uriaşa busolă din piatră. După Ido, noul an modificase fluxurile energetice în aşa fel încât fluxul de putere cel mai bun trecea acum prin sectorul de nord. Bineînţeles, calculele erau avantajoase pentru Ochiul Dragonului Şobolan. Mă întrebam dacă fluxurile se găseau cu adevărat în locurile indicate de Ido sau doar profitase de ocazie pentru a-mi ridica un nou obstacol în cale. Mijindu-mi ochii, am tras aer în piept şi am încercat să mă concentrez asupra lumii energetice. Poate reuşeam să văd reţeaua de putere terestră de sub estradă.

— Nobile Eon.

Concentrarea îmi fu spulberată.

— Ce-i?

Bătrânul Hiron se plecă în faţa mea.

— Nobile, n-a venit vremea să urcaţi pe busolarium?

Am încuviinţat din cap, frica depăşindu-mi enervarea, în cele din urmă, venise momentul testului. Ceilalţi Ochi ai Dragonului stăteau la mică distanţă unul de altul, absorbiţi de propriile pregătiri pentru a înfrunta teribilele obstacole care îi aşteptau.

— Pot să deschid cercul, nobile Eon? întrebă Hiron nerăbdător.

— Da, să începem!

Am cercetat din nou mulţimea, dar Ryko tot nu se vedea nicăieri. Bătrânul Hiron îngenunche pe treapta joasă care înconjura estrada. Cu grijă, împinse banca mea în interior, rupând astfel cercul scaunelor, apoi se retrase în grabă.

— Nobili Ochi ai Dragonului, am strigat, dar vocea îmi fu înecată de rugăciunile rostite cu glas tare. Am încercat din nou.

Nobili Ochi ai Dragonului, vă rog să vă ocupaţi locurile!

în cele din urmă, mă auziră. Înclinându-se ironic, nobilul Ido urcă după mine, ca să arate că îmi accepta autoritatea în timpul probei. Ceilalţi Ochi ai Dragonului se aliniară tăcuţi în spatele lui, în ordinea ascendenţei, cu nobilul Meram, tânărul Ochi al Dragonului Porc, care era ultimul ascendent, încheind alaiul. Rugăciunile se înălţară şi mai puternice, murmurul lor sfâşietor pătrunzându-mi în urechi ca ţârâitul strident al greierilor. I-am condus pe Ochii Dragonului pe estrada de piatră, având grijă să nu calc pe roba mea din mătase roşie. Strânsoarea perlelor încolăcite pe braţ slăbise şi mai mult în ultimele ore. Mi-am pipăit mâneca verificând poziţia manuscrisului. Alunecase puţin, dar majoritatea perlelor îl ţineau încă lângă mine.

Conform tradiţiei ascendenţilor, m-am dus în mijlocul busolariumului. Când ceilalţi Ochi ai Dragonului se aşezară în dreptul săgeţilor lor de jad, bătrânul Hiron îmi trase nou banca mea printre celelalte, ca să închidă cercul Ochilor Dragonului. Imediat, rugăciunile încetară se aşternu o linişte stranie. Ca la un semnal, călduri deveni mai intensă, modelând aerul în valuri strălucitoare. Căldura arzătoare şi liniştea — cei doi mesageri ai Regelui Muson.

Când m-am îndreptat spre scaunul meu, mi-am simţit picioarele ţepene şi m-am întors cu faţa spre cercul format din bărbaţii care aveau să mi se supună în timpul următoarelor ore de muncă pe cât de delicată, pe atât de epuizantă. I-am privit pe rând, drept în ochi: nobilul Silvo dădu din cap Garon îşi plecă privirea, iar Tyron îmi zâmbi forţat. Înainte de a întâlni ochii de lup ai nobilului Ido, în privirile lor am citit prudenţă, furie, speranţă, aversiune, îngrijorare, amărăciune sau îndoială. Ido aştepta să dau greş.

M-am aşezat, ţinând busola cu rubine în faţă Ceilalţi Ochi ai Dragonului au făcut imediat la fel, şi cele douăsprezece discuri au scânteiat în soare. Un bubuit surd îi făcu pe toţi să se întoarcă spre orizont. Un nor imens, negru se deplasa încet către noi, scuipând fulgere care măturau pământul.

Umezindu-mi buzele uscate, am repetat încet invocaţia tradiţională a puterii pe care o învăţasem de la Hollin. Unsprezece bărbaţi mă priveau fix, aplecaţi asupra propriilor instrumente, aşteptându-mi cuvintele. Tunetul se dezlănţui din nou deasupra capetelor noastre, făcându-i pe săteni sa tresară

îngroziţi.

— Ochi ai Dragonului, am strigat ca să acopăr tunetul Chemaţi-vă dragonii, treziţi-vă puterea, pregătiţi-vă să vă împliniţi datoria sacră pentru ţara noastră rodnică şi pentru gloriosul nostru împărat.

Toţi ca unul intonară:

— Pentru ţară şi împărat.

Mi se spusese că fiecare Ochi al Dragonului avea propria metodă de a chema puterea dragonului. Nobilul Tyron îşi strânse busola în palme, mişcând buzele de parcă ar fi recitat o rugăciune tăcută. Silvo, cu faţa ridicată spre cer, ţinea busola în mâini, deasupra capului. Când m-am uitat la nobilul Ido, am înlemnit. Îşi apăsa marginea tăioasă a busolei în palmă, un fir subţire de sânge şiroind în jurul lamei improvizate. L-am privit în timp ce-şi băga şi mai mult lama în came. Avea ochii închişi pe jumătate, abandonându-se unui extaz pe care nu-l înţelegeam, şi privirea de ambră deveni argintie.

îngrozită, m-am străduit să-i evit privirea goală. În cerc, ceilalţi Ochi ai Dragonului nu făceau decât să intre în transă, unindu-se încet cu dragonii lor. Numai eu şi nobilul Ido puteam pătrunde în lumea energetică la fel de repede, ca şi cum am fi păşit peste pragul unei uşi. Asta pentru că eram amândoi ascendenţi? Sau eram cumva asemănători? Gândul îmi dădu fiori.

Am strâns mai tare busola cu rubine. Drogul Soarelui îşi făcuse, oare, efectul? Acesta era adevăratul test — fie că puteam sau nu, în cele din urmă, să mă unesc cu Dragonul Oglindă. Cu toată căldura sufocantă, am simţit un fior rece de frică şi de speranţă. Era ultima mea şansă.

Mi-am privit busola. Frumoasă şi inutilă, dar trebuia să mă prefac că ştiam s-o folosesc. Concentrându-mă asupra rubinului, aşa cum îmi arătase Tyron, am tras adânc aer în piept şi am pornit în căutarea cărărilor de Hua. Încet, faţetele pietrei roşii se topiră sub ochii mei şi mă atraseră, ca un vârtej, în lumea energetică.

Un tunet bubui. Deasupra noastră, cerul era plin de dragoni — imensele creaturi planau deasupra satului, a norilor negri, a cerului aducător de furtună, enormii lor ochi spirituali fixându-mă. Fiecare dragon îşi păstra locul pe busolă, formând un cerc. Verde, violet, gri, roz, albastru, portocaliu. Toţi erau gata să ne îndeplinească poruncile. M-am ridicat şi m-am întors, nerăbdătoare să-l văd pe Dragonul Oglindă în spatele meu. Nerăbdătoare să-i simt puterea. Nerăbdătoare să devin, în cele din urmă, un adevărat Ochi al Dragonului.

Dispăruse.

Durerea pierderii mă izbi drept în piept, chiar înainte ca

mintea mea să fi înţeles ce se întâmplase. Nu era nici un dragon. Nici măcar vagile contururi ale corpului lui roşu. Nu-i vedeam decât pe săteni, privindu-mă cu gura căscată. Iar cerul era întunecat, bubuind de tunete.

M-am clătinat înapoi, scăpând busola. Aceasta căzu cu zgomot pe dale şi se rostogoli.

Dragonul meu dispăruse.

Deja dădusem greş. Adevărul îngrozitor mă făcu să cad în genunchi. Înjur se auziră murmure, apoi exclamaţii îngrijorate. Sătenii ştiau că nu mergea ceva. Ceilalţi Ochi ai Dragonului erau în continuare cufundaţi în lumea energetică, dragonii lor ascultau, aplecându-şi capul enorm, gata să se supună.

— Unde eşti? am strigat spre locul gol din cerc. Întoarce-te! Cu ce am greşit?

O mână mă prinse cu forţă de braţ şi mă ridică. Am văzut un văl de mătase albastră. Am ridicat privirea spre chipul nemilos al nobilului Ido.

— Taci, îmi porunci el cu voce aspră şi joasă.

îi simţeam răsuflarea fierbinte în ureche. Am dat capul pe spate ca să scap de intimitatea impusă, dar m-a ţinut lipită de corpul lui. Valurile argintii îi emanau din ochi, lăsând locul strălucirii de aur a victoriei.

— Întoarce-te la locul tău. Preiau eu de aici.

Mi-am eliberat braţul cu forţă. Stupoarea mi se transformase în ură. Împotriva lui. Împotriva mea. Împotriva Dragonului Oglindă.

— Dă-mi drumul!

N-am fost destul de iute. Ido îmi prinse încheietura, îmi răsuci dureros braţul şi mă împinse la locul meu. Am simţit că sângele care i se scurgea din rană îmi atingea pielea.

— Ai dat greş, nobile Eon! strigă el întorcându-se spre mulţime. Acum, dă-te la o parte şi lasă-mă să salvez provincia de necazurile pe care le-a adus orgoliul tău tineresc!

Deasupra lui plana imensitatea azurie a Dragonului Şobolan. Îmbătat de fericirea pe care i-o provocase eşecul meu, nobilul Ido întrerupsese comuniunea cu el. Mi-am cufundat privirea în imensitatea ochilor întunecaţi de pe altă lume. Îl mai chemasem până atunci. Îl puteam chema din nou. Mai exista şansa să devin un Ochi al Dragonului.

Căutând în propria Hua, am adunat energia densă şi cenuşie a

drogului Soarelui în cei şapte centri ai puterii. Nu-l aveam pe Dragonul Oglindă, dar l-aş fi putut avea pe Dragonul Şobolan. Cu toată furia şi suferinţa, am trimis energia spre uriaşa creatură albastră din faţa mea şi i-am prins puterea.

Când flacăra argintie se însufleţi din nou, nobilului Ido i se tăie respiraţia. Căzu în genunchi, trăgându-mă după el.

în piaţă, se auzi un geamăt de groază. Cu toate că aveam trupul imobilizat sub greutatea nobilului Ido, m-am ridicat deasupra estradei, ca o prezenţă măreaţă ce scormonea pământul în căutarea reţelei de putere din stăpânirea mea. Eram dragonul albastru. Eram paznicul din nord-nord-vest. Eram vânt, şi ploaie, şi lumină, şi întuneric. Eram...

O altă prezenţă. Mintea îmi era invadată de amintiri. De ambiţii. De o putere exersată, de o dorinţă nesăţioasă, de cunoştinţe periculoase. De esenţa fiinţei lui Ido. Suferinţă şi plăceri perverse. Orgoliu şi furie. M-am luptat împotriva răutăţii sufocante, încercând cu disperare să scap din menghina care îmi strângea corpul şi gândul. I-am trimis puterea înapoi, dar m-a tras după ea în mlaştinile adevărului lui.

„Dă-mi drumul!“

Strigătul meu era mut, dar ochii argintii se măriră, şi am înţeles că el îl auzise în minte.

Şi-a lipit mâna pe gura mea, şi gustul dulceag şi metalic al sângelui mă îngreţoşă. L-am simţit canalizând şi mai multă putere, încercând să scoată puterea vitală din pământ şi s-o trimită în dragon, întorcând-o în mine prin centrii lui de putere. Strălucirea ochilor lui argintii se întunecă. Sfâşiindu-mi Hua, se afundă până în străfundul fiinţei mele.

Un moment de tăcere plină de uimire, şi am înţeles imediat ce se întâmplase, apoi i-am auzit vocea crudă în minte.

A mea eşti, fetiţo.

Spulberată.

Dintr-odată, am fost ridicată în cerurile dragonilor, izbindu-mă de spiritul lui Ido, luptându-mă sub greutatea lui pe dalele de piatră. Nu mai exista centru. Nici sine. Doar o nebunie care urla alimentată de furie, de frică, de tristeţe.

„Luptă-te!“

O voce. Cunoscută şi încurajatoare. M-am adunat. M-am încolăcit în jurul scânteii de adevăr auriu pe care nu o puteam atinge.

„Găseşte-o!“

în adâncul meu. O mică sursă de putere, care plutea în mintea mea frântă.

încet, mi-am recăpătat raţiunea.

Dar nu eram în trupul meu. Din înaltul cerului, priveam prin ochii din vremuri străvechi ai dragonului albastru. La picioarele mele, efluvii luminoase brăzdau pământul ca nişte râuri năvalnice. Puncte vibrante de forţă vitală stăteau, se plimbau, zburau, grăbindu-se de-a lungul reţelei, adunând şi revărsând putere pe pământ şi în aer. Simţeam pe limbă gustul acid al energiei brute.

Concentrarea mi-a pierit, şi m-am trezit din nou pe estradă. Eram în picioare. Când încetase Ido să mă ţintuiască la pământ? Când se întorsese în scaunul lui? Deasupra noastră, cercul dragonilor aştepta. Vântul îmi umplea ochii şi gura şi prima ploaie a musonului îmi înfiora pielea. Braţele mi s-au ridicat ca să adune puterea. Dar nu eu eram cea care le mişca.

Un hău adânc se deschisese între trupul şi spiritul meu.

Ceva mă obliga să întorc ochii spre stânga, spre Ido. Zâmbi şi ridică mâna, trăgând-o uşor. Imediat, mâna mea stângă se îndoi înapoi; muşchi, ochi şi tendoane întinse gata să se rupă. Dar n-am simţit nimic. Am înţeles brusc ce se întâmpla.

Ido îmi controla corpul.

Pusese stăpânire pe voinţa mea.

Am ţipat, dar gura nu mi s-a deschis, iar din gât nu a ieşit nici un sunet. În timp ce mâna lui îmi elibera încheietura, m-am simţit cuprinsă de o euforie sălbatică. Chiar dacă nu puteam plânge, în mintea mea curgeau lacrimi de frică şi de furie.

„Va fi mai rău dacă te opui“, îmi şopti el în minte, cu o compasiune ipocrită.

Corpul mi-a fost propulsat înainte în timp ce picioarele mi se îndreptau ţepene spre centrul estradei. Obligată să urmez ritmul neobişnuit şi paşii săi mari, am simţit că îmi iese şoldul din articulaţie.

— Ochi ai Dragonului! am strigat, şi cuvintele lui Ido erau cele care făceau să mi se mişte limba şi maxilarul. Mă putea face să acţionez şi să vorbesc după bunul lui plac, şi nu puteam să-l opresc. Trimiteţi-vă dragonii în întâmpinarea furtunii! încercuiţi centrul!

Se folosea de mine pentru a deplasa musonul. De ce?

Cucerise deja conciliul. De ce îmi făcea asta?

„Prin tine voi avea conciliul şi mult, mult mai mult.“ Mintea mi se chirci în faţa plăcerii sumbre care îl stăpânea şi a înflăcărării de oţel a ambiţiei sale.

— Nobile Silvo, redu-ţi puterea, porunci el prin vocea mea. Fă-ţi dragonul să se retragă! începem!

Captivă cum eram între estradă şi dragon, pentru mine timpul se scurgea mai repede şi, în acelaşi timp, se repeta, făcându-mă să pendulez între măreţia Dragonului Şobolan şi oroarea de a fi manipulată de Ido. Sufeream în tăcere, în timp ce el se folosea de corpul şi de vocea mea pentru a-i conduce pe Ochii Dragonului. I-am simţit bucuria sălbatică în momentul când puterea lui se uni cu a mea, secătuindu-mă. Neputincioasă, priveam cu o teamă plină de respect cercul imens al dragonilor care stăpâneau încet energia furtunii şi o mutau către baraj. Apoi, prin ochii din alte vremi, am văzut cum, dintr-odată, norii s-au eliberat de povara lor imensă de apă.

Ştiam că dragonul uriaş era conştient de faptul că-şi îndeplinise misiunea, că legăturile cunoscute care îl uneau cu lumea de jos aveau să se rupă curând. L-am simţit cum se strângea în sine, gata să-şi recapete libertatea.

Şi atunci, exact înainte să mă întorc la disperarea care mă cuprinsese pe estradă, am zărit mesagerii.

în depărtare, şase bărbaţi galopând grăbiţi spre sat, purtând culorile împăratului.

M-am prăbuşit pe estradă, gâfâind disperată. Ido dispăruse. Ieşise din mintea mea. Fericită să fiu din nou stăpână pe trupul meu, am pipăit cu palmele piatra rece. Încheietura stângă mă durea pentru că fusese răsucită, dar chiar şi durerea asta era minunată. Eram din nou eu însămi.

Dar pentru câtă vreme?

M-am întors pe genunchi, ca să observ silueta lui Ido stând aplecată în scaun. Foarte încet, şi-a pus un deget pe buze şi mi-a zâmbit. M-a străbătut un fior. Corpul îmi aparţinea — deocamdată -, dar apăsarea puterii lui încă mă umbrea.

în jurul estradei, sătenii strigau de bucurie, prosternându-se. Prăbuşiţi pe băncile lor, ceilalţi Ochi ai Dragonului ieşeau încet din transă. Ridicându-se cu greu, Tyron înaintă spre mine, făcând câţiva paşi nesiguri.

— Ce demonstraţie de putere, nobile Eon! Uimitor. Chipul

răvăşit i se învioră de uşurare şi de triumf. Acum v-aţi câştigat cu adevărat locul în conciliu.

Aruncă o privire sfidătoare către Ido.

Acesta ridică mâna, cu un aer învins.

— Nu am ce să zic, Tyron. Băiatul şi-a arătat valoarea atât ca membru al conciliului, cât şi în calitate de coascendent.

Privirea lui o întâlni în fugă pe a mea; un moment de complicitate nedorită.

Tyron se întoarse spre mine.

-Sunteţi bine, nobile Eon?

în faţa expresiei lui pline de bunătate şi de îngrijorare, am întors ochii — îl trădam. Prin tăcerea mea îi trădam pe toţi ceilalţi.

— Sunt obosit, am răspuns.

încuviinţă din cap şi îmi oferi mâna, ajutându-mă să mă ridic.

— Şi nu e de mirare. Felul în care aţi stăpânit musonul a fost uimitor.

Ochii Dragonului se adunaseră în jurul nostru. Murmurau aprobator, şi am simţit câteva mâini bătându-mă uşor pe spate.

— Dar, cred că toţi resimţim efortul, continuă Tyron. Am pierdut enorm de multă Hua.

Lângă el, nobilul Silvo dădu aprobator din cap. Avea chipul palid, epuizat.

— Niciodată nu mi-a fost luată atâta energie, şopti el.

Tyron îl bătu pe umăr.

— Toţi avem nevoie de odihnă. Festivităţile se vor putea relua după ce vom dormi şi ne vom recupera Hua. Se aplecă spre mine. Primiţi mulţumirile sătenilor! Apoi, vom putea cu toţii să ne ducem la culcare.

M-am întors spre mulţime. Feţele aspre ale sătenilor erau acum pline de bucurie.

Mulţimea se despărţi ca să-i facă loc bătrânului Hiron.

— Nobile Eon, spuse el, înclinându-se. Nobili Ochi ai Dragonului. Se înclină şi mai adânc. Vă mulţumim cu umilinţă că ne-aţi salvat încă o dată recoltele şi satul. Ne aduceţi un mare noroc.

— Acceptăm mulţumirile voastre, venerabile, am răspuns cu un zâmbet chinuit. Acum trebuie să ne odihnim cu toţii, dar aşteptăm cu nerăbdare sărbătoarea pe care aţi pus-o la cale pentru diseară.

Bătrânul făcu o nouă plecăciune, apoi deschise braţele pentru a le cere sătenilor să se depărteze.

— Faceţi loc nobililor Ochi ai Dragonului. Le vom arăta mulţumirea diseară, la banchet. Duceţi-vă să vă pregătiţi.

Tyron îi făcu semn lui Hollin să se apropie.

— Condu-mă în cameră, băiete. Nu m-am mai simţit niciodată aşa de rău. Îmbătrânesc cu adevărat.

Au fost chemaţi şi ceilalţi ucenici pentru a-şi ajuta maeştrii slăbiţi.

Tyron se întoarse spre mine.

— Ryko nu e aici? întrebă.

Am clătinat din cap; absenţa insularului mă umplea de groază, în ciuda oboselii care mă amorţise.

— În cazul ăsta, te poate ajuta Hollin şi pe tine, spuse Tyron

invitându-l cu un gest să mă ia de braţ.

Apropiindu-se din spate, nobilul Ido mă prinse cu putere de umăr.

— Nu e necesar, nobile Tyron. Eu şi nobilul Eon locuim în aceeaşi casă. Ucenicul meu o să ne conducă pe amândoi la Casa Dragonului. Şi, oricum, nu e departe.

Tyron ezită, apoi, cedând oboselii, aprobă uşor din cap. Se lăsă greu pe Hollin şi traversă estrada cu paşi greoi. Voiam să-l strig, dar mâna lui Ido mă ţintuise într-o tăcere înfricoşată.

—Ia-l pe nobilul Eon de celălalt braţ, îi porunci lui Dillon. Abia merge.

L-am simţit pe Dillon trecându-mi braţul peste umerii lui. Întorcând încet capul spre el, mi-am apropiat gura de urechea lui.

— Nu mă lăsa singur, i-am şoptit, înclinându-mă discret spre Ido.

Dillon îşi privi maestrul, apoi se uită la mine. Dar îşi întoarse de la mine ochii al căror alb era acum ciudat de galben. De data asta, nu puteam conta pe ajutorul lui.

în timp ce coboram de pe estradă, Ido mă ţinea aproape de corpul lui. Simţeam puterea emanând din el. Spre deosebire de ceilalţi Ochi ai Dragonului, nu părea extenuat. Le furase şi lor puterea?

Doi oameni de-ai lui Ryko ne tăiară drumul. Văzând că nu mă lăsase fără apărare, mi-am recăpătat speranţa. Gărzile se înclinară politicos în faţa nobilului Ido, cel mai în vârstă înaintând cu hotărâre de luptător.

— Mulţumesc, nobile Ido, spuse el, dar avem ordin să-l însoţim pe nobilul Eon de la busolarium.

M-am zbătut să mă eliberez, dar Ido mă strânse şi mai tare. Ambra ochilor lui căpătă o strălucire plăcută, argintie.

— Nobilul Eon spune că n-are nevoie de ajutorul vostru, replică el calm.

Mi-am ţinut respiraţia. Sigur, soldatul acesta încercat nu avea să fie influenţat de farmecul lui Ido.

Omul se încruntă. Am văzut cum îi şovăie privirea hotărâtă.

— Nu, aşteptaţi...

Dar restul frazei se termină cu un geamăt, pentru că Ido îşi înfipsese arătătorul în umărul meu — în acelaşi loc în care şi-l înfipsese şi maestrul în timpul ceremoniei, când voise să-şi

impună voinţa.

Cele două gărzi schiţară un salut şi se depărtară.

Ido râse încetişor.

— Puterea ta încă mai e în mine.

îmi lăsă umărul, dar suferinţa şi epuizarea îmi dădeau ameţeli, aşa că Ido şi Dillon se văzură nevoiţi să mă care prin pasaj, până în curtea Casei Dragonului. Am auzit o uşă deschizându-se şi mi-am ridicat capul, cu ochii înceţoşaţi, căutând-o pe Rilla. Alergă spre mine.

— Sunteţi bine, stăpâne? Unde sunt gărzile? Dădu cu ochii de Ido. Ce faceţi cu el? Lăsaţi-l! O să am eu grijă de el.

— Înapoi, femeie, o repezi el. O să-l ducem în camera lui.

Rilla îi privi pe nobilul Ido şi pe Dillon ridicându-mă peste prag şi aşezându-mă pe patul din camera întunecoasă. Ido se aşeză lângă mine, pretinzând că mă sprijină, dar îşi înfipse şi mai tare degetele în carnea mea, în semn de avertisment.

— Stăpânul tău n-are nevoie decât de odihnă, spuse el. Suferă de oboseala Ochilor Dragonului.

Rilla ezită şi se uită la mine.

— Este adevărat, stăpâne?

— Nobilul Eon îţi spune să pleci. Du-te să-i prepari gustarea şi lasă-l să se odihnească, zise Ido calm.

M-am luptat împotriva lui, sperând să-i alung magia dragonului care ştiam că îi însufleţea ochii. Dar chipul Rillei se destinse şi luă un aer supus. Se înclină şi ieşi din cameră.

— Ieşi, îi porunci Ido lui Dillon.

Fără să aştepte măcar ca uşa să se închidă în urma uceniculuisău, Ochiul Dragonului se întoarse spre mine.

Eliberată brusc din strânsoare, am căzut pe spate, pe pat. M-am tras repede înapoi, până când am simţit că ating peretele cu spatele. După ceasurile lungi petrecute sub controlul lui, îmi simţeam corpul încă anchilozat.

— Pleacă de lângă mine!

Vocea îmi era subţire şi slabă.

— E puţin cam târziu pentru asta, nu crezi? replică el zâmbind şi ridicând din umeri. Deci tu şi Brannon aţi crezut că-l puteţi păcăli atât pe împărat, cât şi conciliul Ochilor Dragonului? Izbucni în râs. Presupun că aveţi dreptate. I-aţi păcălit pe toţi. Chiar şi pe mine.

Se aplecă şi mă mângâie pe gleznă. M-am zvârcolit sub

atingerea lui. Frica trezea în mine o energie nouă.

— Dar acum ştiu. Şi asta te pune într-o situaţie mai mult decât delicată, nu-i aşa?

L-am privit, pândindu-i şi cea mai mică mişcare pe care o făcea spre mine.

— Aş zice că eşti cu totul în puterea mea. Râse din nou încet. Din mai multe puncte de vedere.

Mi-am înfipt degetele în saltea. Avea să mă facă din nou sclavă? N-aş fi putut îndura.

— Cum ai făcut asta? Cum m-ai controlat?

— Oricât de ciudat ar părea, nu ştiu, spuse. Presupun că am fost uniţi prin intermediul dragonului meu. Ridică din umeri. Oricum ar fi, puterea mea s-a înzecit. Ameţitor. Păcat că efectul începe deja să slăbească, dar vom căuta să îndreptăm situaţia.

Efectul slăbea. Asta însemna că nu mai era în stare să mă conducă? M-am agăţat de această scânteie de speranţă.

— Brannon a riscat totul pentru tine. Mă studie o clipă. A fost inspirat să-ţi ceară să te dai drept Umbră a Lunii. Dar chiar eşti oloagă? Sau este vorba tot despre o mascaradă? Mi-am ferit privirea, trădarea maestrului fiind încă proaspătă.

— Deci eşti oloagă. Păcat! Cu toate astea, acum văd fata din tine, şi nu eşti lipsită de farmec. Asta făcea parte din înţelegerea ta cu Brannon?

— Eşti dezgustător, am scuipat cuvintele cu toată forţa pe care mi-o dădea ura. Ştiu că l-ai omorât. Îmi provoci greaţă...

Palma mă doborî pe saltea şi îmi lăsă pe pomete o urmă ca o arsură. Văzând strălucirea care i se aprinde în ochi, mă trecură fiorii. Îmi amintea de paznicul de la mina de sare.

— Ai chef să continuăm?

Avea vocea calmă. Mi-am tras genunchii la piept ca să mă apăr.

— Cum de te-ai unit cu dragonul meu? mă întrebă. Şi de ce nu te uneşti cu dragonul tău?

Am lăsat ochii în jos, uitându-mă la pat. Atât de multă vreme îmi ascunsesem adevărata identitate, păstrasem tăcerea despre eşecul meu. De data asta, nu mai puteam minţi.

îşi ridică palma din nou.

— Nu ştiu, m-am grăbit să răspund.

— Adevărat? Când îmi mângâie cu degetele iritaţia lăsată de drog pe gât, am tresărit. Eşti sigură?

— Nu m-am unit cum trebuie cu dragonul meu în timpul ceremoniei. S-a ascuns de mine. Senzaţia de pierdere continua să fie la fel de greu de suportat. Dar pot să-l invoc pe dragonul tău. Nu ştiu de ce.

— Nici eu. Îşi lăsă capul pe o parte. Eşti un adevărat mister. Dar cred că am cheia enigmei tale.

— Cheie? Ce vrei să spui?

— Manuscrisul negru. Dădu din cap când îmi văzu chipul fără expresie. Nu, asta nu-ţi merge. Ştiu că ai furat cartea roşie din bibliotecă, odată cu rezerva mea de Drog al Soarelui.

Instinctiv, am strâns manuscrisul la piept. Când am încercat să ascund mişcarea, era deja prea târziu.

— Deci aici îl ţii!

Mă apucă de încheietură şi îmi ridică mâneca robei. I-am simţit degetele căutând şirul de perle, şi pielea mi se înfioră. Strecură un deget sub perle şi trase de ele. Acestea opuseră rezistenţă, loialitatea lor făcându-mă să prind curaj.

— Văd că perlele îţi răspund — asta trebuie să însemne ceva. Mă strânse mai tare. Dă-mi manuscrisul!

M-am zbătut, dar mă prinse de sub bărbie şi mă izbi cu capul de perete.

— Dă-mi-l sau am să te chinuiesc în moduri pe care nu ţi le-ai imaginat vreodată.

Suferinţa îmi tulbură vederea. Am dat din cap, iar el slăbi strânsoarea. Împingând perlele, le-am făcut să cadă pe pat împreună cu manuscrisul roşu.

Ido întinse mâna cu atenţie. Perlele se ridicară ca un şarpe, gata să-l atace. Imediat, îşi trase mâna.

— Interesant. Se uită la mine. Ai încercat să iei manuscrisul negru?

— Nu. Nu am vrut.

— Având în vedere ce am citit, ştiu de ce, spuse el mormăind aprobator.

Nu m-am putut stăpâni.

— Ce vrei să spui?

Clătină din cap.

— Noi doi ne asemănăm mai mult decât crezi. Amândoi căutăm puterea şi cunoaşterea.

Mi-am ridicat capul. Se înşela. Nu semănăm deloc cu el.

— M-am apucat să descifrez manuscrisul negru, continuă el.

Scrierea este foarte veche, şi mi-a trebuit mult timp ca să înţeleg chiar şi puţinul pe care l-am descifrat. Descrie o modalitate de a uni puterile tuturor Ochilor Dragonilor într-o singură armă.

— Şiragul de Perle? am şoptit.

Izbucni în râs, încântat.

— O, da, chiar semănăm. Fără îndoială că Brannon ţi-a vorbit despre asta. Ai dreptate: este vorba despre o descriere a Şiragului de Perle. Până azi, n-am înţeles cu adevărat ce citisem. Până nu ţi-am descoperit secretul. Se aplecă şi îşi strecură mâna sub mătasea mânecii mele. Textul spune că Şiragul de Perle cere o uniune a Soarelui cu Luna. Eram sigur că se referea la tine, dar ca Umbră a Lunii. Îţi imaginezi în ce postură neplăcută eram; nu îmi plac eunucii. Dar acum, când ştiu că eşti femeie, totul devine, evident, mai logic. Astăzi, doar am gustat din uniunea noastră. Gândeşte-te ce se va întâmpla când nu numai puterile noastre, dar şi trupurile ni se vor uni.

Am scuturat din cap scârbită. Îmi puse mâna pe obraz şi mă obligă să mă uit la el.

— Bineînţeles, va trebui să punem la punct şi alte amănunte înainte de a putea crea Şiragul de Perle, dar asta nu ne împiedică să începem să ne cunoaştem acum... şi, realmente, nu eşti deloc neatrăgătoare.

— O să te muşc, am spus printre dinţi.

— Te rog, replică el. O să te muşc şi eu.

— O să ţip. Toată lumea o să vină.

Ridică din umeri.

— Dă-i drumul, dacă vrei să fii spintecată de un împărat revoltat şi de Conciliu.

Am scrâşnit din dinţi.

— O moarte îngrozitoare, murmură el. Mai ales când eviscerarea durează o oră întreagă. Evident, ai putea să alegi moartea în loc să mă alegi pe mine — făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gândit la această posibilitate -, dar nu cred că eşti genul, făcu o pauză, sinucigaş. Îmi semeni prea mult. Şi, câtă vreme există viaţă, există întotdeauna o şansă să câştigi.

Ştia că mă prinsese în capcană. Cu vârful degetelor îmi urmări conturul buzelor, o mângâiere uşoară care îmi trecu pe obraz, până ce mâna lui îmi găsi coada împletită de Ochi al Dragonului. Îşi înfipse degetele în ea, ca să mă oblige să dau capul pe spate.

I-am evitat gura, apăsarea netedă a bărbii parfumate.

— Eona, şopti cu buzele lipite de pielea mea. Un nume atât de frumos şi atât de adânc ascuns.

M-am luptat cu el, cu bărbatul care îmi folosea adevăratul nume, pe care îl smulsese din inima fiinţei mele. Unghiile i-au găsit carnea. Mi le-am înfipt şi am tras. Dar fără rezultat. Mi-am strâns buzele, dar gura i s-a lipit de a mea. Şi apoi i-am simţit gustul — vanilie dulce şi portocală, la fel ca dragonul lui. Am oftat, abandonându-mi buzele sărutului lui.

Se trase înapoi, la fel de mirat ca mine.

— Poate gusturile tale sunt mult mai asemănătoare cu ale mele decât vrei să recunoşti. Îmi prinse bărbia în palmă.

Ai putea să mi te alături de bunăvoie. Împreună, am putea cuceri ţara.

Am tresărit, ferindu-mi capul.

— Vrei să fii împărat?

— La ce bun să invoci Şiragul de Perle doar ca să dai puterea altcuiva?

— Preaînaltul nobil Sethon este şi el la curent cu planurile tale?

îmi dădu drumul şi izbucni în râs.

— Pricepi repede. Dar nu-ţi imagina că ai putea cădea la înţelegere cu Sethon împotriva mea. Nimeni nu va asculta o femeie care a pângărit cu prezenţa ei sălile sfinte ale dragonilor. Mai ales dacă le-aş dezvălui că nici măcar nu te-ai unit cu Dragonul Oglindă. M-aş mira chiar să aibă răbdare să aştepte să te spintece. Îşi trecu degetul pe gâtul meu. Cel puţin, ar fi mai rapid.

Avea dreptate. Imediat ce mi-ar fi fost demascată identitatea, aş fi fost executată.

îmi puse un deget pe buze.

— Păstrează tăcerea, Eona. Fă ce-ţi spun şi vei rămâne în viaţă. Şi, dacă eşti cuminte, poate nici nu o să-ţi fac prea mult rău. Pricepi?

Am încuviinţat uşor din cap.

— Bine.

Mă bătu pe obraz.

Mi-am ferit privirea, incapabilă să-mi ascund groaza din ochi când i-am simţit mâna mângâindu-mi maxilarul. I-am văzut ochii aprinşi de dorinţă, în timp ce-şi cobora degetele în scobitura

gâtului, urmărind marginea robei până la nasturii de deasupra umărului.

Auzind paşi grăbiţi, se opri.

— Nobile Eon, strigă o voce la uşă. Ido îmi acoperi gura cu mâna, avertizându-mă din priviri.

— Au sosit nişte mesageri. Din partea împăratului. Întreabă de dumneavoastră, stăpâne. Vă rog, trebuie să veniţi. Toţi nobilii Ochi ai Dragonului se adună.

Ido scoase un icnet de enervare. Zâmbind cu regret, îşi trecu degetul peste buzele mele şi îmi dădu drumul. Ridicându-se dintr-un salt, îmi scotoci prin bagaje, scoţând repede un şervet mare. Îl despături dintr-un gest, ca să învelească în el manuscrisul şi perlele care se agitau furioase.

— Poate că ai să fii tentată să ceri ajutor sau chiar să fugi, spuse încet. Să n-o faci. Ţi-aş da de urmă şi i-aş prinde-o pe servitoare şi pe micul monstru care îi e fiu şi i-aş da pe mâna oamenilor mei. Te asigur că va dura cel puţin o oră până îi vor omorî.

Deschise uşa şi-l măsură cu privirea pe săteanul ghemuit la pământ.

— Data viitoare, nu-ţi mai deranja superiorii. Deşi vorbea cu blândeţe, nefericitul încremeni, îngrozit. Ido se întoarse spre mine, mângâindu-mi trupul cu privirea.

— Felicitări pentru succesul de astăzi, nobile Eon. Ne-aţi depăşit toate aşteptările.

Apoi ieşi zâmbind.

Capitolul optsprezece

Săteanul din faţa uşii se prosternă din nou. L-am privit fix, incapabilă să scap din menghina ororii care mă ţintuia la perete.

Ridică încet capul.

— Stăpâne? îndrăzni el. Iertaţi-mă, dar mesagerul a spus că e extrem de urgent.

Tremurând, am tras aer în piept. Ido plecase. Cel puţin pentru moment.

— Spune-le... Vocea îmi şovăia. M-am oprit, am respirat adânc şi m-am străduit să pun forţă în cuvinte. Spune-le că vin imediat. Acum, pleacă!

Se retrase cu spatele, lăsându-mă în faţa grădinii din curte, pradă gândului că Ido mă controla în totalitate. M-am cutremurat. Nu numai că îmi domina trupul şi spiritul, dar mă făcuse să-mi trădez prietenii şi aliaţii.

Indiferent care ar fi fost decizia, aş fi contribuit la distrugerea lor. Dacă aş fi mărturisit conciliului adevărul, aş fi fost executată, şi împăratul şi prinţul ar fi fost lipsiţi de aliatul lor, ascendentul, sau de susţinerea conciliului; Sethon ar fi pus mâna pe tron. Dacă îl ascultam pe Ido, eram obligată să-i urmez instrucţiunile în conciliu, şi Sethon ar fi controlat Ochii Dragonului. În oricare din cazuri, Ryko şi Rezistenţa lui n-ar mai fi avut nici o susţinere, iar doamna Dela ar fi rămas la mila unei curţi care o considera un demon. Nu puteam nici măcar să fug fără să-i las pe Rilla şi Chart la mila lui Ido.

Dezamăgisem pe toată lumea. Şi în spatele tuturor problemelor stătea ambiţia fără margini a lui Ido: să creeze un Şirag de Perle împreună cu mine şi să devină împărat. Indiferent dacă era sau nu posibil, gândul că ar fi putut avea o asemenea putere mă îmbolnăvea de groază.

Nu-mi rămânea decât o soluţie, dar Ido îmi citise firea; suicidul nu era o opţiune pentru mine. Poate eram laşă, dar nu eram gata să mor. Nici pentru împărat, nici pentru prinţ, nici măcar pentru prietenii mei. Şi lipsa asta ruşinoasă de curaj făcea din mine sclava dorinţelor lui Ido.

Poate chiar lipsa aceasta de demnitate îl alungase pe Dragonul Oglindă. Pe estradă nu-i văzusem conturul nici măcar

în ceaţă. Era de parcă nu ar fi existat vreodată. Şi iată că pierdusem şi ultima legătură cu el, manuscrisul roşu. Mi-am pipăit braţul gol, simţind lipsa perlelor a căror strânsoare fusese liniştitoare. Ido mă lăsase chiar fără nimic.

în prag apăru Rilla.

— Stăpâne, s-a întors Ryko.

Cuvintele ei mă smulseră din disperare.

— Ryko?

— Iată-mă, stăpâne. Intră în cameră şi făcu o plecăciune. Chiar dacă era plin de noroi şi mirosea a apă stătută, avea faţa luminată de un zâmbet radios. Felicitări, stăpâne! Succesul minunat de astăzi ne-a redat tuturor speranţa.

— Unde ai fost? Brusc, m-am ridicat din pat, furioasă. Ai spus că te întorci până la test.

— Îmi pare rău, stăpâne. Dădu înapoi în faţa furiei mele. L-am căutat pe mesagerul lui Ido ca să descopăr ce informaţie i-a adus.

— Trebuia să te întorci.

— Oamenii mei aveau ordin să vă păzească. Nu şi-au făcut datoria?

Nu l-am putut privi în ochi.

— Ba da, oamenii tău au fost la datorie.

Am aruncat o privire spre Rilla, dar nu părea să-mi fi observat minciuna. Poate magia dragonului pe care o practica Ido îi afectase şi memoria.

— Ai găsit mesagerul?

— L-am găsit, într-un final. Îl aruncaseră într-un canal abandonat, cu gâtul tăiat.

Rilla se strâmbă.

— Dar de ce?

Ryko îşi frecă obosit faţa murdară de noroi.

— Îmi imaginez că au vrut să evite ca unul ca mine să-l facă să spună care era mesajul.

— Sau poate altcineva dorea să afle mesajul şi a reuşit înaintea ta, am spus.

Ryko dădu aprobator din cap.

— Adevărat. Dar instinctul îmi spune că el e vinovat.

Arătă cu capul spre camera lui Ido.

— Nobile Eon! Era vocea lui Tyron. Trimişii împăratului sunt aici. Trebuie să veniţi imediat.

însoţit de Hollin, bătrânul Ochi al Dragonului îşi băgă capul pe uşă.

— Nu vor să vorbească decât în prezenţa dumneavoastră.

Nu mai puteam să amân momentul. Îndreptându-mi spatele, am încercat să găsesc curajul să-l înfrunt din nou pe Ido.

— Simt că sunt veşti proaste, murmură Tyron, în timp ce traversam coridorul de piatră. Şase mesageri pentru un singur mesaj — nu şi-au asumat nici un risc.

Toată suflarea satului părea că se adunase în jurul estradei. Acum, că Regele Muson fusese învins, centrul satului era din nou deschis pentru femei şi copii. Ar fi trebuit să răsune de râsete şi de strigăte victorioase. În schimb, toţi îi priveau în tăcere pe cei şase emisari ai împăratului, dogoriţi de soarele după-amiezii. Cu toate că animalele erau acoperite de spumă şi speriate de mulţimea de oameni, mesagerii rămăseseră călare.

Printre stofele mohorâte, ţesute în casă, privirea îmi fu atrasă de strălucirea mătăsii verde cu auriu. Doamna Dela, escortată de doi dintre oamenii lui Ryko, se îndrepta spre noi.

Faţa ei caldă şi zâmbitoare mă umplu de ruşine; îmi pusesem prietenii într-un mare pericol. După ce i-am făcut semn Rillei să-i iasă în întâmpinare, m-am întors spre mesageri. Simţeam privirea lui Ido care, de la înălţimea estradei, mă sfredelea. Strângând pumnii, m-am străduit să-mi stăpânesc spaima care mă îndemna să fug departe de el. Hollin şi Ryko înaintară, croindu-şi drum printre sătenii îngrijoraţi. În momentul în care eu şi Tyron am urcat pe estradă, încordarea devenise palpabilă.

— Îl căutăm pe nobilul Eon, Ochi al Dragonului Oglindă, spuse conducătorul mesagerilor, vocea lui de orăşean cultivat răsunând de la un capăt la altul al pieţei.

— Eu sunt nobilul Eon, am răspuns, neavând destulă putere să adaug titlurile oficiale.

Cei şase bărbaţi descălecară. Conducătorul dădu frâiele celui de lângă el, scoase un sul, apoi căzu în genunchi, lângă estradă, şi se înclină de trei ori, cu fruntea la pământ. Două săbii scurte îi stăteau încrucişate pe spatele lat, semn că aparţinea gărzii personale a împăratului. Solemn, ridică sulul.

Pergamentul purta o pecete de ceară ce reprezenta un dragon imperial. Mesajul era scurt.

Nobilului Eon, Ochi al Dragonului Oglindă, coascendent în Conciliul Dragonilor.

Prea veneratul meu părinte este mort. Fie ca spiritul lui să se alăture glorioşilor noştri strămoşi şi să aducă noroc domniei noastre.

întoarce-te imediat în capitală, pentru a participa alături de mine la priveghiul spiritului. Primeşte sfaturile doamnei Dela, care, cu permisiunea tatălui meu, a studiat ritualurile şi cunoaşte rolul care îţi revine în cadrul ceremoniei.

Împăratul-Perlă Kygo-Jin-Ran.

Am privit chipurile atente din jurul meu.

— Împăratul a trecut pe tărâmul strămoşilor, am spus.

M-am uitat la Ido. Observând expresia ostentativ îndurerată a nobilului Ido, am fost sigură că era deja la curent. Mesajul din zori. Jucase oare vreun rol în moartea împăratului? Era prea frumos ca să fie doar rodul întâmplării. Şi cum altfel se explica faptul că mesagerul lui aflase şi adusese vestea înaintea călăreţilor imperiali?

Sătenii din apropierea estradei transmiseră în şoaptă vestea, până ce tăcerea mulţimii se transformă într-un geamăt care cuprinse piaţa, amplificându-se într-o lamentaţie atât de pătrunzătoare, încât, cu siguranţă, se auzea şi pe lumea cealaltă.

— Trebuie să ne întoarcem cu toţii în oraş! exclamă nobilul Tyron în mijlocul agitaţiei.

Am încuviinţat din cap năucită.

-Sunt chemat să particip la priveghiul spiritului, alături de prinţ... M-am oprit. Prinţul Kygo era acum împărat. Alături de gloriosul nostru împărat.

— Veţi participa la priveghiul spiritului? interveni nobilul Silvo neîncrezător. Asta înseamnă că Împăratul-Perlă v-a ales ca al doilea îndoliat. Iată-vă paznic al spiritului defunctului împărat. Se înclină adânc. Fie ca însărcinările dumneavoastră sacre să-i uşureze călătoria spre nobilii lui strămoşi.

în jurul nostru, lamentaţiile stridente au lăsat locul ritmurilor mult mai blânde ale unei rugăciuni pe care mulţimea o intona condusă de un sfânt, aflat în celălalt capăt al pieţei.

— Noul nostru împărat a luat o decizie înţeleaptă, spuse Tyron încet, tonul lui făcându-l pe Silvo să se apropie ca să-l audă. Mai ales acum când nobilul Eon şi-a demonstrat puterea şi calităţile pentru a prezida conciliul. Asta ar trebui să descurajeze pretenţiile lui Sethon.

L-am privit consternată pe Tyron.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Prinţul Kygo va fi Împărat-Perlă timp de douăsprezece zile, înainte ca trupul tatălui său să fie îngropat, şi abia apoi va fi uns oficial ca Împărat-Dragon, zise Tyron. Zilele Perlei sunt deosebit de periculoase, pentru că orice membru de parte masculină şi care are sânge imperial poate revendica tronul. De aceea, obiceiul cere ca Împăratul-Perlă să pună să fie executaţi fraţii mai mici, pentru a evita războaiele civile care s-ar putea naşte din asemenea revendicări.

— Este ceea ce se cheamă Dreptul de Reitanon, confirmă nobilul Silvo. Dar mă îndoiesc că noul nostru împărat se va conforma acestei tradiţii. Este fiul tatălui său.

— Da, sunt sigur că-l va cruţa pe micul său frate, spuse Tyron. Copilul nu reprezintă nici o ameninţare. Totuşi, Sethon n-a făcut nici un secret din ambiţiile lui. Şi are susţinerea armatei, care este condusă de fraţii lui mai mici.

— Nu-l pot împiedica pe preaînaltul nobil Sethon să îşi revendice drepturile! L-am apucat de mânecă pe Tyron. Nu trebuie să contaţi pe mine că-l voi opri pe Sethon. Nu pot!

Tyron îşi scoase mâneca din strânsoarea disperată a mâinii mele.

— Uşurel, nobile Eon. Nu-l veţi opri dumneavoastră personal pe Sethon. Va fi suficient să ştie că nepotul lui este sprijinit de puterea dumneavoastră. Sunteţi Ochiul Dragonului Oglindă, sunteţi coascendent şi aveţi acum susţinerea necondiţionată a conciliului. Ar fi nebun să se ridice împotriva unei asemenea puteri. Chiar şi cu sprijinul armatei.

Un hohot de plâns mi se urcă în gât. Prinţul — noul împărat — îşi ridica fortăreaţa pe nisipurile mişcătoare ale puterii mele.

L-am prins din nou de mână pe Tyron.

— Nu înţelegeţi...

— Nobile Eon, mă întrerupse vocea puternică a lui Ido. Noul nostru împărat vă onorează enorm. I-am simţit mâna strângându-mi umărul plin de vânătăi. Vă oferă poziţii tot mai înalte. Curând, o să uitaţi de adevărul umil al originii dumneavoastră.

Continuând să mă apese insistent pe locul dureros, mă făcu să mă întorc şi să ajung faţă în faţă cu Rilla şi cu doamna Dela. Lacrimile brăzdau fardul şters al doamnei Dela. Plângea

moartea bătrânului împărat sau pierderea protectorului ei?

— N-o să-mi uit niciodată începuturile, am şuierat printre dinţi.

— Nici responsabilităţile, sunt sigur, adăugă el.

înainte de a-mi da drumul, l-am simţit mângâindu-mi umărul cu degetul mare.

— Nobilul Eon e cât se poate de conştient de îndatoririle lui, spuse Tyron pe un ton ferm. Ca noi toţi în această împrejurare, îi făcu un semn lui Hollin. Adună pe toată lumea, porunci. Trebuie să plecăm acum să-l plângem pe defunctul suveran şi să-l susţinem pe cel nou.

Conducătorul mesagerilor imperiali se înclină încă o dată.

— Nobile Eon, pentru a grăbi întoarcerea în capitală, Glorioasa Sa Maiestate, Împăratul-Perlă, a poruncit să vă aştepte cai odihniţi în satele Reisan, Ansu şi Diin.

Tyron dădu aprobator din cap.

— Cu trei schimburi de cai, ar trebui să ajungeţi în oraş dimineaţă. Noi vă vom urma cât de repede putem. Dacă ne grăbim, ar trebui să vă prindem din urmă până la căderea nopţii.

Gongul satului făcu să răsune prima dintre cele douăsprezece bătăi de doliu. În jurul nostru, sătenii se prosternau atingând dalele de piatră cu fruntea.

— Flăcăule, ajută-mă să mă aplec, spuse Tyron. Sunt atât de obosit, încât mă tem să nu cad.

L-am apucat de braţ, încordându-mă ca să-i susţin greutatea, în timp ce se aşeza în genunchi. Apoi mi-am luat locul lângă el, îngenunchind, la fel ca toţi ceilalţi Ochi ai Dragonului, în jurul estradei.

în timp ce bătăile gongului răsunau în piaţă, mi-am amintit lecţia din bibliotecă pe care învăţătorul Prahn ne-o ţinuse mie şi prinţului. Acum, privind în urmă, era evident că vizita neaşteptată a împăratului fusese aranjată ca să-mi câştige susţinerea, dar eram totuşi convinsă de bunătatea lui sinceră faţă de ţărănelul speriat care ajunsese nobil. Şi, chiar dacă asta nu conta deloc pentru un personaj atât de ilustru, îmi plăcuse foarte mult. Moartea împăratului mă afecta mai puţin decât mă duruse pierderea maestrului, dar era o nouă tristeţea care îmi sfâşia inima.

Acum, prinţul — Împăratul-Perlă — trebuia să înfrunte, în

acelaşi timp, tristeţea de a-şi fi pierdut tatăl şi pericolele implicate de urcarea pe tronul imperial. Jurasem să ne ajutăm unul pe altul ca să supravieţuim, dar încheiase acest pact cu nobilul Eon, nu cu o biată ţărancă aflată la mila duşmanului ei. Nu puteam face mai mult pentru supravieţuirea lui decât pentru a mea.

Ultima bătaie de gong răsună în piaţa cufundată în linişte. Aflat lângă mine, nobilul Tyron oftă.

— Pleacă, nobile Eon, spuse el. Du-te şi pune-ţi puterea în slujba noului nostru suveran! Fă-l pe Sethon să îngenuncheze în faţa lui.

Doamna Dela se aşezase lângă mine în trăsură, netezindu-şi stângace roba crem, cu broderii bogate. În scurtul timp pe care îl avusesem să ne pregătim pentru călătoria de întoarcere în oraş, nu făcuse decât să-şi răscolească bagajele agitată şi să repete că ţinuta ei nu era corespunzătoare pentru doliu. Abia după ce Rilla o prinsese de mâini, o aşezase într-un scaun şi îi poruncise servitoarei să-i găsească o ţinută care să-l onoreze pe împărat, îşi oprise şi doamna Dela căutarea frenetică.

Pe lângă faptul că îşi schimbase roba, nobila doamnă îşi şterse şi machiajul de curte. Fără masca palidă, faţa ei colţuroasă părea lividă şi umbrită de tristeţe. Îmi zâmbi slab, bătând cu degetele în toarta coşului de călătorie pe care îl purta pe genunchi. Rilla îmi scosese şi mie în grabă roba de Ochi al Dragonului, ca s-o înlocuiască iute cu o tunică şi un pantalon mai închise la culoare, mai potrivite cu o noapte lungă de călătorie. Mă simţeam uşurată că îmi scosesem roba roşie — mi se părea că mai păstra încă miros de vanilie şi portocală. Din nefericire, nu avusesem timp să mă îmbăiez, ca să şterg de pe piele atingerea lui Ido.

Trăsura se legănă din nou când Rilla se aşeză în faţa noastră, pe locul mai mic destinat servitorilor. Îi ceru lui Ryko să-i pună la picioare un coş plin cu provizii. Când se uită cu

îndrăzneală la mine, mi-am încruntat sprâncenele — purtasem deja discuţia asta. Nu voiam să mănânc.

— Cu tot respectul, stăpâne, spuse ea brusc. Trebuie să mâncaţi ceva. Altfel, nu veţi avea puterea să-l onoraţi pe defunctul împărat.

Doamna Dela dădu aprobator din cap.

— Este adevărat, nobile Eon. Priveghiul spiritului este foarte solicitant.

Ştiam că aveau dreptate. Ar fi trebuit să mănânc şi să mă refac, dar simpla idee de a înghiţi mâncare îmi făcea greaţă. Poate o nouă doză din Drogul Soarelui m-ar pune pe picioare. Totuşi, în timpul ceremoniei Regelui Muson, drogul îmi înşelase toate aşteptările. Poate avea efect doar asupra bărbaţilor. De asta nu mă ajutase să-mi văd dragonul? Sau reuşise cumva Ido să mă despartă de propria bestie? Am simţit din nou că mă cuprindea disperarea.

— Dă-mi ceva atunci, am zis, încercând să uit de senzaţia sufocantă de gol.

Rilla scoase din coş o cutie lăcuită. Îi ridică iute capacul şi mi-o întinse, înclinându-se uşor. Trei găluşte din orez condimentat, învelite în alge, erau aşezate pe varză tocată fin, ca ouăle de pasăre în cuib. O mâncare minunată, pregătită cu grijă. Îmi veni să vomit.

— Stăpâne, stăpâne! Aşteaptă, te rog!

Bătrânul Hiron alerga agitând un obiect. Ryko îl opri brusc, ridicând mâna.

— Nobilul Eon se pregăteşte să plece, spuse el. Ce doriţi?

M-am aplecat peste doamna Dela. Îmi luasem rămas-bun şi mulţumisem aşa cum se cuvenea conducătorului satului. Ce mai dorea acum?

— Stăpâne, gâfâi el. E un om cinstit, pur şi simplu n-a ştiut cum să vă vorbească, din cauza teribilei veşti a morţii...

Bătrânul se aplecă, încercând să-şi recapete suflul.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre asta, stăpâne. Bătrânul Hiron ridică busola cu rubine. Jin-can, brutarul nostru, a găsit-o lângă estradă. Este un om bun. A venit la mine imediat ce a putut.

Am privit fix discul de aur; îl lăsasem să cadă când mă întorsesem să-l văd pe Dragonul Oglindă, care dispăruse. Mă copleşi din nou pierderea îngrozitoare.

Bătrânul Hiron păli.

— Vă implor, stăpâne. Nu vă înfuriaţi. Era...

— Nu sunt furios, am spus, trăgându-mă înapoi în scaun. Dă-o doamnei Dela.

Nici nu-i observasem lipsa. Nu că ar fi contat; dragonul meu mă abandonase. Nu meritam să ţin din nou în mână un instrument aparţinând Ochiului Dragonului.

Bătrânul se apropie în grabă de trăsură şi întinse busola, nu fără să se uite uimit la travestitul de la curte. Doamna Dela luă busola cu graţie şi îi surâse săteanului copleşit.

— Mulţumesc, bătrâne Hiron, spuse ea încet.

— Da, şi mulţumeşte-i şi brutarului din partea mea, am adăugat.

Bătrânul se înclină şi dădu înapoi, uitându-se în continuare la doamna Dela.

Ryko închise uşa joasă a trăsurii şi urcă pe cal, strunind animalul. Aplecându-se în şa, se uita la noi, aşteptându-mi porunca.

— Să mergem, am zis.

începu să strige, repetându-mi ordinul, iar trăsura se zgâlţâi, cabina suspendată începând să se legene uşor. Întorcându-mă, am văzut siluetele tot mai mici ale lui Tyron şi Silvo — nemişcate şi tăcute în mijlocul pregătirilor zgomotoase ale servitorilor -, dar nu am putut răspunde salutului lor trist.

Doamna Dela îmi întinse busola.

— Trebuie să mă iertaţi că am neglijat să vă felicit pentru glorioasa victorie asupra lui Ido, spuse. Trista veste a morţii împăratului... Se opri, stăpânindu-şi durerea, perla neagră tremurându-i pe gât. Trista veste m-a tulburat. Totuşi, curajul şi puterea dumneavoastră au asigurat loialitatea conciliului. Maiestatea Sa avea dreptate — aţi fost trimis de zei pentru a-l ajuta pe prinţ să se urce pe tron. Mulţumesc.

N-am putut să-i suport recunoştinţa din glas.

— Nu m-a trimis nimeni, am răspuns cu duritate.

Doamna Dela clipi surprinsă.

— Îmi... Îmi pare rău, nobile.

Rilla îşi drese vocea,

— Pot să vă ofer nişte vin sau apă, stăpâne?

— Nu, nu vreau nimic.

Ezitând, doamna Dela îmi întinse din nou busola.

— Ce noroc că a fost găsită şi v-a fost înapoiată, spuse ea, ignorându-mi impoliteţea. Ştiu că este un instrument foarte important pentru arta dumneavoastră. Şi este foarte frumoasă.

îşi trecu degetele pe suprafaţa gravată. Eu nu voiam s-o ating.

— Pune-o undeva, i-am zis, împingându-i mâna la o parte.

Dar nu mă mai asculta. Toată atenţia îi era concentrată asupra busolei.

— Cunosc caracterul ăsta, spuse ea, urmărind cu vârful degetului gravura. Înseamnă „cer“. Este o formă veche de scriere a femeilor. Arătă un alt caracter. Ăsta înseamnă „adevăr". Ridică ochii spre mine. De ce un instrument al Ochiului Dragonului este gravat cu o scriere a femeilor?

încremenisem. Nenumăratele minciuni se prăbuşeau în mine, zgomotul din urechi înecând totul, cu excepţia a trei cuvinte: „scris de femeie".

— Ce înseamnă? am şoptit.

Doamna Dela mă privi uimită.

— Ce înseamnă? am ţipat.

Se trase speriată în scaun. Cu coada ochiului, l-am văzut pe vizitiu întorcându-se spre noi. Rilla se uita la mine şocată.

M-am străduit să cobor tonul.

— Spune-mi ce înseamnă textul.

Doamna Dela îşi umezi buzele, coborându-şi din nou ochii spre busolă. Încet, îşi trecu degetul în jurul cercului din mijloc.

— Spune că Dragonul Oglindă este — se întrerupse, făcând ochii mari — Dragonul Oglindă este regina cerurilor! îşi acoperi gura cu mâna. Pe toţi zeii, un dragon femelă!

Dragonul meu era femelă. Adevărul mă copleşea, mă umplea de uimire, de speranţă şi de oroare. Mă alesese pe mine, şi eu o alungasem.

Doamna Dela îmi văzu privirea plină de consternare.

— Nu ştiaţi? Cum e posibil să nu fi ştiut?

— Ea e regina? spuse Rilla. Bineînţeles, e logic...

M-am aruncat spre ea şi am lipit-o de peretele trăsurii.

— Să nu spui, am strigat, cu braţul la gâtul ei. Să nu spui!

Vizitiul se întoarse iar.

— Ce se întâmplă, stăpâne? Vreţi să opresc?

— Mergi înainte! am strigat.

Rilla gâfâia sub mine.

— Nu spun nimic. Promit. Promit.

— Ce nu poate să spună, nobile Eon? doamna Dela mă trase de braţ, puterea ei de bărbat obligându-mă să mă aşez la locul meu. Ce e logic?

M-am repezit către discul de aur, dar ea îl trase iute înapoi, confuzia de pe chipul ei lăsând locul înţelegerii.

— Nu sunteţi o Umbră a Lunii, nu-i aşa?

M-am zbătut ca să-mi eliberez braţul, dar ea mă strânse şi mai tare.

— Sunteţi fată?

Cu toate că nu putem să-mi desprind ochii de la privirea ei arzătoare, n-am reuşit să scot vreun cuvânt.

— Sunteţi? ţipă ea.

Vocea nu-i tremura de furie, ci tremura de groază.

— Da, am şoptit.

Căzu înapoi în scaun, dându-mi drumul braţului, de parcă ar fi fost bolnav.

— O fată, zei din cer! în conciliul Ochilor Dragonului. Ştiţi ce vor face dacă află?

Am încuviinţat din cap.

— Dar aveţi puterea Dragonului Oglindă, adăugă ea grăbită. Şi v-a ales pentru că sunteţi fată, nu-i aşa? Fără îndoială că vor înţelege şi...

Privirea mea spunea adevărul.

Doamna Dela păli.

— Aveţi puterea, nu-i aşa? întrebă ea cu voce pierită de disperare. Spuneţi-mi că aveţi puterea dragonului.

— Nu.

închise ochii şi scoase un geamăt sfâşietor, care se transformă într-o rugă şoptită printre suspine:

— Zei îndurători din ceruri, fie ca moartea noastră să se petreacă iute şi fără suferinţă.

— Totuşi, l-aţi mutat pe Regele Muson, observă Rilla.

Mi-am ferit privirea de la chipul ei chinuit.

— Ido a făcut totul. Mi-a luat puterea şi a făcut în aşa fel încât toată lumea să creadă că eu îi conduceam pe Ochii Dragonului. Mi-a spus că, dacă nu mă supun lui, dezvăluie conciliului că sunt femeie. Mă vor omorî, Rilla. Am întins mâna spre ea, dar femeia nu se mişcă. Mi-a spus că, dacă încerc vreodată să fug sau să cer ajutor, o să vă dea pe Chart şi pe tine pe mâna oamenilor

lui.

Doamna Dela nu-şi putu stăpâni un ţipăt înfundat.

— Deci nu avem conciliul. Nu avem nimic.

îşi acoperi faţa cu mâinile.

Rilla se trase mai aproape.

— Cum a putut Ido să vă ia o putere pe care nu o aveaţi? Am văzut cartea roşie. Acolo era o putere. Am văzut perlele mişcându-se singure.

— Nu am puterea Dragonului Oglindă, am zis. În timpul ceremoniei, nu m-am putut uni cu el — cu ea — aşa cum trebuia. Dar pot să-l invoc pe dragonul nobilului Ido. Nu ştiu cum. Pe puterea asta a pus el stăpânire.

Doamna Dela ridică privirea.

— De ce nu v-aţi unit cum trebuia cu dragonul?

-Habar n-am. I-am simţit prezenţa în arenă — am comunicat, jur. Dar, după aia, a început să se ascundă de mine. M-am întrerupt, sufocată de această îngrozitoare pierdere. Şi acum a dispărut.

Rilla se îndreptă în scaun şi îşi netezi rochia, încercând să recupereze ceva din calm şi ţinută.

— Poate nu i-a plăcut că vă daţi drept băiat, spuse cu asprime.

Am privit-o cu gura căscată, totul căpătând dintr-odată sens.

— Drogul Soarelui.

Mă privi cu ochii mari.

— Infuzia făptuitoarei de îngeri!

Doamna Dela se încruntă.

— Poftim?

— Înainte de ceremonie, maestrul mi-a dat să beau o infuzie în fiecare dimineaţă. Ea îmi opre...

Nu puteam să rostesc cuvântul.

— Opreşte ciclul, se grăbi Rilla să explice. Şi Drogul Soarelui e folosit de Umbrele Lunii ca să le păstreze virilitatea.

Doamna Dela dădu aprobator din cap.

— Ryko ia şi el. Mă privi cu atenţie. Vreţi să spuneţi că aţi luat Drogul Soarelui?

— M-am gândit că mă va ajuta să intru în contact cu dragonul meu, am spus. Ido îl ia ca să-şi consolideze legătura cu Dragonul Şobolan. Mi-am umezit buzele, conştientă de un nou adevăr. Cred că infuzia făptuitoarei de îngeri l-a respins pe Dragonul

Oglindă. Şi a dispărut mai repede după ce am luat Drogul Soarelui.

— Nu se poate oare ca dragonul femelă să fie atras de energia feminină? şopti doamna Dela.

Cu răsuflarea tăiată, am înţeles că pusese degetul pe rană. Energia feminină era cea care îl atrăgea pe Dragonul Oglindă, iar eu făcusem totul ca s-o alung.

— În concluzie, dacă încetaţi să luaţi infuzia şi drogul, veţi putea comunica cu Dragonul Oglindă, spuse ea. Vă rog, spuneţi-mi că am dreptate.

Am lăsat capul în jos.

— Există altă problemă.

Doamna Dela şi Rilla aşteptau încordate să continui.

— Nu ştiu numele dragonului meu. Şi, fără el, nu-i pot invoca puterea. Ironia sinistră a situaţiei îmi smulse un zâmbet amar. Şi singurul loc unde aş putea găsi numele este manuscrisul roşu.

— Cel pe care l-aţi furat împreună cu Ryko de la nobilul Ido? întrebă doamna Dela.

Am dat din cap în semn că da.

— Şi cel pe care Ido l-a luat înapoi acum câteva ore.

încă îi mai simţeam controlul brutal asupra trupului. Gândul era de nesuportat. În schimb, am strâns din dinţi, ca să-mi opresc lacrimile fierbinţi.

— Textul este şi el redactat în scrierea femeilor. Mi l-aţi fi putut citi. Am înghiţit cu greu. Aş fi putut descoperi numele Dragonului Oglindă.

Rilla mă bătu uşor pe genunchi. Gestul ei simplu mă făcu să-mi stăpânesc şi mai greu tristeţea.

Doamna Dela luase un aer gânditor.

— Dar asta înseamnă că există încă şansa de a pretinde puterea dragonului. Reacţionase în ea curteanul încăpăţânat şi calculat. Trebuie să recuperăm manuscrisul roşu.

în mine renăştea speranţa. Dacă aveam dragonul, Ido n-ar mai fi putut să se apropie de mine.

— I l-am mai furat o dată, am spus grăbită. Putem s-o facem din nou.

Ea ridică mâna.

— Dar, mai întâi, trebuie să-l avertizaţi pe noul împărat că nu poate conta pe puterea dumneavoastră. Şi nici pe susţinerea conciliului.

— Nu. Am scuturat cu putere din cap. Nu, mă va omorî. Mai întâi trebuie să găsim manuscrisul roşu.

Mă privi cu răceală.

— Aveţi datoria să spuneţi adevărul, zise. Oricum, dacă nu o faceţi, tot veţi muri. Dacă îl trădaţi din nou pe împărat, Ryko o să vă omoare. Se uită la silueta întunecată a uriaşului care călărea alături de noi. Oricum, îmi va fi greu să-l împiedic să vă ia gâtul când va afla de minciuni. Oftă. Încrederea lui în dumneavoastră era totală.

Pentru o clipă, mi-am imaginat faţa lui Ryko în clipa când avea să descopere adevărul. Mă luă cu fiori; nu doar de frică, ci şi pentru că mi-am dat seama cât de mult l-ar răni trădarea mea.

Doamna Dela se trase în scaun.

— Trebuie să ne rugăm zeilor ca împăratul să nu poruncească să fiţi executată pe loc. Să sperăm că veţi avea timp să-i spuneţi că mai aveţi o şansă să obţineţi puterea Dragonului Oglindă.

— O şansă foarte mică, am subliniat eu.

— Aţi face bine să vă agăţaţi de ea cu toate puterile, replică doamna Dela sec. De ea depinde viaţa dumneavoastră.

Am rămas o clipă tăcute, îngrozite de lucrurile pe care ni le rezerva viitorul.

— Ei bine, zise, în cele din urmă, doamna Dela. Trebuie să-i spun lui Ryko.

Ridicându-se de la locul ei, se clătină odată cu trăsura şi îl bătu pe spate pe vizitiu.

— Opreşte, omule. Se întoarse spre mine. Să nu ieşiţi. Nici să nu vă arătaţi faţa.

îşi netezi părul, şi am văzut că-i tremura mâna.

— Vestea asta o să-l ucidă.

Trăsura încetini, apoi se opri. Imediat, Ryko îşi struni şi el calul. După ce îmi aruncă o ultimă privire plină de reproş, doamna Dela coborî din trăsură, grăbindu-se să-l împiedice pe Ryko să se apropie.

Rilla începu să desfacă unele dintre cutiile din coşul cu provizii.

— Aţi face bine să mâncaţi. Va mai dura ceva până vom porni din nou la drum.

Am aruncat o ocheadă peste umărul vizitiului. Ryko descălecase şi dăduse frâiele calului secundului său. Văzând-o

pe doamna Dela înaintând, îşi înclină capul cu un aer întrebător. Ea îi făcu semn s-o urmeze mai departe, pe drumul pustiu, şi, în timp ce se îndepărtau, vocile le-au fost acoperite de ţipetele stridente ale păsărilor care-şi făcuseră cuib în copaci. Brusc, l-am văzut pe Ryko încordându-se şi îndepărtându-se. O luă spre trăsură, cu pumnii strânşi. Chiar dacă nu-i puteam distinge clar faţa în lumina slabă a asfinţitului, îi simţeam furia. Doamna Dela îl prinse de braţ, cu o forţă care nu avea nimic de femeie. L-am văzut întorcându-se spre ea, gesturile sale arătând că făcea eforturi vizibile să se stăpânească.

— Îmi pare rău, am şoptit.

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi, îmi zise Rilla.

Deschise o altă cutie — plină cu anghile argintii marinate — şi o puse pe scaun, lângă mine.

— Poate aş fi putut să vă ajut.

— Cum? am întrebat. Aveai scris numele dragonului pe frunte?

Mi-am regretat imediat sarcasmul. Cel puţin vorbea cu mine.

— Iartă-mă, am zis. Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ţi spun.

— Mai mult, ar fi trebuit să-l informaţi pe stăpân, zise Rilla.

— Credeam că pot să găsesc numele înainte să-şi dea cineva seama că nu aveam nici o putere. Înainte să-şi dea el seama. Şi apoi a murit.

Rilla oftă.

— Ei, au trecut toate.

Puse la loc capacele lăcuite, ca să aranjeze cutiile în coş. Apoi rămase o clipă nemişcată, cu mâinile în poală, contemplând pe fereastră umbrele nopţii.

— Deci, a venit timpul, nobile Eon? în faţa demnităţii ei calme, mi-am ferit ochii.

— Nu mai sunt nobil, Rilla!

— Bineînţeles că sunteţi, spuse ea hotărât, făcându-mă să ridic ochii. Trebuie să fiţi nobilul Eon pentru noi toţi. Pentru mine, pentru Chart, pentru cei doi de afară. Şi pentru noul împărat. Îşi ridică bărbia. Vă întreb din nou, nobile Eon. A venit timpul?

— Da, am răspuns în cele din urmă. Ia-l pe Chart şi fugiţi cât de departe puteţi.

Când doamna Dela se urcă, în cele din urmă, în trăsură — chipul ei serios împiedicându-ne să-i punem întrebări -, ne-am

reluat călătoria. Ryko călărea în faţa noastră, la distanţă, ţeapăn şi drept în şa. L-am privit o vreme, dar nu s-a uitat înapoi. Şi la schimbarea cailor a păstrat distanţa.

Pe măsură ce noaptea se adâncea, apropiindu-se ora spiritelor, am reuşit, în sfârşit, să mănânc ceva în timp ce doamna Dela îmi explica laconic ritualul imperial al priveghiului spiritului. Am încercat să mă concentrez asupra rolului meu din ritualurile complicate şi să uit de groaza infinită care plutea între noi — că, probabil, nu voi trăi destul cât să exercit ritualurile.

Cu toate că mintea trecuse de mult de momentul în care ar fi trebuit să se odihnească, trupul epuizat nu mai rezistă multă vreme; după al treilea schimb şi ultimul, am adormit. Din când în când, eram trezită de hurducături şi priveam afară la silueta lui Ryko, care călărea în continuare în faţa trăsurii. După lungile ore de călătorie, ar fi trebuit să fie îngenuncheat de oboseală, dar nimic nu părea a-i fi înfrânt vigilenţa. Poate se hrănea cu furie. Sau cu ură.

Eram fericită să mă las din nou cuprinsă de somn şi de uitare.

în cele din urmă, hărmălaia negustorilor ambulanţi mă smulse din epuizare, şi m-am trezit, înghesuită în peretele trăsurii, în timp ce ne apropiam de porţile oraşului. Doamna Dela era prăbuşită în colţul opus al trăsurii, trăsăturile sale aspre fiindu-i îndulcite de somn. Rilla era deja ocupată să caute ceva de mâncare în coş, părul şi rochia fiindu-i aranjate impecabil, ca de obicei.

— Ceva cu care să începeţi ziua, spuse ea încet, întinzându-mi un coşuleţ de răchită, cu un ou tare, în coajă, şi câteva legume murate.

Cel puţin nu mai trebuia să beau amestecul scârbos de Drogul Soarelui şi ceai al tămăduitoarei. Terminasem cu amândouă.

— Cam puţin pentru o ultimă masă, am spus, străduindu-mă să zâmbesc. Ignorându-mi remarca, Rilla decoji atentă un alt ou.

— Imediat ce ajungem la apartamente, o să pregătesc baia de purificare, aşa cum ne-a învăţat doamna Dela, murmură ea. Cu siguranţă, slujbaşii care se ocupă de protocol au trimis deja ierburile necesare. Atunci, în timp ce vă spălaţi, eu o să scot Roba Ilustrată. Doamna Dela a avut o idee bună când v-a sfătuit s-o îmbrăcaţi.

— Ar trebui pur şi simplu să pleci.

Scutură din cap.

— Nu înainte de a vă pregăti pentru priveghiul spiritului.

Loialitatea ei încăpăţânată mă făcu să mă simt ruşinată.

— Mulţumesc, am şoptit. Dar promite-mi că plecaţi imediat după asta.

Am simţit-o pe doamna Dela mişcându-se lângă mine.

— Nu m-am aşteptat să dorm. Privi şirul de căruţe şi de drumeţi care aşteptau să intre în oraş pe drumul plin de noroi ce se întindea paralel cu drumul pavat, rezervat echipajelor nobililor. Se pare că am ajuns.

în timp ce înaintam spre porţile oraşului, Ryko se apropie de noi călare. M-am ridicat, cu degetele încleştate pe coşuleţul de răchită, dar el îşi mână calul pe partea trăsurii unde stătea doamna Dela.

— Acum eu o să plec, nobilă doamnă, spuse el.

Ea încuviinţă din cap.

— Mult noroc.

— Să pleci? am izbucnit eu. De ce pleci? Trebuie să recuperăm manuscrisul roşu.

în cele din urmă, Ryko se uită la mine, însă privirea îi era atât de dură, încât mi se tăie respiraţia.

— Trebuie să-i anunţ pe cei din Rezistenţă să fie pregătiţi. Trase de frâie, cu o mişcare repezită, care făcu animalul să fornăie. Dar nu fiţi îngrijorat pentru siguranţa dumneavoastră, nobile Eon. Mă voi întoarce să vă port de grijă, aşa cum îmi cere datoria. În glas i se simţea amărăciunea. Îmi fac întotdeauna datoria.

— Dar eu când nu mi-am făcut-o? am mormăit.

Însă el plecase deja.

Capitolul nouăsprezece

Amestecul special de ierburi aromatice şi petale de flori de ficus plutea la suprafaţa apei şi mi se urca înspre umeri în fuioare onctuoase. După ce îmi pregătise baia rituală de purificare, Rilla mă lăsase să mă spăl singură şi se dusese în grabă în garderobă, ca să pregătească roba şi să-şi aranjeze fuga. Afundându-mă în căldura bazinului, am respirat parfumul umed, masându-mi încheietura luxată, îmi frecasem deja corpul cât putusem de bine, dar încă mai simţeam mâinile lui Ido

mângâindu-mi pielea, dar şi durerea din mână şi din şold.

Nu trebuia să îi permit să îmi mai stăpânească vreodată trupul. Mai bine moartă.

Am renunţat să-mi masez mâna, tulburată de şoapta întunecată care mi se strecurase în minte.

Eram cu adevărat gata să mor?

Mi-am umezit buzele, ierburile parfumate reînviind gustul fierbinte de vanilie şi de portocală al gurii lui lipite de a mea. Ar trebui să fug. Să ajung în insule cu Rilla şi cu Chart. Bătălia pentru tron nu era lupta mea. Toată lumea din jurul meu mă împinsese în centrul ei: bietul meu stăpân, împăratul, prinţul, doamna Dela, Ryko. Chiar şi Rilla şi Chart. Toţi se aşteptau ca eu să le aduc victoria. Dar nu era lupta mea.

Am oftat. Nu era adevărat. Acum era într-adevăr lupta mea. Viaţa mea depindea de soarta Împăratului-Perlă. Şi viaţa prea multor oameni cumsecade depindea de curajul meu de a înfrunta furia tânărului împărat şi de a-i câştiga susţinerea. Sau, dacă lucrurile mergeau prost, de curajul de a accepta să fiu spintecată de sabia lui şi de a-l opri pe Ido să-l urce pe Sethon pe tron. Şi de a-şi realiza nebuna ambiţie de a crea Şiragul de Perle.

Amintirea rapidităţii cu care îl pedepsise prinţul pe învăţătorul Prahn mă făcu să mă cutremur. Şi nu era vorba decât despre o greşeală neînsemnată a unui bătrân. Şi mai era şi tânărul nobil care îl rănise din întâmplare în timpul unui antrenament. Auzisem că prinţul îi zdrobise trei coaste.

Mie ce soartă avea să îmi rezerve? O fată care îl păcălise şi îl trădase, care îi promisese putere şi supravieţuire, ştiind, în tot acest timp, că era o minciună. M-am rugat ca slaba speranţă pe care i-o puteam oferi să fie suficientă pentru a-i opri sabia.

Ido avusese dreptate, nu aveam nici un chef să mor. Nu câtă vreme exista speranţă.

Totuşi, nici măcar nu ştiam dacă Dragonul Oglindă mă mai aştepta. O clipă, gândul la minunea reprezentată de ea îmi alungă teama. Un dragon femelă; ce revelaţie uimitoare pentru conciliu. Mă făcu să mă întreb cum de i se putuse pierde amintirea, a ei, dar şi a femeilor Ochi ai Dragonului. Uitarea părea mult prea absolută pentru a fi doar o întâmplare. Dar, chiar dacă fusese o decizie luată cu mai multe generaţii în urmă, nu puteau nega existenţa unicului dragon femelă. Şi, dacă aş

reuşi să mă unesc într-adevăr cu ea, ar fi obligaţi să mă accepte şi pe mine.

Planul meu era bun, doar că nu-i mai simţeam prezenţa; nu mai dăduse nici un semn de pe estrada Ochilor Dragonului. Era doar efectul combinat al celor două droguri sau făcusem o greşeală teribilă? Poate, până la urmă, nu avem nici o speranţă de oferit împăratului. Poate Dragonul Oglindă dispăruse cu adevărat.

Ştiam că ar trebui să ajung la Hua, pentru a vedea dacă mai era acolo şi a-i putea da împăratului măcar certitudinea existenţei ei. Dar dacă Ido îmi simţea prezenţa în lumea energetică şi punea din nou stăpânire pe mine? M-am înfiorat. Îmi spusese că asta se întâmpla numai atunci când comunicam cu Dragonul Şobolan. Aş fi fost proastă să dau crezare vorbelor lui. Şi dacă ar fi fost în stare să pună stăpânire pe mine de fiecare dată când aş fi intrat pe cărările de Hua?

M-am proptit de marginea băii, peretele cu plăci de faianţă fiind ca un punct de sprijin în vârtejul gândurilor mele. Trebuia să-mi asum acest risc. Până acum, nu-i oferisem prinţului decât minciuni. Dar, dacă voiam să supravieţuiesc, trebuia să-i spun noului împărat adevărul. Trebuia să-i dau speranţa Dragonului Oglindă.

Mi-am prins mâinile de marginea curbată a bazinului. „Te rog să fii acolo", m-am rugat. Inspirând adânc, am alungat nodul de frică din gât. Am tras din nou aer în piept şi am trecut peste teama apăsătoare din inimă. Mi-am numărat fiecare respiraţie în ritmul rugăciunii: „Te rog să fii acolo. Te rog să fii acolo". Imaginea sălii de baie reflectată în apă tremură; pe fundul bazinului, mozaicul reprezentând Cercul celor Nouă Peşti ai Bogăţiei se curbă şi se răsuci. M-am oprit şi mi-am adunat puterile pentru ultimul pas în lumea energetică, întreaga mea fiinţă fiind concentrată pe prezenţa Dragonului Oglindă. Şi pe a lui Ido.

Baia se cufundă în ceaţă. M-am adâncit în Hua, m-am cufundat în vârtejul de energie, dincolo de rămăşiţele cenuşii ale celor două droguri. Am aruncat doar o privire, apoi, imediat, m-am pus la adăpost. Mi-am concentrat ochiul interior şi am ascultat cu atenţie, căutând vocea lui Ido în minte, mâna lui de fier strivindu-mi trupul. Nu se auzea nimic. În jurul bazinului, mase enorme de energie începură să se materializeze. Căpătau

formă. Boturi, ochi, coarne, perle. Dragonii. M-am uitat fix în spaţiul gol din cerc, străduindu-mă să văd umbra unui solz roşu, luciul unei perle aurii. Dar nici urmă de Dragonul Oglindă.

— Acum ştiu ce eşti, am şoptit. Te rog, iartă-mă. Arată-te! Dă-mi un strop de speranţă.

O mişcare rapidă. Capul imens, albastru, al Dragonului Şobolan se aplecă până în faţa mea. I-am simţit energia concentrându-se asupra mea. Puterea lui îmi lingea pielea udă, se scurgea pe ea într-o întrebare mută. Am vrut să mă trag înapoi, dar eram deja cu spatele lipit de perete.

— Nu, am zis. Nu!

Puterea lui continua să se împingă în mine, o ofrandă sălbatică de energie, fără formă şi fără limite, gata să fie modelată în dorinţă omenească. Era prea mult. Se deschisese o cale care ducea drept spre inima mea, unde Ido putea să dea buzna în orice moment.

Ca la o chemare din depărtări, mi-am simţit mâna dreaptă lovindu-se de o dală desprinsă — un punct de sprijin în lumea reală. Am apăsat mai tare. Durerea înăbuşită produsă de carnea sfâşiată m-a tras departe de privirea fascinantă a dragonului. Durerea deveni sfâşietoare, şi lumea energetică trecu repede pe lângă mine, într-un vârtej de culori: albastru, roz, violet, argintiu, verde, alb. Şi roşu. Am încetat să mai respir preţ de o clipă. Chiar văzusem roşu?

Dar eram deja singură în baie, ghemuită în bazin, cu mâna tăiată de marginea spartă a dalei, sângele scurgându-se şi împrăştiindu-se în volute sângerii, printre petalele crem ale florilor de ficus.

Stând în picioare, în faţa oglinzii din garderobă, mi-am rotit umerii sub greutatea robei. Mâna la care mă tăiasem îmi pulsa sub pansamentul strâns. Am încercat să-l slăbesc puţin, îndoindu-mi mâna.

— Stai cuminte, îmi porunci Rilla.

îngenunche şi îmi aranjă pliurile grele de mătase pe corp. În oglindă, în spatele meu, se reflecta imaginea doamnei Dela, care ţinea centura lată a robei. Tocmai se îmbăiase şi era îmbrăcată de doliu, în alb. Privirile ni se întâlniră în oglindă.

— Vă amintiţi ce v-am spus? întrebă ea. Nu veţi avea ocazia să-i vorbiţi Împăratului-Perlă până când nu va pleca şi corul bocitorilor şi până când preoţii» Sholei nu-şi vor încheia cântările

strămoşilor.

Am dat aprobator din cap.

— Când vor pleca şi ei, veţi rămâne singură cu el ca să privegheaţi spiritul, continuă ea. Dar nu trebuie să vorbiţi câtă vreme el nu vorbeşte cu dumneavoastră.

— Nu. Îi voi vorbi imediat ce se poate. Indiferent dacă păstrez sau nu eticheta, nu îi vor plăcea cuvintele mele. Ori mă ascultă, ori nu. Dintr-odată, mă cuprinse frica. Am înghiţit cu greu. Şi nu ne putem permite să pierdem timpul.

Rilla ridică ochii.

— Urmaţi sfaturile doamnei Dela. Vă rog. Aşteptaţi ca împăratul să vă vorbească. Faceţi tot ce vă stă în puteri ca să vă apăraţi.

Am atins-o pe umăr.

— Imediat ce sunt gata îmbrăcată, vreau să pleci. Bine?

Se încruntă, cu o expresie de loialitate încăpăţânată.

— Trebuie să-l duci pe Chart la adăpost. Ai promis.

întinse mâinile să ia centura.

— Aşa e cel mai bine, spuse încetişor doamna Dela, înmânându-i cu grijă brâul greu de mătase. Se va sfârşi, oricum, cu vărsare de sânge. E mai bine ca tu şi fiul tău să vă ţineţi departe.

Ochii negri mă priviră cu îngrijorare, dar prezicerea ei nu făcea decât să confirme ceea ce ştiam deja în sinea mea. Fie împăratul dejuca ambiţiile unchiului său cu ajutorul meu, fie Sethon punea mâna pe tron cu ajutorul puterii lui Ido. Oricum ar fi, avea să curgă sânge.

Rilla încuviinţă din cap, continuând să-mi înfăşoare centura în jurul taliei cu un aer preocupat.

— Dumneavoastră sunteţi gata de plecare? am întrebat-o pe doamna Dela. Nu există nici o garanţie că împăratul nu se va răzbuna pe toţi cei care m-au ajutat, fără să ţină cont de rangul lor. Dacă nu mă întorc de la priveghiul spiritului...

— Voi aştepta aici să aduceţi manuscrisul roşu, spuse ea hotărâtă.

— Şi dacă nu vin? Dacă Sethon şi Ido au drumul liber?

— Eu şi Ryko avem un plan.

— Insulele?

Ea înclină capul.

Rilla se ridică.

— Sunteţi gata, nobile Eon, spuse scurt.

Respirând adânc, m-am privit în oglindă. Eram, cu adevărat, nobilul Eon. Încă o dată, roba oferea trupului meu subţire iluzia virilităţii. Iluzia era cu atât mai desăvârşită, cu cât faţa mea îşi pierduse toată dulceaţa — poate sub efectul drogului Soarelui -, trăsăturile ascuţite reflectând proaspăta duritate pe care o simţeam în adâncul meu. Am ridicat capul; nu doream să renunţ să mai fiu nobilul Eon. Cu tot pericolul şi toată disperarea, simţisem gustul puterii şi al respectului. Nu era de mirare că Ido tânjea după ele.

Rilla îndreptă un pliu care strica linia perfectă de pe pulpă, mâinile strângând brusc mătasea. Plângea în tăcere, fără să se vaiete. De când o cunoşteam pe Rilla, nu o văzusem niciodată plângând.

— Totul va fi bine, am spus.

Cuvinte prosteşti, nepotrivite, dar lacrimile ei îmi zdruncinau hotărârea, la care ajunsesem cu atâta greutate. Îmi luă mâna şi o lipi de obraz.

— Ce aţi făcut pentru Chart, pentru mine...

— Spune-i... M-am oprit, căci mi se pusese un nod în gât. Erau prea multe de spus. Şi totodată nimic. Poţi să pleci, Rilla, am şoptit, lăsându-i mâna. Mult noroc!

Se ridică, făcu o plecăciune, apoi îmi aruncă o privire lungă, plină de regret.

— Mulţumesc, nobile Eon.

Ieşi cu spatele. Apoi dispăru.

Doamna Dela oftă.

— Vă este foarte devotată. În timp ce vă îmbăiaţi, mi-a povestit cum s-au întâmplat toate. Mina de sare şi ambiţiile lui Brannon.

în cele din urmă, mi-am desprins ochii de la uşă.

— Probabil că povestea v-a amuzat, am spus, ascunzându-mă sub carapacea fragilă de duritate.

— Nu. Se întoarse spre oglindă. Şi eu am făcut multe lucruri ca să supravieţuiesc. Unele cel puţin la fel de disperate ca ale dumneavoastră. Schiţă un zâmbet. În trăsură, am fost foarte dură. Eram şocată; eraţi singura speranţă — ei bine, ştiţi ce povară vă apasă. Cred, în continuare, că ar fi trebuit să aveţi încredere în Ryko şi în mine, dar înţeleg de ce aţi făcut ce aţi făcut.

— De ce mă ajutaţi? Sunt foarte probabil o cauză pierdută.

îşi ridică bărbia.

— Ryko o să vă slujească până la capăt, pe dumneavoastră şi pe împărat. Şi aşa voi face şi eu.

Pericolul care mă aştepta mă îndemna la sinceritate.

— Ar trebui să-i mărturisiţi lui Ryko faptul că-l iubiţi.

Din cauza roşeţii, pielea ei nemachiată păru şi mai bronzată.

— Un eunuc şi un travestit, spuse cu amărăciune. Asta i-ar face şi pe zei să râdă.

— Zeii râd deja, am răspuns. Altfel cum s-ar explica faptul că viitorul unui imperiu stă pe umerii mei?

Trupul bătrânului împărat era expus în Pavilionul celor Cinci Spirite. Din tot complexul, aceasta era singura clădire din marmură albă, faţada ei simplă, fără basoreliefuri şi poleială, fiind de-a dreptul impozantă. Escorta mea de protocol, alcătuită din patru eunuci cu rang înalt, se opri la baza celor nouă trepte de marmură ale doliului, care duceau până în prag. În stânga fiecărei trepte se înălţa câte un vas enorm cu cărbuni, din aramă, beţişoarele arse răspândind în aer parfumul lor greu şi melancolic. Prin uşa deschisă, auzeam murmurele bocitorilor şi zăream sclipirea lampioanelor pe care le legănau. A doua zi, trupul împăratului avea să fie dus în Sala Roşu cu Negru, aflată în curtea de la intrare, pentru ca toţi să-l poată plânge. Pentru moment însă, rămânea aici, sub ochii atenţi ai noului împărat şi ai purtătorului său de doliu, căruia îi revenea sarcina de a-l apăra de acţiunile răuvoitoare ale spiritelor rele.

M-am întors s-o privesc pe doamna Dela. Mă însoţise până unde îi era permis — până în capătul Pieţei celor Cinci Spirite — şi acum aştepta lângă ceilalţi curteni tăcuţi să intru în pavilion.

— Ne vedem la apartamente, spusese ea plină de convingere, în timp ce mă preluau slujbaşii însărcinaţi cu protocolul.

încuviinţasem din cap, dar ştiam amândoi că râsul zeilor nu ne garanta şi bunăvoinţa lor. Îmi era imposibil să disting trăsăturile doamnei Dela de la distanţa asta, dar, din felul în care îşi ţinea capul, am ştiut că plângea.

Cei doi slujbaşi din faţa mea se dădură la o parte, înclinându-se.

— Vă rugăm să urcaţi, stăpâne, spuse cel mai înalt în grad. Alteţa Sa, Împăratul-Perlă, vă aşteaptă.

M-am uitat la scara care ducea spre bolta întunecată a uşii

duble. Imediat ce aveam să pătrund în pavilion, viaţa nu avea să-mi mai aparţină. Dar pierdusem deja şansa de a fugi; trecuse pe lângă mine pe nisipul Arenei Dragonilor, în timp ce-mi aşteptam rândul să mă înclin ca un învins în faţa unui împărat indiferent. Momentele decisive ale destinului erau atât de scurte şi de ascunse. Iar acum eram pusă în faţa unui alt moment.

Am făcut un pas, apoi încă unul. Disperarea are propriul ritm. Acum, pentru că decizia fusese luată, eram aproape nerăbdătoare să ajung la final.

Totuşi, destinul nu putea fi grăbit. Alţi slujbaşi responsabili cu protocolul mă întâmpinară în prag şi mă conduseră în sala slab luminată, prin faţa şirurilor de bocitori îngenuncheaţi, ale căror şoapte se împleteau într-un zgomot confuz, puternic, ce însoţea fâşâitul straniu al lampioanelor legănate de ei. Trupul înfăşurat al bătrânului împărat zăcea pe un catafalc din piatră, în capătul încăperii. Lângă el, o masă joasă era plină cu mâncare şi cu vin, oferite ca ofrandă în boluri şi cupe de aur.

Prinţul, Împăratul-Perlă, stătea în genunchi în faţa tatălui său, pe o pernă simplă, împletită. Cu toate că se afla în faţa catafalcului, cu capul plecat, am observat că-i fusese deja ras capul, lăsându-i-se doar coada imperială, împletită cu aur şi bijuterii, care îi cădea pe spate. Ochii mi s-au oprit pe spatele şi pe şoldurile lui. Nu purta sabia. Şi nici pumnalul. Totuşi, având antrenament, cu siguranţă putea ucide cu mâinile goale.

Lângă el, era pusă o altă pernă pentru al doilea îndoliat. Am îngenuncheat pe ea încet, durerea din şold încetinindu-mi din nou mişcările.

— Îmi pare bine să vă am alături, nobile Eon.

Vocea prinţului era răguşită, nesigură.

Privirea îmi trecu de la chipul crispat la vânătaia urâtă, plină de sânge uscat de la baza gâtului. Perla Imperială — montura de aur, sub formă de gheară, fusese cusută grosolan în spaţiul dintre oase, rana continuând să sângereze pe stofa albă a robei.

Când, în sfârşit, l-am privit direct în ochii îndureraţi, nu m-am putut împiedica să nu-mi ating gâtul.

— Medicul regal a fugit noaptea trecută. Înghiţi cu grijă, înlocuitorul lui era emoţionat. Schiţă un zâmbet. Foarte emoţionat.

— A fugit?

Zâmbetul îi îngheţă.

— O să fie găsit. Noi doi vom fi răzbunaţi.

îşi plecă din nou capul, în timp ce bocitorii îşi încheiau una dintre litanii şi bătură în gong.

M-am înclinat şi eu, dar am făcut-o mai mult ca să-mi ascund mirarea faţă de felul în care se schimbase prinţul. Ceva de pe chipul şi din vocea lui îmi amintea de Ido. Alungându-mi frica din ce în ce mai mare, m-am concentrat asupra sensului din spatele cuvintelor prinţului. Credea că medicul imperial fusese amestecat în moartea tatălui său. Şi în cea a stăpânului meu. Era, oare, adevărat? Revedeam în minte iar şi iar evenimentele care duseseră la această moarte, nu reuşeam să mă apropii de un răspuns sigur, dar, în felul ăsta, evitam să mă gândesc la clipa când aveam să fiu singură cu noul împărat.

Două ore mai târziu, bocitorii îşi puseră lampioanele pe podea, aşezându-le în mici cercuri ale eternităţii, se prosternară şi ieşiră din pavilion cu spatele. Imediat fură înlocuiţi de doisprezece preoţi ai Sholei, veniţi să intoneze cântece funebre. Stând în genunchi vreme de trei ore, cât s-au făcut auzite armoniile lor complicate, am privit mâinile tânărului suveran, care se strângeau încet în pumni. Ştiam că se lupta cu durerea; avusesem şi eu, de atâtea ori, parte de acelaşi sentiment. Suferea, şi — fie ca zeii să mă ierte! — trupul lui slăbit îmi reda speranţa. Poate epuizarea lui îmi oferea şansa să-mi pledez cauza.

Ultimele note ale cântecelor funebre se stinseră într-o tăcere grea. Aflat lângă mine, Împăratul-Perlă respiră adânc, ca să-şi adune puterile să se ridice. Fără să lase impresia că era chinuit de durere, se ridică, se înclină în faţa defunctului său tată şi se întoarse cu faţa spre preoţi. Ridicându-mă cu dificultate, m-am înclinat, apoi mi-am ocupat locul lângă catafalc.

Cei doisprezece preoţi s-au prosternat şi au părăsit încăperea, lăsându-i doar pe cei doi slujbaşi de la protocol. Dar şi ei făcură o plecăciune şi ieşiră cu spatele, închizând uşa grea până ce camera nu mai fu luminată decât de licărirea slabă a lampioanelor bocitorilor.

Priveghiul spiritului începuse.

Împăratul-Perlă îşi şterse fruntea, căzut pe gânduri.

— Toarnă-ne vin, nobile Eon, rosti cu greu, arătându-mi o mică nişă. Cred că acum am să pot să beau.

M-am înclinat şi m-am îndreptat spre o măsuţă pe care erau

două boluri de aur şi o carafă de vin scumpă.

— Sunt convins că medicul imperial a avut ceva de-a face cu moartea nobilului Brannon, spuse el, ţinându-se cu grijă de gât, în timp ce vorbea. Şi, poate, şi cu cea a tatălui meu, deşi cangrena de la picior îl otrăvea deja. Individul va fi găsit şi va plăti pentru suferinţa noastră.

L-am aprobat.

— Mesagerii mi-au spus despre succesul tău de la Daikiko. Se îndreptă spre mine. A fost o lovitură de maestru. Ai respectat pactul nostru. Voi face şi eu la fel.

Am ridicat carafa, prinzând-o cu putere ca să nu se vadă că-mi tremura mâna. În timp ce turnam vinul, simţeam cum urca spre mine parfumul bogat, de fructe. Mi se părea că timpul se oprise, că îşi ţinea răsuflarea. Am ridicat cele două boluri.

— Maiestatea voastră, am spus, întinzându-i vinul.

Privi undeva departe, apoi îşi ridică ochii spre mine, aşteptând să gust din vin. Încet, am luat bolul şi am băut, dându-mi capul pe spate, până la ultima picătură. Băutura mă arse pe gât, dar nu era decât focul alcoolului. Focul unui fals curaj.

Gura i se strâmbă.

— Obiceiul, spuse el bând cu sete, nu fără să tresară când înghiţi. Am încredere în tine, nobile Eon.

Momentul venise.

— Nu sunt nobilul Eon, am zis.

încremeni. Chipul nu îi trăda însă faptul că înţelesese imediat, că simţise tonul de trădare.

— Poftim?

— Nu sunt nobilul Eon. Dragonul Oglindă este un dragon femelă. Şi eu sunt femeie.

Lăsându-şi capul într-o parte, îşi miji ochii roşii.

— Femelă? Şi tu eşti femeie?

Am încuviinţat din cap, încremenită în aşteptarea clipei când avea să înţeleagă.

— O femeie Ochi al Dragonului?

— Da.

Se uită fix la mine, şi am văzut cum mintea lui iute de politician depăşea şocul.

— Dragonul s-a întors pentru că eşti femeie. Mă strânse de umăr cu mâna. Şi ai puterea ei. Este mai mare decât a lui Ido?

Nu mă aşteptasem să descopere atât de repede adevărata

problemă.

Citise adevărul pe faţa mea înainte ca eu să-l pot ascunde. Bolul de vin lovi podeaua şi mâna îi alunecă la gâtul meu cu viteza unui şarpe. Cu un singur gest, mă izbi de peretele pavilionului, ceafa lipindu-mi-se de marmură, o durere sfâşietoare iradiindu-mi în cap. Avea faţa atât de aproape de a mea, încât simţeam respiraţia sa duhnind a vin şi mirosul dulceag de putreziciune care se ridica din gulerul mustind de sânge.

— Ai puterea?

M-am agăţat cu mâinile de degetele lui. Mă strânse şi mai tare, aşteptând răspunsul cu un rânjet pe chip.

— Da, am gâfâit.

îmi căută privirea.

— Minţi.

L-am tras disperată de braţ.

— Am puterea, dar nu totală. Există o carte...

Mă ridică şi mă lipi din nou violent de perete, durerea tulburându-mi vederea. M-am zbătut ca să pot respira. Ca să nu-mi pierd cunoştinţa.

— Ştii ce ai făcut? urlă el. Totul se baza pe tine. O femeie.

Purtat de furie, îmi zdrobea încet gâtul. Avea să mă omoare. I se vedea hotărârea pe chip. Şi nu-l puteam opri. Era împăratul meu. Domnul meu. Stăpânul meu. Voinţa lui era şi voinţa mea.

Nu. Niciodată. Voinţa mea nu-mi aparţinea decât mie.

I-am dat drumul la braţ. Mi-am strâns degetele în palma bandajată. Cu forţa disperării, am lovit cu pumnul în mijlocul Perlei Imperiale. Pentru o clipă, am văzut cum suferinţa îi tulbură vederea, apoi se prăbuşi, zvârcolindu-se, gâfâind gâlgâit.

Mi-am privit mâna. Mă durea din cauza loviturii şi era mânjită de sânge. Sânge imperial.

Zei din ceruri! Ce făcusem?

Căzând în genunchi, m-am târât spre el. Mă văzu apropiindu-mă şi încercă să mă lovească furios cu pumnul, palid de uimire.

— Maiestatea Voastră! L-am apucat de braţele care se zbăteau, i le-am lipit de trup, apoi l-am tras pe genunchii mei. Stăpâne, iartă-mă. Pielea îi lucea de sudoare. Să nu mori!

— Eu... eu... n-o să mor. Trase aer adânc în piept tremurând, încleştându-şi dinţii din cauza efortului. Tu... tu... o să mori.

încercă să ridice capul, dar căzu la loc în braţele mele.

I-am deschis roba la gât, tresărind când cotul lui mă lovi în coaste. Ţinându-i braţele cu putere, i-am examinat rana. Sângele ţâşnise în jurul Perlei Imperiale, dar numai pe marginile cusăturii şi, în jos, spre scobitura gâtului. Dacă l-aş fi lovit mai direct, dacă pansamentul nu ar fi amortizat lovitura, l-aş fi omorât. Era clar că îl atinsesem mai jos, astfel încât Perla se lovise de os şi nu de trahee. Zeii fuseseră îngăduitori. Cu amândoi.

— Nu puteţi să mă omorâţi, i-am spus. Aveţi nevoie de mine.

Se ridică cu greu, paloarea lăsând locul focului furiei. Îşi regăsea deja forţele. Nu aveam prea mult timp să-l fac să înţeleagă.

— Ascultaţi-mă. Dragonul Oglindă este dragonul regină, am spus disperată. Ea m-a ales şi ea este ascendentă. Ceea ce reprezintă cel puţin de două ori puterea celorlalţi. Ochii îi sclipiră auzind acest adevăr. Dar nu m-am unit cu ea corect. Nu încă. Îmi este imposibil să-i invoc puterea, dar Ido are o carte în care e scris numele ei. Dacă reuşesc să pun mâna pe ea, atunci aş avea toată puterea ei. La dispoziţia dumneavoastră.

— De unde... ştii că îi poţi invoca puterea?

— Pentru că deja pot să-l invoc pe dragonul lui Ido.

Făcu ochii mari.

— Ai şi... puterea lui Ido?

îşi drese glasul. Vocea îi era mai puternică.

Am dat aprobator din cap, susţinându-i privirea. Era o jumătate de adevăr. Îl chemasem pe dragonul albastru lângă biblioteca lui Ido. Dar îmi era imposibil să-i dezvălui împăratului cealaltă jumătate de adevăr — că Ido se putea folosi de legătura mea cu dragonul pentru a-mi fura trupul şi a-mi supune voinţa.

împăratul îmi împinse mâinile la o parte.

— Dă-mi drumul!

M-am îndepărtat la o distanţă sigură, în timp ce el se ridica încet. Cu mâna dusă la gât, mă privi de sus.

— A fost o lovitură sub centură. Se clătina pe picioare. Aveţi simţul onoarei al unei femei.

Ironia lui mă răni profund.

— Încerc să respect pactul nostru. Asta nu înseamnă onoare?

Pufni.

— Supravieţuire reciprocă? Aproape m-aţi omorât.

— La fel cum aţi făcut-o şi dumneavoastră.

Izbucni în râs, apoi începu să tuşească.

— Dar eu sunt împăratul tău.

— Şi eu sunt singura speranţă pe care o aveţi ca să vă păstraţi tronul.

Zâmbetul îi dispăru, şi trăsăturile i se aspriră.

— O femeie Ochi al Dragonului.

îmi studie corpul cu privirea, şi am simţit cum roşesc.

— Tata m-a avertizat în legătură cu natura ascunsă a bărbaţilor, spuse el, dar sunt sigur că nu s-a gândit la un astfel de caz. De ce-ar trebui să cred că îmi apăraţi interesele? Evident, sunteţi o mincinoasă pricepută.

Mi-am muşcat buzele.

— Sunt aici, în faţa dumneavoastră. Aş putea să fiu la jumătatea drumului spre insule.

Dădu din cap în semn că înţelegea ce spuneam.

— Adevărat. Dar mi se pare că sunteţi aici mai mult în interesul propriu decât în al meu. Nu am nici o îndoială că nobilul Ido ar urmări fără milă o femeie care ar putea să-i ameninţe puterea.

Făcu o pauză. Cum aţi reuşit să-l deplasaţi pe Regele Muson? V-aţi folosit de puterea lui?

Am strâns în mâini mătasea robei. O mincinoasă pricepută.

— Da.

— Atunci, v-aţi făcut un duşman foarte periculos. Îmi făcu semn să mă ridic. Ceea ce e mai bine pentru mine. Am mai multă încredere în forţa fricii şi a interesului decât în simţul onoarei, nobile Eon. Dar, bineînţeles, nu sunteţi nobilul Eon. Care este adevăratul nume?

Am simţit din nou că roşesc. În prezenţa lui nu voiam să fiu doar o fată. Nu voiam să devin inferioară.

— Ar fi mai simplu să rămân nobilul Eon, Maiestatea Voastră. Aş avea nevoie de acest titlu până când...

— Până când vă cuceriţi puterea sau muriţi, zise el. Acestea sunt alternativele pe care vi le ofer, nobile Eon.

Am încuviinţat din cap.

— Nici n-am avut altele, Maiestatea Voastră.

Se îndreptă spre masă.

— Spuneţi că Ido are o carte?

— E vorba despre manuscrisul Dragonului Oglindă. Singura

mărturie despre dragon. A furat-o din tezaur înainte să-mi fie restituit.

— Deci Prahn nu s-a înşelat. Îşi turnă din nou vin, cu mâna tremurândă. Dacă e la Ido, trebuie să-i fi aflat secretele.

— Nu. Nu cred. M-am îndreptat spre el cu pas şovăitor, dar nu îmi interzise să mă apropii. Textul este în scrisul femeilor.

— Se înţelege de la sine, mormăi. Ridică paharul să bea, dar se opri brusc, spre surprinderea mea. Mama — mama mea adevărată — m-a învăţat câteva caractere ale acestei scrieri, îşi goli paharul strâmbându-se de durere. Întotdeauna m-am întrebat de ce Dragonul Oglindă a părăsit cercul. De ce ea — îmi întâlni privirea pentru o clipă — nu era trecută în nici un act. Poate că manuscrisul tău ne va spune.

— Maiestatea Voastră, nu ştiu de ce ne-a părăsit. În schimb, ştiu că unchiul dumneavoastră şi Ido plănuiesc să vă conteste autoritatea. Trebuie să recuperăm cât mai repede cartea.

Cum pavilionul nu avea ferestre, era imposibil de ştiut dacă era zi sau noapte. Am calculat repede cât timp trecuse.

— Ochii Dragonului s-au întors, probabil, de la Daikiko. Ido ar trebui să fie în casa lui.

— Să părăsim priveghiul spiritului? Aruncă o privire spre catafalc. Nu, aveţi dreptate. Tata ar fi înţeles gravitatea situaţiei. Trebuie să ne ducem imediat la Ido şi să cerem cartea. Îşi va asculta împăratul.

— Nu, Maiestatea Voastră. Trebuie să rămâneţi într-un loc sigur. O să mă duc cu Ryko. Am tăcut, dându-mi dintr-odată seama că nu ştiam dacă acesta se întorsese şi nici măcar dacă ar accepta să mă însoţească. Ştim unde o să găsim manuscrisul.

— Vă veţi supune împăratului vostru, nobile Eon, spuse rece. O să mă duc la casa Dragonului Şobolan şi o să rezolvăm această problemă. Se îndreptă decis spre uşa dublă. Urmează-mă!

Cel puţin ne pusesem în mişcare. Dar spre ce anume?

Capitolul douăzeci

Când garda imperială aduse calul spre mine, am făcut un pas înapoi. Grumazul puternic al calului roib îmi ajungea la gât, iar felul în care îşi smucea capul mă făcea să mă tem de un

temperament periculos de imprevizibil. Un alt soldat îngenunche lângă el, gata să mă ajute să urc în şa, ignorând copitele care frământau pământul. Împăratul îşi întoarse calul şi se uită la mine în lumina torţelor.

— Ce aşteptaţi, nobile Eon?

— Maiestatea Voastră, nu ştiu...

Calul fornăi nerăbdător, şi eu am tresărit speriată.

— Văd. Aţi fi putut să-mi spuneţi mai devreme. De sus, din punctul său de observaţie, împăratul cercetă grupul de soldaţi. Presupun că garda dumneavoastră ştie să călărească.

— Da.

îi făcu semn lui Ryko.

— Ia-ţi stăpânul în spate.

Ryko se apropie cu paşi mari, ochii lui trecând peste mine în timp ce înainta spre cal. Când ieşisem din Pavilionul celor Cinci Spirite împreună cu împăratul, dădusem cu ochii de Ryko, care mă aştepta în piaţă. Se ţinuse de cuvânt şi se întorsese să mă apere, dar nu schimbaserăm nici un cuvânt, în afară de ordine, şi continua să se poarte cu multă răceală. Cu îndemânare, desfăcu şi dădu jos şaua complicată, apoi îi făcu semn gărzii care aştepta să-l ajute să se urce în spatele calului. Încălecă într-o secundă.

Soldatul se aşezase în genunchi şi pentru mine. M-am urcat cu grijă pe piciorul lui. Cum rămăsesem într-un echilibru instabil, neştiind ce să fac, Ryko mă prinse de braţ şi mă trase dintr-o mişcare în spatele lui, pe cal. Am văzut gărzile din jurul nostru stăpânindu-şi cu greu un zâmbet.

— Ţineţi-mă de mijloc, spuse Ryko scurt. Şi să nu vă înfigeţi genunchii prea adânc în flancurile calului.

Ţinându-mă cu o mână de umărul lui, am încercat să-mi aranjez roba grea de mătase în aşa fel încât să nu mă încurce prea tare. După zilele trăite în ritualuri nesfârşite şi în tristeţe, împăratul se dovedise nerăbdător să treacă la acţiune şi nu dorise nici măcar să-şi găsească timp să se schimbe, aşa cum îi recomandau agitaţi slujbaşii însărcinaţi cu protocolul. Nici măcar nu-mi oferise o sabie de la armurierul său. Deja reprezentam mai puţin decât nobilul Eon.

Apucându-mi mâinile, Ryko mi le aşează în jurul lui. Îi simţeam mirosul de transpiraţie şi trupul musculos încordându-se pentru a ne păstra amândoi echilibrul.

— Agăţaţi-vă sau o să căderi.

Când calul se mişcă, mă făcu să mă clatin. Singurul mod de a rezista era să mă agăţ de spatele lui Ryko. M-am tras mai în faţă ca să mă lipesc de el, ştiind că intimitatea îi era la fel de neplăcută cum îmi era şi mie.

În timp ce mergeam în urma celor opt călăreţi care formau escorta de elită a împăratului, nu am mai putut suporta ostilitatea sau tăcerea încărcată de reproşuri a lui Ryko.

— Îmi pare rău, am spus. Îmi pare rău că nu v-am spus. Îmi pare rău că nu sunt ce v-aţi dorit.

îşi întoarse capul, cu ochii scânteind de mânie.

— Nu e ceva ce se poate ierta dacă râzi sau ridici din umeri, zise. Eram la o răspântie de drumuri între un viitor luminos şi tenebrele trecutului. Ne-aţi aruncat la loc în tenebre.

Am simţit că mă înfurii.

— Crezi că ăsta a fost scopul meu? Crezi că am hotărât într-o bună zi să mă arunc într-o mascaradă periculoasă... Privind în jur, am coborât vocea. O mascaradă periculoasă care să ducă ţara la ruină?

— Puţin îmi pasă de scopul dumneavoastră. Rezultatul mă interesează.

Se întoarse.

— Rezultatul încă nu e sigur, am spus. Ce crezi că fac în acest moment? Mi-am riscat viaţa să-i spun împăratului adevărul şi mi-o risc din nou ca să recuperez manuscrisul şi să-l revendic pe Dragonul Oglindă. Sunt încă aici şi fac tot ce pot. Ştii că am putere. Datorită ei ţi-am salvat viaţa, şi poate o să reuşesc să-i opresc pe Ido şi pe Sethon. Ai măcar atâta încredere! Dă-mi cel puţin o şansă de a dovedi ce pot.

Nu spuse nimic, apoi l-am auzit oftând.

— Da, recunoscu. Aveţi putere. Şi sunteţi aici. Dar în legătură cu ce puteţi...

Ridică din umeri.

— Crezi că o să dau greş numai pentru că sunt femeie? l-am întrebat, apropiindu-mă de urechea lui.

— Un dragon femelă, şopti el cu voce joasă. M-am aplecat ca să-l înţeleg. Şi o femeie Ochi al Dragonului. Dispărută mai bine de cinci sute de ani, care iată că a apărut din nou. Doamna Dela şi împăratul sunt gata să se agaţe de această mică rază de speranţă. Se întoarse din nou spre mine. Nu i se mai citea furia

în privire, ci îndoiala. Nu sunt un învăţat, dar nu pot fi nici atât de sigur. Nu pot să nu mă întreb dacă o uniune atât de ciudată are să ne aducă bine sau rău.

— Crezi că sunt ceva malefic? Un fel de demon?

Nu puteam ascunde faptul că mă simţeam rănită.

— Nu ştiu ce sunteţi. Dar nu sunteţi sinceră şi nu cred că ne spuneţi tot adevărul nici măcar acum. Privi din nou înainte. Să ştiţi că o să fiu cu ochii pe dumneavoastră, nobile Eon sau oricine aţi fi. Şi nu voi ezita să apăr interesele împăratului.

Mi-am reluat locul, copleşită de cuvintele lui.

Am traversat imensa curte, apropiindu-ne de Poarta Supremei Bunăvoinţe. Porţile Umilinţei erau deja închise pentru lume, şi se aprinseseră lampioanele de noapte — prin urmare, numai câţiva funcţionari de rang inferior traversau vasta esplanadă, către galeriile laterale. Văzându-l sosind pe noul lor suveran, căzură în genunchi şi se prosternară. Nu avea să dureze mult până să se răspândească zvonul că Împăratul-Perlă îşi abandonase îndatoririle filiale ca să iasă călare din palat cu gărzile — şi cu nobilul Eon.

Drumul Conduitei Celeste, impozanta poartă centrală rezervată Maiestăţii Sale, era deschis. Slujbaşii care aveau în grijă Poarta Judecăţii Supreme se grăbiră să deschidă grilajul aurit şi bogat împodobit, în timp ce slujitorii de la Porţile Umilinţei fuseseră brusc treziţi de strigătele pedestraşilor. În timp ce împăratul şi escorta lui treceau pe sub bolta porţii centrale, Ryko, în semn de respect pentru rangul meu, o luă prin Poarta Judecăţii Supreme. Copitele calului răsunau pe pavimentul de piatră, şi pentru o clipă am zărit splendoarea dragonilor pictaţi pe pereţii auriţi şi plafonul de lac roşu acoperit de gravuri. Apoi, eram din nou afară, reluându-ne locul printre coloanele de călăreţi şi de pedestraşi care îl urmau pe împărat şi garda sa.

Nu puteam întârzia. Chiar pe când ultimii oameni treceau de Porţile Umilinţei, noi călăream deja pe drumul larg care traversa grădinile Inelului de Smarald şi ducea spre Cercul Dragonilor şi spre cele douăsprezece case ale Ochilor Dragonului. M-am agăţat de Ryko în clipa când calul o luă la trap, oasele bazinului lovindu-mi-se de spatele animalului într-un ritm greşit. Preocupată de efortul de a mă adapta la ritmul calului, n-am observat amănuntul care îi făcu pe toţi să murmure îngrijoraţi.

Am văzut doar că spatele lui Ryko se încordă brusc şi că, în fruntea escortei, căpitanul dădu ordin să ne oprim. În jurul nostru, oamenii rămaseră pe loc şi îşi apucară arcurile, cercetând, în acelaşi timp, grădina luxuriantă stăpânită de umbre din stânga şi din dreapta noastră.

— Ce se întâmplă? am şoptit, în timp ce Ryko strunea calul.

Cu un semn din cap, arătă spre orizont. O lucire slabă lumina cerul nopţii.

— Un incendiu.

Era destul de aproape, foarte probabil în incinta Cercului Dragonilor.

— O casă?

Cea mai apropiată era casa Dragonului Bivol. Nobilul Tyron şi Hollin erau, oare, în siguranţă?

Căpitanul întorsese deja calul pe jumătate şi i se alăturase împăratului. Schimbară câteva cuvinte, prea încet ca să le putem auzi. Apoi căpitanul dădu din cap şi ne făcu semn să înaintăm. Ryko depăşi garda de elită, care se regrupase ca un zid în jurul suveranului.

— Nobile Eon, spuse căpitanul, înclinându-şi scurt capul. Era foarte zvelt pentru un Bărbat al Umbrei, ridurile adânci din jurul ochilor şi al gurii dovedind că avea experienţă şi autoritate. Se întoarse spre Ryko. Aţi văzut?

Ryko scoase un mormăit.

— Incendiul se află în partea opusă casei Dragonului Şobolan, spuse căpitanul. Maiestatea Sa ne-a poruncit să ne continuăm drumul.

Ryko se uită din nou la lumina ciudată.

— Nu-mi place, spuse. Îmi aminteşte de trecătoarea Bano.

Căpitanul dădu aprobator din cap şi îşi frecă bărbia. Era clar că aveau amintiri comune.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Totuşi, nu-l pot contrazice pe împărat în numele fantomelor trecutului. O să trimit nişte cercetaşi, şi noi ne continuăm drumul — dar, la primul semn că e ceva în neregulă, aplicăm strategia de securitate.

— Înţeles, spuse Ryko. Totuşi, indiferent ce se întâmplă, eu şi nobilul Eon ne ducem la casa Dragonului Şobolan.

Căpitanul aprobă din nou din cap şi îndreptă calul de-a lungul coloanei tăcute de soldaţi. La semnalul lui, patru gărzi pedestre se rupseră de grup şi o luară prin grădină, evitând o alee

luminată de lampioanele albe de doliu.

— Ce crezi că se întâmplă? l-am întrebat pe Ryko, când am pornit din nou la drum.

— Tăcere! porunci el.

Era încordat, la pândă. Ne continuam drumul, însă pericolul creştea cu fiecare pas. De după o colină micuţă apăru, în cele din urmă, răspântia cu Cercul Dragonilor.

Ryko se ridică în şa.

— Auziţi?

M-am străduit să disting ceva prin zgomotul copitelor şi al paşilor şi prin zăngănitul armelor trupelor noastre. Într-adevăr, în depărtare se auzea un zgomot slab, greu de distins.

— Ce e? am şoptit.

Am simţit tensiunea din trupul lui Ryko crescând. Apucă frâiele cu o mână, ca să ia sabia cu cealaltă. Ajunseserăm la răspântie, drumul larg, pavat, al Cercului Dragonilor întinzându-se la stânga şi la dreapta noastră. Grăbind calul, Ryko ne duse după colţ, unde ne-am întâlnit cu cele două gărzi din ariergarda escortei imperiale.

Odată ieşiţi din grădină, am auzit clar şuierul ascuţit al fierului — sunetul metalic de neconfundat al bătăliei. Ryko întoarse calul, exact în clipa în care unul dintre cercetaşi ţâşni din grădină, în dreapta noastră, alergând de-a lungul peluzei, cu mâna ridicată pentru a ne avertiza. Ryko miji ochii în întuneric.

— Armata, şopti el. Se aplecă în timp ce omul se apropie, având acum pumnul strâns. Atacă.

Căpitanul îşi opri calul aproape de noi, atât de brusc încât animalul cabră.

— O armată care să atace casele dragonilor? Nu se poate!

Cercetaşul fugi spre noi.

— Căpitane, armata preaînaltului nobil Sethon a cucerit casa Dragonului Bivol şi a Dragonului Tigru, gâfâi el. Şi am văzut un batalion la intrarea de nord în incinta palatului.

— Şi nobilul Tyron? am întrebat.

Cercetaşul dădu cu tristeţe din cap.

— E mort, stăpâne. L-am văzut decapitat la marginea drumului. Şi pe ucenicul lui.

— Nu! am izbucnit. Nu!

Cercetaşul se înclină.

— Am văzut cu ochii mei, stăpâne. Ochiul Dragonului Tigru şi

ucenicul lui au avut aceeaşi soartă. Dar nu au fost omorâţi de oamenii lui Sethon.

— De cine atunci? am întrebat.

— Asasinii nu purtau uniformă.

Căpitanul cercetă drumul întunecat din spatele nostru.

— Sethon trebuie să fi încercuit incinta.

— Nu-şi pierde timpul cu revendicări oficiale, spuse Ryko. Vrea să ajungă la tron folosind forţa.

— Cu ajutorul lui Ido, am spus.

— În acest caz, nu-i vor ataca decât pe Ochii Dragonului credincioşi împăratului, zise căpitanul. Se uită în jos, la cercetaşi. Ia-ţi cei mai buni oameni şi du-te la palat să-i avertizezi. Şi în casele care au scăpat.

Cercetaşul încuviinţă din cap şi alergă spre tovarăşii lui. Căpitanul îşi întoarse calul.

— Trebuie să îl duc de aici pe Maiestatea Sa. Veniţi cu noi?

Ryko făcu semn că nu.

Căpitanul înclină scurt din cap.

— Atunci, noroc! Ryko, ştii unde să ne găseşti.

Se îndepărtă dând ordine.

Pentru o clipă, am văzut faţa palidă a împăratului întorcându-se spre mine, apoi gărzile i-au îndreptat calul spre drum şi au dispărut cu toţii în galop.

Mă nedumerea ceva din ceea ce spusese cercetaşul. Zisese că şi nobilul Elgon era mort. Ochiul Dragonului Tigru era totuşi omul lui Sethon. De ce l-ar fi asasinat Ido? Nedumerirea mi se transformă în groază.

Ido îi omora pe toţi. Se pregătea să creeze Şiragul de Perle.

M-am agăţat de braţul lui Ryko.

— Nu Sethon îi omoară pe partizanii împăratului, am spus. Ci Ido. El îi ucide pe toţi Ochii Dragonului.

Ryko se întoarse şi mă privi stupefiat.

— Pe toţi? repetă el. De ce ar face asta? Ar fi o nebunie.

Era o nebunie. Nebunia unui om care voia să fie împărat.

— Manuscrisul negru pe care l-am văzut în biblioteca lui ascunde secretul unei arme teribile. Ido crede că, dacă îi omoară pe toţi Ochii Dragonului, va avea această armă.

Ryko mă apucă de robă. Mâneca îi alunecă, lăsând să se vadă pumnalul fixat pe braţ.

— Mai aveţi să ne spuneţi şi altceva, nobile Eon? întrebă

printre dinţi.

Neliniştit, calul sări într-o parte. Ryko apucă şi frâul, şi roba mea, cu o singură mişcare, controlându-ne pe amândoi.

— Crede că eu sunt cheia pentru crearea armei, am spus printre suspine. O să vină să mă caute. Am nevoie de putere ca să-l ţin departe. Ăsta e adevărul, jur.

îmi dădu drumul dezgustat.

— Întotdeauna spuneţi numai jumătăţi de adevăr. Niciodată tot. Întoarse calul. O să traversăm terenul de vânătoare al Dragonului Bivol.

-Şi nobilul Tyron? am întrebat. Şi Hollin?

— L-aţi auzit pe cercetaş, zise Ryko. Sunt morţi. Şi, dacă spuneţi adevărul, asasinii lui Ido vor fi în celelalte săli.

Râse amar.

— Casa Dragonului Şobolan pare locul cel mai sigur.

Se aplecă peste gâtul calului, care îi răspunse luând-o la goană ca din puşcă. Am cuprins mijlocul lui Ryko cu braţele, rugându-mă să nu cad. Nu ar fi trebuit să mergem mult — casa Dragonului Şobolan era următoarea.

O schimbare a direcţiei mă făcu să deschid din nou ochii. Acum înaintam la pas şi ne îndreptam spre desişurile stufoase ale terenului de vânătoare. Cu câteva săptămâni în urmă, Ryko mă purtase în spate prin aceeaşi pădure. Prietenia şi sprijinul lui se dovediseră atunci un punct de sprijin preţios în locurile astea înşelătoare, inima fiindu-mi plină de speranţă la gândul că aveam să recuperez manuscrisul. Şi iată-mă din nou aici, Ryko mai mult un adversar decât un prieten, şi speranţa era măcinată de îndoială şi de dezamăgire. Jocul urma să se termine curând şi ori mă întorceam cu puterea Dragonului Oglindă, ori aveam să mor. Acum, când armata lui Sethon dădea asaltul asupra palatului şi când oamenii lui Ido îi masacrau pe Ochii Dragonului, a doua variantă părea mai posibilă. Gândul acesta întunecat mă îngheţă ca vântul de iarnă.

După ce am traversat tufişurile, calul se afundă în pădurea deasă, printre copaci. Ryko îl opri în spatele unui grup de arbuşti bogaţi.

— Descălecaţi, îmi şopti.

Trecând cu greu piciorul infirm peste crupa animalului, am alunecat la pământ, mătasea verde ca smaraldul îngrămădindu-mi-se în jurul taliei. Pământul de care m-am lovit era tare şi

denivelat, şi am aterizat în patru labe, gemând uşor.

Ryko descălecă şi îmi făcu semn să stau jos.

— Aşteptaţi.

M-am aşezat, nu atât pentru că eram ascultătoare, cât pentru tremurul care-mi cuprinsese coapsele. În linişte, mână calul printre tufişuri. Mi-am dus mâna la încheietura şoldului, masând punctul dureros. Călăritul şi faptul că renunţasem dintr-odată la Drogul Soarelui transformaseră durerea în agonie.

Mi s-a părut că Ryko lipsea de-o veşnicie, până când am simţit că se lăsă pe vine lângă mine. Îşi puse degetul pe buze, apoi făcu un semn spre stânga noastră, ridicând două degete.

— Doi oameni? am întrebat fără glas.

încuviinţă din cap. I-am citit răspunsul de pe buze: „Douăzeci".

Dintr-odată, aerul din jur deveni mai dens.

Aveam să ne târâm până la casa Dragonului Şobolan? Cu douăzeci de soldaţi pe urmele noastre? Mă îndoiam că şoldul meu ar fi rezistat. M-am uitat la faţa calmă de luptător a lui Ryko. Dacă i-aş fi cerut, m-ar fi cărat în spate, dar trebuia să o fac singură. Aş fi dovedit că eram încă nobilul Eon.

Ryko se ridică şi se strecură, fără să facă zgomot, printr-o deschizătură din mijlocul lăstărişului. L-am urmat pe un drum îngust printre tufe, cărare care exista mai mult în mintea lui decât în realitate. Sub mătasea grea a robei eram deja asudată, dar cel puţin era în mare parte vopsită în verde, aşa că nu se vedea noaptea. Din când în când, Ryko se oprea ca să asculte, cu chipul din ce în ce mai preocupat. Urechile mele erau mai puţin antrenate decât ale lui; tot ce puteam auzi erau ţipetele animalelor, foşnetul frunzelor şi al crengilor. Dar, după cum grăbi pasul, soldaţii se apropiau.

Apoi am auzit o creangă trosnind.

Ryko mă trase la pământ, în praf şi frunze.

Mi-am ţinut răsuflarea, încercând să văd ceva în întuneric. Nu zăream pe nimeni. Mi-am ascuţit simţurile; mirosul transpiraţiei noastre, rămurelele tăioase care mi se înfigeau în carne, gustul acru al fricii. Lângă mine, am auzit şuieratul lamelor lui Ryko când le-a scos din teacă. Apoi mă luă de mână şi îmi strânse degetele pe mânerul unui pumnal. M-am uitat în ochii lui. Trebuia să lupt cu el sau să mor de lama lui? Dar tot ce am putut vedea era concentrarea lui de vânător.

întoarse capul la stânga, la dreapta, atent.

O voce guturală, înăbuşită. Din dreapta noastră. Şi din nou.

Brusc, Ryko îşi dădu capul în spate şi-i răspunse, un zâmbet larg înflorindu-i pe chip.

în jurul nostru, dintre copaci, apărură nişte umbre.

— Pentru Împăratul-Perlă, şopti o voce.

— Solly?

— Ryko?

Dintre tufişuri se zări un chip — ochi mici, un maxilar proeminent, un zâmbet ştirb. Am sărit înapoi, ridicând pumnalul. Era un fel de demon?

— Ryko, am făcut pe noi de frică, şopti chipul. V-am luat) drept iscoade ale duşmanului.

Era doar un om, deşi era cel mai urât pe care îl văzusem vreodată. Am lăsat jos arma, uşurată. Rezistenţa lui Ryko.

— Nu ştiam dacă o să reuşiţi, spuse Ryko.

— Era să nu. Nu ştiu prea bine câţi dintre ceilalţi au putut să treacă.

— Solly, sunt cu nobilul Eon, spuse grăbit Ryko.

Deci nu le spusese adevărul despre mine. Cine zicea acum jumătăţi de adevăr?

Solly îşi holbă ochii mici.

— Nobilul Eon? Se înclină imediat, plin de entuziasm. Stăpâne, ce onoare!

Am dat din cap, fascinată de urâţenia lui.

— Mi s-a părut că eraţi douăzeci, spuse Ryko. Aşa e? Şi sunteţi toţi înarmaţi?

Cu un zâmbet larg, Solly ridică o furcă uriaşă.

— Suntem cu toţii înarmaţi. De ce aveţi nevoie?

— Trebuie să ajungem la casa Dragonului Şobolan şi apoi să ne întoarcem la palat.

— Vă ducem noi acolo, spuse Solly. Întorcându-se spre mine, se înclină din nou. Vă ducem noi acolo, nobile Eon.

— Mulţumesc, Solly. Faceţi parte din Mişcarea de rezistenţă din insule, nu-i aşa?

— Da, stăpâne. Am venit la chemarea lui Ryko. Faţa zâmbitoare deveni ciudat de timidă. Ştim că sunteţi singurul care îl poate învinge pe Sethon. Vă vom sluji, stăpâne. Până la moarte. Pentru Împăratul-Perlă.

— Pentru Împăratul-Perlă, am repetat.

— Să mergem, spuse Ryko tăios. Solly, răspândiţi-vă! Odată ajunşi la metereze, staţi ascunşi. Şi trimite pe cineva după calul nostru.

Solly se întoarse spre oamenii lui şi le dădu instrucţiuni în şoaptă, în timp ce Ryko îmi întinse mâna. I-am dat-o la o parte şi m-am ridicat, aranjându-mi roba.

— Ia-l, am spus, întinzându-i pumnalul.

îl privi o clipă.

— Aţi mai înjunghiat vreodată pe cineva?

— Nu.

— Ăsta e locul cel mai bun. Mă atinse deasupra centurii. Ţintiţi deasupra şi veţi atinge inima. Pumnalul este destul de lung. Se întoarse. Loviţi cu putere, şi să nu vă miraţi de rezistenţa pielii şi a muşchilor.

Şi atunci mi l-am amintit pe Ryko înfigându-şi pumnalul sub armura lui Ranne. Era acesta pumnalul cu care îl omorâse pe Ranne? Alungând amintirea neplăcută, am strecurat cu grijă pumnalul între pliurile centurii.

Solly le porunci oamenilor să se aşeze pe poziţii. L-am urmat pe Ryko prin lăstăriş, simţindu-mă mai liniştită pentru că aveam spatele asigurat. În scurta oprire, şoldul se odihnise, dar nu puteam face nimic împotriva durerii pe care mi-o provoca ritmul neobosit al paşilor lui Ryko. Dacă cineva mi-ar fi oferit o doză din Drogul Soarelui, aş fi înghiţit-o fără să stau pe gânduri.

Deja respiram cu greu când am ajuns într-un loc unde vegetaţia era mai rară, în faţa casei Dragonului Şobolan. Ryko îi făcu un semn lui Solly, şi acesta dispăru împreună cu oamenii lui în frunzişul mai des din spatele nostru. Am încercat să străpung întunericul. Nici urmă de ei, deşi ştiam că erau acolo, undeva, la pândă, aşteptând întoarcerea noastră. Gândul îmi dădu curaj.

Ryko cercetă atent meterezele.

— Vom intra pe aceeaşi poartă ca data trecută. Mă privi mai atent. Sunteţi bine?

Am încuviinţat din cap, respirând adânc înainte de a reuşi să zic:

— Va fi încuiată.

Ridică din umeri.

— Încuietorile nu sunt o problemă. Gărzile sunt cele care mă îngrijorează.

— Cei mai mulţi vor fi — m-am chinuit să pronunţ cuvintele —

în celelalte case.

Pe faţa lui Ryko se citea aceeaşi întrebare pe care mi-o puneam şi eu: Câţi Ochi ai Dragonului erau deja morţi?

— Veniţi, mă îndemnă. Lăsaţi capul jos.

Am traversat zona periculoasă, expusă, dintre pădure şi sală, grăbindu-ne să ne punem la adăpost la umbra zidului. Sufocându-mă, m-am lipit cu spatele de piatra aspră, dar Ryko se îndrepta deja spre poarta care se deschidea mai departe, în zid. Am rămas lipită de zid. Avea nevoie de timp ca să forţeze încuietoarea — timp pe care îl puteam folosi ca să-mi revin.

încet, inima mi se linişti. Ryko stătea în continuare ghemuit în faţa porţii. M-am strecurat pe lângă zid, privindu-l cum meşterea concentrat. Momentul de pauză îmi adusese în minte problemele cu care ne confruntam. Nobilul Ido pusese la loc în bibliotecă manuscrisul? Cum aveam să ne întoarcem la palat? Şi era oare posibil să ajungem la doamna Dela?

M-am oprit lângă Ryko.

— E aproape gata, şopti el.

Mecanismul se deschise cu un clinchet. Zâmbi, apoi scoase cele două sârme din broască şi răsuci mânerul, deschizând poarta din metal. În timp ce el se strecura prin deschizătura îngustă, mi-am ţinut respiraţia. Îmi făcu semn să-l urmez.

M-am strecurat şi l-am urmat pe Ryko pe aleea lungă. Lipiţi de zidul de piatră, am cercetat curtea. La fel ca data trecută, era luminată de strălucirea galbenă a lămpilor de bronz, care proiectau umbre adânci peste copacii de kumquat. Dar sunetele vieţii obişnuite lipseau. Până şi bucătăriile erau cufundate în întuneric. M-am întors să văd arcadele coridorului din spate. Aici se afla biblioteca. Şi — speram eu — manuscrisul.

Ryko îşi lipi din nou capul de zid.

— Fie servitorii au fugit, fie au plecat într-un loc mai sigur, spuse. E posibil ca nobilul Ido să nu se fi întors aici.

L-am privit înspăimântată.

— În cazul ăsta, manuscrisul e în continuare la el.

Ryko încuviinţă din cap. Încercam să respir adânc, luptându-mă cu disperarea care mă cuprindea. Cum puteam lua înapoi manuscrisul de la Ido fără să apelez la Dragonul Şobolan?

— Trebuie să căutăm în bibliotecă, am spus. Pentru orice eventualitate.

Se uită la mine, dar nu părea convins.

— Fiecare clipă pierdută ne costă vieţi.

— Trebuie să verificăm, am insistat.

Ryko cercetă din nou curtea.

— Veniţi!

Aplecându-mă, l-am urmat pe Ryko până la copacii de kumquat, apoi de-a lungul arcadelor. Liniştea era desăvârşită. La capătul pasajului, ne-am oprit pentru a cerceta grădina care se întindea în faţa noastră. De data asta, în copacii înfloriţi nu atârna nici un lampion în cinstea sărbătorii Zilei a Douăsprezecea. Nu erau nicăieri lampioane. Doar lumina slabă a lunii strălucea pe alee, scăldând în sclipirea ei argintie pavajul şi heleşteul. Un miros ameţitor de iasomie plutea în aer, şi, dincolo de pod şi de pavilion, se vedea clădirea întunecată a bibliotecii.

— N-a plecat tot personalul, spuse Ryko încet.

Privind mai atent în grădină, am zărit la un moment dat lângă pavilion siluetele a doi gardieni.

Ryko întinse mâna.

— Daţi-mi pumnalul!

L-am scos din centură şi i l-am întins.

— Vă amintiţi semnalul lui Solly? întrebă el, scoţând cealaltă armă din teacă.

Am dat aprobator din cap.

— Când îl auziţi, apropiaţi-vă de bibliotecă.

Fără zgomot, alergă prin iarbă, dispărând în întuneric, îi aşteptam semnalul, ştiind că acelor doi bărbaţi le venise rândul să moară. Aveau să moară atât de mulţi oameni în lupta asta oarbă pentru putere! Mi-am imaginat îngrozită capul nobilului Tyron căzându-i de pe umeri. Am alungat gândurile negre. Mai bine mă gândeam la ce aveam de făcut: să pun mâna pe manuscris. Să îmi capăt puterea. Să-l opresc pe Ido. Sau voiam să spun, de fapt, să-l omor pe Ido?

Să-l omor sau să fiu omorâtă.

„Să omori sau să fii omorât.“

Apoi am auzit ceva — un mormăit înfundat. Nu era semnalul. Ştiam despre ce era vorba, dar nu voiam să mă gândesc la asta.

încă un zgomot. De data asta, era semnalul.

Am traversat peluza şchiopătând. Era prea întuneric ca să văd clar pământul, aşa că am sărit peste pietre şi gropi reale sau imaginare. Am trecut prin faţa pavilionului şi am ajuns pe alee, alergând mai uşor pe suprafaţa mai netedă. În faţa mea, se

zărea biblioteca, două umbre negre profilându-se pe pământ. Două corpuri fără viaţă. Am încercat să le ignor, privind atentă silueta lui Ryko, care stătea în mijlocul cărării.

— Iluzia dragonului e încă la locul ei, îmi spuse când am ajuns lângă el. O să am nevoie de ajutorul tău.

îmi întinse mâna. Am ezitat. Nu aveam la mine manuscrisul roşu, şi era prea riscant să încerc să intru în contact cu Dragonul Şobolan. Nu exista decât o cale să aflu dacă încă puteam să-l apăr pe Ryko. Apucându-l de mână, l-am tras în zona protejată de dragon. Am aşteptat amândoi, neclintiţi. Răsuflă uşurat — iluzia era, evident, ţinută departe.

— Nu păreţi convinsă, observă el sec.

— Nu ştiu cum funcţionează, am recunoscut.

Scoase un mormăit şi mă împinse în faţa lui. Am alergat până la uşa de metal a bibliotecii. Era închisă cu un lacăt, cum fusese şi înainte. Totuşi, de data asta, Ryko nu se mai zvârcolea de durere, incapabil să forţeze broasca. Îngenunche şi, cu mâna mea strângându-l de umăr ca să-l apere, înfipse în broască un mic obiect metalic. Mecanismul cedă imediat, spre mulţumirea noastră.

îşi ridică ochii spre mine.

— Noroc că unul dintre noi ştie cum funcţionează lucrurile.

Punând micul obiect în buzunar, desfăcu lacătul şi deschise uşa, pătrunzând imediat în culoarul întunecos.

Uşa interioară era în faţă. Lumina slabă filtrată pe sub ea abia dacă ne ajuta să distingem cele douăsprezece sfere ale cercului gravat pe suprafaţa ei. Cineva lăsase lămpile aprinse înăuntru. La fel de prudent, Ryko rămase nemişcat în faţa uşii, pândind. Am auzit un şuierat metalic şi, coborând ochii, am văzut că ţinea din nou pumnalul în mână. Auzise vreun zgomot suspect? îmi citi întrebarea pe chip şi dădu aprobator din cap. Se sprijini de mâner şi deschise uşa fără zgomot.

Un covor albastru, o masă imensă, maldăre de cutii de lemn cu manuscrise pe lângă pereţi şi aceeaşi senzaţie de putere ostilă. Părea că nimic nu se schimbase de la ultima noastră vizită, în afară de lămpile de ulei care scăldau acum camera cu o lumină caldă şi blândă. Ryko trecu peste prag.

— Voi fi în spate, am spus, urmându-l. O să iau...

El apăru din stânga, cu capul în jos, direct spre Ryko.

Se ciocniră unul de altul şi se izbiră violent de perete. Cutiile

şi pergamentele zburară şi căzură în jurul meu. Ryko îşi ţintui atacatorul la podea, lăsându-se cu toată greutatea pe el. Am zărit o faţă bolnavă, disperată — Dillon. Strângând cu o mână gâtul prietenului meu, Ryko îşi scoase pumnalul.

M-am aruncat spre Ryko, prinzându-l de picior.

— Opreşte-te! E Dillon!

Ryko îngheţă cu pumnalul gata să lovească.

— Am crezut că e el, gâfâi Dillon. Am crezut că e el.

— Ido? Chipul lui Ryko era crispat încă de efortul luptei.

Dillon dădu aprobator din cap. Ryko îi eliberă gâtul şi coborî pumnalul. Brusc, îl prinse pe Dillon de maxilar, nebăgând în seamă tremurul de groază al băiatului, şi îl obligă să se întoarcă spre lumină. Pielea lui Dillon se îngălbenise — chiar şi albul ochilor era galben -, iar erupţia de pe ceafă era de două ori mai întinsă. Se zbătu sub mâna lui Ryko.

— Lasă-mă!

— Uşurel, spuse Ryko, eliberându-l. Eşti otrăvit cu Drogul Soarelui. Dacă mai iei un strop, te omoară.

— Nu contează. Dillon îl apucă pe Ryko de încheietură cu o mână tremurândă. Oricum, el o să mă omoare. O să-i omoare pe toţi Ochii Dragonului.

I-am întâlnit privirea, dar nu mai era nimic din Dillon în ei, doar ură nebună.

— Mi-a spus ce eşti şi ce are de gând să facă. Ai adus nenorocirea asupra noastră, a tuturor!

Cu mâinile ca nişte gheare, Dillon se aruncă spre mine. Ryko îl prinse de umăr.

— E sub puterea drogului, îmi spuse Ryko. Ia cartea! Trebuie să plecăm de aici.

Şocată de veninul cuvintelor lui Dillon, m-am ridicat clătinându-mă şi am alergat dincolo de masă. În spatele meu, l-am auzit pe Ryko asigurându-l pe Dillon că aveam să-l scoatem de acolo şi vocea lui Dillon, grăbită şi panicată, explicând febril cât de mare era puterea lui Ido. Am simţit că energia care vibra în jur mă apăsa pe ceafă. Evident că şi Dillon îi simţea efectele.

Am alergat spre cufărul simplu din lemn din capătul camerei. Nu puteam să nu mă gândesc că manuscrisul roşu dispăruse. La fel ca dragonul meu.

Dar era acolo, lângă manuscrisul negru. M-am cutremurat; simpla vedere a celeilalte cărţi îmi făcea rău. Ridicând capacul

de sticlă, am apucat volumul roşu. Ca şi cum s-ar fi trezit brusc din somn, perlele negre se agitară, apoi se strecurară sub mâneca mea largă, încolăcindu-se din nou strâns şi prinzând manuscrisul de braţul meu. M-am simţit copleşită de victorie. Cartea era a mea, nu a lui Ido.

Am mângâiat micile sfere negre, străduindu-mă să ignor prezenţa ameninţătoare care pândea din cutie. Dar ştiam ce aveam de făcut. Am întins mâna stângă, ezitând o clipă deasupra învelişului de piele neagră. Perlele albe începură să se mişte. Mi-am amintit de strigătul lui Ryko când dorise să ia manuscrisul — dar nu-l puteam lăsa acolo.

Am înşfăcat cartea şi am ţinut-o departe, aşteptând usturimea ca de bici. Perlele s-au ridicat, unduindu-se, şi apoi, brusc, s-au adunat deasupra mânecii mele de mătase, legându-mi manuscrisul negru de braţ.

— L-ai luat? întrebă Ryko.

— Da, am spus răguşită.

De ce nu mă atacaseră perlele albe? Cu grijă, am pipăit şiragul de perle. Se încolăciră mai strâns.

— Atunci, să ieşim de aici, spuse el.

îl ridică pe Dillon. Băiatul abia se ţinea pe picioare; părea extrem de bolnav.

— Sunt bine, spuse cu grosolănie, respingând ajutorul lui Ryko.

Ryko dădu înapoi.

— Înţeleg că poţi trece de iluzia Dragonului Şobolan?

Dillon vorbea încet, stăpânit de ură.

— Poate că Ido mă secătuieşte de energie, dar încă pot să-mi invoc dragonul.

Mă priveau amândoi pe măsură ce mă apropiam de ei.

— Te secătuieşte de putere? am întrebat.

Asta îmi făcuse şi mie? Era ceva ce le putea face tuturor?

Dillon încuviinţă din cap, arătând spre manuscrisul negru.

— Din ăla a învăţat. Apoi zâmbi, arătându-şi dinţii ca un animal rănit. Nu o să fie prea bucuros să-l piardă.

Ryko se uită îngrijorat la manuscris.

— Ei, e bine că-l avem. Poate reuşim să-l folosim împotriva lui.

Ne conduse spre uşă. Dillon o luă înainte, grăbit să iasă din închisoarea lui. Eu îl urmam, iar Ryko ne păzea spatele. Pe măsură ce înaintam prin coridorul de piatră, presiunea din capul

meu scădea încet. Exact când păşeam peste prag, l-am simţit pe Ryko apucându-mă de umăr.

Apoi, ceva mă lovi în piept, tăindu-mi răsuflarea. Am căzut sprijinindu-mă în mâini şi în genunchi. Nu aveam aer. Speriată, l-am văzut pe Ryko zvârcolindu-se de durere, pradă iluziilor Dragonului Şobolan. O durere ascuţită îmi sfâşie braţul. Am încercat să trag aer în piept ca să ţip:

— Dă-i drumul!

Printre lacrimi, l-am recunoscut pe Dillon; ţipa la mine, trăgând de manuscrisul negru.

Dillon mă lovise.

în cele din urmă, menghina din piept slăbi. Am inspirat adânc. Mă apăsa cu genunchiul în piept şi încerca febril să-şi strecoare degetele sub perlele albe.

— Ce faci? l-am întrebat gâfâind, zbătându-mă sub el.

Ateriză greu pe mine, o durere violentă săgetându-mi piciorul infirm.

— Am nevoie de lucrul pe care şi-l doreşte. Îşi croi drum cu degetele mai sus, pe braţul meu. Ca să pot face un târg.

Prostia lui mă făcu să mă înfurii.

— Un târg, am strigat. Idiotule!

Am vrut să-l lovesc cu pumnul. Îşi trase capul înapoi, astfel că n-am reuşit decât să-i ating urechea. Cu puterea pe care i-o dădea nebunia, mi-a lipit mâna de pământ şi a prins-o sub genunchi. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ryko târându-se spre noi, cu ochii ieşiţi din orbite de durere.

— Ido nu o să facă nici un târg cu tine, i-am spus printre dinţi. O să te omoare.

— De asta îmi trebuie cartea.

Degetele lui mă strângeau ca o menghină. Se agăţă de perle, şi le-am simţit că cedau.

— Nu! Trebuie să vii cu noi.

— Cu tine? O fată? Una care se pretinde Ochi al Dragonului? Ştiu totul despre tine. Reuşi să desprindă câteva perle. N-ai nici o şansă în faţa lui.

închizând ochii, respiră adânc. Se pregătea să-l invoce pe Dragonul Şobolan.

— Nu! am strigat.

Cu siguranţă că Ido avea să-l simtă.

Dintr-odată, toate perlele se desprinseră. Dillon căzu pe

spate, cu manuscrisul negru în mâini. Se îndepărtă împleticindu-se, strângând la piept cartea ale cărei perle se zbăteau furioase.

Lângă mine, Ryko gemea, cu faţa lividă. Se lupta cu iluzia, dar era prea puternică. Dillon se ridicase deja şi o luase la fugă. Am stat o clipă pe gânduri, întrebându-mă ce să fac.

Apoi, m-am ridicat cu greu în genunchi, aruncându-mă pe spatele lui Ryko. Am simţit durerea părăsindu-i trupul. În partea opusă a grădinii, Dillon traversă podul alergând şi se îndreptă spre arcade. Mi-am plecat capul. Manuscrisul negru era pierdut.

— Ar fi trebuit să fugiţi după el, spuse Ryko în cele din urmă.

M-am dat jos din spatele lui, ţinându-i mâna pe umăr. Mă privi drept în ochi. Ar fi trebuit să fugiţi după el. Dar mă bucur că aţi rămas.

Capitolul douăzeci şi unu

Am mângâiat perlele negre ascunse sub mânecă, încercând să le slăbesc un pic, străduindu-mă, în acelaşi timp, să aud şoaptele lui Solly. Exploziile şi strigătele de luptă păreau periculos de aproape de locul în care stăteam noi în pădure, cu toate că Solly ne asigura că majoritatea luptelor se dădeau lângă zidul palatului. Lângă mine, Ryko ţinea calul de frâu, atât de atent la cuvintele tovarăşului său, încât nu dădea atenţie animalului agitat.

— Toate drumurile care duc la palat sunt controlate de armată, murmură Solly. Avea fruntea atât de încordată, încât ochii lui mici aproape nu se mai vedeau. Grădinile colcăie de soldaţi. Deocamdată, se pare că garda imperială le respinge asaltul, dar...

— Nu pentru multă vreme, completă Ryko. Îşi ţuguie buzele, cu un aer gânditor. Am putea s-o luăm prin oraş ca să ne întoarcem în Cercul Dragonilor, mai aproape de apartament. Clătină din cap. Dar cine ştie ce vom găsi în oraş, şi, în plus, am pierde avantajul misiunii tale de recunoaştere.

— Atunci, luaţi-o prin grădini, zise Solly, arătând cu capul spre Inelul de Smarald.

— Oamenii tăi au descoperit vreo breşă în liniile duşmanului?

Solly ridică din umeri.

— Nu chiar o breşă, dar soldaţii par mai puţin numeroşi la

poarta dinspre vest. Când aţi plecat spre casă, era încă apărată de garda imperială.

Ryko scrâşni din dinţi.

— Poarta Serviciului Devotat. Deci vom intra pe acolo. Eu şi Nobilul Eon ne vom apropia cât de mult putem călare. Dar vom avea nevoie de o diversiune.

Solly zâmbi.

— Avem câteva idei.

— Aproape că îi compătimesc pe oamenii lui Sethon, răspunse Ryko. Îl apucă pe Solly de umăr. Nobilul Eon trebuie să intre în palat. Cu orice preţ.

Solly îmi zâmbi liniştitor.

— Nu vă temeţi, stăpâne. O să vă ajutăm să intraţi.

Un murmur aprobator se ridică din rândurile tovarăşilor lui.

în faţa unei loialităţi pe care nu o meritam, am mulţumit din cap, simţind că mi se punea un nod în gât. Unii dintre aceşti oameni aveau să moară — poate toţi. Fie ca zeii să-mi dea acelaşi curaj şi acelaşi simţ al onoarei!

— Să mergem, spuse Ryko.

întoarse calul şi conduse animalul către drum. Solly făcu mai multe semne cu mâna, trimiţându-şi oamenii în diverse direcţii. M-am întors şi l-am urmat pe Ryko, emoţia înăbuşindu-mi teama.

Ryko stătea lângă cal, la marginea pădurii, supraveghind grădinile. În faţa noastră, drumeagul era luminat de lampioane care atârnau de sfori întinse între stâlpi. Mi se tăie răsuflarea când am zărit, în depărtare, siluetele unor soldaţi care intrau şi ieşeau din lumină. Apoi, ca nişte umbre, am văzut doi dintre oamenii lui Solly ridicându-se şi alergând spre copaci, în întuneric.

— Pe cât posibil, vom evita drumurile, spuse Ryko, dar, la un moment dat, vom ajunge la calea care duce la poartă, şi va fi la fel de bine luminată precum aceasta.

îşi scoase sabia din teacă, lama alunecând fără zgomot. Unsă ca să ucidă în tăcere.

— Credeţi că aţi putea mânui asta fără să vă pierdeţi echilibrul?

îmi întinse mânerul. Greutatea armei mă luă pe nepregătite. Era de două ori mai grea decât săbiile mele de ceremonie.

Am strâns mâinile pe mâner.

— Nu am antrenament de luptă.

Ryko zâmbi.

— Ştiu. Vreau să tăiaţi sforile alea când trecem pe lângă ele, ca să cadă lampioanele. Altfel, am putea la fel de bine să agităm deasupra capetelor nişte torţe, ca să-i ajutăm pe arcaşi să ţintească mai bine.

— Să le tai când trecem pe lângă ele? îmi era şi-aşa destul de greu să stau pe cal, darămite să mai şi mânuiesc o sabie. Da, mă descurc, am spus, dar până şi eu mi-am simţit ezitarea din voce.

— Avem şanse să trecem, spuse Ryko încurajator.

întinse mâna, şi i-am dat înapoi sabia. L-am privit cum o bagă în teacă fără nici un efort.

— Soldaţii se vor concentra lângă metereze şi la porţile palatului, continuă el. Rămâne ariergarda, dar deja am aranjat cu Solly şi cu oamenii lui. Ştiu nişte şiretlicuri la care nici cei mai buni soldaţi ai lui Sethon nu se aşteaptă. Îmi făcu un semn din cap. Gata?

— Gata.

Mângâie gâtul calului şi se sprijini de el, sărind în şa cu un icnet uşor din cauza efortului. După ce se aşeză, îmi întinse mâna. L-am prins şi m-a tras în spatele lui, muşchii umerilor arzându-mi din pricina efortului.

Am reuşit să mă aşez şi m-am prins de mijlocul lui Ryko; când am ieşit de la adăpostul copacilor, am început să tremur uşor de frică. Intrând pe drumul rezervat servitorilor, Ryko îndemnă calul la galop.

— Privirea înainte, porunci el, în timp ce scruta grădinile din dreapta.

M-am uitat peste umărul lui, respirând greu din cauza vitezei calului. Am luat-o înapoi spre casa Dragonului Bivol.

Grădinile treceau în viteză pe sub ochii mei. Multe locuri în care să te ascunzi. Solly spusese că Inelul de Smarald era plin de soldaţi, dar nu era mai bine aşa decât să călărim la vedere? Ajungând la o cotitură a drumului, am simţit că Ryko trăgea de frâie. Deja se puteau vedea o parte dintre metereze şi vârful clădirii. Am încremenit amândoi auzind vaiete îngrozitoare, ca un demon care ţipa din lumea de dincolo.

— Ce e asta? am şoptit speriată.

Ryko struni calul, traversând drumul servitorilor, şi ne-am

afundat la adăpostul tufişurilor, oprind brusc. Gâfâia la fel de tare ca mine.

împinsă de un presentiment îngrozitor, m-am lăsat să alunec din şa.

— Ce faceţi? întrebă Ryko.

Dar începusem deja să mă târăsc pe sub lăstăriş, în direcţia ţipetelor. Trebuia să văd despre ce era vorba. Împleticindu-mă pe o pantă, am simţit că mătasea robei mi se prinsese sub genunchi şi mă strângea de gât. În mânecă, perlele negre se încolăciseră protector în jurul manuscrisului roşu. Din greşeală, m-am lovit în pansamentul de la mână cu o piatră. Mi-am înăbuşit un ţipăt. Nu că m-ar fi putut auzi cineva printre gemetele care se ridicau de pe marginea drumului.

Ieşind, în sfârşit, dintre tufişuri, le-am văzut. Drept înainte, nişte forme neclare zăceau pe pământ, grotesc mutilate. Lângă ele, trei servitoare îngenuncheate plângeau morţii. M-am lipit de pământ, cu ochii atraşi fără să vreau de capetele tăiate. Unul era întors, înconjurat de o baltă întunecată şi lucioasă. Celălalt privea fix în noapte. În lumina slabă a lunii, trăsăturile se distingeau cu greu — moartea le scofâlcise fruntea, obrajii şi fălcile într-o parodie a tristeţii. Totuşi, imaginându-mi masca grotescă plină de viaţă, mi-am dat seama că era Hollin. Şi trupul îndesat de lângă el era al lui Tyron. I-am recunoscut hainele. Am strâns din dinţi ca să nu urlu. Ultima speranţă că m-aş fi putut înşela — că Ido nu îi omora pe ceilalţi Ochi ai Dragonului — dispăruse.

— Fă-le să tacă pe căţelele alea, se auzi o voce sălbatică. Şi luaţi cadavrele din drum.

Apăru un soldat. M-am tras înapoi, în tufişuri, când apărură alţi cinci bărbaţi şi alungară cu lovituri de picior femeile, îndepărtându-le de cadavre.

Cu toate că doream să alerg ţipând spre Ryko, m-am străduit să mă mişc încet, fără zgomot, pândind cel mai mic semn care mi-ar fi dat de ştire dacă eram urmărită.

Ryko rămăsese călare. Când am ieşit din lăstăriş, se uită către mine, dar groaza întipărită pe chipul meu îl făcu să tacă. Mă trase din nou în spatele lui. Căldura trupului său lipit de al meu părea un soi de talisman împotriva morţii.

— Îmi pare rău, am şoptit, în timp ce pătrundeam în grădini. Trebuia să văd. Mi-am lipit fruntea de umărul lui. I-au lăsat, pur

şi simplu, la marginea drumului.

— Încercaţi să nu vă mai gândiţi la asta, spuse el ursuz.

Sfatul era bun, dar imaginile nu încetau să mi se arate, răsărind din umbrele din jur: feţe tumefiate, bălţi negre, ochi ficşi. Eram conştientă de pasul calului şi de respiraţia lui Ryko, pe care l-am simţit cum se încordează când făcu un ocol ca să evite soldaţii, dar mă bântuiau imaginile prietenilor morţi şi mintea mi se umplu de reproşuri, de vinovăţie.

Doar când Ryko trase brusc frâiele, mi-am dat seama că ne aflam în spatele pavilionului de lângă Poarta Serviciului Devotat. În faţa noastră, lampioane albe de doliu luminau drumul ca nişte luni în miniatură. Ecoul luptei şi strigătele care răzbăteau prin zăngănitul monoton al armelor îmi spuneau că eram aproape de zid. Cum de ne putuserăm apropia atât de mult fără să fim descoperiţi? Răspunsul zăcea pe pământ, imediat după pavilion: doi paznici morţi.

Siluete întunecate se desprinseră de lângă micul edificiu şi alergară spre noi — Solly şi doi dintre oamenii lui. Ne salutară repede.

— Forţează poarta cu un berbece, şopti Solly. Aproape au reuşit. Ar putea fi şansa voastră.

Ryko îşi linişti calul.

— Arcaşi?

Solly se strâmbă.

— Un efectiv întreg, dar se ocupă mai ales de metereze, şi cei mai mulţi vor fi cu spatele la voi.

— Oamenii tăi sunt pregătiţi?

— Nu aşteptăm decât un semnal, spuse Solly.

Cei doi bărbaţi din spatele lui încuviinţară din cap, unul dintre ei murmurând:

— Pentru Împăratul-Perlă.

Ryko îşi scoase sabia şi mi-o întinse.

— Doborâţi lampioanele, indiferent cum.

Mi-am încordat braţul şi încheietura, dar sabia era prea grea, aşa că trebuia s-o mânuiesc cu ambele mâini. Strângând genunchii de flancurile calului, am prins mânerul sabiei cu ambele mâini. Ca să lovesc, ar fi trebuit să-mi răsucesc bustul, dar aş fi putut să mă descurc şi să reuşesc. Am întors lama şi am lipit plăselele de coapsă, apăsându-le de muşchi, pentru mai multă stabilitate. Cu mâna liberă, m-am agăţat de umărul lui

Ryko. Fiecare lucru la vremea lui; să ajungem la drum teferi, fără să cad de pe cal. Apoi aveam să mă gândesc cum să mânuiesc sabia.

— Anunţă-ţi oamenii, spuse Ryko. Se întoarse spre mine, şi i-am văzut în ochi un licăr violent. M-am întrebat ce vedea el în ochii mei. La drum!

Solly scoase ţipătul pătrunzător al unei păsări răpitoare de noapte. Ryko îmboldi calul. Am atins manuscrisul roşu ca să-mi poarte noroc, apoi m-am aplecat spre animalul care iuţea pasul. Efortul de a-mi păstra echilibrul fără să scap sabia mă făcea să-mi aud inima bubuind în urechi cu o asemenea putere, încât acoperea şi zgomotul berbecelui. Viteza făcea ca vântul să-mi biciuiască faţa şi să mi se umple ochii de lacrimi.

Am ajuns la drum, zgomotul înăbuşit al copitelor calului pe iarbă transformându-se în zăngănit — deveniserăm o ţintă ideală. În umbră, mişunau soldaţii, drumul părând o fâşie luminoasă a morţii. În faţa noastră, poarta ceda sub loviturile berbecelui, iar ţipetele de efort ale soldaţilor acopereau trosnetul lemnului. M-am întors şi am prins mânerul sabiei cu ambele mâini.

— Aşteaptă, strigă Ryko.

Am zărit ca prin ceaţă oamenii care alergau spre noi, căutându-şi săgeţile în tolbe. Am ridicat sabia.

Aerul răsună de explozii. La stânga. La dreapta. Era una dintre surprizele puse la cale de Solly?

— Acum! porunci Ryko.

Am lovit prima sfoară, cuprinsă de o bucurie prostească la vederea lampionului căzând şi stingându-se. Următoarea lovitură a fost mai puţin fericită, lama fiind gata să taie urechea lui Ryko.

— Ai grijă! urlă el, dându-se repede la o parte.

Am lovit cu sălbăticie sfoara următoare. Un alt lampion se prăbuşi pe drum, în faţa noastră. Auzind un şuierat, mi-am lăsat capul în jos, grăbită. Săgeţi! Din întuneric, pe ambele părţi ale drumului. Am verificat dacă mă durea ceva: nimic. Mi-am concentrat din nou atenţia asupra luminii care-mi trecea pe sub ochii. Ratam lampioanele şi ne expuneam periculos. Cu corpul încordat, pregătind lovitura, am repetat mişcarea. Un lampion dispăru în umbră, sfărâmat de greutatea sabiei. În faţa noastră, lemne trosnind îngrozitor, apoi strigăte de triumf. Poarta se

prăbuşise. Am mai tăiat o coardă, şi lampionul se rostogoli în iarbă. Încheieturile îmi slăbeau, coloana răsucită trimiţându-mi săgeţi de foc în coapse.

— O să trec peste ei. Ţineţi-vă bine, strigă Ryko peste umăr.

Cuvintele lui nu aveau sens. Eram prea concentrată să tai următoarea funie, să ridic sabia. Când calul a iuţit pasul, n-am mai avut timp să-mi schimb poziţia corpului. Sabia se lovi de stâlp, ricoşă, îmi scăpă din mână şi căzu cu zgomot pe pământ.

Agăţată de mijlocul lui Ryko, m-am uitat după sabia rămasă în urmă, la vreo patru lungimi de cal. Bărbaţii care alergaseră pe drum îşi lăsau jos arcurile. Undeva în faţa noastră, ţipete de războinici răsunau în mijlocul vacarmului produs de săbiile care se loveau una de alta.

— Am scăpat-o, am strigat în urechea lui Ryko. Am scăpat sabia!

Atunci am văzut zidul de oameni care se luptau în poarta ruptă — gărzile imperiale erau împinse înapoi de armata lui Sethon. Ne îndreptam direct spre ei. Calul încerca s-o ia spre stânga, însă Ryko îl obliga să meargă drept.

Primul om de care ne-am ciocnit fu proiectat în adversarul lui. Următorul ne zări venind şi atacă gâtul calului. Ryko îl lovi cu piciorul, gemând când lama îi spintecă adânc gamba, în faţa noastră, cineva se prăbuşi urlând. Calul o luă spre drumul astfel deschis, călcând trupul în picioare. Am văzut pieptul bărbatului prăbuşindu-se sub copitele lui. Ryko lovi cu pumnalul un soldat care i se agăţa de piciorul rănit. Am vrut să-l lovesc în umăr, dar am ratat şi i-am nimerit coiful. Dădu capul pe spate şi slăbi strânsoarea, nimerind sub cal. Acesta se împiedică de el şi se poticni de un membru al gărzii imperiale, care se lovi de ce mai rămăsese din poartă, înjurând, Ryko mână calul spre dreapta, sărind peste doi bărbaţi care se luptau la pământ.

— Ryko? strigă în faţa noastră un gardian vânjos.

Parând lovitura de sabie a unui soldat, bărbatul apucă mânerul armei şi zdrobi falca adversarului. Apoi se întoarse din nou spre noi.

— Ajută-ne să trecem! urlă Ryko pentru a acoperi vacarmul.

Soldatul dădu din cap, apoi se aplecă pentru a evita o lovitură de sabie care aproape îl lăsă fără cap. Îşi respinse atacatorul blocând sabia cu plăselele lui, apoi se dezlănţui într-un strigăt lung, ascuţit, în vârtejul luptei. Ceva mă lovi în spate, izbindu-

mă în Ryko şi lăsându-mă fără suflare. Mi-am muşcat buza, gustul metalic al sângelui invadându-mi gura. Am simţit că alunec de pe cal; cineva mă trăgea de robă. M-am întors, căutând nebuneşte să apuc ceva. Era un soldat tânăr, fără coif, cu faţa mânjită de sânge. Degetele mele i-au găsit ochiul. Am perforat ţesutul moale şi am auzit un urlet, dar nu slăbi strânsoarea. Ryko mă apucă de coapsă, cu ochii dezgoliţi în efortul de a mă ţine pe mine şi de a controla calul. M-am repezit din nou spre soldat, dar calul fu cel care rezolvă problema, lovind din picioare şi izbind soldatul care se zdrobi de clădirea gărzii imperială. Ryko trase de frâu, în timp ce animalul, înnebunit, împărţea atacatorilor lovituri fulgerătoare cu picioarele din faţă.

Hotărâţi, rezistam, eu agăţându-mă cu mâinile de pieptul lui Ryko, care se lupta să stăpânească animalul. În final, calul se lăsă iar în patru picioare, gâfâind.

— Priveşte, am strigat în urechea lui Ryko, arătându-i ceva în faţa noastră.

Prietenul lui Ryko îşi doborâse adversarul şi, metodic, îşi croia acum drum cu sabia printre soldaţii care se înghesuiau în faţa noastră. Chemarea lui ciudată adunase garda imperială în jurul nostru. Eram înconjuraţi de un zid de luptători de elită, care respingeau duşmanii cu tenacitate şi înaintau grupaţi. Ryko reuşi să facă să înainteze calul epuizat, în timp ce gărzile ne călăuzeau încet spre marginea câmpului de luptă.

— Am nevoie de o sabie, urlă Ryko.

Un membru al gărzii, aflat în dreapta noastră, îşi înfipse sabia în pieptul unui soldat, apoi o smulse, împingând cu piciorul trupul în agonie.

— Acoperă-mă, strigă, dând înapoi.

Cele două gărzi imperiale de lângă el îl acoperiră imediat din ambele părţi, fără să înceteze să împartă lovituri.

— Prinde! strigă garda, dându-i lui Ryko sabia plină de sânge.

Ryko îi mulţumi cu un gest, probând imediat arma. L-am văzut pe bărbatul înalt din gardă scoţând un pumnal dintr-o teacă fixată la centură şi întorcându-se să lupte.

Aproape ajunseserăm în curtea interioară. Simţind că se afla într-un loc sigur, calul se repezi înainte. Cu o agilitate surprinzătoare pentru statura lui impozantă, garda care înainta în faţa noastră sări într-o parte, lăsându-i pe cei doi adversari

expuşi. Calul trecu printre ei, doborându-l pe primul; cel de-al doilea căzu secerat de sabia lui Ryko.

Reuşiserăm să trecem!

Ryko mână calul spre aleea servitorilor. Am privit peste umăr. Gărzile formaseră o linie de apărare în faţa urmăritorilor. Atât de puţini înfruntând atât de mulţi. Unul dintre ei se întoarse ca să vadă dacă am scăpat. Am ridicat mâna. Salută scurt, apoi îşi reluă lupta disperată.

— Animalul nu mai rezistă multă vreme, spuse Ryko, strunind calul, până ajunse la un trap lent, pe cărarea întunecoasă şi denivelată. Sunteţi bine?

— Sunt bine. Dar rana ta de la picior?

— Nu e decât o tăietură. Trase de frâie şi opri calul. Sunteţi în stare să continuaţi drumul pe jos?

în loc de răspuns, am descălecat. Calul sări uşor speriat într-o parte când am aterizat pe pământ, prăvălindu-mă grămadă la picioarele lui.

— Picioarele mele! Nu mă mai ţin!

— O să treacă, zise Ryko. Odihniţi-vă o clipă!

Descălecă şi el, ţinând sabia plină de sânge departe de calul care îşi smucea capul. În timp ce eu îmi masam coapsele, el mână calul departe de drum şi-i legă frâiele de o tufă.

— Crezi că doamna Dela e în siguranţă? am întrebat. Cu toţi soldaţii ăştia...

— Doamna Dela se descurcă singură.

După ce îşi şterse sabia de iarbă, o băgă în teacă. Sunetul unor paşi pe pietriş ne făcu să tresărim. Venea cineva. De fapt, mai mulţi. Ryko mă ridică iute.

— E momentul să fugim.

Şi atunci începu un joc mortal de-a v-aţi-ascunselea. Soldaţii lui Sethon pătrunseseră adânc în palat şi îi strângeau pe toţi ocupanţii clădirilor imperiale în curţile principale. În timp ce noi alergam printre clădiri, am văzut grupuri de femei ţipând şi eunuci tremurând, obligaţi cu toţii să îngenuncheze sub lovituri. În repetate rânduri, abia am avut timp să ne ascundem în întuneric, evitând soldaţii. Eram sigură că aveau să-mi audă bubuitul inimii sau să-mi zărească ochii îngroziţi în penumbră. La un moment dat, şoldul meu blestemat mă încetini, şi un soldat tânăr observă mişcare. Se întoarse din drum ca să verifice. Nu aveam să uit niciodată sunetul umed al morţii aduse

de pumnalul lui Ryko şi nici privirea lui surprinsă.

Ajungând, în cele din urmă, la pasajul boltit care ducea către Apartamentul Bujorului, deja nu mai suportam să văd gărzi măcelărite, servitoare zbătându-se sub soldaţi şi bătrâni bătuţi măr. Chiar şi Ryko, care trebuie să fi fost mai obişnuit decât mine cu lucrurile astea, pălise şi murmura: „Nu putem să ne oprim, nu putem să ne oprim“.

Curtea apartamentului era goală, liniştea grădinii bine întreţinute fiind în contrast izbitor cu scenele teribile la care tocmai fuseserăm martori, cu ţipete şi gemete. Lipită cu spatele de perete, mi-am apăsat mâna pe piept ca să-mi recapăt suflul şi să-mi stăpânesc greaţa. Lângă mine, Ryko încremeni brusc.

— Nu, şopti el.

I-am urmărit privirea. Grădina nu era chiar goală. Un cadavru zăcea la capătul aleii de pietriş — un cadavru în haine de femeie. Doamna Dela? Picioarele m-au lăsat şi m-am prins cu mâinile de zidul din piatră.

Ryko alergă spre silueta neagră, fără să-i pese că putea fi văzut. Când am ajuns lângă el, era în genunchi, respirând cu greu. Am îngenuncheat şi eu, îngrozită că trebuia să mă uit la chipul ei mort.

O faţă ovală, plinuţă, tinerească — nu era doamna Dela. Ryko îmi zâmbi, oftând uşurat. Nu am putut să nu-i zâmbesc şi eu. Iertată să ne fie această crudă bucurie!

Cu blândeţe, Ryko îşi trecu mâna pe chipul servitoarei şi îi închise ochii. Apoi am privit amândoi spre apartamentul cufundat în tăcere. Lampioanele fuseseră aprinse pentru noapte, dar nu se vedea nici urmă de mişcare. Doamna Dela era, oare, înăuntru?

— Trebuie să verific, spuse repede Ryko. Cercetă grădina, apoi îmi arătă un grup de copaci decorativi de lângă heleşteu. Adăpostiţi-vă acolo! Şi aşteptaţi semnalul meu.

I-am atins braţul.

— Nu, vin şi eu, am spus.

— Nu fiţi imprudent' Nu trebuie să vă expuneţi.

— Dar dacă e...

Mă privi pieziş.

— Mă credeţi prea slab ca să-mi fac datoria?

— Nu asta am vrut să spun.

Oftă.

— Iertaţi-mă. Ştiu ce voiaţi să spuneţi. E un gest frumos, dar trebuie să rămâneţi aici.

Deşi nu îmi convenea, i-am dat ascultare. Panourile de la intrarea în sala de primire erau larg deschise. Chiar aşa ferită de copaci cum era, tot se vedea clar că încăperea fusese devastată de oamenii lui Sethon. Masa joasă era răsturnată şi frumosul pergament cu dragon al maestrului Quidan fusese sfâşiat. L-am urmărit pe Ryko înaintând încet. Se opri o clipă, studiind dezastrul, apoi l-am pierdut din priviri. Am strâns cu putere roba, stăpânindu-mi impulsul de a fugi după el. În cele din urmă, reapăru în prag şi îmi făcu semn să-l urmez.

— Nu e aici, spuse când am intrat în camera aflată în dezordine. Apartamentul este gol. Fie a fost luată de Sethon, fie se ascunde undeva, aşteptându-ne.

Chipul lui Ryko reflecta acelaşi amestec tensionat de uşurare şi îngrijorare care mă stăpânea şi pe mine.

— N-o cunosc pe doamna Dela la fel de bine ca tine, Ryko, am zis. Dar cred că, dacă ar putea, ne-ar lăsa un mesaj.

Faţa lui căpătă, pentru un moment, o expresie duioasă.

— Şi, chiar dacă ar fi în pericol, i-ar plăcea ca mesajul să fie cât mai subtil.

Am apucat capodopera ruptă a lui Quidan şi am pus-o cu grijă pe scrin.

— Să sperăm că mesajul nu a fost şi el distrus.

— Dacă aş fi în locul ei, aş lăsa mesajul într-un loc unde aş şti că vă întoarceţi sigur, spuse Ryko, măsurând camera cu pasul. Poate lângă un obiect la care ţineţi.

-Singurele obiecte de aici la care ţin, am spus, sunt tăbliţele mortuare ale strămoşilor mei. Sunt în dormitorul meu.

L-am condus pe Ryko prin apartament, observând că nici una dintre lămpile de pe perete nu era spartă. Cei care jefuiseră casa doriseră să aibă destulă lumină, ca să facă o treabă temeinică. Fiecare cameră prin care trecuserăm fusese devastată — dulapurile aveau uşile deschise, rufele erau împrăştiate pe jos, cupele şi holurile sparte, coşurile răsturnate, paturile desfăcute. Mai erau şi două cadavre, dar Ryko nu mă lăsă să mă apropii, murmurând că le verificase deja.

Dormitorul meu oferea aceeaşi privelişte dezolantă. Patul era în dezordine, draperiile somptuoase zăceau pe jos, sfâşiate. Uşile scrinului erau deschise, porţelanurile preţioase fuseseră

sparte şi zăceau pe podea. După ce le-am aruncat o privire, m-am îndreptat spre altar. Era singurul lucru neatins — nici măcar soldaţii puşi pe jaf nu doriseră să stârnească furia spiritelor.

Doamna Dela mizase pe frica lor şi câştigase — un exemplar al traducerii ei din volumul Poeme de vară, scris de doamna Jila, era pus lângă holurile cu ofrande, intact. Sulul era legat cu o panglică de care atârna o perlă mare, neagră — perla care împodobea, de obicei, gâtul doamnei Dela.

Am luat repede pergamentul, am scos panglica şi l-am deschis.

— Nu prea mă descurc cu cititul, recunoscu Ryko, privind peste umăr. Ce spune textul?

— Unul dintre poeme a fost însemnat cu o semilună. Titlul său e „în întunericul camerei, o doamnă suspină din iubire“.

— Este în harem. În casa ei, zise Ryko. Îmi luă din mâini panglica şi perla, pe care le puse cu grijă în punga fixată la brâu.

— Cum de ştii asta doar din titlu?

— Mi-a povestit că doamna Jila a scris poemul pentru ea. Îşi drese glasul. Despre ea.

Am încuviinţat din cap.

— Deci, mergem în harem.

Ryko râse amar.

-Spuneţi asta de parcă am face un drum la piaţă. Haremul este locul cel mai bine păzit din palat. Şi adăposteşte comoara cea mai de preţ pe care Sethon va dori să pună mâna.

N-am priceput pentru moment.

— Vorbeşti despre cel de al doilea prinţ.

— Sethon ţine la tradiţii, spuse Ryko scurt. Nu-l va lăsa în viaţă pe nici unul dintre prinţi. Totuşi, este posibil ca oamenii noştri să îl fi scos din palat pe micul prinţ şi să fi salvat şi femeile. Doamna Dela ar putea fi cu ei.

I-am cercetat chipul încruntat.

— Dar tu nu crezi că au reuşit să fugă, nu-i aşa?

Ryko se uită în jur, în camera tăcută.

— Aici n-a rămas nici un soldat ca să facă de gardă. Toţi locuitorii palatului au fost adunaţi în curţile principale. Cred că toţi bărbaţii apţi de luptă au fost trimişi în altă parte. Cred că Sethon încearcă să ia cu asalt haremul.

M-am uitat în jur, în camera distrusă, copleşită brusc de faptul că totul ne era împotrivă.

— Atunci, cum o să putem intra acolo?

Vocea îmi tremura.

— Cu ajutorul zeilor, spuse Ryko. Şi cu mult noroc.

Credeam la fel de mult ca oricine altcineva în zei şi în noroc, dar aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de o armată. Din moment ce ne lipsea aşa ceva, aveam nevoie cel puţin de nişte arme în plus. Şi de furia şi de vocea interioară ale unui Ochi al Dragonului străvechi. M-am întors spre rastelul aflat pe perete, pregătindu-mă pentru valul de furie care mă cuprindea întotdeauna când atingeam săbiile. De data asta, aveam să le ascult sfatul.

Suporturile erau goale.

— Au dispărut! Năucită, am pipăit spaţiul gol de parcă l-aş fi putut face să apară din nou. Mi-au furat săbiile.

Am căutat în jurul rastelului, apoi am ridicat draperiile îngrămădite pe jos. Dispăruseră.

Ryko gemu.

— Nu e de mirare. Au mare valoare pentru un soldat.

— Dar nu înţelegi. Ele...

Cum aş fi putut să-i explic că acele săbii îmi spuneau cum să lupt? Că, fără furia şi ştiinţa lor, nu eram decât o infirmă care ştia câteva figuri de ceremonie.

— Vom găsi o armă pe drum, spuse el, îndreptându-se către uşă.

Am făcut un efort ca să mă îndepărtez de rastel — nu mai puteam face nimic.

— Ai un plan? am întrebat.

— Întotdeauna am un plan, spuse.

— Stai puţin.

Chiar dacă pierdusem minunata furie a săbiilor, puteam măcar să mă consolez că am tăbliţele mortuare ale familiei. Am apucat tăbliţele subţiri din lemn şi le-am strecurat între straturile fâşiei de pânză care îmi lega pieptul. Poate acele femei, strămoaşele mele necunoscute, aveau să mă apere. Iar dacă dădeam greş, atunci poate aveau să mă îngroape totuşi sub efigiile strămoşilor mei.

Capitolul douăzeci şi doi

Mirosul de vegetaţie putredă mă făcu să-mi strâmb nasul, şi am studiat atentă tunelul îngust.

— Aici e? am şoptit. Asta este Poarta Concubinelor?

Mi-am amintit de prinţ — de Împăratul-Perlă — când îmi povestea în şoaptă despre Poarta Concubinelor, zâmbetul lui obraznic transformându-se în jenă. Gărzile îl salvaseră oare la timp? Era în siguranţă? Am atins tăbliţele de la piept. „Apăraţi-l de primejdii“, m-am rugat. Ca un răspuns, perlele din jurul braţului se ridicară, apoi se aşezară din nou.

Ghemuit în faţa grilajului, Ryko era ocupat să cureţe drumul de buruieni.

— E un fel de ieşire secretă. La ce vă aşteptaţi?

— Pare un canal de scurgere.

— Exact.

Am pus jos sabia grea pe care Ryko o luase de la un soldat mort, peste care dăduserăm într-una dintre curţile interioare, şi l-am ajutat să smulgă viţele încâlcite. Luase de la mort şi pieptarul de piele. „O şmecherie veche, dar care funcţionează întotdeauna", îmi spusese în timp ce şi-o lega în talie şi îşi punea pe cap coiful gros din piele.

O şmecherie bună pentru el — pe mine, nici o armură nu mă putea transforma într-un soldat convingător.

— Nici una dintre viţe n-a fost ruptă, am şoptit. N-a trecut nimeni pe aici.

— N-or fi ieşit pe aici, spuse Ryko. Hinelul are o altă ieşire, dincolo de zidurile palatului, lângă fluviu. Femeile şi copiii au fost, probabil, conduşi direct către bărcile imperiale.

Dădu grilajul la o parte cu grijă. Metalul se frecă de piatră, încordaţi, au pândit amândoi cel mai mic semn de curiozitate din partea celor câţiva soldaţi care stăteau lângă Poarta Funcţionarilor.

Ryko avusese dreptate — Sethon îşi concentra grosul trupelor în harem. Ne luase mai mult de jumătate de oră ca să ocolim grupul de soldaţi din jurul sanctuarului femeilor şi încă pe atât ca să ajungem la capătul zidului din vest. Corpul meu începea să resimtă efortul, şi avem nervii atât de încordaţi, încât mi se

părea că, dacă mai aveam să văd încă un trup spintecat sau să mai aud pe cineva urlând, urma să o iau razna. Gărzile din escortă ar fi trebuit să aprindă deja lămpile de-a lungul pasajului, dar, pentru orice eventualitate...

Scoase lumânările din pungă şi mi le întinse. Apoi, desfăcu un vas de argilă învelit în piele şi apucă amnarul. Şmecheria cu praful de sevă.

— Ca să intrăm în tunel, trebuie să coborâm cinci trepte, zise el. Staţi aproape de mine.

Am ridicat arma de împrumut şi l-am urmat în canalul urât mirositor. Cinci trepte alunecoase. Un aer umed, rece. Ryko mă apucă de mânecă, ajutându-mă să înaintez în întuneric. Mai multe cotituri — cel puţin aşa mi se părea. Îmi pierdusem simţul orientării. Apoi dalele tari, din piatră, deveniră brusc mai moi sub tălpile mele.

— Aici, şopti Ryko.

L-am simţit ghemuindu-se la pământ şi am auzit râcâitul amnarului. Ţâşni flacăra. Orbită de lumina bruscă, am închis ochii. Ryko mă bătu pe braţ.

— Lumânările. Repede!

Ile-am întins, clipind chinuit în faţa micii flăcări care tremura în vas. Ryko aprinse repede fitilele, apoi pudra de sevă începu să fumege. În timp ce îmi dădea una dintre lumânări, aceasta ne dezvălui privirilor un perete pictat în aur şi turcoaz. Tunelul nu mai era un simplu canal mizerabil. Pereţii erau acoperiţi cu plăci bogat decorate, care se curbau spre plafon, în modele cu flori şi fructe cu contur aurit. Covoare albastre, opulente erau întinse de-a lungul coridorului îngust. Era încă frig şi umed, dar aerul era impregnat de un parfum pătrunzător.

— E frumos, am şoptit. Am admirat covoarele groase de pe jos. Cum se face că toate covoarele astea nu putrezesc?

Ryko pufni amuzat.

— Cred că le înlocuiesc în fiecare lună. Nu a trecut nimeni pe aici, spuse încet. Nu sunt urme pe covoare. Lămpile sunt stinse. Ridică vasul de lut şi îl băgă în pungă. Evacuarea nu s-a făcut aşa cum trebuia.

— N-ar fi putut s-o ia prin altă parte?

îşi muşcă buzele.

— Poate pe la Poarta Erudiţilor. Se ridică. Dacă trebuie să ne despărţim, vă întoarceţi în tunel şi mergeţi direct până la fluviu.

Un om aşteaptă acolo cu o barcă. O să vă ducă într-un loc sigur. Îmi observă ezitarea. Înţelegeţi? Nu trebuie să vă prindă.

Am dat aprobator din cap, încercând să-mi controlez expresia.

Am pornit la drum în tăcere, covoarele groase înăbuşindu-ne paşii, dalele albastre şi aurii reflectând lumina lumânărilor noastre, aşa cum se reflectă lumina soarelui în apă. Din când în când, Ryko se oprea şi apropia flăcăruia de una dintre lămpile cu ulei de pe perete, lăsând semne luminoase în urma noastră.

— Pentru drumul de întoarcere, spuse el.

Cum putea avea un asemenea curaj şi o astfel de energie? Am ridicat ochii spre tavanul strălucitor. Deasupra noastră se desfăşura o armată, condusă de un general nemilos, care dorea să pună mâna pe tron, cu ajutorul unui nebun care avea la dispoziţie puterea unui dragon ascendent. Imaginea leşului nobilului Tyron şi a feţei lipsite de viaţă a lui Hollin îmi provocă un val de greaţă care îmi arse gâtul. Oare toţi Ochii Dragonului şi ucenicii lor erau morţi? Poate că mai exista unul care supravieţuise: Dillon. Şi mai eram şi eu, evident.

Bietul Dillon. Supravieţuirea lui putea strica planurile lui Ido de a realiza Şiragul de Perle? Nu trebuia ca mai întâi să moară toţi cei care aveau o legătură cu un dragon? Am oftat. Ca întotdeauna, problema era că nu ştiam totul. Nu ştiam destul de multe despre puterea Ochilor Dragonului. Ca să prind curaj, am pipăit manuscrisul roşu. Cu puţin noroc, doamna Dela avea să descopere, în curând, în paginile lui, informaţia care îmi era atât de necesară. Dacă o găseam pe doamna Dela.

Brusc, pământul începu să vibreze. Un bubuit răsună în tunel, de parcă pământul însuşi ar fi gemut de durere. M-am lăsat la podea în timp ce praful se învolbura în aer, tuşind, cu gâtul iritat.

— În numele Sholei, ce a fost asta? zise Ryko, cu sabia pe jumătate scoasă.

Am încercat să împrăştii praful.

— Un cutremur?

Privi cu atenţie în urma noastră.

— Poate. Veniţi, o să mă simt mai bine când o să ieşim.

Am continuat să înaintăm. În cele din urmă, Ryko ridică lumânarea şi o îndreptă în sus. O fâşie lată de aur mergea de la înălţimea plafonului până la baza fiecărui zid. Îmi amintea de linia audienţei imperiale din curtea de ceremonii.

— Asta indică zidul haremului, zise el. Aproape am ajuns.

Am trecut de linia aurie fără să mai scoatem un cuvânt. Ryko grăbi pasul, şi a trebuit să-mi adun ultimele rezerve de energie ca să mă târăsc în ritmul lui. Sabia îmi părea la fel de grea ca un om. Ryko mergea tot mai repede, aşa că mai că am început să alerg. Sunetul înăbuşit al paşilor noştri şi gâfâiturile mele erau singurele lucruri care perturbau tăcerea. Apoi Ryko se opri atât de brusc, încât, înainte de a mă opri şi eu, a trebuit să-l ocolesc. Covorul lăsase acum locul dalelor.

Sprijinindu-mă în sabie, am tras aer în plămâni gâfâind.

— Poate ar fi mai bine să rămâneţi aici cât o caut pe doamna Dela, spuse Ryko, văzând cât mă chinuiam.

Am clătinat cu putere din cap.

— Nu rămân aici, am răspuns printre două gâfâituri.

— Aş putea să vă fac să rămâneţi.

M-am îndreptat, reuşind să-mi recapăt suflul.

— O să fie bine. N-am rezistat până acum?

— Ba da, recunoscu. Dar am impresia că acolo, sus, lucrurile nu se prezintă prea bine. Ridică ochii îngrijorat. O să ieşim pe un drum rezervat servitorilor, la marginea haremului. Rămâneţi aici până verific dacă e liber.

Aprinse o lampă de pe zidul de lângă el, apoi îşi stinse lumânarea şi o puse în punga de sub armură. Luându-mi lumânarea, îmi făcu semn din cap.

După ce am cotit de două ori, Ryko îmi luă mâna şi o puse pe umărul lui, apoi stinse şi lumânarea mea. Mergeam în urma lui împiedicându-mă, în întunericul aproape total, încercând să-mi potrivesc ritmul după paşii lui mari. Încă o cotitură, şi am zărit o lumină cenuşie, palidă: un cerc tăiat în înălţimea întunericului. Vreme de câţiva paşi, nu mi-am dat seama ce era, dar apoi totul căpătă sens. Bare. Era un alt grilaj. Sub acesta, treptele abrupte ale unei scări se conturau în penumbră. Apoi tăcerea fu spartă de un zgomot îndepărtat — ţipete şi gemete.

Ajunsesem prea târziu?

Aruncându-se înainte, Ryko urcă treptele în patru labe. Când ajunse sus, se ghemui şi privi prin grilaj, blocând aproape cu totul lumina slabă care pătrundea în pasaj. Am găsit prima treaptă pe pipăite şi am urcat în urma lui.

Dincolo de bare, drumul era plin de saci şi de lăzi stivuite, care te împiedicau să vezi piaţa. Era imposibil să ştim ce ne

aştepta, dar cel puţin aveam unde să ne adăpostim la ieşire. Apucând două dintre barele paralele, Ryko scoase încet grilajul din lăcaşul lui. Acesta lovi pavajul din piatră al cărării cu un clămpănit înfundat şi se rostogoli, oprindu-se în zidul de piatră. După câteva clipe în care îşi ţinu răsuflarea, ieşi prudent afară. I-am întins sabia şi l-am urmat.

Ne aflam într-o fundătură. Poarta Concubinelor se deschidea la baza zidului de piatră al unei clădiri ce părea oficială. În timp ce Ryko punea grilajul la loc, m-am strecurat până la cel mai apropiat maldăr de saci şi am studiat celălalt capăt al aleii. Ţipetele pătrunzătoare erau mult mai aproape decât aş fi crezut; zidurile de piatră ale pasajului înăbuşiseră zgomotul îngrozitor. Apoi, am văzut mişcând ceva între următoarele două grămezi. O mână de bărbat, stofa maronie a unei căptuşeli de armură şi o strălucire de oţel. Am dat înapoi. Ryko mă apucă de braţ şi mă împinse în spatele lui.

— Unde? Câţi? şopti el.

Am indicat spre grămadă, am arătat un deget şi am ridicat din umeri; văzusem un soldat, dar poate erau mai mulţi. Scoase un pumnal şi, cu un semn din cap, îmi porunci să mă întorc la grilaj. Apoi înaintă pe alee.

După ce am aşteptat o clipă, m-am îndreptat din nou spre primii saci. Ryko stătea ghemuit la câţiva paşi de mine, aproape de a doua grămadă de saci, cu urechea la pândă. Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am forţat să aud mai bine.

Ceva mişca. Ryko se mişcă înainte să recunosc zgomotul făcut de oţel pe piatră. Se aruncase deja spre balotul din vârf, care se prăbuşi între grămezi. Căzu cu o bufnitură scurtă, moment în care se auzi un ţipăt înăbuşit. Rostogolindu-se spre locul de unde venea ţipătul, Ryko ridică pumnalul. Grămada se clătină. Zgomotul încăierării mă făcu să dau înapoi. Sacii se clătinară din nou, şi apoi am desluşit zgomotul unei săbii căzute pe pământ. Se terminase? Dar lupta părea să continue. Apoi se auzi un vaiet cumplit, plin de durere.

— Ryko!

O tăcere bruscă, tensionată, urmată de un geamăt. Cu sabia ridicată, am alergat înspre sursa zgomotului.

îngenuncheat lângă trupul unui soldat, Ryko apăsa cu mâna în umărul bărbatului, sângele curgându-i printre degete. Rănitul respira gâfâit. Am zărit sub coif faţa bronzată, trăsăturile

ascuţite, şi inima mi s-a oprit.

Doamna Dela.

Ryko mă privi cu ochii rătăciţi. Pata întunecată de sub mâna lui începea să se întindă pe armură.

— Trebuie să oprim sângerarea.

Am căzut în genunchi, împingând sabia la o parte.

— Ce ai făcut, Ryko?

— M-a înjunghiat, spuse doamna Dela, deschizându-şi ochii înceţoşaţi. Prostul.

— Purtaţi uniforma soldaţilor lui Sethon, zise Ryko printre dinţi.

— Şi tu la fel, replică ea sec.

— Nu vă mai mişcaţi.

Ridică armura şi începu să decupeze cu pumnalul jiletca grea, matlasată.

Umerii ei tresăriră, fie din cauza durerii, fie din cauza râsului care îi zgâlţâia trupul.

— Armurile pe care le oferă nu sunt de cea mai bună calitate.

— Aţi furat uniforma unui cercetaş, spuse Ryko, tăind cu grijă stofa îmbibată. Ar fi trebuit să faceţi ca mine şi să alegeţi un pedestraş. Au armura din piele şi fier.

înlăturând dublura groasă, dădu la iveală o rană urâtă la articulaţia umărului.

— Data viitoare o să ţin minte, şopti doamna Dela. Aţi văzut cum au pătruns? Ido a fost, sunt sigură. Sunt sigură că şi-a folosit puterea. O parte din zid s-a dezintegrat, pur şi simplu. De parcă s-ar fi înfuriat pământul.

I-am aruncat o privire lui Ryko.

— Ăsta trebuie să fi fost bubuitul pe care l-am auzit noi.

Dădu aprobator din cap.

— Cercetaţi aleea, zise. Vedeţi dacă suntem în continuare singuri.

M-am târât printre saci. Drumeagul era pustiu, dar, dincolo de acesta, un grup de siluete negre traversau prin capătul opus al pieţei; patru soldaţi târau două femei după ei. Păreau a se îndrepta spre următoarea zonă a haremului, de unde se auzeau urletele şi gemetele. O lumină slabă aprindea cerul. Un incendiu sau multe, multe torţe.

M-am întors. Ryko mă privi întrebător.

— Sunt patru soldaţi cu prizonieri, dar de partea cealaltă a

pieţei. Merg mai departe, în harem.

— Sunt atât de mulţi soldaţi, spuse doamna Dela. Nimeni nu mă asculta, şi n-am putut s-o găsesc pe doamna Jila. Mă apucă de braţ, degetele ei pline de sânge pătându-mi roba de mătase. L-am văzut pe Sethon. A pus mâna pe ea şi pe copil în Grădina Frumuseţii şi a Graţiei. Trebuie să facem ceva.

Ryko îmi luă mâna şi mi-o apăsă pe rana mustind de sânge a doamnei Dela, fără să dea atenţie gemetelor ei.

— Apăsaţi tare.

Doamna Dela îşi ridică ochii.

— Aţi recuperat manuscrisul?

— L-am luat, am spus.

— Bine. Asta e bine. Se cutremură. V-am luat săbiile. Nu voiam să cadă în alte mâini. Sunt aici. Închise ochii. Iertaţi-mă. Vocea îi era slabă.

Când am văzut săbiile pe jumătate ascunse de sacii răsturnaţi, am prins curaj. Aveam nevoie de furia lor ca să-mi înving frica. Mai ales dacă nobilul Ido era prin preajmă. În faţa mea, Ryko scosese din pungă o mică sticluţă şi împrăştie pe rana doamnei Dela o pudră. Mirosea puternic a sulf.

— Doamnă Dela, am spus, făcând-o să tresară. L-aţi văzut pe nobilul Ido? E şi el în harem?

încuviinţă scurt din cap, strâmbând nasul din cauza mirosului de ou clocit.

— Cred că da. Cum poate să-şi folosească puterea pentru un război? Credeam că e interzis prin angajament. Sigur conciliul nu ar permite asta.

— Nu cred că mai există conciliu.

Se încruntă, neputând să-mi priceapă cuvintele. Ryko se lasă pe vine lângă mine şi arătă cu degetul spre roba mea.

— Am nevoie pentru un pansament. Pot să tai puţin din mătase?

Am dat aprobator din cap.

— Nu distrugeţi Roba Ilustrată, protestă slab doamna Dela.

Ryko oftă exasperat, dar l-am văzut zâmbind. L-am simţit dând la o parte roba grea, şi apoi sfâşiind dublura de mătase subţire. Cantitatea de sânge cald care mi se prelingea pe degete părea să fi scăzut.

— Hopa sus, zise Ryko, ridicând-o pe doamna Dela cu blândeţe.

îmi făcu semn să îmi iau mâna de pe rană. Am apucat-o de talie, în timp ce el îi fixa cu îndemânare un tampon de mătase pe umăr şi îl lega strâns.

— Ar trebui să vă vadă un medic cât mai repede cu putinţă, spuse el. Sângeraţi în continuare.

Ea verifică pansamentul şi tresări când îşi apăsă rana.

— Pentru moment, e destul. Întinse braţul sănătos. Ajută-mă să stau în picioare. Trebuie să mergem în Grădina Frumuseţii şi a Graţiei.

Ryko o ridică pe picioare şi o susţinu când văzu că se clatină. Era lividă.

— Nu mergem în grădină, spuse Ryko. O să plecăm imediat prin Poarta Concubinelor.

— Nu! Se prinse de braţul lui mai mult ca să se sprijine decât pentru a insista. Sethon a pus mâna pe doamna Jila şi pe micul prinţ. Nu înţelegi ce au de gând să facă? O să-i omoare şi o să pretindă tronul. Trebuie să-l oprim. Se întoarse spre mine. Nobile Eon, dă-mi cartea. O să găsim numele dragonului tău, şi apoi trebuie să-l opreşti.

îmi răsună în gând vocea maestrului, chinuită de agonie în timp ce otrava îl sufoca Hua. „Opreşte-l!“ Să-l oprească pe Ido. Pe Sethon. Amândoi trebuiau opriţi.

Maestrul nu era singurul căruia îi promisesem. Făcusem un pact cu prinţul Kygo. Supravieţuire reciprocă. Spusese că eram lipsită de onoare. Era adevărat? Nu îmi ţineam promisiunile?

Ryko scutură din cap.

— Ne întoarcem. Datoria mea este să vă duc la loc sigur.

— Nu! am spus. Amândoi s-au uitat la mine. Aş vrea să fi fost datoria ta, Ryko, dar nu e. Datoria ta este să mă slujeşti. Datoria mea este să-i opresc pe Ido şi pe Sethon. Pentru Împăratul-Perlă. „Şi pentru maestrul meu“, am adăugat în gând. Nu ştim dacă Împăratul-Perlă a reuşit să fugă. Din câte ştim, e mort, iar copilul doamnei Jila este acum noul nostru suveran. Trebuie să încercăm să-i salvăm, pe el şi pe mama lui.

Ryko se încordă la auzul cuvintelor mele, de parcă l-aş fi biciuit.

— Aşa cum aţi spus, datoria mea este să vă slujesc. Dar şi să vă apăr. Nu am să vă duc la moarte sigură.

I-am înfruntat privirea încăpăţânată.

— Nu mă vei conduce. Mă vei urma. I-am citit protestul în

ochi. Cine altcineva poate s-o facă, Ryko? Eu sunt speranţa Mişcării de rezistenţă, tu ai spus-o.

— Asta era pe vremea când eraţi nobilul Eon, Ochiul Dragonului Oglindă.

— Tot Ochiul Dragonului Oglindă am rămas.

Doamna Dela interveni:

— Încetaţi să vă tot contraziceţi. Nu avem de ales. Trebuie să-i salvăm pe doamna Jila şi pe prinţ.

Am dat aprobator din cap.

— Daţi-mi un pumnal.

Ryko se uită fix la mâna mea întinsă.

— În numele Sholei, încetează să lupţi cu inevitabilul şi dă-i un pumnal, spuse doamna Dela. Se sprijini de un sac, respirând cu greutate. Fă-o!

Scoase un pumnal din teacă şi îmi puse în palmă mânerul îmbrăcat în piele. Strecurându-mi degetele sub nodurile centurii groase, am început să tai mătasea. Doamna Dela tresări.

— Ce faceţi?

— Doi soldaţi duc cu forţa în grădină o servitoare prizonieră.

Centura se desprinse. M-am dezbrăcat de roba grea, lăsând-o să-mi cadă la picioare. Razele lunii făcură să scânteieze strălucirea întunecată a perlelor negre şi îmi poleiră braţele palide. Ridicând ochii, l-am văzut pe Ryko uitându-se lung la mine, la trupul meu care nu mai era acoperit decât de trei tunici subţiri şi de un pantalon verde ca smaraldul. Sub privirile lui, am devenit brusc conştientă de formele care mi se conturau pe sub mătasea fină şi mi-am încrucişat braţele pe piept. Îşi drese glasul şi se aşeză grăbit pe saci.

Doamna Dela îi urmări retragerea.

— Planul e bun, spuse brusc, dar va trebui să vă scoateţi pantofii şi pantalonii. Nu au ce căuta aici.

Mi-am scos pantofii plini de noroi şi m-am chinuit să-mi deznod pantalonii de sub tunică. I-am dat jos, lăsându-i deoparte.

— Şi părul, zise doamna Dela.

Mi-am pipăit cele două cozi de Ochi de Dragon, împletite şi înnodate în vârful capului. Cu mâna ei rănită, n-ar fi putut să le deznoade.

— Ryko, trebuie să-mi desfaci cozile.

I-am întins pumnalul şi m-am întors.

— E o nebunie, mormăi el.

Trase atât de tare de cozi, că-mi dădură lacrimile. În timp ce tăia legăturile făcute cu îndemânare de Rilla, am desfăcut cu grijă perlele de pe braţ şi de pe manuscris. Nu s-au opus, dar am simţit un uşor tremur, care poate era al mâinilor mele.

— Doamnă Dela.

Ea se apropie de mine, lipindu-şi braţul rănit de corp. I-am pus perlele şi manuscrisul în mâna sănătoasă.

— Găseşte-i numele!

— Dacă e pe aici, o să-l găsesc, promise ea.

— Ryko, ia-mi săbiile. Nu vreau să le las aici.

Am simţit cum cozile mi s-au desfăcut şi au căzut grele pe spate.

— Gata, le-am desfăcut, spuse morocănos.

Mi-am tras o coadă în faţă şi am despletit-o cu degetele. Ryko se învârtea în jurul meu, admirând uimit revenirea mea neîndemânatică la feminitate. Văzându-l că mă privea altfel, am ridicat bărbia. Pierdusem şi mai mult din respectul lui?

— Dacă veţi reuşi să uitaţi de anii când v-aţi dat drept băiat, nu veţi stârni nici o bănuială, spuse el.

Se făcea ecoul îndoielilor mele.

— Nu voi fi decât o servitoare speriată printre atâtea altele, am spus, schiţând un zâmbet fugar. Nu va trebui să joc teatru.

Scoase un mormăit.

— Aveţi curajul unui războinic.

L-am privit întorcându-se şi adunând hainele de pe jos.

— Nu, am zis. Nu am.

Se opri o clipă şi îngrămădi nepreţuita robă între doi saci.

— Vă este frică acum?

Cu obrajii roşii de ruşine, am încuviinţat din cap.

-Şi asta o să vă oprească?

— Nu.

— Ăsta este curajul unui războinic.

Se aplecă, îmi luă săbiile şi le băgă în cele două teci atârnate la şold.

— Este şi curajul unui animal încolţit, observă doamna Dela cu ironie.

Deschizând manuscrisul, miji ochii încercând să citească la lumina lunii.

— Ceva? am întrebat, în timp ce-mi desfăceam a doua coadă.

Doamna Dela plescăi enervată.

— Scrisul este foarte şters, zise. Am nevoie de mai multă lumină. Înclină manuscrisul, încruntându-se.

— Sunt scrierile unei femei pe nume Kinra. Ultimul Ochi al Dragonului Oglindă.

Mâinile îmi căzură de pe coadă.

— Kinra?

Doamna Dela mă privi.

— Ce-i? Ştiţi numele?

Căutând grăbită în legătura de la piept, am scos cele două tăbliţe mortuare.

— Priviţi! I-am arătat tăbliţa Kinrei. E strămoaşa mea!

Cercetară amândoi tăbliţele tocite de vreme. Ryko ţuguie buzele, fluierând uşor.

— Nu credeam că nu poţi moşteni puterea de Ochi al Dragonului.

— Poate doar puterea Ochiului Dragonului Oglindă, spuse încet doamna Dela. Unica femeie Ochi al Dragonului.

Am atins pergamentul aspru. Kinra îl atinsese şi ea. Străbuna mea. Mândria şi uimirea puseră stăpânire pe mine; eram din stirpea Ochilor Dragonului.

Brusc, mi-am amintit de prima mea vizită în biblioteca lui Ido, când întinsesem mâna spre manuscris şi când perlele mi se încolăciseră pe braţ. Simţeam în ele aceeaşi furie pe care mi-o trezeau şi cele două săbii de ceremonie. Probabil că şi săbiile îi aparţinuseră, cândva, tot Kinrei.

— Tocmai mi-am amintit...

Un vuiet dezlănţuit răsună dintr-odată pe alee, acoperind urletele disperate ale femeilor. Am tresărit. Lângă mine, doamna Dela se agăţă de sacul de iută. Ryko înaintase din nou până la marginea grămezii, cu pumnalele pregătite. Aclamaţiile asurzitoare lăsară locul unei scandări: Sethon, Sethon, Sethon... Sunetul victoriei. Şi al ameninţării.

Ryko dădu repede înapoi, scârbit de el însuşi.

— M-am mişcat prea încet.

— Hei, cine e acolo? se auzi vocea unui bărbat.

Capitolul douăzeci şi trei

Ryko mă prinse de braţ.

— Pregătiţi-vă, murmură el.

Mi-am băgat la loc tăbliţele mortuare în legătura pentru sâni şi am rugat-o pe Kinra fierbinte: „Apără-ne“.

— Spuneţi cine sunteţi, porunci vocea.

Ryko mă strânse şi mai tare.

— Soldat Jian, strigă el, făcându-i semn doamnei Dela.

Ea îi aruncă o privire cruntă, apoi strigă la rândul ei:

— Şi pedestraş Perron.

După ce îşi băgă în grabă manuscrisul sub armură, se postă lângă mine, apucând pumnalul pe care i-l întinsese Ryko.

în clipa de linişte care urmă, am citit frica unii în ochii altora. Apoi, Ryko mă împinse în faţă, răsucindu-mi braţul la spate. Ţinută de mâna lui de fier, eram nevoită să merg între ei, împleticindu-mă şi cu răsuflarea tăiată. Instinctiv, mă zbăteam dorind să mă eliberez, forţa lui Ryko fiind cu adevărat înspăimântătoare. Fără să se uite la mine, cu chipul dur, îmi ridică braţul mai sus, până când durerea deveni atât de mare, încât m-am îndoit de spate, supusă. În timp ce înaintam împleticindu-mă, tot ce puteam vedea erau cizmele şi picioarele celor doi soldaţi stând în picioare în capătul aleii.

— Ce ai acolo, soldat? întrebă unul dintre ei.

Pofta i se simţea în glas. În piaţa învecinată, aclamaţiile se potoliseră brusc.

— Am găsit-o ascunsă printre saci, spuse Ryko.

— De ce faci razii? Nu e treaba ta.

— Nu făceam razii, zise Ryko. Pur şi simplu, am găsit-o când mă uşuram. Unde să o duc?

— Toate femeile sunt în grădină. Soldatul făcu o pauză. Lasă-mă să mă uit.

Dându-mi drumul la braţ, Ryko mă trase de păr ca să mă forţeze să las capul pe spate. Gestul brutal mă făcu să gem. Ceva din adâncul meu se trezi, gata să lupte. Mi-am strâns mâinile pe încheietura lui, încercând să mă eliberez. Durerea care îmi cuprinsese capul în acel moment făcu să se acopere cu lacrimi tot cerul nopţii.

— N-o să se lase uşor, comentă soldatul, apucându-mă de bărbie şi imobilizându-mă.

Ochii reci şi scormonitori, pe jumătate ascunşi de coif, întârziară pe faţa şi pe trupul meu.

— Nu e rău, spuse. Ştiţi, nu trebuie s-o ducem acolo. Nu o să-i lipsească nimănui o servitoare.

Ryko mă trase înapoi.

— Eu am găsit-o.

După ce studie statura lui Ryko, soldatul ridică din umeri şi se întoarse spre doamna Dela.

-Şi tu ce cauţi aici?

— Am auzit un zgomot. Am venit să văd despre ce e vorba.

Vocea îşi pierduse toată graţia şi ritmul. Avea vocea unui bărbat, cu tonul înăsprit de durere. Cu coada ochiului, am văzut-o cum îşi pune mâna pe rană, ca să ascundă pansamentul improvizat.

— Eşti rănit? întrebă soldatul.

— N-am nimic, spuse doamna Dela, aruncându-i o privire furioasă lui Ryko.

Celălalt soldat, mai înalt şi mai bine făcut, scutură din cap, scârbit.

— Pe Shola, nu merită să te baţi pentru ea. În casele plăcerilor găseşti mai bune ca ea. Cu un gest plin de autoritate, arătă cu degetul spre dreapta. În clădirea aia e un medic. Ai face mai bine să te duci să te vadă.

— Nu e nimic grav, replică grăbit doamna Dela. Şi vreau să văd execuţiile.

— În cazul ăsta, grăbiţi-vă. Preaînaltul nobil este pe cale să se dezlănţuie. Mă măsură cu o privire dispreţuitoare, apoi se opri asupra lui Ryko. Şi tu ar trebui să te grăbeşti.

Ryko scoase un mormăit aprobator şi mă obligă să înaintez, scoţându-mă de pe alee. În spatele nostru, unul dintre soldaţi şopti ceva, şi camaradul său izbucni într-un râs batjocoritor. Un val de ură fierbinte mă cuprinse brusc.

— Mergeţi înainte, mă grăbi Ryko.

Slăbi suficient strânsoarea cât să mă pot îndrepta şi să mă lipesc de el. Doamna Dela nu mai era lângă noi. Speram că doar rămăsese în urmă, ca să lase impresia că nu-i plăcea să piardă.

De sub porticul din depărtare, două santinele ne priveau apropiindu-ne. Erau puse de pază la intrarea principală spre o

grădină înconjurată cu ziduri. În spatele arcadelor, se zăreau siluete de soldaţi. Rânduri şi rânduri de soldaţi, cu toţii fascinaţi de vocea unui bărbat, intonaţia poruncitoare trezind în mine amintiri neplăcute.

Sethon.

Santinela din dreapta ne făcu semn să ne apropiem.

— Am o prizonieră, anunţă Ryko, nelăsând loc de replică.

Am continuat să-mi ţin capul plecat, pentru că nu mai suportam să fiu cântărită din nou de priviri pline de răutate.

— Du-o lângă pagodă, mormăi santinela.

Ryko mă târî fără menajamente pe sub portic, în mijlocul mulţimii.

Nu eram pregătită pentru o asemenea revărsare de oameni: nenumăraţi soldaţi, a căror agitaţie plină de nerăbdare răspândea mirosul acru al animalelor de pradă. Nu aveau ochi decât pentru pagoda elegantă, care se înălţa în mijlocul grădinii. Nu distingeam decât acoperişurile curbate pe deasupra capetelor, dar auzeam vocea lui Sethon, mugind îmbătat de gustul victoriei.

— Eu sunt suveranul vostru! urlă el. Eu sunt împăratul!

— Împăratul! strigară soldaţii drept răspuns, lătrând ca nişte câini.

Sute de pumni se ridicară furioşi.

Ryko mă trase mai aproape de el.

— Aşteptaţi, îmi şopti la ureche.

Am încuviinţat uşor din cap. Nu puteam face nimic câtă vreme doamna Dela nu ne ajungea din urmă. Până când nu găsea numele dragonului meu. Mi-am umezit buzele uscate de frică; şi dacă numele nu era în manuscris? Sau, mai rău, dacă îl găsea şi tot nu puteam să-mi invoc dragonul?

Patru soldaţi din apropiere ne remarcară prezenţa, aruncându-ne priviri piezişe. Văzându-le expresia lacomă, m-am lipit şi mai tare de Ryko. Cunoşteam privirea asta de la paznicul salinei, o avea atunci când bătea un om până îl omora. Sete de sânge. Oamenii ăştia voiau să vadă violenţă. Voiau să vadă moarte. Orice moarte.

în spatele meu, l-am simţit pe Ryko îndreptându-se, în toată măreţia staturii sale, cu mâna crispată pe mânerul sabiei Kinrei. Trei dintre bărbaţi întoarseră prudent ochii din faţa provocării, dar al patrulea îi întâlni privirea, însă renunţă în momentul în

care Sethon le atrase din nou atenţia asupra pagodei. Am înghiţit, gustul acru al terorii umplându-mi gura. Ce puteam face împotriva acestei mulţimi însetate de sânge?

— Mă trag din dragonii de jad, urlă Sethon. Pretenţiile mele sunt întemeiate. Invoc tradiţia Reitanon.

— Reitanon, Reitanon, scandară soldaţii.

— Nu! strigă o femeie. Nu!

Vocea plină de groază era a doamnei Jila.

M-am sucit lângă Ryko, încercând să găsesc un unghi din care să văd ceva. Piaţa era amenajată precum grădina unui învăţat. Câteva terase pavate erau mărginite de copaci ornamentali, de roci şi de helești legate între ele, în aşa fel încât să creeze un curent de energie calmă. Dar azi nu exista o astfel de pace şi de armonie; soldaţii călcau în picioare spaţiile elegante, creând o lume a urâtului, o lume a lor. Într-un final, capetele din faţa mea se dădură la o parte, şi am zărit pagoda centrală. În ea, un adevărat zeu al războiului: preaînaltul nobil Sethon, cu un coif cu coarne pe cap şi îmbrăcat cu armură completă, plăcile de metal preţios şi ţintele aurite strălucind în lumina torţelor.

Doi soldaţi târau o femeie, aruncând-o apoi la picioarele lui Sethon. La piept, aceasta strângea cu putere ceva. Doamna Jila şi fiul ei, cel de al doilea prinţ. Am încercat să mă reped înainte, dar Ryko mă opri cu mână de fier.

— Ştiu, zise el. Ştiu.

Unde era doamna Dela? M-am zbătut. Unde era? Fără ea şi fără manuscris, nu puteam face nimic.

— Lângă arcade, şopti Ryko.

Chircită lângă zid, cu o mână pe umăr şi cealaltă pe stomac — doar un simplu soldat rănit, dornic să nu piardă spectacolul. Dar privirea soldatului nu era fixată pe pagodă. Era atrasă de un obiect ascuns sub cotul îndoit şi trupul ghemuit.

Trebuie să-mi fi simţit privirea disperată, pentru că îşi ridică ochii. Deznădejdea din ochii ei răspunse întrebării mele mute. Lăsă din nou capul peste manuscris.

— Pretenţiile tale nu au nici un drept, ţipă doamna Jila. Fiii mei sunt singurii care pot ridica pretenţii!

Un bebeluş începu să plângă. Ţipete de furie şi vaiete sfâşietoare se ridicară dinspre pagodă, de la picioarele stâncilor. Am zărit în fugă gărzile imperiale puse în lanţuri, luptându-se cu soldaţii, apoi un şir de concubine îngenuncheate, în lacrimi. Apoi

nu am mai văzut nimic.

O stare de încordare febrilă coborâse peste mulţime, chipurile din jurul nostru fiind cuprinse de o nerăbdare sălbatică, în cele din urmă, am reuşit să găsesc un spaţiu liber prin care să privesc pagoda. Doamna Jila era în genunchi, cu copilul strâns la piept. Sethon stătea lângă ei. Un gest scurt cu mâna, şi un soldat se repezi să ia copilul. Un alt semn cu mâna şi o tobă începu să bată rar. Doamna Jila urlă, zbătându-se ca să-şi ţină fiul. Sethon se apropie şi o lovi violent cu mâna în care purta mănuşa de fier. Doamna Jila îşi dădu capul pe spate, cu chipul şiroind de sânge, dar nu dădu drumul copilului. El o lovi din nou. Se prăbuşi la pământ, şi soldatul smulse copilul din strânsoarea ei disperată. În spatele meu, îi simţeam inima lui Ryko care bătea să plesnească, muşchii care se încordau ca să reziste dorinţei de a-i sări în ajutor.

— Nu-i putem lăsa să facă asta, am spus cu voce răguşită.

— Am ajuns prea târziu, şopti el. Prea târziu.

Doamna Dela era în continuare aplecată peste carte. Nu auzeam decât răpăitul tobelor şi plânsul şi rugăminţile doamnei Jila. Trebuia să fac ceva. Trebuia să-l opresc pe Sethon. „Opreşte-l!“

Am pipăit plăcuţele mortuare de la piept. „Apără-mă de Ido“, m-am rugat, apoi mi-am mijit ochii şi m-am cufundat adânc în lumea energetică — o săgeată direct în inima Dragonului Şobolan.

O energie albastră explodă prin mine, tulburându-mi simţurile, până ce mulţimea şi clădirile se topiră într-un vârtej argintiu de Hua. Nu mai simţeam corpul lui Ryko lipit de mine — era ca şi cum aş fi plutit în apă. Ochiul minţii se răsuci într-o cădere vertiginoasă, apoi se limpezi.

Dragonul Şobolan domina piaţa cu trupul lui uriaş. Singurul dragon vizibil. Un presentiment puse stăpânire pe mine. Lipsa altor dragoni însemna că toţi ceilalţi Ochi ai Dragonilor erau morţi?

Ghearele mortale de opal sfâşiau aerul, şi un strigăt teribil răsună dureros în mintea mea. Perla albastră care sclipea sub botul lui tremura. Ochii săi enormi se întâlniră cu ai mei, şi am recunoscut puterea infinită a morţii, a distrugerii, a Gan. La picioarele lui, silueta lui Sethon, ţintind cu sabia copilul care se zbătea neajutorat în mâinile soldatului.

— Nu! am ţipat şi m-am deschis puterii înspăimântătoare a dragonului. M-a lovit cu forţa a o mie de pumni — un torent de neoprit de energie albastră în care urla o putere milenară.

Toba se opri.

„Omoară-l! Omoară-l pe Sethon", am poruncit, şi în spatele cuvintelor mele neînsemnate se ascundea forţa vitală a pământului care se concentra într-o spirală a distrugerii. Am auzit vag plânsul copilului, care încetă brusc. Prea târziu. Deasupra pagodei, dragonul îşi dădu pe spate capul gigantic şi scoase un urlet derutat. Ţipătul teribil se împleti cu urletul sfâşietor al unei femei. Dar chiar şi acesta fu acoperit de strigătele şi urletele mulţimii, când un val năvalnic de putere albastră ţâşni din dragon şi se prăvăli peste pagodă şi peste silueta scânteietoare a lui Sethon.

„încetează! “

Ordinul îmi tună în urechi.

Ido.

Era în mintea mea, şi pumnul voinţei lui se închidea în jurul voinţei mele. Pentru o clipă, m-am văzut prin ochii lui; lipită în continuare de Ryko, cu trupul tremurând în lupta mea pentru putere, stând în picioare doar datorită ajutorului insularului. În jurul nostru, soldaţii se lăsaseră la pământ, pradă unei groaze de neînţeles faţă de revărsarea de energie mortală. Dragonul scoase un ţipăt strident, puterea lui cedând, fragmentându-se. Am simţit furia amară a lui Ido, care se străduia să-şi supună dragonul şi pe mine, şi eu, şi dragonul luptându-ne cu porunca lui nemiloasă.

„Nu încă“, gâfâi vocea lui în mintea mea.

L-am simţit întorcând valul de putere albastră de deasupra lui Sethon, efortul lui trimiţând valuri de durere prin mine. Energia deviată lovi din plin porticul din fundul grădinii, marmura spartă în mii de cioburi căzând ca un potop de piatră peste soldaţii de dedesubt. Ido era atât de preocupat să-şi stăpânească dragonul, încât slăbi presiunea asupra minţii mele.

Am săpat mai adânc în Hua mea pentru a descoperi energia galbenă a celui de-al treilea punct, căutând cu febrilitate ciudata strălucire opalescentă care mă mai salvase o dată din albastrul copleşitor. Era acolo, la fel de mică, dar mai strălucitoare şi cu o teamă aurie. Am apucat-o, i-am concentrat puterea şi am proiectat-o afară din mine, rugându-mă să-şi atingă ţinta.

Eliberarea a fost brutală; lumea energetică s-a risipit dintr-odată, şi m-am trezit în grădina haremului, în plin haos cu trupul prins în menghina unei dureri sfâşietoare. M-am prăbuşit în braţele lui Ryko, a cărui siluetă robustă era singurul meu refugiu în mijlocul acestei dezlănţuiri copleşitoare de suferinţă.

îşi coborî spre mine ochii în lacrimi.

— Prinţul e mort.

Ştiam deja, dar confirmarea m-a durut ca o rană proaspătă.

— Doamna Jila? am oftat.

Clătină din cap.

— Moartă şi ea.

— Vine Ido, se auzi o voce aspră în spatele nostru. Mişcaţi-vă!

Ryko se întoarse. Era doamna Dela care scruta cu privirea mulţimea agitată. La picioarele pagodei, gărzile imperiale prizoniere îşi învinseseră temnicerii şi foloseau lanţurile pe post de arme, creând agitaţie şi blocând drumul lui Sethon. Am urmărit privirea nobilei doamne spre dreapta scenei de haos, ochii mei zărind un mic grup de oameni, decişi să-şi croiască drum pe lângă clădire. Patru gărzi încadrau un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat în roba albastră cu auriu a Ochiului Dragonului ascendent.

Nobilul Ido.

Lumea se prăbuşi şi dispăru într-o ceaţă înfricoşătoare.

— Mişcaţi-vă! strigă doamna Dela.

O luase deja pe sub arcade, şi Ryko mă trăgea după el. În jurul nostru, ofiţerii urlau ordine şi împărţeau lovituri, ca să-şi adune oamenii derutaţi. Arcada era plină de soldaţi agitaţi, care fugeau din grădină, unii dintre ei fiind forţaţi să se întoarcă. Un sergent roşu la faţă păşi în faţa noastră, întinzând braţele ca să ne împiedice să ieşim.

— Înapoi! strigă el printre înjurături şi lovituri.

— Avem ordin să o scoatem de aici, strigă Ryko, strângându-mă mai tare.

Cu un semn din cap arătă spre pagodă.

Omul îşi miji ochii.

— Ordinul cui? îşi ridică sabia. Din ce regiment sunteţi?

L-am simţit pe Ryko pregătindu-se de luptă, dar ochii mici şi neîncrezători ai sergentului se măriră brusc în clipa când un alt soldat îl lovi violent. L-am auzit horcăind, în timp ce doamna Dela, cu faţa palidă de efort, îl întorcea ca să-l lipească de zid.

Se apăsă din nou peste el, apucând cu mâna mânerul pumnalului.

— Plecaţi, spuse repede, susţinând muribundul cu umărul rănit. Sunt în spatele vostru.

— Ne întâlnim la grilaj, spuse Ryko, apoi mă apucă de mână şi mă trase pe sub arcade.

Am privit peste umăr. Ido trecuse deja de pagodă, oamenii lui croindu-şi cu repeziciune drum prin îmbulzeală. Trasă de Ryko, am început să alerg. Îmbrâncind santinelele depăşite de situaţie, ne-am amestecat în mulţimea de soldaţi care fugeau în dezordine din grădină. M-am concentrat asupra intrării întunecate din celălalt capăt al pieţei. Salvarea noastră. Cu respiraţia tăiată, m-am străduit să mişc picioarele mai departe, aruncând o nouă privire în urmă. Doamna Dela ieşise de sub portic şi ne urma, împletic indu-se. Se poticnea şi se îndoia de mijloc, la capătul puterilor.

L-am tras de mână pe Ryko.

— Doamna Dela! Nu o să reuşească.

Pentru o clipă, nu am crezut că se va opri. Apoi l-am simţit că încetineşte, forţându-mă să mă opresc brusc, gâfâind, îmi dădu drumul şi scoase sabia din teacă, punându-mi-o în mână. Imediat ce mânerul cu pietrele lunii îmi atinse pielea, o flacără de furie puse stăpânire pe mine.

— Deschideţi grilajul şi ascundeţi-vă, porunci Ryko, apoi se întoarse.

Un soldat se oprise în spatele nostru, gata să atace. Ryko mă împinse spre alee, apoi se aruncă spre el.

— Fugiţi, strigă el, lovindu-l pe soldat cu cotul în figură.

Am fugit.

Simţeam pulsându-mi inima şi ritmul respiraţiei, dar şi o altă prezenţă. Am ocolit un soldat, văzând în trecere o faţă cu trăsături turtite, o gură fără dinţi, unghiile lui zgâriindu-mi braţul. Doar câţiva paşi. M-am uitat în spate. Soldatul mă urmărea, alergând mai repede ca mine. În spatele lui, Ryko ajunsese la doamna Dela. Am lăsat capul în piept şi m-am avântat pe aleea întunecoasă. M-am oprit din alergare ca să văd că soldatul intrase pe alee.

— O fundătură, fetiţo, spuse el cu un zâmbet larg.

Am ridicat sabia.

încrucişând cele două săbii deasupra capului, soldatul se

postă în poziţie de luptă.

— Nu vreau să-ţi fac rău, deci las-o jos.

M-am dat înapoi câţiva paşi. Două săbii împotriva uneia. Aveam nevoie de încă o sabie. Doar câţiva paşi şi ajungeam la prima grămadă de saci. El înainta în acelaşi ritm cu mine. Era suficient să rezist, aşteptând ca Ryko şi doamna Dela să ajungă. M-am îndreptat spre a doua grămadă, unde Ryko ascunsese sabia soldatului mort.

— Haide! Soldatul îmi zâmbi încurajator.

Ajunsesem în dreptul coridorului îngust format de cele două grămezi. Am aruncat o privire. În capăt, coridorul era blocat de sacul răsturnat de Ryko. Fâşii rupte de mătase deschisă la culoare zăceau pe pământ. Nici urmă de sabie. Era oare în spatele sacilor? Dacă treceam de cealaltă parte, rămâneam cu adevărat blocată. Dar aleea era o fundătură, şi nu aveam nici o şansă să deschid grilajul şi să-l ţin la distanţă. Oricum eram prinsă în capcană.

M-am aruncat printre cele două grămezi, alunecând pe sângele doamnei Dela, şi m-am târât pe piatră, până la sacul răsturnat. În spatele meu, l-am auzit pe soldat grohăind. Trăgând cu mâna de iută, am pipăit înnebunită spaţiul dintre sac şi perete. Degetele mi s-au lovit de mânerul îmbrăcat în piele. Am scos sabia.

— Te-am prins, spuse soldatul, înaintând în spaţiul îngust.

M-am întors dintr-un salt şi m-am aşezat în poziţie de atac, ridicând sabia Kinrei deasupra capului, în timp ce cu mâna stângă am îndreptat cealaltă lamă spre gâtul adversarului.

— Oho! izbucni în râs soldatul, poziţionându-şi armele. Cine ţi-a arătat chestia asta?

I-am urmărit ochii, pândind semnul care anunţa atacul. Un oftat slab, o ocheadă imperceptibilă. Corpul meu se mişca deja în ritm. Sabia Kinrei îi pară lovitura, trupul căutând cu bucurie, recunoscând arta străbunei mele. Şi furia ei. Am lovit cu a doua sabie şi am nimerit în sabia pe care o lăsase în jos. Şocul mi-a zgâlţâit dureros braţul, dar el se dezechilibrase, şi am continuat să-l resping. Trebuia să ies din spaţiul îngust dintre saci.

„Lovitura ghearei de Tigru.“

De data asta, m-am lăsat în voia instinctului care îmi conducea trupul, pentru a folosi meşteşugul străvechi care mă făcea să folosesc cele două săbii pentru a-mi copleşi adversarul

cu atacuri rapide şi violente, pe care acesta le para cu greutate. Vârful unei lame îi străpunse braţul, care începu să sângereze. Făcu ochii mari şi începu să respire mai iute. Treptat, în faţa ofensivei mele, începu să dea înapoi.

— Pot să te învinge, am spus calmă.

Nu voiam să-i fac rău. Singurul meu scop era să ajung la grilaj.

— M-aş mira, fetiţo.

Faţa i se strâmbă într-o grimasă şi lovi cu toată puterea. Am reuşit cu greu să-l contrez, impactul îndoindu-mi încheietura, fapt ce îmi provocă o durere ascuţită. Răsuci a doua sabie în unghi strâns, ţintindu-mi gâtul. Am reuşit din nou să parez, dar lama tăie mânerul sabiei Kinrei. Muşchii mi se încordară în aşteptarea loviturii mortale, la cap, care avea să fie următoarea.

„Şobolanul cade la pământ.“

M-am eliberat. M-am lăsat să cad pe spate pe dalele de piatră, atât de brusc, încât mi se tăie răsuflarea. Deasupra mea, am văzut uimirea soldatului şi sabia lui tăind aerul cu o violenţă care îl făcu să se clatine. Nu aveam timp de gândire. Gâfâind, m-am aruncat asupra lui şi i-am înfipt sabia Kinrei în coapsă. Vârful acesteia tăie prin carne şi lovi osul, deschizând o rană în piciorul lui care mustea de sânge. Scoase un urlet şi se dădu înapoi, smulgându-se singur din sabie. Apucându-se de rana sângerândă, lăsă una dintre săbii să îi cadă la pământ. O clipă, am rămas amândoi încremeniţi de uimire, dar apoi se aruncă spre mine împiedicându-se, nebun de furie şi de durere, ridicând a doua sabie pentru a-mi aplica lovitura mortală.

„Dragonul loveşte cu coada.“

Pentru o clipă, mă luptam iarăşi cu Ranne în arena cu nisip. Dar, de data asta, n-am mai stat pe gânduri; m-am rotit pe mâini şi genunchi şi am lovit în spate, exact atunci când lovea cu sabia. Arma lui atinse cu zgomot pavajul, în timp ce eu mă întorceam ca să-i înfig sabia Kinrei în corp, cunoaşterea ei ancestrală conducându-mi arma spre centrul vital al energiei Hua. Când am scos sabia, forţa vitală a soldatului se scurgea într-un val de sânge. După un ţipăt de agonie, scoase un ultim horcăit. Se prăbuşi la pământ, lângă mine, mirosul acru de urină amestecându-se cu cel metalic de sânge proaspăt. Mirosul morţii.

M-am împleticit înapoi grăbită, lipindu-mă cu spatele de o

ladă. Spiritul îi părăsise deja ochii, dar privirea lui fixă mă ţintuia cu spatele de lemne. Am scăpat săbiile din mâini. Eu îi făcusem asta; oprisem fluxul preţios de Hua. Am căutat un motiv. Încercase să mă omoare. Mă apărasem. Şi supravieţuisem. Senzaţiei de uşurare îi urmă o bucurie sălbatică, apoi am început să tremur îngrozită. Era atât de nemişcat. Moartea era atât de tăcută. Atât de indiferentă. Nu conta decât în inima şi în mintea bărbaţilor.

Şi a femeilor.

Mi-am întors privirea de la ochii aceia orbi. Moartea acestui bărbat avea să conteze mereu pentru mine.

Nişte paşi în alergare m-au făcut să cad în genunchi. Apucând sabia Kinrei, am privit spre intrarea în alee. Ryko se ivi de după colţ, ţinând-o pe doamna Dela de mijloc, trăgând-o după el.

— La grilaj, urlă el.

M-am ridicat cu greu.

— Nu omorâţi fata!

Era vocea lui Ido.

Capitolul douăzeci şi patru

Ryko o târî pe doamna Dela dincolo de prima grămadă de saci. Aceasta se lăsa pe el cu toată greutatea, cu faţa mult prea palidă.

— Ţine-o, spuse el.

Am luat-o în braţele mele, reuşind cu greu s-o întorc şi s-o sprijin cu spatele de ladă. Sânge proaspăt îi curgea prin pansament şi prin căptuşeala sfâşiată. Pleoapele îi zvâcniră.

Ryko privi sabia plină de sânge din mâna mea.

— E în regulă?

— Sunt bine, am zis.

— Poftim! îmi întinse a doua sabie a Kinrei, împrospătând cu o energie nouă rezervele mele. Duceţi-vă! îi ţin eu la distanţă.

Intrarea pe alee era dintr-odată blocată de nişte bărbaţi. Patru dintre ei în armură neagră, strânsă pe corp: gărzile personale ale lui Ido. Doi dintre ei înaintară imediat, cu săbiile scoase. În spatele lor, Ido inspecta din priviri pasajul îngust pe care îl domina de la înălţime. Cu toate că avea faţa în umbră, am simţit momentul în care ochii îi poposiră asupra mea.

— O vreau vie, porunci el, şi în voce se simţi o dezmierdare, îi puteţi ucide pe ceilalţi.

Ryko ridică armele soldatului mort.

— În numele Sholei, plecaţi, îmi şopti printre dinţi. Nu voi rezista mult.

Alergă în întâmpinarea primei gărzi a lui Ido. Trecuseră deja de prima grămadă de saci şi se pregăteau să atace. Zgomotul scos de metalul care zgâria metalul reverberă între zidurile din piatră, forţa loviturilor împingându-l pe Ryko spre noi. Se folosea de trupul lui pentru a bara pasajul îngust. Lângă mine, doamna Dela tresări, trezită de zgomotul luptei. Cu un efort disperat, Ryko reuşi să pareze atacul simultan al celor doi soldaţi ţinând la distanţă cele două săbii. Nu mai putea să-i respingă multă vreme.

— Ajută-mă, spuse doamna Dela. Scotocea disperată sub armura sfâşiată. O să caut mai departe...

îşi retrase mâna, incapabilă să scoată manuscrisul dintre legăturile de piele încâlcite. Ştiam că era prea târziu, dar mi-am pus sabia sub braţ şi am scos cartea, punându-i-o în mână. Perlele se ridicară şi se desfăcură, agitându-se pe pielea mea în

semn de salut. Le-am împins la loc, pe manuscris.

— Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, am spus, du-te la grilaj.

Săbiile îmi şopteau, nerăbdătoare să se lupte.

Doamna Dela aruncă o privire grăbită spre Ryko.

— Rămân aici până la capăt.

M-am întors, evaluând situaţia prin ochii experimentaţi ai Kinrei.

Ryko fusese atins; sângele îi ţâşnea dintr-o tăietură în braţ. Superficială, dar avea să-l obosească. Unul dintre adversarii lui era la pământ, nemişcat. Celălalt era gata să ajungă la mine, un tânăr cu gesturi prea iuţi şi cu un zâmbet obraznic. Alte două gărzi se apropiau. În capătul aleii, Ido aştepta ca Ryko să cedeze. Am respirat adânc şi am strigat, eliberarea de Hua împingându-mă în luptă.

M-am întâlnit cu tânărul după ce acesta îl depăşi pe Ryko, fiecare dintre săbiile mele şuierând prin aer în timp ce forma o imaginară figură opt. Pară lovitura joasă, dar calculă greşit timpul pentru a o respinge pe cea de sus. Lama îl atinse într-o parte şi îi sfâşie obrazul, dându-i capul pe spate şi lăsând osul la vedere. M-am aruncat, ţintind în umăr, punctul slab al armurii, încântată de talentul moştenit şi de mişcarea fluidă.

El pară lovitura, dar surpriza îl făcu să se mişte prea moale şi neîndemânatic. Chiar când pregăteam a doua sabie, am ştiut că avea să-şi atingă ţinta. Lama i se înfipse în gât, zdrobind osul şi spintecând şira spinării. Când căzu la pământ, îmi eliberasem deja arma, urmându-mi instinctul străvechi, gata să duc lupta mai departe.

Am aruncat o privire spre doamna Dela. Se căţărase pe grămada cea mai apropiată de grilaj şi ţinea cartea astfel aplecată încât să citească la lumina lunii. În faţa mea, înghesuit între saci, Ryko înfrunta grindina de lovituri a celor doi adversari. Pe cele mai multe le para, evitându-le pe cele pe care nu reuşise să le respingă, spatele lui ciuruit de tăieturi stând dovadă a încleştării lui disperate.

— Hei! am strigat alergând spre adversarul cel mai apropiat de mine.

Omul se întoarse. Ryko mă privi cu o stupefacţie care se transformă curând în furie — apoi, privirea mi-a fost blocată de soldat. Acesta era mai în vârstă, mai prudent, era tras la faţă şi

avea ochi vicleni.

— Ar trebui să te predai, îmi spuse. Atunci, poate şi prietenii tăi o să scape.

Am răspuns prin a treia figură a Dragonului Maimuţă: o serie de lovituri rapide la gât. Dar nu aveam în faţa mea un tânăr nesigur. M-a oprit cu violenţă, dându-mi săbiile la o parte. A simţit că acestea îmi alunecă din mână. Pregătindu-şi sabia dreaptă, îşi alinie mânerul pentru a mă lovi la cap. Scrâşnind din dinţi, am strâns sabia şi am ţintit spre mânerul sabiei lui. L-am auzit blestemând când lama îi tăie învelitoarea de piele, gata să-i reteze degetele. Se dădu înapoi, rotind sabia cu măiestrie. Cunoştinţele Kinrei continuau să mă ghideze, dar corpul începea să obosească. Furia ei nu putea să mă mai ajute multă vreme.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ido înaintând pe alee, cu săbiile scoase. Ryko îl zări şi el şi încercă să-l lovească la cap, cu o mişcare disperată, care îl lăsă descoperit. Rată lovitura, şi l-am văzut pe Ryko arcuindu-şi spatele în momentul în care adversarul lui îl lovi în partea dreaptă cu sabia.

Şi atunci, gardianul din faţa mea începu din nou să atace, şi am fost nevoită să mă concentrez să-i resping loviturile care ameninţau să mă dezarmeze. Ryko era rănit? Mort? Nu-mi puteam lua ochii de la soldat, dar zgomotul săbiilor care se loveau şi gâfâitul provocat de efortul dureros al lui Ryko îmi dădură curaj.

— La o parte, porunci Ido.

Sabia mea tăie aerul, în timp ce adversarul meu se dădea la o parte, ca să facă loc stăpânului său.

— Încercaţi să-l capturaţi viu pe insular, porunci Ido, arătând cu capul spre Ryko. Şi apoi găsiţi-o pe ciudată.

Soldatul se înclină şi se îndepărtă. Dacă Ryko era rănit, nu avea să mai reziste multă vreme în faţa unui luptător atât de abil. Mi-am ridicat săbiile, încercând să profit de acest scurt răgaz ca să-mi recapăt suflul.

Ido îmi zâmbi, încrucişându-şi la rândul lui săbiile. Renunţase la roba grea, brodată, de ascendent, şi cămaşa din pânză subţire îi scotea în evidenţă liniile ample ale pieptului şi ale umerilor. Îi simţisem forţa la Daikiko, în Casa Dragonului. Era şi sprinten. Mi-am îndoit degetele de la picioare, încercând să alung slăbiciunea produsă de oboseală, care făcea să-mi tremure picioarele.

— Pentru o infirmă, te lupţi foarte bine, spuse el. Poate beneficiezi de mai multă putere decât pretinzi.

I-am întâlnit ochii de culoarea chihlimbarului. Nu mai vedeai firul argintiu de Hua în ei — nu îşi folosea puterea dragonului -, dar o lucire nebună strălucea în adâncul lor. Cum să lupţi cu un nebun? Am strâns mai tare săbiile Kinrei:

o rugăciune tăcută pentru puterea de a-l opri.

— I-ai omorât pe toţi ceilalţi Ochi al Dragonului, nu-i aşa? am întrebat. Chiar şi pe ucenici, am spus, pândind acel mic tremur de încordare care avea să-i anunţe atacul.

îl auzeam pe Ryko bătându-se cu încrâncenare, zgomotele luptei căpătând ecou între zidurile de piatră, dar nu-mi puteam dezlipi privirea din ochii lui Ido.

înaintă, făcându-mă să dau înapoi cu un pas.

— Sethon şi-a forţat norocul. S-a gândit că mă poate folosi ca să pună mâna pe tron, apoi să se întoarcă împotriva mea şi să se folosească de conciliu ca să mă omoare. Pufni, maxilarul lui puternic scrâşnind dispreţuitor. Acum nu mai există conciliu. N-am rămas decât noi doi şi o putere care depăşeşte tot ce şi-ar putea imagina Sethon.

— Tot ce ai făcut a fost să laşi ţara fără apărători, am spus. Nu vei mai avea peste ce să domneşti.

— Nu înţelegi? Când vei fi a mea, eu voi fi apărătorul ei. Chipul i se lumină, convins de propriul lui adevăr. A venit vremea ca Tronul Dragonului să se unească cu puterea dragonului.

Brusc, săbiile lui sfâşiară aerul. Reflexele Kinrei mă făcură să ridic săbiile la timp, pentru a-i para loviturile ca de baros, dar impactul mă forţă să dau înapoi. Lovi din nou, mânerele săbiilor lui încleştându-se pe mânerul săbiilor mele. Cunoştinţele împrumutate de la Kinra îmi spuneau că era bine antrenat, mult mai bine decât un Ochi al Dragonului obişnuit. Se sprijini pe săbiile încrucişate, şi muşchii mi se încordară sub presiunea greutăţii lui. De aproape, i-am văzut ochii încercănaţi de epuizare şi de drog; încercarea mea de a-i folosi dragonul îi slăbise puterea. Şi zâmbetul de pe chipul lui mă îngrozea. Voia să-mi facă rău.

Singurul mod de a mă elibera era să mă retrag. Dar, dacă mă retrăgeam şi mai mult pe alee, ar fi văzut-o pe doamna Dela. Şi asta ar fi însemnat moartea ei.

„Lovitura de copită a Calului.“

Corpul meu cunoştea figura, şi mintea mi se agăţă de această speranţă. Invocând energia Kinrei, i-am împins în lături săbiile şi l-am lovit cu piciorul în genunchi, cu o putere care îmi provocă o durere teribilă în şoldul infirm. El sări înapoi şi îşi coborî sabia spre piciorul meu, ratându-l la limită. Am făcut câţiva paşi şovăitori ca să-mi recapăt echilibrul, şi mi-am dat seama că ajunsesem în dreptul ascunzătorii doamnei Dela. Aceasta alunecase pe lângă zid şi se ghemuise la pământ, căutând înfrigurată printre paginile manuscrisului. Îşi ridică brusc capul. Preţ de o secundă, am văzut panică în privirea ei, apoi mă recunoscu şi îmi aruncă o privire disperată, vrând să-mi comunice ceva pe muteşte. Era aproape de a descoperi ceva.

M-am întors în grabă spre Ido, îngrozită la gândul că-mi putea urmări privirea. Sunetele loviturilor date de Ryko păreau tot mai rare. Puterea lui de neclintit avea, până la urmă, să cedeze?

— Iscusinţa ta este mult prea mare pentru antrenamentul pe care l-ai făcut, spuse Ido. Ce fel de putere a dragonului e asta?

Am ignorat întrebarea, privind cu atenţie cum îşi pregătea următorul atac. Nu puteam risca să mă retrag mai mult. Am mânuit săbiile în a doua figură a Dragonului Capră şi m-am aruncat asupra lui, făcând sabia să se învârtească. Şocul ciocnirii îmi zgudui tot corpul. Cu sabia dreaptă am parat lovitura îndreptată spre pieptul meu, prea slabă ca să fie altceva decât o manevră. Concluzia nu era a mea, cum nu era nici reflexul care mă ajută să contrez lovitura incorectă pe care o îndreptă spre picioarele mele. Ido se retrase, zâmbetul dispărându-i de pe buze.

— Nu fi proastă, fetiţo, spuse el. Nici măcar iscusinţa asta deosebită nu-ţi poate aduce victoria. Am nevoie de tine vie, dar nu-mi pasă în ce stare eşti.

Dintr-odată, i-am înţeles tactica: îmi lovea mâinile, gleznele. Nu mă voia moartă. Mă voia neputincioasă. Pentru o clipă, gândul mă îngrozi şi îmi tulbură vederea.

— Stăpâne, l-am prins pe insular, strigă soldatul mai în vârstă.

Ido nu mă slăbea din priviri.

— E viu? întrebă.

— Da, stăpâne.

Ido zâmbi.

— Dacă te predai acum, Eona, îţi scuteşti prietenul de multă

suferinţă.

Mâinile mi se crispară pe mânerele săbiilor.

Ido ridică din sprâncene.

— Sau eşti atât de dură încât să-l laşi să moară în agonie?

— Nu, am şoptit.

El înaintă. Am ridicat săbiile, făcând un pas înapoi.

Dacă aveam să cedez, urma să pună stăpânire pe voinţa mea pentru totdeauna. Zâmbetul lui Ido se lărgi.

— Aduceţi-l pe insular aici! porunci.

Cei doi soldaţi se apropiară de noi, susţinând trupul inert al lui Ryko. Capul îi atârna într-o parte şi o pată întunecată de sânge de sub armură îmbibase stofa pantalonilor. Aceştia i se lipeau uzi de coapsă. Ido le făcu semn soldaţilor să dea drumul poverii. Ryko se prăbuşi pe pietre, cu un zgomot surd. Faţa îi era întoarsă spre mine, pielea întunecată îi devenise lividă. Am aruncat o privire soldaţilor — amândoi erau răniţi. Ryko îi făcuse să-şi plătească scump victoria.

Ido lovi cu piciorul în coastele zdrobite ale lui Ryko, care scoase un geamăt. Abia dacă era conştient.

Ido se uită la mine.

— Ei bine?

Ştiam că Ryko n-ar fi vrut să mă predau. Dar îl ştiam şi pe nobilul Ido — nu avea habar ce însemna mila. Avea să mă oblige să asist la chinul prietenului meu. Şi avea să se bucure de suferinţa amândurora. Am continuat să-l privesc fix pe Ochiul Dragonului, chiar dacă mă chinuia dorinţa de a mă uita în cealaltă parte, la doamna Dela.

—Ţineţi-l bine!

Soldatul mai în vârstă puse un genunchi între umerii lui Ryko şi îi imobiliză ceafa cu un braţ. Insularul se mişcă, dar nu opuse rezistenţă.

— Întinde-i mâna şi ţine-o, îi ordonă Ido celuilalt soldat.

Omul se lăsă pe vine lângă Ryko şi îi trase mâna de sub corp, întinzându-i-o pe pavaj. Ido ridică sabia şi îi puse vârful pe încheieturile degetelor. Îşi linse buzele, savurând momentul.

— Lasă săbiile, Eona, spuse blând.

„Fie ca zeii şi Ryko să mă ierte.“ Nu m-am mişcat.

Preţ de o clipă, Ido se uită la mine cu un zâmbet straniu pe buze şi apoi îşi înfipse vârful sabiei în mâna lui Ryko.

Urletul prietenului meu mă înfioră. Se zbătu, încercând să-şi

elibereze mâna străpunsă şi cuprinsă de spasme, dar primul soldat îi ţinea încheietura, în timp ce a doilea îi stătea pe spate, ţintuindu-l la pământ. Un firicel de sânge începu să i se scurgă de sub palmă.

— Mai vrei? întrebă Ido, dar nu îmi aşteptă răspunsul. Îşi trase brusc sabia, smulgându-i uriaşului încă un ţipăt sfâşietor. L-am auzit pe Ryko scrâşnind din dinţi în efortul de a-şi stăpâni vaietele, durerea teribilă făcându-l să respire zgomotos.

— Dă-mi cealaltă mână, porunci Ido.

— Nu! am strigat. Nu!

Ochii plini de suferinţă ai lui Ryko îi întâlniră pe ai mei.

— Nu, şopti el.

Am dat drumul săbiilor Kinrei. Lamele au căzut cu zgomot pe piatră.

— Bravo, spuse Ido.

Făcu un semn gardianului mai în vârstă.

— Ţine sabia. Dacă mişcă, taie-i încheietura.

Lăsând mâna lui Ryko, garda se ridică şi apucă sabia lui Ido. Scrâşnetul lamei îl făcu pe Ryko să tremure.

— Şi tu, îi spuse Ido celuilalt soldat. Prinde-o pe ciudată. E după ultima grămadă de lăzi.

Am simţit cum mă părăseşte orice speranţă. Ido câştigase.

Aplecată în continuare peste manuscris, doamna Dela urmărea cu degetul caracterele, buzele mişcându-i-se în ritmul traducerii. Măcar ea nu renunţase. Gardianul se ridică de pe spatele lui Ryko şi scoase un pumnal din teaca fixată la încheietură.

— N-o omorî, adăugă Ido. Nu încă.

Omul încuviinţă din cap şi se îndepărtă. L-am privit trecând prin faţa mea şi ocolind cu grijă grămada de saci. Văzându-l cum se apropie prudent, doamna Dela îi aruncă o privire speriată, apoi îşi coborî ochii şi continuă să citească.

Şi atunci Ido veni spre mine, atât de repede încât n-am avut timp să mă mişc. Apucându-mă strâns de braţ, mă târî spre capătul aleii. M-am împiedicat, şi am simţit că pământul îmi fuge de sub picioare. Până la zid m-a purtat aproape pe sus, răsucindu-mi fără milă umărul. Cu un geamăt, mă lipi cu spatele de zidul murdar şi-mi dădu drumul, ţinându-mă în picioare doar cu ajutorul şoldurilor pe care şi le împingea violent în mine. Avea faţa atât de aproape, încât nu-mi puteam concentra

privirea; nu-i vedeam decât gura încadrată de linia fină a bărbii negre şi lucioase şi întunericul ochilor dilataţi. Era atât de greu — trupul solid clădit cu ajutorul drogului Soarelui şi al unui antrenament susţinut.

M-am zbătut, încercând să scap de puterea lui copleşitoare, dar i-am simţit mâna caldă în jurul gâtului. Mi-am înfipt unghiile în degetele lui. Scutură uşor din cap şi strânse. Sufocată, am lăsat mâinile jos şi am încremenit. Coborî capul şi îşi lipi buzele de ale mele, slăbind încet strânsoarea, în aşa fel încât gura să mi se deschidă flămândă după aer şi să i se ofere. Îmi linse limba, umplându-mă de gustul de vanilie şi portocală, apoi mă muşcă de buza de jos, pielea fină înfiorându-se din pricina durerii ascuţite. M-am tras la o parte, gustând aroma călduţă şi metalică a sângelui.

— Şi acum vom afla, îmi şopti lângă obraz, fiecare cuvânt atingându-mă ca o sărutare. Acum vom afla ce se întâmplă, de fapt, când ultimii doi Ochi ai Dragonului devin unul.

— Nu suntem ultimii doi, am murmurat.

îşi trase un pic capul.

— Te referi la Dillon?

I-am întâlnit ochii. Fire subţiri de argint se împleteau cu lumina gălbuie a privirii. Mângâierea farmecului lui îmi dezmierda pielea.

— Bietul Dillon, spuse. I-am legat Hua de a mea. Nu mai are o legătură proprie cu Dragonul Şobolan. Îmi mângâie cu degetul arătător linia bărbiei. Şi acea puţină putere care i-a mai rămas îi va seca în curând.

Cu cealaltă mână trase scurt de gulerul tunicii. Mătasea fină se rupse, dezgolindu-mi umărul şi fâşia strânsă care îmi acoperea sânii.

Un zgomot de încăierare îl făcu să întoarcă dintr-odată capul, dar eu nu puteam să văd dincolo de el.

Doamna Dela strigă:

— Ea este Dragonul Oglindă, ea...

Vocea tăcu brusc, de parcă o mână îi astupase gura. Ce încerca să-mi spună Dela? Ştiam deja că ea era Dragonul Oglindă.

Ido se întoarse din nou spre mine.

— Ea? E vorba despre un dragon femelă? Râse încet, cu surprindere. Bineînţeles, ar fi trebuit să ghicesc; puterea ta stă

în latura feminină. Nu e de mirare că manuscrisul negru vorbeşte despre uniunea dintre Soare şi Lună.

îmi atinse uşor cu mâna pânza care îmi acoperea sânii şi o coborî până în talie, trăgând de pânza fină a pantalonaşilor scurţi. Am tresărit, dar mă strânse şi mai tare de gât cu cealaltă mână. Nu mai vedeam nimic în jurul meu, doar o ceaţă cenuşie care mă sufoca. Din nou, slăbi presiunea, permiţându-mi să trag aer în piept. Chipul i se asprise. Luase o decizie implacabilă şi ştiam că nu mă puteam opune fizic. Dar nu avea să obţină totul de la mine.

Am ridicat bărbia.

— Nu poţi să mă obligi să intru în lumea energetică.

— Crezi că pot pătrunde cu forţa doar în trupul tău? Ochii lui erau ca un ocean argintiu. I-am simţit puterea izbindu-mi mintea ca un pumn. De fiecare dată când mi-ai invocat dragonul, ţi-ai deschis sufletul în faţa lui, îmi şopti el la ureche. Şi în faţa mea.

Un gust dulce de vanilie şi portocală îmi umplu gura. Am simţit puterea apăsându-mă, căutând. O putere albastră, care răsucea şi deforma aleea într-un vârtej de culori şi transfigura chipul lui Ido din carne şi oase în faţete de energie pură, şi apoi invers. Ridică ochii, degetele lui forţându-mă să dau capul pe spate. Dragonul Şobolan era deasupra noastră; solzii albaştri imateriali de pe burtă strălucindu-i precum cerul de vară. Bestia ne privea, perla care îi împodobea gâtul lucind cu putere orbitoare. Enormii ochi spirituali îmi pătrunseră fiinţa şi găsiră drumul argintiu încă întunecat de cenuşiul drogului Soarelui.

Ido pătrunse în mintea mea. „Acum eşti cu adevărat a mea.“

— Nu! am replicat.

O voce pătrunzătoare trecu prin furtuna albastră în care îmi erau prinse simţurile:

— Ea este Dragonul Oglindă. Mă auzi? Numele ei este numele tău! Ea este oglinda!

Doamna Dela. M-am chinuit să-i pricep cuvintele.

Apoi, ca într-un caleidoscop întors, ultimele săptămâni căpătară lumina unei realităţi amare. În clipa comuniunii noastre, Dragonul Oglindă nu încercase să-mi smulgă numele, ci să-mi dea propriul ei nume. Numele nostru. În tot acest timp — acasă la maestru, în baie, la marginea drumului -, o refuzasem, îi blocasem drumul, o sufocasem cu drogurile. Şi, de la început, minusculul nucleu auriu de putere fusese ferecat în mine, aşteptând.

— Eona, am şoptit.

Adevărul acestui nume era ca o gheară care sfâşia neînţelegerea, pulveriza frica şi risipea vălul drogurilor. Ajunse la albastrul copleşitor şi făcu loc unei raze de speranţă.

Degetele lui Ido mi se înfipseră în carne. „Ce faci?“

— Eona, am strigat, numele slăbind presiunea pe care o pusese asupra minţii mele.

Mi-am dat seama că înţelegea şi i-am simţit emoţia arzătoare şi neliniştea.

„Ai chemat-o!“

Un flux dezlănţuit de putere se rostogoli prin mine, lipindu-mă de perete. Corpul lui Ido se lovi de al meu. Nu avea să renunţe. Nu acum. Simţind elanul brutal al puterii lui albastre zdrobindu-se de valul de aur, Dragonul Şobolan scoase un ţipăt.

O energie sălbatică inundă imediat cele şapte centre ale puterii; deschizând, forţând, căutând. Şi, în spatele tuturor acestor lucruri, o prezenţă exultând de bucuria eliberării şi a uniunii. Am ridicat ochii, şi, în cele din urmă, ochiul meu interior vedea limpede. Vedeam Dragonul Oglindă. Dragonul meu.

Urcată pe acoperişul din spate, umbrea dragonul albastru, mai mic, perla de aur de pe bărbie scânteind pe solzii de un roşu-aprins de pe pieptul ei. Labele din faţă se fixară cu putere pe acoperiş, iar ghearele lungi, cu strălucire de rubin, apucară marginea, tăind în piatră. Fragmente de piatră căzură în ploaie pe pământ, ridicând nori de praf la capetele aleii. Îşi întinse

aripile delicate ca să-şi ţină echilibrul, coborând capul, lumina lunii desenând reflexe luminoase pe gâtul lung, arcuit. Respiraţia călduţă era ca o adiere de vară, umplându-mi gura cu gustul aromat de scorţişoară — gustul puterii. Şi al bucuriei.

O văd! Am simţit groaza plină de respect a lui Ido transformându-se în dorinţă pură.

Cu delicateţe, îşi coborî botul gigantic şi îmi oferi perla ascunsă sub bărbie. Globul de aur luminos era mare cât un butoiaş şi răsuna de ecoul unui cântec vechi de mii de ani, al înţelepciunii străvechi şi al vieţii noi, al echilibrului şi al haosului.

Am întins mâinile şi mi-am lipit palmele pe suprafaţa dură şi catifelată. Flăcări de aur se înălţară şi îmi arseră pielea cu o promisiune fierbinte.

Mâinile lui Ido se strânseră în jurul încheieturii mele. „Adu-o la mine!“

în mintea lui răsună ţipătul dragonului său, trimiţându-mi un ecou de suferinţă. Am râs şi am simţit bucuria ca răspuns prin perla în flăcări. Puterea albastră nu era decât o umbră pe lângă glorioasa incandescenţă a uniunii noastre. Ochii fără sfârşit ai Dragonului Oglindă îi întâlniră pe ai mei şi întrebarea ei — mai profundă decât cuvintele — ajunse la mine purtată de valul de Hua.

Voiam să i-l dau pe Eon?

Ce voia să spună cu „Eon“? Răspunsul se ridică din fiinţa mea; îmi cerea puterea masculină din mine, energia virilă pe care o adăpostisem în adâncul fiinţei mele. Singura mea latură în care ajunsesem să am încredere.

Mintea mi se tulbură. N-o voia pe Eona — energia mea feminină? Nu ăsta era scopul final? De ce avea nevoie de Eon? Am ezitat, la fel cum făcusem în arenă, o prăpastie de îndoială deschizându-se în mijlocul euforiei de aur. Luptasem atât de mult ca să scot la lumină energia masculină şi să înfrânez partea feminină din mine. Dacă renunţam acum la Eon, cu ce aveam să-l înlocuiesc? O făcusem pe Eona prea mică. Prea slabă. Şi dacă dragonul îl lua pe Eon şi nu rămânea nimic în loc?

Mi-am rupt cu greu privirea din flăcările sclipitoare şi m-am uitat în ochii argintii ai lui Ido. Mă strângea de încheieturi cu atâta forţă, încât îmi simţeam muşchii rupându-se sub apăsarea lui. Îmi aştepta puterea. Aştepta să-mi ia totul. Şi dacă era prea puternic pentru Dragonul Oglindă? De fiecare dată când ne

întâlniserăm în lumea energetică, mă copleşise. Câştigase de fiecare dată când ne înfruntaserăm prin intermediul puterii dragonului albastru. Avea să fie altfel cu Dragonul Roşu?

Trebuia să fie altfel. Ea era dragonul meu, puterea mea.

Mi-am întins mâinile, lipindu-le de perla aurie. „Ajută-mă să fiu destul de puternică14, m-am rugat. „Să fim destul de puternice.11

— Eu sunt Eona! am strigat. Eu sunt Ochiul Dragonului Oglindă!

Şi apoi s-a întâmplat — eliberarea bruscă de vechile griji, de puterile slăbite, de drumurile înguste ale fricii şi ale unei false credinţe. Sămânţa aurie de putere care sălăşluia în mine explodă cu o putere strălucitoare.

Dragonul roşu ţipă de bucurie, o fericire care reverberă în fiecare parte a trupului şi a minţii mele. Dar în bucuria imensă se amestecau alte voci mai dulci, dar totodată mai triste. Un cor îndoliat îşi croia drum în noi. Erau ceilalţi dragoni? Cântecul firav de doliu se întrerupse brusc.

Ochiul minţii mi se împărţi; eram Dragonul Oglindă, capul meu colosal întorcându-se cu violenţă ca să înfrunte furia dragonului albastru aflat în spatele meu. Fălcile lui enorme îmi strângeau gâtul arcuit. Ghearele lui de opal îmi sfâşiau coastele, deschizând răni scânteietoare de lumină aurie.

Dar eram şi pe alee, luptându-mă cu Ido care îmi lipea mâinile de zid şi îmi imobiliza încheieturile. Îşi băgă cu forţa piciorul între picioarele mele, în timp ce cu mâna liberă sfâşia pânza şi mătasea. Deasupra noastră, Dragonul Oglindă se răsucea cu disperare, şi eram o spirală de muşchi roşii şi portocalii, care trimise prin aer o descărcare gigantică de putere. Efortul meu semăna distrugere pe alee, făcând să zboare dalele şi norii de praf. Am auzit-o pe doamna Dela ţipând şi am văzut de sus gărzile care alergau să se pună la adăpost, abandonând minuscula siluetă a lui Ryko sub ploaia de pietre.

„Dă-mi-o mie.“ Foamea lui Ido mă lovi ca un pumn.

— Nu! am strigat.

Răspunzând strigătului meu de provocare, dragonul roşu îl înfruntă pe dragonul albastru, într-o încleştare violentă de piepturi uriaşe şi de gheare gata să sfâşie. Lumea explodă în energie pură, când m-am contopit cu dragonul într-o unică şi splendidă fiinţă. În faţa noastră, carnea şi sângele lui Ido se

topeau într-o reţea vie de Hua. Cărările argintii erau înceţoşate de un strat din Drogul Soarelui, dar forţa lui vitală pulsa cu frenezie prin izvoarele învolburate ale punctelor puterii sale. Strânsoarea lui asupra noastră slăbi, şi dragonul albastru se dădu înapoi, confuz. Priveam amândouă frica lui Ido zbătându-se în valul care îi traversa corpul transparent, ca să se verse, în cele din urmă, în punctul roşu, scânteietor, de la baza şirei spinării. Mai sus, pe meridianul central de-a lungul căruia se desfăşuraseră cele şapte puncte, portocaliul din zona sacrală şi triunghiul sternului străluceau puternic — farmecul lui şi focul dorinţei sale.

Apoi am văzut punctul de un verde stins din piept. Punctul inimii, centrul compasiunii şi al armoniei. Cenuşiu şi ofilit, cu fluxul de energie aproape sufocat, curgând anemic. O boală. Uşor de vindecat. Concentrându-ne toată puterea asupra lui, am văzut cum învelişul cenuşiu dispare de pe punctul verde şi se adună încet într-un noian de emoţii tulburi. Se pulverizã deasupra noastră; un vârtej gros de dorinţe contradictorii, de inocenţă rănită, de respingere nemiloasă. Atât de multă dezamăgire şi furie. Dragonul albastru scoase un urlet. Mâna noastră atinse pieptul lui Ido şi fluxul de Hua începu să circule între noi. Puterea de aur se amestecă dintr-odată cu puterea de argint, un val irezistibil de compasiune deschizând punctul verde şi eliberând masa de suferinţă copleşitoare.

Ido ţipă şi se trase înapoi, clătinându-se, smulgându-mi cealaltă mână de pe perlă. Despărţirea violentă de dragonul meu mă făcu să părăsesc imediat lumea energetică şi să mă trezesc în mijlocul sacilor răsturnaţi.

Ea dispăruse.

Mi se părea că spiritul îmi fusese smuls din trup. Lăsându-mă să alunec cu spatele pe zid, am căutat cu disperare o urmă a uniunii noastre. Era acolo — un ecou cald, auriu al prezenţei ei atenua delicat şocul despărţirii.

Ido căzu în genunchi, corpul lui regăsindu-şi forma solidă de carne şi muşchi puternici. Trupul încovoiat îi era zguduit de spasme. Ridicându-şi capul, mă privi cu ochii împăienjeniţi din cauza şocului.

— Ce mi-ai făcut? întrebă el gâfâind. Nu am văzut niciodată o asemenea putere.

Cu mâinile tremurânde, mi-am acoperit trupul dezgolit cu

tunica sfâşiată. Nu eram sigură de ceea ce făcusem. Ce făcuserăm noi.

— Punctul inimii tale este deschis, i-am spus.

Respiră adânc, oftând.

— M-ai forţat să simt totul, zise el. Totul deodată. Tot ce am făcut.

Cu braţele strânse la piept, se legăna în faţă, sfâşiat de suferinţă.

Zgomotul unor pietre care se rostogoleau mă făcu să ridic privirea. Ceva se mişca. Mi-a trebuit un moment ca să pricep că movila prăfoasă şi zdrenţuită era Ryko, târându-se spre noi pe aleea năruită, cu mâna mutilată la piept. Gâfâind, trecu pe lângă corpul fără viaţă al unui soldat, cu ochii fixaţi pe Ido.

— Omoară-l, spuse el răguşit. Omoară-l. Cât mai ai şansa.

Doamna Dela apăru din spatele unei grămezi de lăzi distruse, ridicându-se cu greu, strângând cu o mână obosită una dintre săbiile mele. Avea faţa acoperită de praf şi de pete de sânge. Ridică arma, efortul făcând-o să se clatine.

— O fac eu.

— Nu! Cuvântul ţâşni din mine. Dintr-o nouă realitate. Nu putem.

— De ce nu? întrebă Ryko.

Mi-am muşcat buzele, conştientă că motivele mele n-ar însemna nimic pentru un om care tocmai fusese torturat. Şi eu abia dacă le înţelegeam. O parte din mine încă mai simţea mâinile lui Ido atingându-mă şi voia să-l vadă suferind şi murind, dar o parte mai importantă — o parte de aur — dorea să-l ferească de durere. Trezind compasiunea în Ido, într-un fel îmi deschisesem inima în faţa lui.

Ochiul Dragonului se ridică cu greu în picioare. Nu mai rămăsese nimic din atitudinea lui dispreţuitoare.

— Pentru că, dacă mă ucideţi pe mine, îl ucideţi şi pe Dillon, spuse încet.

Ryko mă privi.

— Asta e?

— Nu ştiu, am zis. Poate. A legat Hua lui Dillon de a lui...

Mă cuprinse brusc teama. Legasem, oare, cumva Hua lui Ido de a mea?

Auzind pietre rostogolindu-se, am privit în spatele lui Ryko. Soldatul mai în vârstă se îndepărta de alee, şchiopătând, cu o

grabă care nu lăsa nici o îndoială în legătură cu intenţiile sale.

— Se duce să aducă întăriri. M-am îndepărtat de zid. Trebuie să plecăm.

— Mai întâi, trebuie să terminăm lucrurile aici, spuse Ryko.

îngenunche cu greu, trăgând spre el, prin praf, sabia soldatului mort.

— Nu!

Am înfruntat privirea plină de răzbunare a insularului.

— Am puterea ei, Ryko. Am chemat Dragonul Oglindă. În glas mi se citea bucuria; mă unisem cu dragonul meu. Cu un mare efort, am lăsat fericirea deoparte. Încă îi putem ajuta pe Împăratul-Perlă şi pe cei din Rezistenţă. Nu şi dacă sunt capturaţi de Sethon. Plecăm! Acum!

— Aveţi puterea ei? Se întoarse înverşunat spre mine. E adevărat? O privi pe doamna Dela, căutând o confirmare. Aţi găsit numele?

Ea încuviinţă din cap, şi pe chipul plin de praf şi de sânge se ivi un zâmbet.

Faţa lui Ryko se lumină pentru o clipă, apoi îşi recăpătă expresia întunecată.

— Aveţi dreptate. Să plecăm de-aici.

Obosit, înfipse vârful sabiei într-o crăpătură din pământ şi se sprijini de armă ca să se ridice.

Ido era din nou frânt de mijloc, îndurând un nou acces de convulsii. Am fost şocată să-i văd trupul puternic atât de chinuit. Totuşi, dincolo de milă, în adâncul meu mă lăsasem pradă unei bucurii sălbatice. Puterea mea îl îngenunchease pe nobilul Ido.

Strângând mai bine pe lângă corp ce mai rămăsese din tunică, am luat-o către grilaj. Chiar în momentul în care am făcut primul pas, am ştiut că se schimbase ceva fundamental; şoldul meu bolnav se mişca uşor, căpătând o nouă forţă în muşchi şi în tendoane. Fără durere. Fără mişcări stângace. M-am oprit, dezorientată, apoi am păşit din nou înainte; un pas mai lung, care ar fi trebuit să mă facă să şchiopătez. Dar m-am mişcat cu siguranţă şi fără să mă clatin. Am ridicat marginea tunicii şi mi-am atins pielea palidă de deasupra şoldului. Era netedă. Fără cicatrici. Eram din nou întreagă. Am izbucnit în râs; dragonul meu mă vindecase şi pe mine.

-Ce e? întrebă Doamna Dela. Sunteţi rănită?

-Nu, am zis. Şoldul meu este vindecat!

Mi-am mângâiat din nou coapsa netedă.

-Vindecat? De puterea dragonului?

Am încuviinţat din cap, răspunzând privirii ei uimite. Eram liberă. Nu mai eram o oloagă. Nu mai eram de neatins. Eram puternică şi plină de forţă. Am alergat câţiva paşi, apoi mi-am fandat piciorul, regăsindu-mi repede echilibrul, cu o siguranţă care îmi făcu inima să cânte de bucurie. Visarea îmi fu însă întreruptă de strigăte care se auzeau în depărtare. Soldatul dăduse alarma. Nu aveam timp să îmi admir noul trup. Nu încă. M-am aplecat în faţa grătarului, zâmbind în sinea mea când am văzut cât de uşor mă mişcăm, şi am dat repede la o parte pământul şi pietrele care se ridicau într-o moviliţă în faţa acoperitorii din metal. Strângând degetele în jurul barelor, am observat că eram însufleţită şi de o vigoare nouă. Noua mea energie venea tot din uniunea mea cu ea? Uniunea noastră adevărată. Am zâmbit. Simplul gând la dragonul roşu mă umplea de bucurie şi mă făcea să tânjesc să-i rostesc numele. Numele nostru. Smulgând grilajul, l-am pus încet jos.

— Asta e pentru mâna mea, zise Ryko.

Tonul vocii, mai mult decât cuvintele, mă făcu să mă întorc. Insularul stătea în faţa lui Ido, mânerul greu al sabiei ţintind capul aplecat al Ochiului Dragonului.

— Înţeleg, spuse Ido. Îşi închise ochii.

Cu o forţă dezlănţuită, Ryko năpusti mânerul în falca lui Ido, clătinându-se sub forţa propriei lovituri. Nebun de durere, Ido se prăbuşi la pământ, apăsându-şi fruntea cu mâinile. Fără să scoată vreun geamăt, se legăna în ritmul suferinţei sfâşietoare, în timp ce sângele îi şiroia printre degete.

îngrozită, m-am ridicat.

— Ryko! încetează!

Uriaşul respiră adânc.

— Acum putem pleca.

Lăsă sabia să-i cadă.

Doamna Dela alergă spre mine, cu un morman de mătase verde ca smaraldul pe braţul teafăr.

— Lăsaţi-l, spuse ea, blocându-mi drumul. Încearcă să vă urmeze ordinele. Încearcă să nu-l omoare.

Simţindu-i avertismentul din voce, am încuviinţat din cap.

— Mai aveţi manuscrisul roşu? am întrebat.

Se bătu peste armura de pe piept.

— E în siguranţă. Aruncă o privire spre corpul meu gol şi îmi întinse roba. Luaţi-o! Acoperiţi-vă!

Recunoscătoare, mi-am băgat braţele în mânecile largi. Am mângâiat cu degetele plăcuţele aflate în fâşia de pânză de pe sâni — şi ele erau în siguranţă -, apoi am legat cordonul din interior. Roba flutura pe mine, dar măcar mă acoperea. Am aruncat o privire spre Ido. Se ridica încet, încercând să se aşeze. Vechiul Ido n-ar fi încasat lovituri fără să riposteze. Cât timp avea să dureze schimbarea? Nu puteam să am încredere.

Ryko ni se alătură şchiopătând.

— Am una dintre săbiile dumneavoastră. Cealaltă e acolo, spuse el, arătând spre o ladă din apropiere.

Se sprijini cu o mână de zid, gâfâind, strângând din dinţi. Avea să reziste până la râu?

— Treceţi prima, i-am zis doamnei Dela. Ajutaţi-l pe Ryko.

M-am aşteptat la proteste, dar Ryko se mulţumi să dea din cap. În timp ce doamna Dela îşi făcea loc prin deschizătură, am alergat să-mi iau a doua sabie. Furia deja cunoscută îmi întări vigoarea proaspătă care îmi cuprinsese corpul. M-am întors la grilaj exact când Ryko se strecura cu greu prin deschizătura îngustă. Am zărit preţ de o clipă faţa încordată a doamnei Dela, care îl conducea spre prima treaptă, apoi am intrat după ei, trăgând grilajul. Era inutil să pierd timpul încercând să-l pun la loc. I-am dat drumul.

— Îmi pare rău, spuse Ido, aflat la câţiva paşi de mine. Nu e de-ajuns, dar îmi pare rău.

Se uita la mine cu un ochi, celălalt fiind umflat. Respira gâjâit.

Mi-am strâns roba în jurul corpului.

— Ştiu că îţi pare rău.

O simţisem în clipa când Hua mea se unise cu a lui.

— Ambiţia mea ne-a făcut ultimii Ochi ai Dragonului. Sethon nu va avea linişte până nu ne va folosi puterea în folosul maşinii lui de război.

Chipul lui îşi pierduse orice urmă de aroganţă.

— Mai este şi Dillon, am repetat încăpăţânată.

Îşi şterse sângele care îi curgea în gură.

— Ştim amândoi că l-am distrus. Clătină din cap, neputându-şi stăpâni o tresărire de durere. Sethon ştie totul despre Şiragul de Perle. Ştie şi despre manuscrisul negru. E la tine? Ai luat amândouă manuscrisele?

Am clătinat din cap, amintindu-mi cum Dillon îmi smulsese de pe braţ manuscrisul negru. Dar nu aveam de gând să-i spun lui Ido.

Auzind voci care urlau ordine nu departe de alee, m-am retras repede în pasaj. M-am căţărat pe treapta îngustă, ca să privesc afară. Ido se aplecase ca să ia sabia abandonată de Ryko. O aşează cu mânerul pe genunchi, efortul făcându-l să gâfâie din greu.

Mă privi cu o urmă din vechea lui autoritate.

— Găseşte manuscrisul negru! în el sunt descrise modurile în care poţi supune şi folosi puterea dragonilor. Asigură-te că Sethon nu pune mâna pe el, altfel vom fi amândoi sclavii lui.

Ido încerca să mă păcălească?

— Cum ar putea Sethon să ne lege? am întrebat. Nu este un Ochi al Dragonului.

— Nu, dar este de rang regal. Prin venele lui curge sângele dragonilor. Orice descendent al dragonilor ne poate supune cu ajutorul manuscrisului negru.

— Credeam că sângele dragonilor este doar o legendă.

Ido ridică uşor din umeri.

— Şi eu credeam că tu eşti o legendă.

Apucă mânerul sabiei, vârful acesteia ridicându-se cu greu de la pământ.

— Pleacă, o să-i ţin departe cât voi putea.

— Abia poţi ridica sabia.

— Ai trezit cu forţa generozitatea în mine, aşa că nu sta pe gânduri, spuse pe un ton dur. Pleacă!

Avea dreptate. Trebuia să plec — să-l las să-şi ducă la capăt măreţul gest de pocăinţă — şi să ajungem la adăpost, eu şi prietenii mei. Nu-i datoram nimic. Dar, când eram gata să cobor în pasaj, ceva mă opri. Nu-l puteam lăsa să-l înfrunte pe Sethon. Puterea mea îl lăsase fără forţă; eu îl făcusem vulnerabil. Mă îndoiam că era în stare să intre în legătură cu dragonul lui.

Am scos din nou capul prin gura pasajului.

— Ai putea veni cu noi.

Chiar în momentul în care pronunţam aceste cuvinte, ştiam că făceam o greşeală. Nu-l voiam aproape de mine; deja îmi simţeam furia croindu-şi drum prin compasiune. O furie de femeie, de o violenţă ucigaşă, care nu cunoştea nici iertare, nici milă, nici compasiune.

— Nu, răspunse el, aplecându-şi faţa tumefiată, ca să mă vadă mai bine. Brusc, un zâmbet schiţat în colţurile gurii îl făcu să pară mai tânăr. Cred că am mai multe şanse de supravieţuire cu Sethon decât cu prietenul tău insular.

Nu i-am întors zâmbetul; mi-a revenit în memorie imaginea lui Sethon îndreptând sabia spre micul prinţ, ţipetele disperate ale doamnei Jila, tăcerea bruscă a copilului — totul era prea proaspăt. Preaînaltul nobil nu era doar nemilos, ci de-a dreptul diabolic.

— Probabil că Sethon ştie deja că i-ai omorât pe ceilalţi Ochi ai Dragonului, am spus. O să te facă să plăteşti scump.

Zâmbetul lui Ido dispăru.

— Ştiu. Dar, mai întâi, trebuie să pună mâna pe mine.

Era capabil să-l oprească pe Sethon? Poate.

La urma urmelor, avea un dragon ascendent. Totuşi, pentru a-şi folosi magia, un Ochi al Dragonului trebuia să fie conştient, iar Ido abia dacă era în stare să se ţină pe picioare.

— N-o să mă omoare, adăugă el. Nu înainte de a pune mâna şi pe tine.

Am auzit zăngănit de arme şi soldaţi alergând.

— Pleacă, spuse. Altfel, pune mâna pe amândoi.

Am lăsat capul în jos ca să mă întorc în pasaj, căutând cu vârful piciorului a doua treaptă.

— Găseşte manuscrisul negru, îmi strigă Ido. Găseşte-l înaintea lui Sethon.

Am coborât scara abruptă împleticindu-mă grăbită, sabia Kinrei zornăind pe piatră. Manuscrisul negru era la Dillon. Cel puţin la el rămăsese cu câteva ore în urmă.

Atentă la lumina slabă care venea de pe coridor, m-am strecurat pe lângă perete, dând de două ori cotul. Coridorul luminat de lămpi se întindea în faţa mea, în grandoarea lui colorată în albastru şi auriu. În faţa mea, doamna Dela se străduia să-l ţină pe Ryko în picioare. Am alergat pe covorul moale, sunetul înfundat al paşilor mei acum egali făcându-i să se întoarcă pregătiţi de o nouă luptă. Doamna Dela păşi în faţa lui Ryko, ridicând cealaltă sabie a Kinrei.

— Dumneavoastră sunteţi! zise doamna Dela.

Lăsă arma jos.

— Ido îi mai reţine, am spus. Nu va putea rezista multă vreme. Să mergem!

Ryko se uită urât la mine.

— De când a devenit el aliatul nostru?

M-am aplecat sub braţul lui şi i l-am trecut pe după umăr.

— N-aş zice că ne e aliat, am spus.

Nu ştiam, de fapt, ce era.

Îmi era greu să-l susţin pe Ryko şi, în acelaşi timp, să car şi cele două săbii, aşa că înaintam îngrozitor de încet. Mergeam clătinându-ne pe covoare, gâfâind atât de tare, încât era imposibil să auzim ce se petrecea în spatele nostru. Mă uitam mereu în urmă, aşteptându-mă să-i văd pe oamenii lui Sethon năvălind peste noi, dar coridorul era gol. Ido se ţinea de cuvânt.

în cele din urmă, am ajuns la intrarea pe care o folosisem cu Ryko. Nu mai erau lămpi aprinse, şi am început să scrutez întunericul.

— Râul, spuse Ryko arătând cu o mână tremurândă spre capătul coridorului. Ne aşteaptă.

Doamna Dela se sprijini de zidul cu plăcuţe viu colorate, care o făcea să pară şi mai palidă sub culorile lui strălucitoare.

— Oare mai sunt acolo?

Ryko o privi batjocoritor.

— Tozay va aştepta.

— Tozay ne aşteaptă?

Auzind acest nume, am revăzut brusc în minte faţa lată şi bronzată, simţind mirosul de mare al unui cămin de mult pierdut.

— Vrei să spui maestrul Tozay?

— E şeful nostru, zise Ryko, smulgând ultima lampă din nişă ca să ne lumineze drumul.

Apucând mâna teafără a doamnei Dela, am ajutat-o să se ridice, apoi i-am cerut lui Ryko s-o ia înainte.

— L-am cunoscut pe Tozay, am spus. Înainte de ceremonie. M-am uitat la Ryko. N-a fost o întâlnire întâmplătoare, nu-i aşa?

Cu toată suferinţa şi oboseala, Ryko zâmbi.

— Tozay a ţinut să îl întâlnească pe fiecare candidat în parte, spuse el. Toţi eraţi potenţiali aliaţi ai Mişcării de rezistenţă.

Se întâmplaseră atâtea de când eu şi maestrul Tozay ne plecaserăm cu respect la trecerea palanchinului doamnei Jila. Acum, biata doamnă era moartă, copilul ei fusese măcelărit, iar celălalt fiu, Împăratul-Perlă, fugise ca să-şi salveze viaţa. Mă agăţam de o speranţă şi mă rugam zeilor. Vă rog, aveţi grijă de

el.

înaintam cu greu la lumina slabă a lămpii care ne dezvăluia doar câţiva paşi înainte pe coridor. Minunata cale albastră părea fără sfârşit. Respiraţia superficială a lui Ryko i se îneca cu un gâlgâit umed în piept, şi mâna doamnei Dela se odihnea grea pe celălalt umăr al meu. Chiar şi recent câştigata mea energie începea să se epuizeze. Apoi, covorul se termină brusc. Ridicând lampa, am zărit cu nesfârşită uşurare dalele de piatră neşlefuită şi cotul pe care îl făcea drumul în apropiere.

Locul semăna cu celelalte intrări; am urcat o scară abruptă şi am împins grilajul. Mi-am ajutat tovarăşii să treacă prin deschizătura îngustă, apoi m-am pus la adăpost în spatele unei tufe. Eram pe malul râului, dincolo de Cercul Dragonilor. Nori negri acopereau luna — sau poate era fumul care se ridica pe câmpul de luptă. Aerul mirosea a fum şi a frică. La dreapta noastră, bărcile imperiale legate la debarcader aşteptau concubinele care nu aveau să mai vină niciodată. Ryko arătă cu capul spre o mică limbă de pământ din partea stângă, aproape ascunsă de un pâlc elegant de copaci lacuştri. Ne-am apropiat şchiopătând. Umezindu-şi buzele uscate, Ryko imită acelaşi ţipăt de pasăre pe care îl folosise şi ca să-l cheme pe Solly. Din spatele crengilor care atârnau până la pământ, se ivi o siluetă.

— Tozay? şopti Ryko.

Bărbatul îndesat alergă spre noi şi îl prinse de braţ pe Ryko.

— Gata, te-am prins.

Cu o uşurinţă uimitoare, îl conduse pe Ryko spre o mică barcă cu vâsle, care aştepta la mal. Am zărit o altă siluetă ascunsă în umbră.

— Veniţi, şopti. Trebuie să ne grăbim, altfel pierdem mareea.

Am trecut braţul doamnei Dela peste umerii mei ca s-o susţin în timp ce coboram alunecând şi dezechilibrându-ne.

Când maestrul Tozay îl încredinţă pe Ryko tovarăşului său, am văzut, în sfârşit, la lumina lunii, chipul bărbatului pe care îl întâlnisem cu ceea ce părea a fi o viaţă în urmă. Ultimele săptămâni îi adânciseră trăsăturile aspre. Luând-o în braţe pe nobila doamnă, o ridică şi o aşeză în mica ambarcaţiune. Apoi se întoarse spre mine, îmi luă cu blândeţe săbiile Kinrei, pe care le ţineam strâns, şi i le întinse însoţitorului său. Mi-am dat părul pe spate şi i-am înfruntat privirea tăcută.

— Vă salut, maestre Tozay.

— Nobile Eon, răspunse înclinând capul.

I-am observat zâmbetul lipsit de bucurie în timp ce-mi întindea mâna ca să mă ajute să mă urc în barcă, pe care o ţinea în echilibru cu piciorul.

— Deci până la urmă un dragon a avut bunul-simţ să vă aleagă, nobile.

— Da, aşa a vrut ea, am spus.

Făcu ochii mari de uimire.

— Ea?

— Da, ea. L-am luat de mână şi am sărit în barcă. Şi nu-mi mai spune „nobile". Nu mai sunt nobilul Eon. Sunt Eona, Ochiul Dragonului Oglindă.

Ridicând ochii, am privit spre fumul negru care se înălţa deasupra palatului şi a sălilor dragonilor. Apoi, m-am întors din nou spre bărbatul care stătea cuprins de uimire lângă mine.

— Şi vreau să mă alătur Mişcării tale de rezistenţă.

Nota autorului

Imperiul Dragonului Ceresc nu este o ţară sau o cultură reală. Este o lume imaginară, care a fost inspirată, mai întâi, din istoria şi cultura Chinei şi a Japoniei, dar care a devenit repede un tărâm de legendă, fără să pretindă autenticitate istorică sau culturală. Totuşi, pentru a crea imperiul şi dragonii lui, am făcut cercetări aprofundate. Dacă vă interesează să descoperiţi de unde am luat informaţiile, găsiţi pe pagina mea de web o parte dintre cărţile şi materialele pe care le-am folosit. Trebuie doar să accesaţi www.alisongoodman.com.au